

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ

Romeo și Julieta la Mizil

EDIȚIA A IX-A 2015- 2016

ANTOLOGIE DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ

**Volum apărut cu sprijinul:
Fundației Culturale Romeo și Julieta la Mizil**

Antologie alcătuită de Laurențiu Bădicioiu și Minea Victor

Antologie alcătuită de
LAURENȚIU BĂDICIOIU ȘI VICTOR MINEA

Volum apărut cu sprijinul:
**FUNDAȚIEI CULTURALE „ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”,
LICEULUI TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”,
CASEI CORPULUI DIDACTIC PRAHOVA,
INSPECTORATULUI ȘCOLAR JUDEȚEAN PRAHOVA,
MINISTERULUI EDUCAȚIEI NAȚIONALE ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE**

Caseta CIP

ALESE MULȚUMIRI DOMNULUI INGINER VASILE CORNEL,
fost elev al Liceului Industrial Mizil,
în prezent Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”!

ORGANIZATORII MULȚUMESC

SPONSORILOR

RAIFFEISEN BANK
S.C.ANA ȘI CORNEL
S.C. OCTĂTIB SERV SRL
S.C. CASYSYSTECH
AVON COSMETICS ROMÂNIA
S.C.ZAVETA CONSULTING
D-LUI CĂLIN PANAIT
D-LUI BOGDAN DUMITRESCU
D-NEI MĂDĂLINA TOMA
FAM. MATACHE SANDA
FAM. AVRAM VASILE

PARTENERILOR

MENÇȘ, ISJPH, CCD, FUNDAȚIEI CULTURALE „ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, BIBLIOTECII NAȚIONALE A ROMÂNIEI, INSTITUTULUI „EUDOXIU HURMUZACHI” PENTRU ROMÂNII DE PRETUTINDENI, ASOCIAȚIEI „LITERATURA DE AZI”, EDITURII CD PRESS, BIBLIOTECII JUDEȚENE „NICOLAE IORGA”, EUROPE DIRECT MIZIL, COLEGIULUI NAȚIONAL „I.L.CARAGIALE” PLOIEȘTI, CENTRULUI CULTURAL BUCOVINA, PRIMĂRIEI COMUNEI MĂNĂSTIREA HUMORULUI, COLEGIULUI NAȚIONAL „MIHAI EMINESCU” BUZĂU, LICEULUI PEDAGOGIC „SPIRU HARET” BUZĂU, PROTOIERIEI URLAȚI, PAROHIEI „ADORMIREA MAICII DOMNULUI”, DIRECȚIEI GENERALE DE EDUCAȚIE, TINERET ȘI SPORT CHIȘINĂU, SOCIETĂȚII DE ȘTIINȚE MATEMATICE, REVISTEI ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ

PARTENERILOR MASS MEDIA

Membrilor juriului:

Corneliu Berbente, George Corbu, Ioan Petru Gârda, George Stanca, Cristina Ionescu, Anca Hirschpek, Mihai Morar

Colegilor din **Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”**, care au donat cei 2% Fundației Culturale „Romeo și Julieta la Mizil”

Angajaților **FI-BA Balotești**, care au donat cei 2% Doamnei inginer **Ștefanela Bădicioiu**

Domnului **Florin Matei**, fotograf
Elevilor voluntari din **Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”**

FUNDAȚIA CULTURALĂ "ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL",
MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE
ȘI LICEUL TEORETIC "GRIGORE TOCILESCU"

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ

IN MEMORIAM

prof. univ.dr.
Al. Popescu Zorica

Corneliu Leu

Efim Tarlapan

Romeo și Julieta la Mizil

2015-2016

ediția a IX-a

Înscrieri și regulament pe www.romeojulietalamizil.ro

PERIOADA DE ÎNSCRIERE: 10.10.2015 - 25.12.2015

POT PARTICIPA TINERII ROMÂNI... DE ORICE VÂRSTĂ DIN TOATĂ LUMEA!

PREMIERA PE 30.01.2016 LA MIZIL

PREMII DE 4000 DE LEI

MARELE PREMIU "GEORGE RANETTI" (POEZIE) VA FI GIRAT DE REVISTA LITERATURA DE AZI

COORDONATORII PROIECTULUI: PROF. BĂDICIOIU LAURENȚIU ȘI PROF. MINEA VICTOR

PARTENERI MEDIA

PARTENERI ȘI SPONSORI:

Cu gândul la ediția jubiliară, a X-a...

Ediția a IX-a, una comemorativă: *In memoriam* Corneliu Leu, Al. Popescu Zorica, Efim Tarlapan

Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” a găzduit, pe 30.01.2016, festivitatea de premiere a Festivalului Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, inițiat și organizat de Fundația Culturală „Romeo și Julieta la Mizil”, având ca partener principal L.T. „Grigore Tocilescu” și aflându-se sub egida Inspectoratului Școlar Județean Prahova și a Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice.

Preambul al ediției jubiliare, ediția a IX-a a comemorat amintirea unor oameni dragi, foarte apropiați festivalului: Corneliu Leu, Al. Popescu Zorica, Efim Tarlapan. În onoarea acestora s-au instituit premiile și trofee care le poartă de acum înainte numele, care au fost oferite pentru prima oară membrilor familiilor acestora, urmând ca la edițiile viitoare să fie oferite unor personalități culturale.

La festival s-au înscris cca 600 de concurenți la ambele secțiuni, *Poezie și Epigramă*, elevi, studenți, profesori, dar și scriitori consacrați din România și din alte țări.

Din motive medicale, de la festival au lipsit academicienii Solomon Marcus și Nicolae Dabija. Din păcate, acad.Solomon Marcus, una dintre mințile cele mai strălucite din cultura și știința română, se stingea din viață, peste câteva luni, în București. l-am consacrat în antologie un moment *IN MEMORIAM*.

Au fost prezente nume importante din cultura română și din domeniul educației și învățământului: prof. univ. dr. Ștefan Cazimir, conf.univ.dr. George Stanca, Cornel Udrea, Alexandru Mironov, dr. Elis Râpeanu, dr. Lucia Olaru Nenati, reprezentantul Institutului „Eudoxiu Hurmuzachi” pentru românii de pretutindeni-prof. univ.dr. Nicolae Ilinca, inspector general în MENCȘ-prof. dr. Doru Dumitrescu, inspector în MENCȘ-Cătălina Chendea, prof.univ.dr.avocat Alexandru Țiclea-rector al Universității Ecologice București, prof.univ.dr.Vlad Leu-prodecan al Universității Hyperion, fiul regretatului și iubitului Corneliu Leu, Odilia Roșianu-redactor șef al revistei *Literatura de azi*, scriitoarea Victoria Milescu, prof. univ. dr. Alexandru Șonea-președintele Senatului USAMV, conf.univ.dr. Gabriel Mardare, graficianul Marian Avramescu, președintele Uniunii Epigraמיștilor din România-George Corbu, vicepreședintele Clubului Umoriștilor Bucureșteni „Cincinat Pavelescu”-prof.univ.dr. Corneliu Berbente.

Din partea ISJPH au fost prezenți: Nicolae Angelescu-inspector școlar general, insp. Cristina Petre, insp. Tudor Iancu, insp. dr. Cristina Marian-Ionescu, insp. drd. Mihai Morar, insp. Aurel Graur.

A participat o numeroasă delegație (care putea fi mai numeroasă) din Republica Moldova-Ion Diviza, Elena Vorotneac, Elena Mihalachi, Cristina Costov, Zina Bivol, prof. Nina Nicula, Ion Popa-Pădure, Gheorghe Maxian (Maximus) Deladolna, Diana Ciugureanu-Zlatan. Delegația Liceului Teoretic Puhoi, condusă de d-na directoare Maria Sultan și de dl. primar Petru Frunze, nu a mai putut veni din motive

obiective. Au fost prezenți și membrii Asociației Literare „Păstorel” și „Universul Prieteniei” din Iași. Mulțumim, Rodica Rodean, pentru fotografiile trimise! În sală au fost și organizatori de festivaluri: Ion Diviza-Festivalul Național de Epigramă și Fabulă „Donici, cuib de-nțelepciune”, prof. Constantin Moldovan-Festivalul „Umor la Gura Humorului”, dr. Sorin Cotlarciuc-Festivalul Internațional de literatură satirico-umoristică „Umor fără frontiere în Țara de Sus”-Vama, jud. Suceava, Elis Râpeanu-Concursul Național de Epigramă „Mircea Trifu”, Alexandru Cățcăuan- Festivalului „Mărul de aur”-Bistrița.

Evaluarea concurenților a fost realizată, la *Poezie*, de un juriu alcătuit din: insp.dr.Cristina-Marian-Ionescu, George Stanca și Anca Hirshpek-câștigătoarea de anul trecut. La *Epigramă* au fost în juriu: George Corbu, Corneliu Berbente, insp. drd. Mihai Morar, Ioan Petru Gârda-câștigătorul de anul trecut.

În final, după ce juriul a descalificat concurenți ce nu au respectat regulamentul, premiile la secțiunea *Poezie* au fost astfel: Marele premiu „George Ranetti”-Dumitru Sîrghie (Slatina), premiu girat de revista *Literatura de Azi*, revistă condusă de criticul Daniel Cristea-Enache, Premiul „Grigore Tocilescu” - Vali Orșan (București) și Premiul „Agatha Bacovia” - Victorița Tudor (București).

La secțiunea *Epigramă*: Marele premiu „George Ranetti” - Ion Diviza (Chișinău), Premiul „Grigore Tocilescu” - Daniel Ionuț Țucă (Medgidia), Premiul „Agatha Bacovia” - Florin Rotaru (Buzău). Au fost în sală epigramiștii: Nae Bunduri, Ion Diviza, Elis Râpeanu, Laurențiu Ghiță, Vasile Larco, Corneliu Zeană, Dan Norea, Val Conțevici, Constantin Moldovan, Ioan Petru Gârda, Florian Abel, Florin Rotaru, Ionuț Țucă, Ioan Toderășcu, Mihai Haivas, Sorin Cotlarciuc, Aurel Cehan, Alexandru Țiclea, Cătălina Orșivșchi, Dan Culicovschi, Ioan Ruse, Petru Brumă. Am remarcat și prezența celui supranumit „amiralul umorului românesc”, Ananie Gagniuc, împreună cu puternica legiune dobrogeană: Dan Norea, Val Conțevici, Ionuț Țucă, Petru Brumă, Violetta Petre, Ioan Ruse. De notat prezența reputatului rebusist ploieștean, Ion Mazilu, autor-de câțiva ani-al unor frumoase careuri tematice despre „Romeo și Julieta la Mizil”, careuri introduse în mapa oficială a festivalului. Pentru prima oară la Mizil a fost prezent Gheorghe Căpușan, curator al muzeului „Poarta de su` Feleac”, din Cluj-Napoca, un muzeu foarte frumos. Mulțumim d-lui director al Casei de Cultură din Urziceni, Nicolae Petrache, pentru inedita expoziție de caricatură-expusă în timpul festivalului! În sală a fost prezent și dl. col.rz. Gheorghe Bălăceanu, președintele Filialei Buzău a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retragere „Mareșal Alexandru Averescu”, Buzău.

Mass-media a fost reprezentată de: TVR-redactor Gabriel Degeratu și cameraman Ionuț Petrescu, *Radio România Actualități*-redactor Alexandru Rusu, *TV Valea Prahovei*, *Europunkt*-redactor Liviu Iancu.

În timpul festivității a avut loc dezbateră intitulată „Starea umorului românesc contemporan”, dezbateră inițiată și propusă organizatorilor de academicianul Solomon Marcus la ediția precedentă. Au participat: dr. Elis Râpeanu, scriitorul Cornel Udrea, prof. univ. dr. Ștefan Cazimir și Ioan Petru Gârda.

Festivalul a avut ca prezentatoare pe d-na Luiza Toboc, de la *TV Valea Prahovei*.

Organizatorii intenționează să dedice ediția a X-a-2017 d-lui Mircea Ionescu Quintus, care va împlini atunci 100 de ani de la naștere. Cu acel prilej, organizatorii vor institui o nouă unitate de măsurare a duratei vieții (deja semnalată la ediția a IX-a): QUINTUS-ul, unitate de măsură egală cu un secol.

**A consemnat
prof. Laurențiu Bădicioiu**

DEZBATERE DESPRE STAREA

UMORULUI ROMÂNESC CONTEMPORAN
-La sugestia d-lui academician SOLOMON MARCUS-
Mizil, 30.01.2016

Considerații privind UMORUL Dr. Elis Râpeanu

Umorul este o categorie estetică a comicului cu valori sensibil diferite de ale satirei. Această definiție didactică e ca o schemă care nu cuprinde complexitatea ariei umorului, diferit de satiră, dar cu care se întrepătrunde de multe ori. Valorile ironice ale umorului definesc mai bine direcția vizată, conferă intensitate loviturii poantei. În timp ce satira condamnă sau ridiculizează cu dispreț (Cf. *Dicționar de termeni literari*), umorul – cea mai cuprinzătoare manifestare a categoriei estetice a comicului, „se caracterizează prin relevarea îngăduitoare” a defectelor omenești și din viața socială, scoțând în evidență „laturile amuzante, vesele, incompatibile între ele, ale fenomenelor sau ale situațiilor[...]. El presupune nu numai înclinarea spre veselie, predispoziția de a provoca râsul, tratarea vivace a unei materii serioase, nu numai relevarea contradicțiilor din obiectul supus investigației, nu numai utilizarea procedeelelor comice bazate pe interferența seriilor, pe „mecanicul aplicat visului” (Bergson), ci, mai ales, o atitudine superioară de înțelegere, de îngăduință, uneori de simpatie din partea autorului față de realitatea înfățișată. Ca atitudine spiritualizată, detașată și îngăduitoare, umorul este cel mai apropiat de generalizarea filozofică dintre nuanțele comicului. Prin capacitatea sa de a-și domina obiectul, umoristul se apropie uneori de ironist, fără a-și face o lege din deghizarea (mistificarea) ironică a adevărului relevant” (*Dicționar de termeni literari*, 1976, pp.458)

În prefața volumului „Antologia umorului liric” (Ed. Minerva. 1977) – un studiu amplu privind umorul în general și umorul liric în special, Ștefan Cazimir consideră că „Nimeni nu va putea stabili în mod obiectiv sfera noțiunii de UMOR, ci doar să ia act de mulțimea și diversitatea care i-au fost conferite în timp”. Totuși, pornind de la elemente dintr-o cugetare a lui Maiorescu, încearcă să delimiteze sfera umorului, ajungând la o formulare general acceptată și azi: „Reducând la unitate diferitele enunțuri particulare, un consens aproximativ asupra termenului identifică în umor o atitudine în fața vieții și reflexul acestei atitudini în artă, calificate în egală măsură printr-un aliaj de inteligență și sensibilitate, de seriozitate și glumă, prin simț al relativității și capacitate de adaptare, prin contemplarea lumii cu ironie indulgentă, fără vreun sentiment al propriei superiorități”. În ceea ce privește umorul liric în care se încadrează, în ultimă instanță, majoritatea speciilor umoristice, de la epigramă și aforism la cronică rimată, parodie, anecdotă, banc, etc., următoarele considerații ale acestui critic sunt edificatoare: „O mai strictă delimitare a atitudinii umoristice impune raportarea ei la atitudinea satirică, cu care se află în relații divergente, în ciuda unor puncte de plecare comune. Satira este rodul unor exacerbări a sentimentului, umorul – dimpotrivă – al oscilărilor lui. Satiricul e un spirit absolut, avid de perfecțiune, dezolat și împins spre mizantropie de faptul că nu o află nicăieri. Umoristul e un spirit tolerant și sceptic, convins că imperfecțiunile sunt inerente naturii umane, dispus așadar să le recunoască în el însuși și să le ierte celor din jur. Satiricul judecă și condamnă cu asprime, umoristul înțelege, zâmbește și absolvă. Relevator în atitudinea umoristului este, mai presus de toate, modul său de abordare a contrastelor. Pentru el, veselia și tristețea, logicul și absurdul, grandiosul și grotescul nu reprezintă câmpuri închise, ci termeni plini de mobilitate, într-o continua și activă

interferență. Dacă ar fi deci vorba să concentrăm esența umorului într-o formulă lapidară, cea mai indicată în acest scop s-ar părea temperarea contrastelor” (Vezi și Elis Râpeanu, *Epigrama în literatura română*, Ed. Dealul Melcilor, Brașov, 2001, p.345)

Paul Zarifopol consideră că umorul constă în felul în care se așază și se îmbină amănunțele „posomorâte” ori jalnice, pe care schema aproape caricaturală le absoarbe, în „acumularea amănunțelor anecdotice, dispusă în vederea unei culminații evidente” (Cf. Paul Zarifopol, *Artiști și idei literare române*, Ed. Adevărul [1930], p. 21)

În „Amintiri. Mărturisiri” (Ed. Eminescu, 1981) Șerban Cioculescu scria: „Râsul era în Antichitate forma supremă a petrecerii în Olimp. După prăbușirea zeilor și năruirea tronurilor lor, ale nemuritorilor, le-am preluat acest atribut ca să ne mângâiem în asprimile vieții . Râsul nu e altceva decât un cordial pentru bietele noastre inimi, sfâșiate de doruri și aspirații. Rădem ca să nu plângem, a spus un genial umorist” (p.231). Să nu uităm că râsul precede vorbirea.

Umorele face parte din fibra psihică și comportamentală a românului. Nimeni și nimic nu-i poate lua acest dat. Umorele, gluma, hazul de necaz își înfig rădăcinile în adâncul istoriei noastre, îmbogățindu-se și nuanțându-se, în evoluția sa, cu aspecte noi. Pe substratul strămoșilor noștri daci, care mureau răsând cu fața la dușman, s-a așezat aciditatea latinului, apoi spiritualitatea s-a îmbogățit cu noi trăsături venite din Balcani (zeflemeaua, luatul peste picior, etc.); în epoca modernă , aluzia, umorul, ironia populară, fondul creator a oferit germenii primitivi ai influențelor culturale din Apus, mai ales a celei franceze, împământându-le neîmplinite -se malițiozitatea și tachinăria specifică acestui popor. Au apărut și revistele de umor, cu caricaturi, poezii satirice și umoristice, maxime, aforisme, etc. Strigăturile, care conțineau adevărate epigrame populare, au constituit modelul catrenelor epigramatice. Apare epigrama, ca specie lirică viabilă, ce s-a lipit de spiritul românului ca marca de scrisoare. Și dacă omul din popor spune:

Obrăjorii mândrei mele

Roșii sunt de rumenele, epigramistul e malițios:

Dacă dai cu pudră fața

N-o faci doară în zadar,

Știi, de lut suntem noi, soro

Și pe lut se dă cu var. (Giordano, 1898)

Umorele este un mod de a gândi, de a exista, de a evada din cotidian. Contradicția dintre real și aparent, ducând la relaxare, nu la închistare, chiar la voioșie, distracție, îl detașează pe om de problemele care-l stresează.

Umoriștii sunt tot timpul în priză cu realitatea și în polemică cu ea pentru că o cenzurează, o văd prin lentile speciale: În calitatea sa de umorist, Pierre Daninos consideră că „dacă un scriitor, demn de acest nume, termină prin a fi umorist, nu poate începe așa. E drept, cu umorul te naști, dar nu te naști cu acei ochelari cu sticle speciale care sunt ochii adevăratului umorist [...] E vorba de o facultate de observație, care se ascute cu timpul, ca și de o facultate de expresie care se îmbunătățește cu vârsta.” (Cf. Interviu realizat de Paul B. Marian, în exclusivitate pentru ALMANAHUL LITERAR, '80, p.216)

Umorele îl apără pe român de disperare, îl ajută să treacă de momentul critic, îl oprește să ia atitudini nete în situații imposibile, chiar dacă unii susțin că e discutabil că umorul ne-a salvat, că, uneori, umorul e luarea în neserios al seriosului, că umorul creează o prea mare toleranță față de abateri și determină o anumită lejeritate față de problemele serioase. Vorba unui epigramist

Ușoară-i viața ca o spumă

Și totu-i clar, măreț, frumos

Când greul vieții-l iei în glumă

Și doar umoru-n serios. (Vasile Larco)

De fapt, umorul a însemnat prudență, ne-a salvat, uneori, de catastrofă. Românului îi place să fie temerar când crede că poate învinge, altfel inteligența l-a obligat să se adapteze. A lua în răs e și o măsură de apărare: neputând schimba nimic, românul a luat în răs, mai nou, a făcut mișto. Jules Renard spunea că ironia e un joc al inimii, umorul – al spiritului.

La români întâlnim nu numai hazul de necaz, ci și ironia sorții. Ironia te aduce cu picioarele pe pământ, putem ironiza orice, totul e să se păstreze măsura. Râsul e specific omului – spune Bergson, iar Jacques Atalli, purtătorul de cuvânt al președintelui Franței, în urarea făcută de revelion 1998, la Atena, a afirmat că România e țara râsului și că ar fi bine să contamineze întreaga Europă.

Tradiția umorului este inepuizabilă, înclinația spre umor și caricatură e extraordinară. Umorul nu se schimbă, interesele și motivațiile se schimbă, mijloacele artistice se perfecționează:

●Guvernul promite mereu

*Perfid, ne ia cu binișorul
Promite iar cum a promis,
Dar cum să nască viitorul
Când chiar prezentul e ucis?*

●Profitorii

*Un miel, de-i blând, pe vânt și ploi,
Mai suge și la două oi;
Aleșii noștri sug acum
La toate țâțele din drum.*

După '90, românul a fost eliberat din contextul de tăcere. Toți avem statut egal în comunicare. Dând din coate sau cu bun simț, înlăturând complexul de timiditate, cuvintele scrise sau vorbite, își fac loc în comunicare, în scrieri, în presă, la radio, pe ecranele TV, pe internet, chiar în pușcării. La început, imediat după revoluție, discuțiile din CPUN înregistrate, certurile, Mircea Dinescu, Nica Leon ș.a., ne atrăgeau, stăteam cu ochii lipiți de televizor, aveam de ce să râdem. Caragiale a fost mic copil pe lângă ce ne ofereau certurile lor.

S-a resimțit acest moment acut de după '90 când, după explozia de bucurie, după nebunia libertății, a venit deziluzia, când fiecare a putut să spună bune și rele, adevăruri și minciuni, să critice, să-njure, dar nimeni nu-l ascultă. Când, pe de o parte, cei din frunte erau de aceeași factură cu cei dinainte, dar se băteau cu pumnul în piept ca dizidenți, pe de altă parte, tot ce fusese înainte era negat, blamat, înjurat, condamnat, pus la zid, de parcă atâtea decenii, din care veneau și ei, ar fi fost un ocean imens plin de otravă. Și toate aspectele vieții sociale, pe care politicul își pune amprenta mai rău ca înainte, constituie substanță pentru umor – pentru epigramă, bancuri, anecdote, aforisme, proză scurtă sau, pur și simplu, vorbe de duh. S-au făcut concursuri chiar de bancuri sau anecdote. Cineva a spus, într-un film, „Dacă am face moartea să râdă măcar o dată, poate ne-ar lăsa în pace” (o judecătoare, dintr-un serial cu Simone Signoret, episodul 2, sâmbătă, 8 sept. 1990, TVR1).

În contextul actual, epigrama constituie un fragment al umorului românesc.

*„Revoluția”-n văpaie,
Ni l-a luat pe Nicolae,
Însă de revelion
Ni l-a dat pe Sântion. (G. Zarafu)*

●Nu auzi decât refrenul

„Jos cu ei, suntem pe dric!”

Ce-are lumea cu guvernul

Că doar n-au făcut nimic? (Elis R.)

●Iar sunt supărat pe soartă

Și prezentul mi-l detest:

Munții noștri aur poartă
Când spre Est și când spre Vest.
(Marian Popescu)

●Fraternitatea-ntre popoare
În Europa cea Unită
E legea fratelui mai mare
Ce-și ține joarda pregătită.
(Elis R.)

●Bucureștiul nostru are
Două circuri permanent:
Unul e-n Ștefan cel Mare,
Celălalt în Parlament.

●Chișinău și București
Două state românești
Ar fi foarte fericite
De-ar fi Statele Unite.
(Efim Tarlapan)

●Doar cei bătrâni mai pot să spună
Ce-au tras sârmanii moldoveni
Când s-au culcat cu noapte bună!
Și s-au trezit cu dobrâi deni!
(Vasile Larco)

●Pe străbunul nostru plai,
Poate-nlătura necazul
Doar un rege ca Mihai,
Însă ca Mihai Viteazul.
(I.L.Bencei)

●Coboară Themis în instanță,
Dar s-a schimbat și ea cu anii
Că-n loc de probe, pe balanță,
Zeița cântărește banii.
(Elis R.)

Din aceste câteva exemple ne convingem că epigrama e o oglindă a epocii noastre, deci și isteria e tratată cu umor, un umor grefat chiar pe sarcasm, dând forță în idee și determinare. Una dintre sarcinile umorului e să știe să înjure fără să fie vulgar sau să sune urât. Pentru a fi înțeles, umorul născut într-o perioadă de timp are nevoie de contextul respectiv.

Umorul e consumat rapid, dând satisfacții morale și estetice. Românul e meșter în potriveli, româna creează senzația că e făcută pentru rime: *Nu aduce anul ce aduce banul; Pe dinafară-i vopsit gardul și-năuntru-i leopardul*. Românul găsește motiv de umor în orice chiar și în contrafacerea, în completarea proverbelor: *Apa trece, pietrele rămân la rinichi; Și ciungul zise: subscriu cu două mâini; Calul de dar nu se caută la dinți decât cu gura larg deschisă; El, în ultimii 5 ani, a făcut 7 ani de pușcărie etc.* Umorul șochează, în mod paradoxal, printr-un exercițiu impus, românul a intrat în alt tip de viață, în normalul anormalității.

Pentru că, uneori, e o agresivă invitație la luciditate, un întreg univers intelectual e pus în mișcare. Surprinde vicleșuguri, răutăți, caraghioslăcuri și ridicole ifose ca la personajele lui Caragiale.

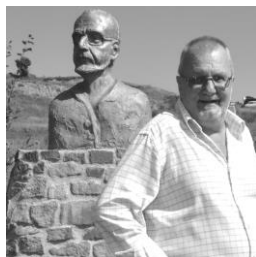
Umorul este un mod de a gândi, de a exista, de a fi, de a evada din cotidian și de a te întoarce în cotidian ușurat de contradicțiile lui. Armele umorului și ale satirei sunt întrepate

împotriva răului social și a răului din noi. Când are de a face cu un creator de excepție, cititorul/ascultătorul e stimulat, e determinat să participe, în sinea lui, la actul comunicării.

Pentru români, conflictele nu sunt ireconciliabile, timpul le rezolvă, răsul le absolvă. Să nu uităm că, pentru a gusta din pomul cunoașterii, a fost nevoie de o păcăleală – cea cu mărul.

Ceea ce i-a permis omului să supraviețuiască a fost răsul. Un proverb japonez spune că soarta îi favorizează pe cei temerari, dar norocul vine la cei care râd. În încheierea acestor rânduri putem spune:

*Când întreaga omenire
Dă în patru zări alarmă,
Pentru supraviețuire
Și umorul e o armă.*

Cornel Udrea **UMORUL, UMORILE, UMORIȘTII**

Este un act de reparație morală față de scriitorii de umor, aducându-i în atenția criticilor și istoricilor literari, cei care nu s-au depărtat niciodată, atunci când au avut nevoie de argumentele ludicului, de I.L.Caragiale, sau de câțiva scriitori clasicizați prin suprasolicitare profesională. În tot acest timp, *Provincia ludică*, scriitorii de umor din geografia mare (literară), a țării, s-au aflat departe de atenția specializată a criticii literare, prin aceasta diminuându-se cunoașterea lor, asemenea în istoria literară recentă la locul convenit și în notorietatea meritată. Sursa relelor distributive (ignorarea, marginalizarea, redimensionarea structurală pe operă, cu exemplificări) pornește de la minimalizarea valorică, a literaturii umoristice, a umorului literar, dintr-o comoditate și un snobism, estetice, reducerea scriitorilor de umor la producătorii de scenarii ale unor seriale de televiziune, la oralitatea buruienos-vulgară a unor autori de stand-up comedy, și „afacerea” se încheie cu un zâmbet himalayan ca atitudine, față de literatura umorului românesc, reală, masivă și valoroasă.

Ținerea în umbră, departe de atenția și memoria, colective, face ca să nu se cultive social, atât cât ar fi necesar și motivat epigrama, fabula, schița umoristică, iar umorul, în general, să nu-și afle locul decât cu excepțiile știute, cele ale revistelor consacrate, exhaustive, de critică a politicului, a persoanelor care-l animă și prin faptele lor devin personaje.

Meseriașii pamfletului politic sunt o armată redutabilă, aducătoare de insomnii subnutrițiilor cultural, care în democrația românească, specifică și specială, chiar răspund de cultura nației și de destinul cărții.

Pe același mal, pe unde curge apa indiferenței, e și dezinteresul școlii românești (sau interese birocratic-bolnave) de a nu face manualul de românește să zâmbească! Da, educația prin ludic, instrucția aplicată, cu exemplificări, este o seducție de maximă eficiență. Catrenul epigramistic se leagă, în logica ludicului, de fabulă, acestea pot fi predate din clasele mici, efectele sporesc, și în anii terminali, astfel se asimilează scriitorii de umor, satirici, sociali.

Experiențele de spectacol au dovedit că românii (re)descoperă umorul, epigrama și fabula, le întâmpină cu zâmbetul complice și explicativ, iar elevii când se întâlnesc cu scriitorii de umor (evident cu cei care știu să relaționeze și au ludicul la ei, cu verbul de consecință), au o revelație vizibilă, și mai vor!

În domeniul umorului literar românesc, incultura generală este masivă, mineralizată și leneșă, dacă este menționat vreun verb, atunci se face o trimitere specială la acesta, o simplificare letală cum este și cazul – ca argumentație, a lui Ion Băieșu identificat prin și cu „Tanța și Costel”, serial de televiziune, restul opereii sale literare fiind căzut în amnezia colectivă și de consecință.

TVR-ul transmite o antologie a umorului românesc contemporan, cu produse de arhivă, în interpretarea unor nume de referință ale teatrului românesc, o ofertă ce se adresează altora în chip firesc, și nu tineretului. Acesta nu mai urmărește programele televiziunilor (ofensiva internet și facebook) și chiar dacă ar face-o, la rigoare, numele și personalitatea actorilor nu le-ar stârni nicio emoție cognitivă, cu atât mai mult pretextul dialogurilor, al monologurilor.

Ioan Petru-Gârda, Cluj-Napoca

Stimate gazde, stimați invitați, am avut o discuție pe mail cu profesorul Laurențiu Bădicioiu, care m-a rugat să pregătesc un eseu despre epigramă în corelație cu ceea ce se întâmplă la Mizil.

Am pregătit două eseuri, unul intitulat „Festivalul de la Mizil vs. alte festivaluri de umor” și al doilea, „O analiză critică a textelor trimise la concursul de la Mizil”. M-am cronometrat citindu-le și durează cam 45 de minute, fiecare. Este ora 14, cred că e timp suficient pentru a le citi pe amândouă (moment de panică, apoi râsete și aplauze).

Vorbind acum serios, aș rezuma cele două eseuri în câteva fraze.

1. Festivalul de la Mizil mobilizează mult mai multă lume, începând cu toată suflarea liceului, continuând cu oficialitățile orașului, cu numărul mare de invitați dintre umoriști, apoi dintre mari personalități ale culturii și științei. Dăruirea organizatorilor este totală, de la popularizarea concursurilor pe internet, în presă, prin prezența la evenimente similare etc. până la diseminarea rezultatelor în aceleași medii.

2. Am primit multe grupaje bune de epigrame, notându-se, apreciindu-se ca atare. Epigramiștii consacrați nu se dezminț și vin cu texte valoroase, făcând ca departajarea la vârf să fie dificilă. Majoritatea participanților au respectat cerințele temei. Totuși, am întâlnit între textele trimise abateri de la regulile stricte care definesc epigrama (aritmii, versuri foarte lungi, rime imperfecte, scăpări gramaticale), abateri de la temă: prea puține/multe epigrame, distihuri etc. Conștient că este greu să vă captez atenția după ce au vorbit personalități ilustre Mă opresc aici, mulțumind gazdelor pentru invitație și pentru toate condițiile create.

Prof. univ.dr. Ștefan Cazimir

Mă aflu la extremitatea finală a grupului celor patru. La chinezi a existat banda celor patru, de care vă mai aduceți, poate, aminte, dar care au fost lichidați după moartea lui Mao Tze Dun. În fruntea bandei se găsea văduva nemângâiată a lui Mao Tze Dun, Cian Cin sau ceva în genul acesta, cu numele chinezesc... (Din public se strugă: „Viorica!” (Râsete zgomotoase și prelungite). La început am asistat la un regal de definiții ale comicului.

Eu îmi amintesc o vorbă a lui Croce, care spune că toate definițiile comicului sunt ele înseși comice și produc chiar sentimentul pe care ar vrea să-l analizeze.

Nu sunt lămurit însă în ce sens a fost folosit de către organizatori termenul de „moderator” pentru că cei patru de aici sunt moderatori-ei se moderează între ei (râsete) sau vă moderează pe Dvs. (râsete) Cel mai ilustru, cel puțin în limitele cunoștinței mele, cel mai ilustru moderator din literatura română este Brânzovenescu: „Tache, Tache, fii cuminte!”, deci îl moderează pe Farfuridi, dar noi cum să ne moderăm între noi?! Adică nici n-am intervenit în timp ce vorbeau ceilalți să spun că nu sunt de acord sau, dimpotrivă, că așa fi, și așa mai departe.

Tema, fixată tot de organizatori, este umorul contemporan. Eu am ales din această plajă vastă un segment mai mic și anume umorul involuntar. Am luat contact cu el de foarte multă vreme, mai ales din tezele la examenele de admitere, unde ne luam la întrecere, cei care corectam. Fiecare era mai mândru de faptul că propriul lui candidat este... mai prost (râsete zgomotoase) decât al celuilalt. Și, odată, am crezut că îl „tai” pe regretatul meu coleg, Ion Rotaru, pentru că am descoperit o teză „nemaipomenită”, în care era vorba de poezia

„Plumb” a lui Bacovia. Și acolo se făcea întâi prezentarea elementului chimic „plumb”, cu greutatea lui, cu celelalte caracteristici (râsete). Și mă duc, mândru, la Ion Rotaru și-i spun: „Iată ce am descoperit!” Și Ion Rotaru îmi spune: „Este din cartea mea de analize literare.” (Râsete zgomotoase)

Pe urmă m-am confruntat cu umorul involuntar și-n Parlament. Într-o digresiune istorică- erau foarte la modă într-un timp digresiunile istorice-cineva s-a referit, și era un profesor de drept, foarte stimat, altminteri, și membru în Comisia de elaborare a Constituției, s-a referit la „fuga lui Dimitrie Cantemir... în Uniunea Sovietică.” Altădată, era o comisie care trebuia să distribuie timpii de antenă la alegerile locale din februarie 1992 și unul dintre participanți a avut o intervenție mai vehementă după care cel care prezida respectiva comisie l-a admonestat în acești termeni: „Intervențiile pe ton ridicat vă rog să le faceți în scris.”(Râsete)

În zilele noastre, cred că anul trecut, tânărul Ionuț Dolănescu anunța că „a aderat la Partidul Ecologist pentru că vrea să lupte împotriva poluției.” (Râsete prelungite) Presa a intervenit atrăgându-i atenția asupra erorii, dar Ionuț Dolănescu nu s-a intimidat și a spus: „Dacă în engleză este **pollution**, în română este **poluție**.” Și, cu asta, discuția s-a încheiat. Eu am adunat, de-a lungul timpului, am colecționat perle. Întrebarea care se pune: De ce acestor manifestări de comic involuntar le spunem perle? În mod obișnuit, la propriu, ce este o perlă sau cum ia naștere o perlă? Când într-o scoică, de un anumit, tip pătrunde un fir de nisip sau alt corp neasimilabil, scoica îl înfășoară în straturi concentrice de sidex și rezultă, finalmente, o perlă. Ce se întâmplă în domeniul intelectual? Când o nouă idee pătrunde într-un creier, iar creierul nu posedă substanțele necesare pentru corecta asimilare a ideii, ideea este resimțită ca un corp străin (râsete prelungite) și restituită omenirii sub formă de perlă (râsete puternice și aplauze).

Acum, iată, în măsura timpului și a răbdării Dvs., câteva exemple din vechea mea colecție, grupate pe domenii – **Literatura română:** *Prima carte religioasă românească este Psaltirea moromețiană. Știți, fără îndoială, că există o Psaltire Voronețeană.*

Cronicarii sunt primii care scot limba din tiparul cărților religioase. (Râsete) Eu nu am mai pus în revistă pentru că era, poate, prea dur, un alt exemplu, dar care s-a produs și el la un moment dat într-o lucrare de seminar: *Creangă bagă limba lui gura personajelor.* Iată și altele: *Manuscrisul Cântării României a fost găsit într-o mănăstire și scris de niște sputnici.*

Tipătescu disprețuiește legea și dă ordin ca adversarul său politic să fie violat la domiciliu.

Ana dansează cu Sămădăul-asta-i „Moara cu noroc”-fără ca Ghiță să interzică anumite lucruri pe care Lică și le permitea asupra ei.

Lisandru o iubește pe fata săracă pentru cinstea și acuratețea ei.

Haosul și dezordinea se împletesc armonios în roman.

Strada pe care a locuit Călinescu și care-i poartă numele e anonimă și azi.

Alt domeniu – **Istorie:** *La cartierul lui Traian, Maximus a adus numai un cap și o mână din corpul celui ce se sinucisese mai înainte de a cădea viu în mâinile subofițerului de cavalerie romană.*

Urmează un citat dintr-un academician, un istoric demn de toată stima. Nu-i voi spune numele, dar textul îi aparține: *La palatul domnesc de pe podul Mogoșoaiei fusese pus în funcțiune un sistem de alimentare cu apă, inaugurat cu pompă de Gheorghe Bibescu.*

Irina, nepoata Mariei Brâncoveanu, n-a avut copii cu Grigore Șuțu, în saloanele lor având loc aproape zilnic serate artistice, literare și muzicale.

Despre domnișoara... se spune că, deși venită în București pentru o iarnă numai, îndrăgostindu-se de un tânăr boier, a rămas în țară până la moarte, dând naștere unuia din bătrânii noștri generali.

Până la întâlnirea viitoare aș face apel la Dvs. pentru a contribui cu ceea ce ar intra în aceeași sferă. Până atunci, vă mulțumesc pentru atenție!

Inedit... Inedit... Inedit... Inedit... Inedit... Inedit

Domnul prof. univ.dr Ștefan Cazimir ne-a dăruit un manuscris al Domniei Sale,
pe care îl publicăm mai jos. Vă mulțumim, domnule Profesor!

Sub cer de toamnă brumării

Blindat într-o armură gri
De imuabile principii,
Sub cer de toamnă brumării
Colind sever prin municipii.
Din ramuri se desprind și cad
Podoabe palide și triste,
Tar candidatele la grad
Sau prin biserici acatiste.

Elevii mă salută-n cor
Și smirna stau pe coridoare
Cînd eu, cu zîmbet protector,
Trec însoțit de directoare.
Mi-roase a proces-verbal
Cu venerabile șabloane
Și a banchet tradițional
Servit de gingașe cucoane.

Ce dulce timp mîngîietor,
Ce blîndă zodie ferică,
Cînd te aprobă toți de zor
Și nimeni nu te contrazice,
Cînd orice gînd abia rostit
Și se-plinește la iuteală
Și tot ce spui e-mpartășit
Cu o convingere totală.

O, Doamne, oare nu-i un vis?
Mi-s încă simțurile treze?
Destreamă falsul paradis
Sau fă-l de-a pururi să dureze!
Să fiu mereu tratat ca reș,
Cu eleganță în expresii,
Tar locul hărăzit la chef
Să-mi fie tot în capul mesei.

Din ramuri se desprind și cad
Podoabe palide și triste,
Tar candidatele la grad
Sau prin biserici acatiste.
Sub cer de toamnă brumării
Colind sever prin municipii,
Blindat într-o armură gri
De imuabile principii.

Ștefan Cazimir

Capitală culturală pentru o zi:

Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a IX-a

(Articol de drd. Liviu Iancu, preluat din revista *La Punkt*)

„Mizilul!... Așezată la poalele Tohanilor, celebre podgorii, această urbe – o grădină – se răsfață cu multă cochetărie pe o pajiște plană, asupra căreia bate soarele în plin de cum răsare și până apune, iarna și vara. Rar se găsește o panoramă așa de plăcută și atât de luminată: la mieznoapte, tramba podgoriilor aci aproape, și mai sus, în depărtare, treptele din ce în ce mai azurii ale Carpaților; la miezăzi, câmpia vastă, care se-ntinde, ușor povârniță, până departe-n Dunăre. La spate, cea din urmă treaptă a munților; în față, nețărnută zăre a câmpiei. Se poate zice că Mizilul este poarta Bărăganului.” Așa arată descrierea ironică pe care Caragiale o făcea Mizilului în urmă cu mai bine de o sută de ani, în incipitul schiței „O zi solemnă”. Personajul principal al schiței nu era nimeni altul decât amicul său, Leonida Condeescu, primar al micului oraș prahovean, care, dornic de a spori renumele Mizilului, se pare că ar fi propus numeroase proiecte mai mult sau mai puțin ambițioase, precum dislocarea aici a unei mari unități militare, mutarea unei episcopii sau înființarea unei instituții importante de învățământ superior. În cele din urmă, singura „mare” realizare a edilului zelos a fost dispoziția ca trenul expres de pe ruta București-Berlin să oprească un minut și în gara Mizil. Prea multe nu s-au schimbat de la 1900 până în prezent. În cel mai rău caz, Mizilul este o porțiune destul de lungă pe drumul național dintre Ploiești și Buzău, enervantă prin limita redusă de viteză. În cel mai bun, întruchiparea unei regiuni viticole de primă mână și, pentru unii nostalgici, locul de origine al faimoaselor saltele Relaxa.

Cu toate acestea, de nouă ani, sfârșitul lunii ianuarie consemnează o preschimbare a Mizilului pe care puțini ar bănuși-o. Pe străzile molcome ale orașului se înghesuie zeci de mașini, graiul muntenesc se împletește surprinzător cu cel moldovenesc sau cu cel oltenesc și chiar cu vorbirea pretențioasă bucureșteană. Mai ales împrejurimile Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu” se transformă în dimineața zilei de 30 ianuarie: sumedenie de oameni destinși, zâmbitori, se adună ca veritabili pelerini către o nebănuită Meccă a bunei dispoziții. Motivul unei asemenea schimbări? Un festival literar, de poezie lirică și de epigramă, care poartă numele altei opere a cărei acțiune se petrece la Mizil, semnată chiar de către un fiu al urbei.

În doar nouă ani de la înființare, Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil” a devenit una dintre manifestările de referință în literatura românească contemporană. Pentru marile premii ale celor două secțiuni concurează anual mai bine de cinci sute de poeți și epigramaști, din toată țara și chiar de dincolo de hotarele ei vremelnice. Dovada? Câștigătorii de anul acesta sunt din Slatina și Chișinău, pe podium alăturându-li-se scriitorii din București, Buzău și Medgidia. Mai mult, operele cu care au concurat cei mai inspirați participanți din ultimii cinci ani sunt strânse laolaltă în nu mai puțin de 2000 de pagini de literatură românească de o calitate care ne încurajează să sperăm că în România cultura se află pe un drum bun. Pentru cine participă însă măcar o dată ca spectator la decernarea premiilor, desfășurată în primitoarea sală de evenimente a liceului teoretic, devine evident că valoarea deosebită a festivalului nu stă neapărat în concursul literar. Întreaga lui frumusețe, pe care *LaPunkt* vă invită să o descoperiți în grupajul de interviuri al acestei săptămâni, stă în lucruri mai presus de orice ar putea însemna o competiție. Ce face deci ca acest festival să fie o realizare culturală și umană remarcabilă?

În primul rând, dăruirea rar întâlnită a organizatorilor, Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu, profesori care au năzuit către mai mult decât să completeze blazați rubrica ce le revine în cataloagele elevilor și fără ale căror eforturi nimic nu ar fi fost posibil. Mai apoi, deosebita efervescentă intelectuală creată de invitați de marcă, din toate sferile culturii și științei, care în acest an l-au avut ca spiritus rector pe reputatul critic și istoric literar Ștefan Cazimir. Fără îndoială, de o deosebită importanță, inspirația mereu vie a câștigătorilor și entuziasmul neabătut al participanților, întrupate atât de bine de principalul laureat la secțiunea epigramă de anul acesta, Ion Diviza. Nu în ultimul rând, interesul și susținerea din partea elevilor, cea mai de preț bogăție a oricărei comunități: copii deștepți, cuminiți, iubitori de frumos.

Leonida Condeescu ar fi mulțumit, chiar dacă Episcopia a rămas la Buzău, Facultatea de Medicină se află tot la Iași, Regimentul 32 Infanterie de la Ploiești s-a mutat, dar la Timișoara, iar pod peste Dunăre nu s-a ridicat încă la poalele Tohanilor. În schimb, în fiecare an, de sărbătoarea Sfinților Trei Ierarhi, prin festivalul literar pe care îl găzduiește, Mizilul devine capitala culturală a României.

IN MEMORIAM ACAD. SOLOMON MARCUS

(1925–2016)

SOLOMON MARCUS – OMUL, PROFESORUL, SAVANTUL CU O PROFUNDĂ CONȘTIINȚĂ ROMÂNEASCĂ

Trăim sentimente de profund regret față de dispariția trupească a academicianului Solomon Marcus. Dorim să ne exprimăm aici adâncă noastră prețuire pentru un OM atât de drag nouă, elevilor și profesorilor din Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” Mizil, să reiterăm considerația și admirația pentru un OM neasemuit în cultura română.

Academicianul Solomon Marcus a iubit Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil” – am aflat aceasta recent de la un apropiat al Domniei Sale – și aștepta cu mare bucurie, de fiecare dată, să participe la festivitatea de premiere (la care a fost prezent de trei ori, lipsind doar când condițiile meteo nu au permis deplasarea de la București la Mizil, sau când a fost bolnav), începând cu 2012, când a fost invitatul de onoare al festivalului.

Academicianul Solomon Marcus a reprezentat și reprezintă pentru liceul nostru un reper, iar participarea la proiectul cultural-artistic al școlii, „Romeo și Julieta la Mizil” și impresiile exprimate în public despre acest demers au consolidat reputația instituției noastre și ne motivează să continuăm: *„Am fost încântat de ceea ce ați organizat la 29 ianuarie la Mizil. Mult peste ceea ce permitea programul să ne imaginăm. Vă mulțumesc pentru a-mi fi dat posibilitatea de a participa în mod activ la acest festival. Aduug cu multă plăcere acest liceu la lista numeroaselor școli pe care le-am vizitat. Faptul că acest liceu a găzduit festivalul „Romeo și Julieta la Mizil” îl obligă să fie la înălțime.”* (s.n.) (Solomon Marcus, *Antologia „Romeo și Julieta la Mizil”*, ed. a V-a, 2012)

Îl așteptam pe Solomon Marcus la ediția jubiliară – a X-a – așa cum fusese prezent și la o altă ediție rotundă – a V-a... Eram nerăbdători să ascultăm, ca de fiecare dată, prelegerile Domniei Sale despre umorul românesc (cu precădere despre cel involuntar), prelegeri profund academice, dar cu priză la public, prelegeri care, ulterior, apăreau în reviste prestigioase, cum ar fi *România literară* sau în cărțile-bijuterii care apar de mai mulți ani la *Editura Spandugino*.

Vom dedica lui Solomon Marcus ediția a X-a și vom institui un trofeu care să-i onoreze memoria (așa cum am făcut și pentru alte personalități: Efim Tarlapan, prof.univ.dr Alexandru Poepescu Zorica) și care să țină vie peste timp torța culturală pe care a aprins-o și la Mizil.

Încheiem, mulțumindu-i lui Dumnezeu că a dăruit neamului românesc un OM cu o profundă conștiință românească, un OM al cetății, care nu s-a izolat niciodată în turnul de fildeș, ci a fost cvasi-prezent în școli, printre elevi, studenți, profesori, la târguri de carte, la radio și tv, în ziare, reviste culturale, științifice, care a scris cu acribie, dar dintr-o perspectivă largă, integratoare, transdisciplinară, accesibilă, cărți de aur pentru învățământul și educația din școlile românești, în ultimii ani fiind consecvent cu grandiosul proiect concretizat, proiect vizionar, coordonat de *Editura Spandugino*, cu titlul „Răni deschise”(I-VI).

Directorul Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”,

Prof. Victor Minea

Președintele Fundației Culturale „Romeo și Julieta la Mizil”,

Prof. Laurențiu Bădicioiu

IN MEMORIAM ACADEMICIANULUI SOLOMON MARCUS

La această tristă despărțire, aduc un modest omagiu celui care a fost academicianul profesor SOLOMON MARCUS, dascăl și mentor al unor generații întregi de intelectuali, figură emblematică și ambasador al științei și culturii române în lume. Profesorul Solomon Marcus a fost un student strălucit, universitar renumit, conducător autentic de doctorat, invitat la universități de prestigiu, vicepreședinte al Asociației Internaționale de Semiotică (1989-1999). Savant de talie mondială, autor prolific, tradus și citat, a fost admirat și respectat de către colegii universitari și iubit de studenți, unii dintre ei deveniți discipoli.

A fost „vizitat” în permanență de idei novatoare, pe care le-a valorizat, cu distincție, într-o abordare trans-disciplinară, fără egal prin anvergură și profunzime. A deslușit în mod strălucit adevăruri ale ordinii ascunse a lucrurilor, împărtășindu-le, apoi, cu generozitate, specialiștilor – dascăli, cercetători, studenți, dar și publicului larg.

Omul Solomon Marcus a reușit acolo unde alții au dat greș și a înfruntat, cu demnitate și stoicism, loviturile vieții, nu puține și nu superficiale, susținut fiind de o mentalitate de învingător. A fost omenos, altruist, leal și loial și a răsplătit adesea răutatea cu bunătate. A topit în creuzetul său, la căldura intensei flăcări sufletești, orice ofensă și sămânță de conflict. Nu a avut șansa, pentru unii comună, de a avea copii, și atunci și-a revărsat dragostea și mărinimia asupra copiilor altor părinți. Pe aceștia i-a ajutat să înțeleagă ce și cum trebuie să învețe; pe dascăli și diriguitori ai educației să depășească viziunea limitată la ziua de mâine.

Mesajul și îndemnul său către toți oamenii a fost acela de a se înălța continuu prin învățătură, reflecție proprie și lucrare neostoită asupra lor înșiși, în lumină și adevăr.

Deși inundat cu activitate asiduă, la catedră și în cercetare, profesorul Solomon Marcus a fost un om de societate, jovial și empatic, radiind spirit, umor fin și o bună dispoziție molipsitoare. Lăsând la o parte morga universitară, a știut să-și adapteze discursul, de fiecare dată, la nivelul auditoriului, în școli, universități, instituții, media. Însă, așa cum recunoștea adesea, fiecare „baie de mulțime” a sa era atent pregătită de o „baie de singurătate”, în „laboratorul” personal, în compania ideilor înalte, a cărților de căpătâi și a computerului.

În sfârșit, profesorul Solomon Marcus a fost un om extrem de ambițios, dar ambiția sa a fost una a faptelor și nu a măririi, refuzând sau ignorând cu obstinație funcțiile și onorurile. Chiar ajuns la senectute, a continuat cu frenezie să cerceteze și să creeze, crescând mereu în viziune și înțelegere, acumulând neconținut înțelepciune, împărtășită cu aplomb celor din jur.

Am avut privilegiul de a-l cunoaște personal și de a-i răpi câteva clipe de conversație. I-am ascultat pe viu discursul memorabil la Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a VIII-a (2014-2015), eveniment la care i-am dedicat un modest catren, în termeni ai Analizei matematice:

Opera integrală

(Profesorului Solomon Marcus)

Funcții mari și derivate –

Refuzate; cu migală,

Pe-a științei magistrală,

A clădit o... Integrală.

Trecerea timpului nu va putea stinge tristețea din sufletul multor contemporani la dispariția acestui om însemnat. Discursul marcusian, însă, va dăinui și va rodi.

Fie-i memoria binecuvântată!

Dr. ing. Anton Muraru

**Fost R&D Manager la Alvarion România,
fostă subsidiară a companiei Alvarion Ltd.,**

Tel Aviv, Israel.

20 martie 2016

La despărțire de Mihai Zamfir

(Articol apărut în *România Literară*, nr.13, 01/04/2016-07/04/2016, publicat aici cu acordul autorului)

După ce ai scris, copleșit de emoție, la cei 75, 80 și 90 de ani ai unei personalități pe care ai admirat-o dintotdeauna, îți vine greu să alegi acum cuvintele; nu pentru că ele s-au terminat, ci pentru că ele se îmbulzesc. O făceau și altădată, cu fericire, acum o fac cu durere: și-au schimbat măștile, ca actorii în teatrul antic.

Din partea lui Solomon Marcus te-ai așteptat întotdeauna la ceva nou: la apariția unei discipline inedite, la gruparea neobișnuită a științelor tradiționale, la schimbarea cu 180 de grade a viziunii comune. Din nefericire, de azi încolo nu ne mai putem aștepta la așa ceva; putem doar să contemplăm un parcurs de o lungime și de o spectaculozitate neobișnuite.

În urmă cu un an, cu prilejul aniversării rotunde de atunci, mi se părea că profesorul Marcus personifica urcarea celor șapte trepte ale înțelepciunii, a celor șapte ceruri ale științei. Odată cu Marcus, șapte orizonturi au fost depășite și al optulea nu va mai fi.

Cu ce contemporan al nostru seamănă în fond marele profesor? În țara noastră nu seamănă cu nimeni. Popor plin de fantezie și dotat cu străfulgerări geniale, românii n-au dat, cred, în secolul care s-a încheiat, o a doua personalitate științifică de factura lui Solomon Marcus. Pentru a uni matematicile cu lingvistica, literatura, semiologia și filosofia științelor a fost nevoie de o conjuncție de factori, probabil, irepetabilă. Îi găsim, totuși, un corespondent? Admirația fără limite pe care o nutrea pentru Grigore Moisil nu ne poate împiedica să observăm că, prin Marcus, aveam în față un hiper-Moisil dintr-o eră ulterioară a științelor. Și atunci? Să nu mai fi fost nici unul? Figura lui Umberto Eco îmi apare drept cea mai apropiată de figura savantului român, în ciuda diferențelor de substanță dintre ei. Ultimul articol scris de Marcus a fost la moartea lui Eco, pareă sub imboldul unei premoniții. Dincolo de hazardul coincidențelor istorice și biografice, românul se prezenta drept un fel de Eco nu doar prin enciclopedismul structural și prin forța de creație ieșită din comun, păstrată pînă în ultima clipă, ci și prin traseul carierei.

Dacă Eco a simțit nevoia ca, paralel cu sintezele științifice, să compună romane pe un fond de erudiție inaccesibil altor romancieri, Marcus a simțit și el nevoia ca, după monografiile produse în cascadă, să se ocupe de tot ceea ce constituie ambianța spirituală a formării unui elev: neavînd vocație de romancier, s-a ocupat cu schițarea cîtorva sute de romane virtuale. Au luat astfel naștere surprinzătoarele volume intitulate Răni deschise, publicate la Editura Spandugino, editură ce a făcut astfel un serviciu uriaș culturii noastre; rănilor deschise ale României de azi vor fi devenit curînd vizibile pentru toată lumea, iar soluțiile propuse – deocamdată inutile – de marele savant vor părea tot mai mult soluțiile de bun-simț.

Solomon Marcus a scris imens, mai ales pentru un matematician, indiferent cîte domenii ale culturii a atins el apoi prin paginile sale. Despre el, mari specialiști contemporani din Europa și America s-au pronunțat superlativ; Marcus n-a vorbit însă decît rareori despre el însuși. Iar ultima sa pasiune, reformarea sistemului de educație din țara noastră, poate fi trecută la același capitol al altruismului integral. Răni deschise, în cinci volume, sunt închinată publicului larg, celor care nu au avut șansa unei educații superioare, celor pierduți în anonimatul mulțimilor.

Văd acum cu claritate portretulefigie al savantului. Este fotografia la care el ținea cel mai mult. Îl reprezintă îmbrăcat în costum închis, cu privirea sa legendar de blîndă, arborînd singura distincție de care era cu adevărat mîndru – medalia oferită de Regele Mihai într-o festivitate de la Palatul Elisabeta.

Solomon Marcus – monarhist? De ce nu! A vorbit mereu despre Rege cu maximă căldură și admirație. Probabil că patriotism înseamnă nu doar ca, prin performanțe științifice, să-ți faci țara cunoscută pe tot globul, dar și să te identifici cu ceea ce țara ta are mai bun.

La drum cu Solomon Marcus de Daniel Cristea-Enache

(Articol apărut în *România Literară*, nr.13, 01/04/2016-07/04/2016, publicat aici cu acordul autorului)

În decembrie anul trecut, fiind la Iași într-un juriu pentru „Oamenii Timpului”, l-am văzut pe Solomon Marcus urcând, cu o anume greutate, pe scena Teatrului „Vasile Alecsandri” pentru a primi o distincție. Se așezase „strategic”, în primul rând de scaune, pentru că, neauzind foarte bine, dorea să nu-i scape nimic. Când, înainte de ceremonie, m-am dus să-l salut, s-a arătat uimit de numărul publicațiilor la care colaborez și m-a întrebat cum rezist ritmului. El vorbea!

Nonagenarul Solomon Marcus avea, printre atîția oameni „obosiți”, blazați și care așteaptă mereu rezolvarea pentru orice de la alții, o energie ieșită din comun și o prospețime intelectuală asemenea. Era la curent cu totul, ceea ce aveam să descopăr în zorii zilei următoare, cînd am luat avionul din micul aeroport ieșean, spre București. Noi trebuia să ajungem la serbarea școlară a fetei noastre, dl Solomon Marcus avea o întâlnire cu un ministru (al Educației sau al Culturii), căruia îi ceruse o întrevvedere pentru a discuta despre situația manualelor. Să repet. La peste 90 de ani, Solomon Marcus vine de la București la Iași pentru a primi o distincție, iar dimineață la ora 4.00 ia avionul spre București pentru a pune din nou problema manualelor școlare.

Acesta a fost Solomon Marcus – și dispariția sa lasă nu unul, ci mai multe locuri goale în lumea noastră academică și literară. În aeroport, în așteptarea avionului, am întors împreună „situația” pe toate fețele. „Situația” s-a dovedit complexă și multifacetată, fiindcă Solomon Marcus era pasionat de orice. De la manuale la cronică literară și la editura care-i scotea cărțile (Spandugino), de la Uniunea Scriitorilor la Academia Română și Ministerul Culturii, de la situația refugiaților la problema resuscitării extremismului de dreapta, de la ISI (firește!) la ISIS, de la telefoanele de ultimă generație, cu care e greu „să ții pasul”, la cartea unui autor despre care tocmai scrisesem și care luase un premiu – din zori și pînă-n ziuă, am șopocăit pe o tematică schimbătoare. Pentru că dl Solomon Marcus, neauzind bine, vorbea destul de tare, micul aeroport s-a pus, de la sine, la curent cu analizele noastre. Acum, ce-or fi înțeles călătorii matinali din suita Manolescu-Breban-Simion- Alexandrescu-Ernu-Polirom-Spandugino- ISI e greu de estimat. Cum spune Călinescu, poezia este „forma goală a activității intelectuale” –, iar ce auzea un călător mai puțin avizat din conversația noastră era o (minunată) poezie.

Fiindcă Solomon Marcus a fost și a rămas, pînă la 91 de ani, un om foarte viu. Un intelectual care, spre deosebire de cei ce fac din problemele lor personale problemele tuturor, făcea din problemele tuturor problemele sale. Se implica în cauze care nu erau ale lui și din a căror soluționare nu obținea un profit. Vedeă lucrurile în coerența lor deopotrivă intrinsecă și relațională. Avea o perspectivă integratoare, nu reduționistă. Privea macro, ca și Mihai Șora, spre binele societății românești.

El, un român evreu, a făcut mai mult și mai durabil bine României decît legiuni de naționaliști; iar patriotismul său, alături de meritul academic, intră în sentimentul de apartenență văzut dinspre ambii termeni. Așa cum Solomon Marcus era impregnat de problemele societății noastre, și societatea se regăsea în semnele de întrebare și semnalele de alarmă ale cărturarului devenit popular. Cine nu l-a prețuit, cine nu l-a admirat, cine nu l-a iubit pe Solomon Marcus?

Mă apropii de finalul drumului cu el. Am ajuns la București și noi am mers să ne luăm geamantanul. Ilustrul companion avea o geantă pe care o ținea pe umăr. Ne-am despărțit, după ce am convenit să-mi trimită ultima sa carte la România literară. Ne-am îmbrățișat, și-a pus geanta pe umăr și dus a fost către întâlnirea cu ministrul. Cum să întîrzie?

Rămas bun, stimate domnule Solomon Marcus, om minunat și intelectual strălucit.

Drum bun, domnule academician SOLOMON MARCUS! de George Stanca

S-a prăpădit marele savant Solomon Marcus. Nu am cunoscut un om mai spiritual ca el... era să zic... și deodată mi-am amintit că l-am apucat pe mentorul, său acad Grigore Moisil. Sau pe acad. Șerban Cioculescu. La fel de spirituali. Academicienii ludici. L-am avut câțiva ani profesor și pe acad. Radu Voinea, care era o enciclopedie de bancuri.

Revenind însă la acad. Marcus, era un spirit viu. Ludic. Îmi amintesc intervenția sa de acum doi ani de la celebrul festivalul de umor și poezie de la Mizil, când a vorbit un ceas despre Gigi Becali. Unii dintre noi mai râdem și acum... Și, atenție, erau numai scriitori, poeți, epigramiști, oameni care nu râd chiar din orice... nu toți... Ba, discutând despre amintiri, merită zisă și asta. Prin anii '80 când *Cenaclul de Luni* al mult-atacatului-azi N. Manolescu îi pregătea de viață pe cei care-l devoră azi, - dar, ce contează... poate le merită – zic, atunci când am aflat de la Radu Călin Cristea că, hăituit de autorități, cenaclul se va ține într-un bar din baza sportivă studentescă Tei - era iarnă - a venit, e clar, în semn de solidaritate, și dl. Solomon Marcus. Care a cuvântat, cu aburii ieșind din plămâni, despre Matematici și Poezie...Un om deschis la nou, mereu viu, mereu actual. Adaptat... și updatat.

O spun cu o mare simpatie, cu nostalgie și regret pentru un spirit adevărat, de o mobilitate a gândirii la dimensiunile unui june... O mare pierdere. Pe cei ca el i-am dori, sau, măcar eu, i-aș dori să ne fie eterni. Le-aș da zile de la mine. Scuze, pentru contextul la care trimite această sintagmă, dar ca principiu e foarte potrivită... Ca noi toți, oamenii aceștia se duc, dar lasă urme adânci. Pe care vor călca urmașii... Oricum, că vrem sau nu, oamenii aceștia sunt Nemuritori. Drum bun, domnule academician Solomon Marcus, pe Calea Nemuririi...

SOLOMON MARCUS s-a născut la data de 1 martie 1925 în orașul Bacău. Părinții săi au fost croitori. După absolvirea studiilor liceale în orașul natal, a urmat cursurile Facultății de Matematică din cadrul Universității București. A obținut ulterior titlurile științifice de doctor în matematică și doctor docent. După absolvirea facultății, a predat ca profesor la Facultatea de Matematică din cadrul Universității București. Profesorul universitar Solomon Marcus este autor a numeroase studii interdisciplinare, de cărți ce privesc utilizarea matematicii în lingvistică, în analiza teatrală, în științele naturale și sociale s.a. Cărțile sale au fost traduse în multe țări ale lumii. A publicat peste 50 de volume în România și care au fost traduse în mai multe limbi din Europa și nu numai și aproximativ 400 de articole în reviste științifice sau de specialitate. Opera sa a fost citată de peste 1.000 de autori. Din 1993 devine membru corespondent al Academiei Române. În anul 2001, Solomon Marcus a fost ales membru titular al Academiei Române. În 2015, Academia Română i-a dedicat academicianului Solomon Marcus o sesiune omagială cu prilejul sărbătoririi a 90 de ani de viață. În Aula Academiei Române, pe 4 martie, au ținut alocuțiuni, printre alții: Acad. Ionel-Valentin Vlad, președintele Academiei Române, a ținut prelegerea cu titlul: *Acad. Solomon Marcus la începutul unei noi primăveri*; Acad. Viorel Barbu, președintele Secției de Științe Matematice: *Solomon Marcus – fascinația unui model cultural*; Acad. Alexandru Balaban, *Solomon Marcus la 90 de ani-exemplu frumos*; Acad. Marius Sala, *Tinerete fără bătrânețe*; prof.univ.dr. Basarab Nicolescu, membru de onoare al Academiei Române, *Veșnicul tânăr Solomon Marcus*; Acad. Daniel Dăianu, *Academicianul Solomon Marcus: un om pentru eternitate*; Acad. Gheorghe Păun, *Firescul unicității*. Acad. Solomon Marcus la 90 de ani; prof.univ.dr. Gabriela Pană Dindelegan, membru corespondent al Academiei Române, *Solomon Marcus, începuturile lingvisticii matematice*; prof. dr. Gheorghe Benga, membru corespondent al Academiei Române, *Solomon Marcus: cuvântul cheie: înțelepciune*; prof.univ.dr. Irinel Popescu, membru corespondent al Academiei Române, *Solomon Marcus - modelul academic*; prof.univ.dr. Mircea Martin, membru corespondent al Academiei Române, *Solomon Marcus sau știința ca formă a culturii*; prof. Virgil Nemoianu, *Acad. Marcus, un diamant cu multiple fațete*; Prof. Lucian Beznea, *Arta de a ajunge nonagenar*.

În final, acad. Solomon Marcus a prezentat un „Raport pentru ultimii cinci ani și proiect pentru următorii ani”. **Din păcate, proiectul pe următorii cinci ani a durat... doar un an. Timpul nu a mai avut răbdare cu acest minunat Profesor și Om, blând și dedicat cauzei renașterii învățământului românesc.**

IN MEMORIAM EFIM TARLAPAN

(1944-2015)

Efim

În 1991 l-am cunoscut pe Efim, pe Efim Tarlapan, pe atunci frații noștri de peste Prut fiind priviți cu un fel de curiozitate uimită și dragoste la prima vedere, ceea ce mi s-a întâmplat și mie. L-am dus la redacția unei efemeride literare, apoi la Radio Cluj, unde l-am scădat în interviuri și recitaluri epigramistice. Atunci s-a cimentat o prietenie fără gesturi mari sau efuziuni lirice, dar durabilă, îndeajuns ca să ne fie de folos amândurora, ca scriitori de umor.

Efim nu mai este, dar rămâne o operă literară, o carte neterminată însă, de care nu știu cine va îndrăzni să se apropie. Poate o va face doamna Zinaida Cenușă, soția lui. Memoria rămâne vie și fixată pe Efim, pe Eugen Pop, plecați într-o blestemată zi de 8, la o lună diferență. Ne acceptăm destinul, nu fără un scrâșnet de dinți, fiindcă noi ne-am visat altfel, făcând echitație cu Pegasul.

Cornel Udrea

Ion Diviza, Chișinău

Am pierdut irecuperabil un frate și confrate – cel mai distins, cel mai harnic, cel mai curajos. De o jumătate de veac Efim Tarlapan, împreună cu Petru Cărare, altă stea a literaturii satirico-umoristice din Basarabia moldavă, se află în fruntea cohortei noastre de mânuitori ai condeiului satiric. Pe lângă cele circa 50 de volume de autor, Maestrul a editat mai bine de zece antologii de epigrame, parodii, aforisme – unele fiind de unicat în literatura română. În ultimele sale zile el lucra, în paralel, la o nouă ediție a Antologiei epigramei românești de pretutindeni și la o Antologie a epigramei românești basarabene.

Corneliu Berbente, București

EFIM TARLAPAN a fost și rămâne un mare epigramist, poet și scriitor. Republica Moldova excelează în epigramă, dând numeroși epigramaști de marcă, dar consider că EFIM TARLAPAN a fost cel mai mare.

E născut pe 17 mai 1944, într-o zi de primăvară și război mondial. **17** este un număr prim, adică un număr care nu se divide decât prin el însuși și prin unitate. Aceasta sugerează unicitatea lui EFIM; cât privește diviziunea, el se împarte cu generozitate tuturor. A fost un mare patriot, iubitor de țară și cinstitor al valorilor românești. Mare a fost dragostea lui pentru Eminescu. Detractorilor lui Eminescu pe patul de moarte, le adresează: „Ajuns în tragicul moment,/ Mai poți un bine a ne face;/ Să scrii atât în testament:/ Vă las LUCEAFĂRUL...în pace!”

EFIM TARLAPAN a știut să fie iubitor cu cine merită, și caustic...tot cu cine merită. Citez din memorie: „Pe o cabină electorală”/În cabina taciturnă,/ Arătați respect votării,/ Nu băgați gunoaie-n urnă,/ Că ajung în capul țării!”
Dumnezeu să-l odihnească!

Efim Tarlapan
(acrostih) de **Gheorghe Bâlici, Chișinău**

Este oare drept să se stingă
Flacăra aprinsă luminând pentru toți,
Inima ce bate-n pieptul de stejar
Mai limpede, în cercuri urcând din rădăcini?

Toate inimile sângerânde se adună
Acum în stoluri zburătoare ce-nmulțesc
Roșeața plânsă a amurgului
Lăsat în urma celui care pleacă.
Adânc, în depărtări de necuprins,
Plutesc neliniști și cuvinte nerostite
Atât de înțelese ca și omul
Netemător, ce le-a rostit cu sufletul...

Efim Tarlapan a fost un scriitor, poet umorist și satiric din Republica Moldova. Epigramist. Autor de literatură satirică și cărți pentru copii.

Efim Tarlapan s-a născut pe 17 mai 1944 în satul Măgurele din raionul Ungheni (pe atunci în județul Bălți). A absolvit Universitatea de Stat din Moldova, Facultatea de Filologie, secția de ziaristică (1962-1970), iar mai târziu a urmat cursurile superioare ale Institutului de Literatură „M. Gorki” din Moscova (1985-1987).

A activat în calitate de redactor literar la ziarul „Viața satului”, la postul de radio republican din Moldova, la Editura „Lumina” și săptămânalul „Literatura și arta”.

Debutul editorial are loc în 1974 cu placheta de versuri umoristice și satirice *Scuzați pentru deranj*.

A scris parodii, fabule, epigrame, rondeluri și aforisme, pe care le-a publicat în volumele: *Tatuaje* (1977), *Revers* (1980), *Acarnița* (1986), *Zâmbete cu supliment* (1987), *Asta-i situația* (1989), *Cartușiera* (1991), *Dioptrii pentru ochelarii de cai...* (1995), *Coloana nătângilor* (2001), *Deșertul din clepsidră* (2005), *Zâmbete pentru export* (2010), *Eseuri tragi-comice* (2011), *Bezna n-are orizont* (2013), *Lumina umbrei mele* (2013) ș.a.

Printre cărțile pentru copii semnate de el sunt, *Lănțișorul cu cheițe* (1981), *Clape* (1985), *Termometru* (1988), *Stați jos, copii!* (1990), *Bobocelul* (1992), *Ghicitori și epigrame școlare* (1995), *Alfabetul – ghicitoare* (1999), *Un melc la fotbal* (2003), *A doua pauză de râs* (2011), *Aerul de-acasă* (2013) ș.a.

Este autorul unor antologii de umor românesc și universal, ca: *Atlas comic* (1982), *Buturuga mică* (1993), *Marea antologie a epigramei românești* (2005), *Câte-o poantă de căciulă* (2007), *Cu mâța-n carte* (2009), *Râsul lumii la români* (2010) ș.a.

Pe lângă beletristică a mai scris și un studiu despre Daniel Ciugureanu, fost Prim-ministru al Republicii Democratice Moldovenești, originar din Basarabia și rudă cu Efim Tarlapan, intitulat *Daniel Ciugureanu, un prim-ministru al neamului nostru și al neamurilor mele*.

Efim Tarlapan a fost organizatorul primului *Festival Național de Epigrame de la Chișinău*. Membru al Uniunii Scriitorilor din Moldova (1976) și al Uniunii Scriitorilor din România (1994). De asemenea, a fost membru de onoare al Uniunii Epigramiștilor din România.

A fost laureat a peste 50 de festivaluri și concursuri de poezie satirico-umoristice din Moldova și România; deținător al mai multor premii și mențiuni literare.

În 1997, împreună cu soția sa, prozatoarea Zinaida Cenușă, a plecat la Cluj, unde a locuit o perioadă, apoi a revenit la Chișinău. Are o fiică, pe nume Otilia și un fiu, Corneliu.

S-a stins din viață pe 8 decembrie 2015, seara, în urma unui stop cardiac, la vârsta de 71 de ani. Sicriul cu corpul său a fost depus la Catedrala Sfânta Teodora de la Sihla, apoi la sediul Uniunii Scriitorilor, iar pe 11 decembrie Efim Tarlapan a fost înmormântat în Cimitirul Central din Chișinău. La funeralii au fost prezenți scriitori și politicieni de vază. În anul 1996 lui Efim Tarlapan i-a fost conferit titlul onorific „Maestru al Literaturii”, iar în 2010 Ordinul de Onoare.

Sursa: wikipedia

Secțiunea Poezie

La această secțiune am înregistrat, din păcate, repetate încălcări ale regulamentului, care au fost sancționate cu eliminarea concurenților. Iată comunicatele pe care am fost obligați să le facem publice chiar în zilele în care trebuia să afișăm pe pagină clasamentul și ne pregăteam să primim invitații, care începuseră să sosească- din toată țara. Scriem aceste comunicate în ordinea în care le-am postat pe pagina oficială, www.romeojulietalamizil.ro dar și pe pagina de facebook. Le facem publice și în antologie pentru ca eventualii concurenți care le vor citi să înțeleagă că regulamentul trebuie respectat, altfel vor fi eliminați.

COMUNICATUL NR.1

După publicarea rezultatelor jurizării, organizatorii au primit o sesizare cu privire la conformitatea unei poezii cu regulamentul festivalului.

Juriul a analizat această sesizare și a decis **descalificarea concurenteii Dalian Florentina**, din Slobozia, pentru încălcarea articolului „Oricine va trimite un text/texte cu care a participat la alte concursuri literare va fi descalificat.” (Poezia „Dragă M” a participat la Concursul de poezie „Vara 2015” - agonia.ro).

Juriul a procedat la rejurizarea poeziilor concurenților notate cu 9,33.

În urma rejurizării, clasamentul a fost refăcut, câștigători fiind desemnați următorii concurenți:

Marele Premiu „George Ranetti”-Beldeanu Diana, Suceava

Premiul „George Ranetti”-Nicucie Sanda, București

Premiul „Agatha Bacovia”- Dumitru Sîrghie, Slatina

COMUNICATUL NR.2

După publicarea rezultatelor jurizării, organizatorii au primit sesizări cu privire la conformitatea unor poezii cu regulamentul festivalului. Juriul a analizat sesizările și a decis:

-descalificarea concurenteii Dalian Florentina, din Slobozia, pentru încălcarea articolului „Oricine va trimite un text/texte cu care a participat la alte concursuri literare va fi descalificat.” (Poezia „Dragă M” a participat la Concursul de poezie "Vara 2015 - agonia.ro").

-descalificarea concurenteii Beldeanu Diana, din Suceava pentru încălcarea articolului „Oricine va trimite un text/texte cu care a participat la alte concursuri literare va fi descalificat.” (Poezia ”To write love on her arms”- a participat la Festivalul de Literatură „Agatha Grigorescu Bacovia”, ediția a IX-a).

Juriul a procedat la rejurizarea poeziilor concurenților notate cu 9,33.

În urma rejurizării, clasamentul a fost refăcut, câștigători fiind desemnați următorii concurenți:

Marele Premiu „George Ranetti”- Nicucie Sanda, București

Premiul „Grigore Tocilescu”- Dumitru Sîrghie, Slatina

Premiul „Agatha Bacovia”- Orțan Vali, București

COMUNICATUL NR.3, FINAL ☺

După publicarea rezultatelor jurizării, organizatorii au primit sesizări cu privire la conformitatea unor poezii cu regulamentul festivalului.

Juriul a analizat sesizările și a decis:

-descalificarea concurenteii Dalian Florentina, din Slobozia, pentru încălcarea articolului „Oricine va trimite un text/texte cu care a participat la alte concursuri literare va fi descalificat.” (Poezia „Dragă M” a participat la Concursul de poezie „Vara 2015” - agonia.ro).

-descalificarea concurenteii Beldeanu Diana, din Suceava, pentru încălcarea articolului „Oricine va trimite un text/texte cu care a participat la alte concursuri literare va fi descalificat.” (Poezia ”To write love on her arms”- a participat la Festivalul Național de Literatură „Agatha Bacovia”, ediția a IX-a).

-descalificarea concurenteii Nicucie Sanda, din București, pentru încălcarea articolului „Poeziile/epigramele trimise nu trebuie să fi fost publicate pe hârtie până la data trimerii.” (Revistă de cultură „Am Zidit Iubirea”- Editura Maria Cristina, 2012)

Juriul a procedat la rejurizarea poeziilor concurenților notate cu 9,33.

În urma rejurizării, clasamentul a fost refăcut, câștigători fiind desemnați următorii concurenți:

Marele Premiu „George Ranetti”- Sîrghie Dumitru, Slatina

Premiul „Grigore Tocilescu”- Orțan Vali, București

Premiul „Agatha Bacovia”- Tudor Victorița, București

Concurenții selectați la secțiunea Poezie

Marele premiu „George Ranetti” DUMITRU SÂRGHIE-Slatina

Du-te și vino, băiatul meu!

Mi-a aninat Tata traista-n băț
și mi-a mângâiat, ca un vraci,
pletele-mi din galbene spice,
apoi, a murmurat, doar pentru el,
o rugăciune... Abia respirată,
până atunci, vorba lui a despicat
aerul bleu-vert al Marii Despărțiri:
– du-te în lume, fiul meu pribeag,

în lumea largă, în Exil, tocmai pentru
a simți și mai apăsător dorul de vatră
și focul preasângelui acestui Neam,
care a transformat moartea în viață...
și suferința în metafizică pură.

Du-te peste Ocean, pe drumul lui Kafka,
pentru a mângâia fesele Statuii Libertății,
du-te , băiatul meu, și urcă voios
pe ultima treaptă a Turnului Eiffel,
ca să vezi din ce direcție vine viitorul
Nației române...Du-te, Prâsleo, departe
și calcă cu grijă pe marmura de Carrara
a „Strâmbăturii din Pisa”. Ai grijă,
să nu te-mpingă păcatul zilei,
ca să tragi cele șapte clopote...
Pericol de prăbușire!

Du-te în Piața San Marco, băiete,
ca să vadă națiunile lumii
câți porumbei poate să țină un român,
pe umerii săi de aramă...
Poate 1000, poate 1001, chiar dacă
al-o-mie-unulea-porumbel scapătă
puțin laba piciorului stâng!

Du-te la Moscova, fiul meu,
ca să vezi comunismul în carne și oase,
de n-or fi rămas doar oasele...
du-te, lumina mea, la Mausoleul lui Lenin
și smulge-i Satirului barba roșie, care crește,
crește peste lume ca iedera...

Du-te, suflet nemâzgălit de cunoaștere,
du-te oriunde din Imperiul Scârbei și al
Nimicului și vino Acasă doar atunci,
când vei înălța, cu românii din Diaspora,
o cruciadă de foc, care să ne șteargă
toate lacrimile prelinse în sânge...
Du-te și vino, sânge din sângele meu,
nu pentru mine și pentru cei ca mine,
ci pentru copiii tăi și copiii copiilor tăi...
Amin!

Gramatica iubirii

Stau drept, dar gându-mi cade și
pe trupu-ți înflorit în toate cele,
când sânii tăi – ulcioare cu gurgui –
tresar subit, ieșind din ghilimele.

Și, vai, de dor, privirile-mi sunt treze,
spre-acel abis lăuntric, temător,
ascuns subtil în tandre paranteze,
tot așteptând un gest complinitor.

Fierbinți și voluptos neconsolate,
coapsele-ți poartă semnul întrebării,
spre-acele sărutări nenumărate,
dând sens suav și cald capitulării!

Și-apoi, iubito, după puncte – două (:),
să punem, între virgule, iubire
mai pură decât boabele de rouă,
ce curg pe-o liniuță de...unire.

Și apostroful cin' să-l înțelegeă,
când trupu-ți în silabe se desparte,
și puncte...puncte tainice ne leagă,
de îți anin pe ochi un semn de carte!

Și, în răstimpuri, sensul fericirii,
melodic, ne înalță-n contrapunct,
gramatica dă sens deplin iubirii,
dar, hai iubito, ca să punem punct.

Naufragiu

(Iubitei de la capătul...tunelului)

Ești aurora-mi lină dinspre stele,
Poetă-mi ești cu mir sacerdotal,
Din trupul tău, zbură-vor filomele,

Spre ceru'-mi înstelat și vegetal.
Apoi, Femeie,-n versul cărnii tale,
Noi da-vom glas iubirilor fecunde,
Poeta mea cu stări fundamentale,
De mine nu fugi și nu te ascunde...

Și ține minte, Doamnă încă verde,
Când versu'-ți va țâșni crepuscular,
Fă bine și din ochi nu mă mai pierde.
Căci te blestem de dulce și de-amar.

De dulce-ți spun să-ți fie rima rimă,
Și sâni-ți albi rămână-ntrebători,
Iar versul tău să aibă drept de stimă,
Să-ți cânte paseri dragi pe subsuori.

Despre amar îți cânt la mandolină
Și te blestem să-ți fie dor de mine,
Să rabzi de sete, lâng'-o apă lină,
Să n-ai bărbat ca dorul să-ți aline...

Și-apoi, tip-til, să vin să te salvez,
Parfumul tău în nări să mi se urce,
Tot căutând motiv să naufragiez,
În trupu-ți cald și-n poezia-ți dulce...

Se-aude lumina!

Caut spre cer
delir voluptos,
anotimp amoros
se scaldă-n mister.

Avid de spațiu,
zbor în oglindă,
doru-mi mă prindă,
cu mult nesațiu.

Fluturi în cor
îmi vând infinitul
și-mi plâng asfințitul,
sfâșietor...
Lunec în lume,
surâsu-mi se frânge,
inima-mi plânge
dureri postume.

Prevăd dimineața
și vreau infailibilul,
risc imposibilul,
îmi zornăie viața.

Până la moarte,
supune-mă, Doamne,
norocul să-mi poarte

candidele toamne.
De-i albă hermina
și viața-i un fum,
în tainicu-mi drum,
se-aude lumina!

Premiul „Grigore Tocilescu” VALI ORȚAN-București

îngerul meu

când alb când negru
mă-ndeamnă
sa iau piatra de jos, să
suflu peste ea și să o
arunc în lume.
bea cu grijă din izvor,
să nu se tulbure apele
spălate de pietre,
îmi spune cel negru.
suflă peste pietre să
se transforme în poezie,
îmi spune cel alb.
orice fluviu, oricât de
mare și de murdar ajunge
la vărsare,
începe cu un izvor
ce poate potoli setea.

cap compas tramvaiul 41

lângă cimitirul Ghencea
în multe dimineți
mă trezesc cu salve trase
în onoarea celor duși.
pe alte șine
tramvaiul 32
întresectându-se cu
tramvaiele 1 sau 7 sau 8 sau 11
și alte câteva.
în câteva cifre
jumătate de oraș.
în cateva trasee
multe jumătăți de vieți.
ps. cimitirul eroilor revoluției
e pe undeva pe mâna stângă
gard în gard cu Bellu.

copilăria în casa bătrânească

ascunsă sub multe renovări,
îmi vorbește prin toți
porii pământului

transformat în chirpici.
chirpicii ăia jucați
în picioare sângerânde
și amestecați cu lacrimi de obidă.
de multe,
mult prea multe ori
absențele vorbesc
mai mult decât
prezența.

uneori stai singur la o masă

și bei cu gândurile tale
până simți că se îmbată paharul
sau că Dumnezeu se așază
lângă tine.
vorbești cu el așa cum
vorbești cu un prieten de pahar.
îi suflă în față fumul țigării,
îi povestești, îi reproșezi,
strigi la el și strângi pumnii
simțindu-ți micimea,
te-nveselești și râzi
ignorandu-i pe cei ce
clatină din cap în direcția ta:
„alt nefericit!”.
tu plângi și râzi
fericit că stai
cu Dumnezeu la masă.

Premiul „Agatha Bacovia” VICTORIȚA TUDOR-București

radiografia de la ora 5

în craniul ei micuț ca o jucărie
colcăie imagini vii, dureri plăcute, spasme
odihnitoare
ca atunci când te uiți la știrile de la ora 5
și te bucuri că nu ți s-a întâmpat ție

la ora 5 la ea pe stradă e soare
un gardian îmbrăcat în negru îmbătrânește
în timp ce privește două frunze
aterizând încet pe pământ
ca doi fluturi obosiți
pământul e rece,
dar asta e legea naturală a gravitației

ea e frumoasă ca o jucărie
serioasă ca într-o icoană
cu amintirile frumos aranjate
precum niște flori uscate în ierbarul școlii,

precum niște cărți de povești așezate
pe-un raft într-o librărie de provincie
ea e tristă undeva pe la un balcon
unde fumează cu privirea suspendată-n aer

colcăie amintirile cu rochițe bleu,
pansamente din
hârtie creponată pentru lăbuțele sensibile
ale pisoilor care pe mama
n-o interesează absolut deloc,
fabulele esopiene și motanul Timmy,
rulota murdară plină de saci
și praf, bărbiile proeminente
ale bărbaților înalți de pe stradă,
notele de 10, notele de 8, notele de 9,50,
doamne, cât soare se scurgea
ca un sel pe pantofii
vișinii cu șireturi în luna septembrie
o poveste cu un zmeu doborât de vânt
a rămas spânzurată-n aer
pe aici pe undeva pe la colțuri
miroase a vinete coapte,
alteori, e plin de știuleți de porumb,
de genunchi zdreliți, de frunze de dud,
de cărți de colorat și broșe sclipitoare,
de carioci și semne de carte
alteori,
e doar ea
în rochiță bleu
mică și cu palmele goale

zi de tricatat visuri și nervi

în suburbia murdară din orașelul pe care-l
cunoaștem cu toții atât de bine
e întuneric și frig
un vânt rece flutură paltoanele
corporatiștilor obosiți
sosiți acasă
după o zi de tricatat visuri
și nervi pe calea Victoriei

în suburbia murdară din orașelul pe care-l
cunoaștem cu toții atât de bine
a început să plouă
apa se scurge prin rețelele de canalizare senin
ca sângele prin corp
îți spuneam cândva că pe Calea Moșilor,
bătrânii se adăpostesc sub streșinile
farmaciilor

în suburbia murdară din orașelul pe care-l
cunoaștem cu toții atât de bine
oamenii se adăpostesc pe unde pot

origami vaporease

afară nu mai ninge de mult
o pasăre uscată decupează răni frumoase pe
cer
origami delicate
pentru cei ce ne-au iubit
și pe care i-am iubit
dar în spațiul nostru intim
unde pot fi cât vreau eu de nebună
până și Dumnezeu tace

teoremă

în spațiul privilegiat dintre eu și tu
în care am recompus teoremele
în care am pipăit ca nerușinații punctele
dure roase din poezia lui Mazilescu
în care am împărțit prăjituri cu cocos și
ciocolată
linia care se poate trasa de la mine la tine
prin reducere la absurd
nu e niciodată cea mai scurtă

Silviu Cristache-București

Mențiune

Imagine apocaliptică

O canistră de gaz iese din zăpadă,
Doar un colț ruginit al ei, îmi sare în ochi.
E o vagă urmă a casei, care tocmai a ars,
În urmă cu un an, 3825 zile și nouă decenii.
Mâine mele, bolnave de Parkinson,
Torturate etern de o boală neștiută de piele
Numită, pare-se , Zona...nu știu cui;
Da, acea boală de care se tem bătrânii...
Caută prin gunoiul ingnoranței,
Prin praful istoriei și mizeria
contemporaneității,
O urmă de istorie literară, de picior metric,
De silabisire a imaginii.

Din podul casei, o oglindă spartă,
Reflectă o inimă ce zvâcnește,
Încercând să iasă la suprafața scheletului
metalic al patului.
Dar nu reușește, scufundându-se mereu
și mereu,
În înălțimile celeste ale spațiului
astralo-sideral.

Din prima cameră, cea de după gura de
metrou,

Pardon... de beci, sau cum i-o spune acelei
văgăuni din pământ,
Aflată pe stânga, cum te uiți în dreapta din
spate,
Un căprior vânat de curând mă privește.
Aorta lui se mișcă în ritmicitatea cozii,
a răsufletului,
A speranței de viață, din vreme de război.

Crucea, aflată pe perete, a dispărut de mult.
E război, ce să-i faci,
Au luat-o soldații cu ei în tranșee,
Că și ei sunt oameni și au nevoie de
Dumnezeu.
Pe a moșului, surghiunit pe undeva prin gulag,
A luat-o părintele și a pus-o în vârful turlei ,
Ca să nu uite oamenii
că acolo e loc de rugăciune;
Acolo ei îl găsesc pe Dumnezeu la primejdie.

Bocancii militărești, de sorginte germană,
Din ăia cu acel vultur ce ținea în gheare
o stemă și un sceptru
Își păstrează amprenta pe ridul selenar
al astrului terestru.
Ce-a mai rămas din ei...
doar șoseța plină de sânge,
Ce a curs din rana moșului venit, pe furiș,
Într-o noapte de pe front,
să-și vadă baba ...decedată
Fără ca el să știe, de ceva timp.
Cât, nu mai contează că e război...și se moare
Așa cum ne-au murit etnicii în Transnistria,
Câteva decenii mai târziu.

Limba penelului sovietic, a mângâiat prin foc ,
Bordeiul societății sărăcite de oameni,
Roase de cancerul războiului dintre semeni,
Care se mănâncă între ei de milenii,
De dinainte de Iahve, Buddha,
Hristos sau Allah
Care, nu au nici un amestec în povestea asta
Dar, din perspectivă umană,
Au puterea de a salva
sufletele cetelor de enoriași,
Care-i urmează, înșirați, în unduire
fantomatice,
Stinse de bătaia de joc a speranței.

Șoapte dulci , ca sunetul pelinului
în văzul mirosului,
Îți sparg gustul pipăitului
cărni fumegânde a lemnului,
Putrezit și mucegăit.

Mâinile de cristal ale sculptorilor
întregesc apocalipsa.
Bocetele babelor de curând decedate,
Amintesc de copilăria lor,
când bordeiul moașei lor a ars;
Și odată cu el și viitorul lor,
al nostru, dar și al tău.
Ferestrele își cască oarba carne a lor,
Către societatea de mâine,
a urmașilor urmașilor voștri,
Care, din păcate , suntem noi,
cei ce vă plătim pensiile mizere,
După ani de tremurat prin tranșee
pentru binele nostru,
Nepoți și strănepoți ai voștri.

Dar... ce rost are casa, ce reprezintă ea?
Ce caută cele câteva obiecte
aruncate alandala pe ici și colo?
Ele... fac parte din noi,
sunt actori din scena asta numită viață
Pe care, indirect și fără a ne cunoaște,
o trăim cu toții,
Pe forma asta solidă,
enormă ca mărime, numită Terra.

În sunet de...

În sunet de fanfare și cu pantaloni bufanți,
Am adunat toate maimuțele din cartier
Și le-am pus să se înjuge la plug
Să are pe ogorul creației, să scrie în numele
meu,
Print consort al poeziei, cum mă numea
Un poet bătrân din vestul țării,
Nu dau nume, că nu e voie...
Câteva rânduri, în care să mă ridice în slăvi,
Să mă scoată din anonimul
Premiului Nobel pentru literatură,
Primit vreo 3 ani consecutiv...
Repet, pentru a reține asta!
Vezi să nu... în visele mele!

În sunet de bocanci de armată
Și cu bereta pe umăr,
Am strâns toți caii din cartier,
Care nu au copita dreaptă încălțată.
Pentru că, am nevoie de ei;
I-am pus să-mi învețe semnătura,
Să mă mâzgălească
când obosesc să dau autografe,
Tuturor admiratoarelor mele,
Care, din lipsă de hârtie
de împachetat borcanele,
Pline de murături,

îmi cumpără cărțile pe bani grei.
Și mai cer și autografe... ce tupeu pe ele!
Ce curaj să ceară o părticică din copita,
Sărmanului cal, care se chinuie să stea,
În trei copite și... să scrie cu a patra.
În sunete clare ale nopții,
am cumpărat toate bufnițele,
De la bătrânul paznic al cimitirului părăsit,
Aflat în vârful de munte, pe mal de lac,
pe insula aia mică.
Pe ele nu le-am pus să facă nimic,
pentru că ele sunt
Acea înțelepciune, de care avem toți nevoie.
Pe care vrem să o căutăm ... pe nu știu unde;
E, uite că eu am luat-o înaintea tuturor.
Și , fără să mai cer un sfat, am cumpărat-o;
Am procedat oare corect față de voi?
Cei care mă judecați zi de zi, în fața
oamenilor?
Cei care nu știți nimic, dar vreți totul?
Neee, nu ascult de nimeni, e ideea mea și
punct!
În sunet de...

Lanțuri

Retrăiesc amintiri din megalopolis- ul mizer,
numit New York,
Acolo unde am terminat de respirat ,
O ultimă secundă din viața unui black boy
from Bronx,
Evacuat din hotelul Alcatraz, din motive
bizare.
Desfac pachetul de țigări, marca Kent.
Extrag una din ele, o aprind cu amnarul
Și mă îndrept spre jumătatea de scenă,
Unicul loc neatins de modernitate
Unde, așezat în poziție de lotus,
Încep să desenez memoriile mele.

Pe prima pagina, scrisă pe dos,
Tronează o falsă caricatură a unui rege nebun,
Care și-a incendiat prezentul,
Pentru a renaște , peste milenii,
în propria-i piele.
Testamentul său,
făurit dintr-un șablon de cartelă telefonică,
Conține o singură literă... dublu Q
Caut prin catalogul alfabetelor lumii,
ce poate fi asta?
Ce taină, încă nedezlegată am evri...kat ?
Dar nu găsesc...

Am crescut în cartierul meu
ca într-un palat de chirpici,

Mirosind puternic a cal și alte animale
răspândite pe pământ american.
Am râs, am plâns, mi-am tatuat retina cu
imagini nedemne de a te numi creștin,
Făurite de frații așa-zis ai noștri.
Am extras din străfundul minții,
dorința de a fuma.
Rotocoale de fum se ridică
să-mi pipăie pereții de sticlă
Ai bordeiului în care locuiesc
alături gândurile duhovnicilor mei,
Care mi-au întipărit forma de clepsidră
a păpușilor de silicon,
Umplute cu heliu , luat pe sub mână
din benzinările Texaco.

Descuț, în numele polenului de mac,
ce-mi pipăie suav nările,
Mă ridic deasupra piramidelor cairote
în miez de iarnă.
Ce de zăpadă a căzut... ce vremuri, ce vremuri.
Ecoul beției genunchiului meu, plin de lichid,
Mă doboară la pământ.
Dar nimeni nu mă poate ridica,
Așa cum mă ridică în ochii oamenilor străzii,
Port-țigăretul meu de metal prețios,
Plin cu câteva mănunchiuri de cuie,
Șfichiuite în grămezi, pocnind persistent
Jumătatea netratată a nărilor.
Noapte de noapte , aripa Libertății
Îmi poartă umbra sa în întuneric, pe deasupra
Bronxului,
Acolo unde am sperat să cresc
și să-mi educ conștiința.
La aceeași masă unde voi muri,
M-am regăsit cu tine, bătrân marin
Profesor de hangarale al cordonului ombilical
Ce a înotat în mările de mizerie
ale porumbeilor șchiopi
Și... analfabeți pe deasupra.

Bastonul imaginar,
cu care mă cațăr pe scaunul din bucătărie,
Să cobor mai ușor în beciul ignoranței;
S-a rupt direct de la mijloc.
O tăietură perfectă îl separă în jumătăți
siameze
Identice în diversitatea unicității .
Bolborosesc aiurea paradoxuri picurate
Pe stropii din zorii de patriotism ai luminii.
Vorbe, din care se înțelege doar tânguirea mea,
De om de stânga, care-și caută rostul,
Într-un cartier în care și-a înfundat viața
Alături de femei răstignite
în jdelele de înclăștări artistice

Pe care încerc să le reproduc seară de seară
În mizerul meu Penthouse,
cât o cutie de chibrituri de mare
Dar plin de scări și contloane încă neexplorate,
De acei parkouriști ai orașului mizer.
Voi muri în șuvoaiele îndobitocite ale
silabelor,
Rostite sadacat pe buzele crăpate de făină...
Suspîn latent de stea indecisă la împreunare.
Voi muri abia atunci când cartierul asta mizer
se va dezice de mine.

Paznic al imaginației mele

Lanțuri de ceară susură
în sfârșitul bățului de fosfor,
Rupt din troița construită din corali pierduți,
prin zidul tocit
De vagoanele Melcului, angajat la CFR
De-o furnică lăutar, cu juma de normă la
Morgă.
Ce meserie ingrată, ce năuciri mângâiate în
circul straielor albastre...

Ghearele morții din pântecul
îmbrăcat în iz de alcool
Al damelor pipăite de surzi
cu aparatele lor auditive ruginite
sunt ascuțite de colțul de argint
al mistrețului de pică
Frate cu paișpele din cărțile de joc.

Chiotele sticlei ferestrei, spartă de cavoul
crăpat al ignoranței
Se preling pe paramecii corpului, exterminând
Și ultima urmă de cătușe
și ultima funie de ADN imprimată
De forța distrată a reclamațiilor
venelor venite din mijloc de motor,
Marca Joseph Cugnot, care e matricea
carcasei de Ferrari a corpului meu.

Prețul buzelor, bilet direct către otrava
primăvărată
Ce –mi naște ființa goală
de asuprirea vinovată a codului de bare
Ce ține încartiruită cartela gardianului
de penitenciar,
Este judecat la Masa Verde
de răsfrângeri nenăscute
Din cântecul Votcii golite de un fugar
triumfător : urma de pantof de pe culoarul D
Cu D de la Deces, nu Democratie,
Dragoste sau Doină.

Floarea mucegaiului din mijlocul sărutului
fantasmagonic al celulei
Își întinde arcuirea spre fedeleșul dragostei
purtate

De volumetria feciorelnic mănăstirească
a perfecțiunii vizetei
Cu balamale ciobite
de singurătatea răspântiilor muntoase
Pline de gunoiul indiferenței de semeni,
de frumos sau paradox.

Suportabilitatea chenzinei,
chibrit pierdut al zilei de cușcă
Face prezent un nou sentiment,
al viitorului înclăștat de noua poruncă
Pitită undeva în colț de tunel de evadare
îmbrăcat în cristalul mohorât
Al cioclilor stripperi la regina de Pică
a omoplatilor tumefiați.

Luna pleznește palpitații nocturne
din colț de culcuș rătăcit pe ciment
Mestecând triumfător credința
în stropii de ploaie ce vor elibera
Blestemul de suflet abia perceptibil
din strada cu artari pe scuar-ul
Înzăpezit de miliardele de like-clickuri
căzute din sacul moșului... Martin.

Talpa principală, gesticulând pistrii
postmoderniști ai introvertismului gri
Smuls din șifonierele asteriscate
de clinchetul diamantist al colțului de hârtie,
Bilet de adio în ochii mincinoși ai mărunții
creației, sărăcit de fanarioșii scribi,
Smulge ivărele parcului solitar,
corigent în xeroxat pontoarca
Castelelor îmbrăcate în ignoranța legii
permisiv de aberante
Care sudează în ochii oarbei înțelepciuni
a surdocecității
Doar vaiete psihedelice,
strânse în clepsidra timpului piramidal.

Săpunul îndumnezeit
de spărtura memoriilor arse de lava țigării
Opintește zbaturile scaunului cu rotile,
orfan de coapsa de vultur
Rechemat zilnic să-și recite
păcatele dorinței de evadare;
Din care se ridică, din când în când
iubirea urii tribunalului pământean
Care judecă hipermetropia fericirilor colorate
la zămisirea șoaptelor.
Vibrez cu tresăriri de safir

mângâiate în miez de tainic giuvaier,
Dans halucinogen pe dosarul
cu coperti stacojii,
Pe care scrie simplu: începerea urmăririi
penale
Din gât transparent de cruce de cale ferată,
încă mai pot urma
Postmodernismul palmelor care aplaudă
decizia bazată pe serpentine de ghimpi.

Fără milă, ecoul încununat cu cearcăne
de rouă, își plimbă cadavrul bezmetic
de colo –colo,
Printre jaloanele de maratonisti
în sarafane negre; de avocați nereculeși
la curcubeul pământului.
Sisifi absoluți ai judelei ce-și blestemă nopțile
albe de ecourile nedrepte ale gândirii absolute
Ce ascultă cuminecările sărmanilor zălogi
care plâng pe la porțile castelului,
cerșind libertate deplină.

Povara apăsătoare a săgeților diferite,
străpunge carnea de ceară a grafitului
din celulă.
Omul, unicul blestem, aparent inexistent,
hrănește neclintirea din suflet.
Umbrește cartușul dezbrăcat de
viață...tiiic....taaac
Suna orologiul călăului din pieptul
bombardierelor, înecate
în ciolanele gropilor comune
Refuzate de turma de morminte, paznic sfânt
al Sălii Pașilor Pierduți din mijloc de Tribunal.

Victor Ionescu-București **Mențiune**

de doi bani speranță

m-am risipit prea mult în fericire zgura ei
s-a lipit de mașinăria sofisticată a inimii
dar nu-i important cum îi spun eu am cătușe
de aur la suflet de doi bani speranță și niște
mărunțiș de iluzii pierdute la zarul destinului
oamenii buni mi-au terfelit aripile de paradă ce
ins de bon ton eram până ce le-am agreat
delicata sensibilitate cu priveliștea intestinelor
pudrate cu praf prelinse pe șine vatmanul nu-i
vinovat ce să faci când vezi tramvaiul
disperării el n-a frânat niciodată mi-a spus
poliția fără lacrimi ce naiba suntem bărbați eu
chiar am trecut de 55 vreau să urlu atenție vine
spre noi o prăpastie amețitoare dacă nu cumva

ne așteaptă chiar la capătul acestei fascinante
metafore inventată de corbul lui poe
nevermore

parfum de mere mc intosh

*aceste cuvinte înserează în unitatea centrală
ca niște frunze la umbra cărora scriu acum
direct pe computer estimp ele rătăcesc în file
sau options se ascund în wiew bolduiesc spații
virtuale uneori citesc în inima lor ca într-o
window deschisă pe display apare cenușa unui
poem straniu jur să nu-l scriu niciodată enter
n-am timp pentru astfel de fleacuri tastatura
bate ca degetele ploii în acoperisul de paie
al sufletului meu până și foșnetul hardului
trezește amintirea unor sălcii fără nume apuc
să tastez help și iată-mă în spatele desktop-
ului privind insul care butonează un poem
ce nu va fi scris niciodată despre copilărie
nu mai am vești stau pur și simplu în fața
monitorului ca bătrânii la porțile din satul
memoriei aștept ceva inefabil și merele
mc intosh răspândesc dalb parfum de colindă*

pasăre de abur rătăcită-n cer

*între noi cântă păduri ard fântâni tăcerea este
deflorată de ploaie viscolește umbra și iarba-
și întinde ciudate tentacule sugrumând
amintirile nimic nu păstrează urmele șoaptelor
de iubire tangoul inimilor îngemănate și atât
de multă tandrețe că puteam imprimăvăra
polul nord și sud și tot ne-ar fi rămas să topim
gerul cosmic sincer credeam că dragostea
noastră va cutremura temeliiile lumii va înflori
pomul vieții va revoluționa inefabila știință
a iubirii uitam că dialectica pânđește ca o
fiară praful și pulberea se alege de tot
și din toate rămâne doar urma
unei păsări de abur rătăcită-n cer*

necropsia candorii

adunați în jurul domnului profesor doctor
priveam fascinați mâinile sale mișcându-se
cu grație efectuau necropsia candorii cât era
de atent la despicarea sternului și sâni ei mici
și albi și roz ca niște muguri în lumină ne
împungeau retina era o fată o adolescentă încă
necolindată de fiorul primei iubiri și ne oferea
cu decență inima alături de celelalte organe
interne scăldate în sânge delicat închegându-se
sub privirile noastre iar la urmă parcă venind
dintr-o ancestrală amintire creierul tresărind

ca o aripă de înger căzut pe masa de disecție
vreau să-i văd și globii oculari spunea domnul
profesor doctor și-i ținea ocrotitor în palme
o doamne câtă gingășie respiră ființele noastre
mai zicea el și brusc se făcea în morgă senin
iar vântul disperării susura blând prin cușetele
frigorifice aducând miros de fân proaspăt cosit
din grădinile mereu suspendate ale raiului

Florina Isache-Roșiorii de Vede Mențiune

Cu capul în nori

Un râu de gheață îți trece pe sub piele.
Îl văd desfăcându-se în fâșii crepusculare,
ca o dragoste la prima vedere,
ca zăpada celor șapte ani de acasă,
se desface în șuvițe limpezi, strălucitoare.

Când închid ochii, văd că sunt liberă
și pârâul de gheață îmi intră sub piele, crește,
crește,
se întinde de la unul la celălalt,
trece pe sub mâinile noastre, cum ar trece pe
sub un pod de flori...

Capul îmi plutește în aer, dus de vânt,
de aici văd orașul strălucind sub o ploaie
torențială.
Strâng copacii în brațe...
și apa trece pe sub mâinile noastre.

Și nu am cuvinte să scriu
câtă fericire încap în ideea aceasta.

Totul despre

Vreau să scriu un poem la ordinea zilei.
Un poem marca 2000, un poem
prin care trece curentul literar
și nu-i modifică forma sau sensul.
Despre *realitatea transformată
și nu copia ei fidelă*,
care impresionează cititorii și criticii,
mai ales criticii literari...
un poem în care tu deții toate rolurile
și poemul devine mai transparent...
decât Marea Egee – în luna august

Refugiu

Nu știam cum este să plec din mine.
Din lumea aceasta simetric construită pe ape.
Doar cu trei cărți – scrise de o femeie care m-a
citat corect și despre care credeam că știu totul.

Femeia aceea care, uneori, seara, plimbă o pisică în lesă și spune că viața nu are niciun sens dacă nu prinzi în fiecare dimineață ”blak Friday”.

O femeie pe care mama o îmbrățișează așa cum mă îmbrățișează pe mine și în același timp, astfel încât niciuna să nu renunțăm mai mult de o zi la joacă. Și ea are voie să privească tot ceea ce eu nu am voie să văd, să caute printre amintirile mamei, să privească peste balustradă și să facă planuri de viață.

Trăiește realitatea la zi.
*Se împarte exact la toți și nu se risipește,
la fel ca lumina.*
Femeia aceasta în care mă întorc întotdeauna când plec din mine.

În limitele fidelității

Cineva a lăsat fereastra deschisă.
Vântul a trântit geamul
și geamul s-a spart de asfalt,
așa cum se sparg norii...
strada s-a umplut cu apă.
Port pantofi noi, albi, chinezești.
Și femeia din fața mea, poartă pantofi noi, albi,
chinezești.
Merge la două nopți distanță...
Nici nu se apropie nici nu se îndepărtează.
Adi este un mort nou.
Avea un credit la bancă, în franci elvețieni,
Se certase cu iubita,
I-au găsit lângă calorifer,
cu brațele desfăcute ca niște aripi,
plutea în moarte.
Mama lui poartă rochie neagră
și îl jelește în oglindă.
Îl jelește ca acum 33 de ani, când s-a născut...
Trec din realitate în realitate.
Las în urmă Parcul Central și Supermarketul
Peny și Elegan—cul și Gara Veche și locul
unde a căzut ultimul avion...
și femeia merge în fața mea,
la două nopți distanță.
Pădurea Vedea ne intră în ochi, cu copacii ei
înalți, scrijeliți ca o cruce.
Se vede pe fața noastră, curge pe obraji, verde,
spre colțul gurii...
Și femeia aceasta merge în spatele meu,
la două nopți distanță...
mă așteaptă.

Raluca Neagu, Călărași Mențiune

a fost odată ca niciodată

o zi în care orele s-au lungit
de parcă erau din gumă
toți pomii din cișmigiu ningeau
ne transformau în bătrâni mult prea devreme
știam că ținându-te de mână nu pot să mor
mai ales că am dansat
ca doi copii foarte cuminți atunci.
ne-am ținut în brațe până am devenit ușori
până am lăsat în urmă orașul
și ne-am înălțat mai sus decât Dumnezeu
pe întuneric am simțit ochii tăi
cum mă radiografiau
și nu-mi era teamă
vezi tu, asta nu e poezie.

poezia e când mergi în tramvai
și cu fruntea lipită de geam
plângi până tremură copilul unei străine
poezia e când fumezi pe ascuns
și îți tușește inima de dor
poezia e când toți bărbații au buzele altuia
când telefoanele zac închise zile întregi
pentru că oricum nimic nu mai contează
poezia e când am impresia că mă dezintegrez,
că în stația de autobuz devin translucidă
și oamenii mă vor înțelege
poezia e când port doar negru și-mi spun
că astfel dau de pomană iubirii noastre
ce nu s-a născut decât într-un vis
din care m-am trezit ca să mai cad puțin.

dezgropă adevărul

în somnul meu parfumat locuiesc ochi străini
și atingeri care nu-mi aparțin
sunt șarpe. pielea îmi crapă și cade,
dar ei tot vin.

„o să te salvez. o să fiu eu mâna
care-ți apasă pieptul
o să vin în mintea ta cu un bisturiu.
tai tot ce doare.
sparg ușile cu intrări zidite.
biciuiesc hienele și corbii și orice zboară
amintindu-ți de un balansoar
în care te-ai da de la etajul 8 spre pământ.”
așa îmi spun aceia care îmi mângâie părul
și degetele lor miros a tăciuni aprinși
dar tu
tu știi adevărul

sunt un far abandonat
în jur cadavrele amintirilor cu tine
au început să putrezească
și să se scufunde.

lobotomie

de parcă în mine cineva a aprins o lumânare
și a lăsat-o să ardă
așa trec prin toate zilele
cu un miros slab de benzină
mă gândesc des că nimic nu e adevărat
că oricine a făcut lumea asta
a trăit prins în iluzia unui bine mușcător

vorbim despre moarte de parcă ni s-ar conveni
cineva își dorea azi să stăm într-un pat
și să alunecăm brusc spre un somn atât de
adânc

încât îngerii să se joace în părul nostru
și să ne șoptească
gata, e gata totul.
s-au dus și durerea și înfrustrarea
de mâine începi cu sfârșitul
te întinzi pe o câmpie lină și te transformi
în mușchi de copac
vin la tine toți prietenii care nu-ți știu numele
își storc ochii cu abnegație
vin la tine toți iubii și te poartă pe brațe

tu în rochie de mireasă neagră
tu ca o floare presată sub talpă
trofeul câștigat în luptă nedreaptă

ce simplu ce onest
să îți tremure genunchii în fața metroului
să te apleci pe balcon până la mijloc
să îți se facă foame și sete și să treci peste
tramvaiul flămânzilor mă așteaptă
iubirea mea: un zgomot de chei
care nu deschide nimic.

oricine mă găsește azi
caută cuvântul care învie
dar eu am limba umflată și mâinile moi
sunt arsă pe interior
pe umerii mei cineva a stins o țigară

caută-mă într-un cimitir de mașini
sau mai bine scrie-mi o sentință frumoasă
și lasă-mi să o semnez cu tot sângele
care mi-a mai rămas.

războiul acesta nu este al meu

deși în buzunare se rotesc gloanțe de argint și
mâinile tremură
în apropierea cuțitului. războiul acesta
nu este despre mine sau tine
este despre cum iubirea
nu poate fi zidită în trup
și trupul alunecă asemenea unui pește
prin petrol.
nu pot să mă dezic de mine să ies în afară
și să privesc de sus
toate tranșeele
pielea mea prea palidă
nu are fermoare, doar inima ca un animal
lovit de mașini
așteaptă descompunerea.

azi noapte m-am visat soldat
am deschis ochii când am crezut
că în apartament se aruncă grenade
tresăream ca un epileptic
și ploaia cânta la fereastră
despre plânsul altcuiva.

Ana Urmă, Vaslui Mențiune

Sămânța din Corint

după ce am clădit o casa să fie umbrită ne-am
zis
și-am plantat pomi de jurîmprejur
cum ploaia venea când și când
am săpat o fântână
și curtea s-a umplut de iarbă, copacii de roade
urma pașilor înflorea pe cărări sub liliaci
chiar schiopătam un pic
să nu strivim sărutul florilor căzute

păstrăm încă parfumul în micile fiole
dragostea îndelung răbdătoare
se lipise de sămburi
se lipise de oase și creștea
și creștea o dată cu noi
răsădisem măslinul și rodiul
împlinită să fie grădina ne-am spus

deseori înoptam la izvor și setea sporea
de fapt rămăsese iubire picături
se cereau împărțite
așa începea așteptarea până dincolo de apusuri
ne pierdeam unul celuilalt brațele
lunecând în găvanele zării
roua cerului revărsa din amfore vechi

și nevoia de vase sporea

noi cu inimi în palme,
cu izvoare în piepturi, cu stele-n priviri
sub tâmpile aripe bătând în răscuri
așteptam ...nevăzutul
cum copacul așteaptă privighetori
printre ramuri să-i cânte
sau soarele tandru să-l mute
cu umbra aproape de flori
cum păsărea mamă un pui să ciocnească
în coaja de ou
sau pământul fierbinte o ploaie în spasme
să-i stingă din pulberi
așa așteptam la izvor ...statornici

ca și cum am fi fost ultimii pământeni însetați
să primim și să dăm celorlalti picături de
iubire
și-nsetații veneau și plecau
molipsiți cu izvoare în piepturi
cu stele-n priviri, sub tâmpile aripe,
în palme cu inimi bătând
dornici să-și înmulțească avutul altora dăruind

recompun anotimpul și muzica lui
amintiri își păstrează conturul și albul intact
de la stânga la dreapta tăceri arhivate
în cartea durată de noi sunt icoane, biserici
sunt lazări, ioane, mării și ploii dătătoare de
viață
țesem timpului pânza prin ochiuri de clipe
sămânța străveche urzim
așteptând o mână să scrie prologul,
să pună coperta și numele noastre
în cartea iubirii.

Pentru ea

liniști burgheze căptușite cu fum în pahare
înalte
cafeaua filtrată și fapte mărunte cu sevele
stranii
sunt motorul cu aburi pentru încă o vară
și fiindcă lumina e altfel
descompun molecula de verde în frunze și flori
pot să urc în nuanțe cobor
țin ploii isonul cu sunete stinse
pe foi să rescriu imnul vechi

pentru ea
îmi place să cred
că primesc periodic picătura de aer
savant pregătită în mașinăriile nopții
dinaintea venirii

particule fine cu iz de opium
sparg sâmburii roată
din muguri plini dau ochi
cu lumina fragmente de crom
o stea neștiută inversează aortelor vârsta
sub gratii de coastă
vacarm repetat și bătăi în perete de suflet ...
numai ea știutoare ascultă

cum se-nfiripă viul mai întâi în sălbatice flori
și fire de iarbă
vaier mut îndelung frământat
desferecă porți și le uită deschise
prin canale de taină mai smerit să privesc...
numai ea toate tace ascultă și vede

se multiplică note și clasicul freamăt vibrează
casa mea jumătate pe piatră jumătate nisip
mișcător de cer sprijinită
primește lumina pe cei dragi
așteptându-i cum doar ea
tace ascultă și vede ...așteaptă

de-aș râvni ca bucata de cer potrivită-n
fereastră
să reflecte de-a pururi seninul
nu aș ști de furtună sau fulger
despre om pădădie în vânt tremurând
pentru-un vis
cum doar ea răbdătoare ascultă
și vede așteaptă...
toate suferă, speră, toate crede
conjugări optative zornăind a aramă
vei spune iubit cititor
dar pe muntele meu
sunt orfani de credință și bătrâni în nevoi
pentru ei tremură ca o plantă în vânt dragostea
pentru ei ca o pasăre după gratii
jinduind zbor înalt
se supune și rabdă
așa ca o apă prea strânsă în vaduri
cum doar ea toate speră și rabdă, nu strigă

niciodată nu cade în gol ...dragostea

O saga pentru tata

În câte o duminică mă țineam după tata
îmi plăcea când pleca cu mâinile în buzunare
fluierând peste dealuri
după o postată bună de mers ajungeam
la pământuri
măsura la pas lanul de floarea soarelui
printre pălăriile cât roatele carului
tâmpile aurii îi sporeau lumina

neobosit mulțimea cerului pentru căldură
și ploaie
ogorului pentru mulțimea pâinilor
Fericirile lui erau acoperite cu lanuri de floare,
porumb, viță de vie
aveau nume vechi ovășărie, dotcioaia, osaga
toate scoase din măracine de bunicul
și străstrăbunicul
cărate cu firul și vânturate
prin hambarele neamului

Tata era un șaman al ogoarelor
invoca ploaia și ploaia venea
din mers stârpea buruienile, alunga întunericul
avea degetele înstelate cu roțile carului mare,
steaua polară, cloșă cu puii de aur
în poveștile lui înnoptam fie iarnă sau vară
împreună am prins câteva ploi
urmăream norii cum se mută de pe un pogon
pe altul
perdeaua de apă ne curprindea repezită
veneile negre ale pământului se umflau ...
la fel și apele sufletului

De două ori pe an aducea cinstire vinului
după ce scârțâia teascul și fierbea cazanul
printre ulcele cântau dealurile
și vara sfârâia în aburi de țuică și fum
noi cu buzunarele pline cu nuci îl urmam
uneori scotoceam prin sertare după crucea
sfântului gheorghe și steaua româniei
le treceam dintr-o mână într-alta
ni le puneam în piept și la loc în sertare

Când soarele bătea spre amiază
ne opream la fântână
copacii bătrâni cu crengi noduroase
ca niște aripi o umbreau
tata scotea apa își făcea semnul crucii solemn
și sorbea din răcoarea albastră
în căușul ciuturii
tremurul apei oglindea înaltul
privirile lui fără hotare
îmbrățișau pământul sălbatic
ca și cum ar fi așteptat pe cineva
de dincolo de zari să împartă din pâinea
și sarea inimii

Se auzeau doar păsări prin iarbă
în amiaza aceluia acum
fâșâitul straniu al vreunui șarpe
sau țârâitul de sticlă al greierilor
amestecate cu duhul stăpân peste lanuri
fără să știu toate creșteau în ființă tainic
și bogat un copil lângă tatăl

Înainte de apus în fugă
culegeam un braț de flori pentru mama
struguri dați în copt sau porumb
numai bun de fiert după cum era anotimpul
îndărăt mai priveam o dată spre ogor
aura soarelui îi împrumuta din lumina
acelui atunci

acum pe sub pleoape nesupus înflorește
frumusețea aceluia pogon de lumină
rămas de la tata!

Metamorfoze

ademenit cu flori stă cerul ca un clopot
iar norii vii șiraguri îmbrățișează zarea
asemănări îmi caut pe vârfuri calc încercul
până un fir de iarbă descuie larg câmpia

cărări împânzite de greieri așteaptă
cu macii pe margini
roșul lor se împlântă în ochi
adânc în meninge și sânge aceleași culori
purpuriu adn-ul mustește de seve
vegetală devine și grupa de sânge
între regnuri euglene când verzi când albastre
extrag rădăcina din suflet meu

știu codul magiilor albe
aproape de ora când macii vesperal se deschid
dilat orizontul și-n plasa vederii cad fluturi
îmi scutur din gene sămânța uimirii
travestite în verde cu umbre prelungi
lăcuste avide
mă sorb printre gratii de coaste
și timpul se scurge
ca într-un tablou de Dali

tuneluri uitate deschise împrășcă
prin fante culori
atomi genovezi se întrec spre lumină
când luna zvântată
în ochiuri de rouă pe frunze
și flori se-mpreună cu zorii
în piept primitive culori fac loc ispitelor
cu aripi efemere
elementar un freamăt cu prelungiri de iarbă
cinci degete dau câte-o filă verii
povești nemuritoare prinse în chihlimbarul
clipei
când alți culegători mă vor găsi în muguri,
în rana de sub unghii
un fluture albastru va strămuta în floare
un altfel de polen

din piept vor zornăi verigi sporind în lanțul
trofic aromele lavandei
isop cât este câmpul iar eu un spor
trezit din somn privi-voi înspre cer
prin roua unui frag
am dreptul eu să tulbur universul ?!!!

Mihaela Aionesei, Târgu Secuiesc Mențiune

Criză de conștiință

Îmi amintesc zilele când stăteam la coadă
alături de alți copii somnoroși
pentru un sfert de pâine -
rația unei familii pe o zi
la cana de lapte am renunțat
de multe ori
pentru că-mi era greu să mă trezesc
cu noaptea în cap să stau la rând
și așa
și untul a fost de multe ori o poveste
pe care alunecau ca pe gheață și balaurii
și feți frumoși
demult nu-i mai credeam a fi eroi printre eroi
și doar puiul de avicola părea să fie încercarea
cea mai grea de-al prinde
când se dădea pe sub tejghea
ah și cum aș fi gustat cafeaua care-mi crăpa
simțurile în două
de bine ce mirosea evident
tot pe sub tejghea!

Îmi amintesc într-o zi am dat o fugă
la a-l-i-m-e-n-t-a-r-a
mai pe la prânz și toate vitrinele erau goale
goale de suflet de lacrimi de jale
cu foamea în spinare
am luat câțiva pești
pe vremea aceea însemnau sărăcie
și-i dădeau bonus dacă mai cumpărai nu știu
ce
și nu știu cum mâncam de multe ori
și-mi treceam de pe un picior pe altul amarul
mai spre seară câțiva copoi îmi ieșiseră în cale
cerându-mi să mă legitimez
de frică mă simțeam căzută de pe altă planetă
abia împlinisem paisprezece ani
și promisem cea mai mare grijă
căutam cu disperare buletinul prin buzunare
inima-mi bătea tare atât de tare
aveam sentimentul că-s la un pas de
dezintegrare
norocul meu că mi-a sunat ceasul
nu ceasul morții

ci cel ruginit de-atâta stat pe masă
m-am trezit asudat amintindu-mi
că și zidurile au urechi
și poate îndrăznisem să strig în gând
ce soartă Doamne, ce soartă!

E doar o criză de conștiință îmi spun
cad mă ridic și-mi văd mai departe de drum
după treizeci de ani orașul e la fel ca atunci
doar spre înserat pare că ar fi un pom îmbrăcat
în staniol
reclame la bănci
reclame la împrumuturi
reclame la excursii
țigări băuturi mezeluri și carne
carne de cumpărat
carne de vândut
pe urmele lor o haită de umbre
și nicăieri un loc unde să rămânem oameni,
Doamne!

La o cină de taină

Mi se spune tot mai des
că nu văd cu ochi buni lumea
că prea adun tristeți și tămâiez dureri cu
lacrima
am stat pe inimă o vreme
și am lăsat gândurile să bată
la poartă închisă doar vântul
și niciun trup împovărat de emoții
mi-am scos sufletul
și l-am îndesat în buzunarul de la pantaloni
sunt puțin cam strâmți
de aceea simt deseori că mă sufoc
mi-am pus lentile de contact
să văd seninul prin ochii celorlalți
aceiași viermi colcăiau din pământ până la cer
aceleași lăcuste devorau morminte
aceleași năluci se zvârcoleau
ca niște muguri arși
tăcerile crescute în oameni orbecăiau
lovindu-se aprindeau pietrele
același sânge striga peste tot
îndurare îndurare
pământul fumea precum o lumânare
cineva îmbulzea rugăciuni într-o biserică
altcineva înălța un steag alb pe turlă
la fiecare copac un înger îngenuncheat
la fiecare suspin un copil urecheat nevinovat
soarta se împarte în milioane de răspântii
fiecare drum un câine cu alt lătrat
nelegiuirile sporesc precum un furnicar
îl simt pe piele și nu pot spune ce nu văd

când păsări mii duc de două mii de ani un
giulgiu negru în spate
spaima se lipește ca o meduză de mine -
minele meu adâncit în fântână
îmbătrânește așteptând
să schimbe cineva lumea într-o metaforă...

Împrăstie-te în Dumnezeu!

M-am împrăștiat printre oameni
cu încrederea păsării
care își risipește zborul pe cerul senin,
ce glumă bună să cred...
când am fost de-atâtea ori de represalii
făcută bucați
și aruncată pe câmpuri corbilor.

Din propria nerozie îmi coace acum un
mărăcin la tâmplă
și n-am decât să îndur zvârcolirea șarpelui
în carnea afânată de venin,
Ah, câtă trudă să mă îndur
și cât amar să pot a fi...

A fi însemnă mai mult decât un piept dezgolit
și tălpi goale țopăind prin lume în timp ce alții
umblă căpușii în armuri.
A fi...ce stare hădă fără mască!
Mai bine stai cu bocancii pregătiți
pentru orice străin îți iese în cale,
mai bine să ai o inimă încălțată în opinci,
să întâmpini zâmbetele sub care
ascunse stau la pândă viclene șenile de tanc.

A fi nu-i o poveste de adormit copii cu Feți
Frumoși și Ilene Cosânzene
prin ea trec lei și zmei,
haite de lupi și hiene răioase
și poate o dată la o mie de javre
se mai întâmplă o minune
numită Om...
Omul acela lăsat de Dumnezeu ca fiind -
„ființă socială înzestrată cu rațiune și cu
vorbire articulată,
capabilă să-și confecționeze unelte de muncă,
cu ajutorul cărora poate transforma realitatea
în care trăiește”-
stă scris în dex negru pe alb,domnilor, da,
da...

Mulți știu și mai mulți citesc
puțini înțeleg însă că unealta de muncă
nu este semenul pe-a cărei carne scrijelesc
și deseori ca-n piatră lovesc barbarii
cu neputința lor.

De câte ori nu ne-am trezit în colții ei
cu lecția pe buze tremurând fără un semn de
îndurare
la ruga plină de ardoare fără niciun răspuns...
De aceea spun:
Să treci prin viață vigilent
ca pe o autostradă al cărui unic sens
nu este respectat decât de gărgăunii rătăciți
întâmplător
căci ceilalți sunt doar traficanți
de sentimente din zid în zid
din noapte în noapte spre zări deșarte
de unde zălug te aduni ciob cu ciob
din sângele care strigă încă viu:
-Scufundă-te în tine! Iubește! Iartă,
fă-te ghem de alge și-apoi înalță-te de mii de
ori
până vei simți cum respiră din ciotul proaspăt
retezat...
Dumnezeu.

Am știut...

Am știut chiar de atunci
de când cerul sub copitele lui m-a rostogolit
că în lume nu se umblă cu tălpile goale
urmele lăsate ar ademeni în grabă haite de
câini
și-ar aștepta sfâșiate lângă o cruce
să se întâmple nu știu ce minuni
dar minunile sunt pentru cei creduli
și eu nu-s, Doamne, nu-s!

Doar teama din umbra unei rugăciuni
îmi dă uneori târcoale ca o vulpe
și-atunci devin argintie precum înțelepciunea
îmi deschid sufletul larg cât să mă cutreiere
de la un capăt la altul o planetă de oameni
și-s bun, bun de pus în tun...

Numai bun de îngropat de viu
sub maldărul de pași încrâncenați
în saldale cu toc cui și bocanci
ai tăi, ai lui, ai orișicui
dar chiar așa, Doamne,
chiar așa, de ce mă lași al nimănui?

De ce și până când
să tac, să îndur nădușeala
dintr-o oaie îmbrăcată în blană de lup?

Mai bine mă duc...
Într-o turmă de lupi pot și singur
să m-arunc.

Iulia Baci, Alba Iulia
Mențiune

Pe malul acesta cineva a așezat lumânări

frumos mai curge râul
peste trupul meu, Doamne
sunt chiar huma peste care Tu ai așezat
pietricele
trupul și sufletul meu curățatu-s-au,
îmbrăcatu-s-a-au nu
în alb ci în culoarea lămâiului
eu te aștept aici, Doamne
te aștept aici
învelită sub pătura aceasta de apă
grea e
ușoară e
nu știu
odihna mea nu are nici spaimă/ nici euforie
să fie
e o liniște întinsă peste care Tu ai așezat
pietricele
e un pled de apă curată fără pește
e o pasăre albastră foarte
mică/temătoare/zburliță
care se zbate să nu zboare prea repede.

Cântecul tău, Harishima

hei tu nu știi cum se joacă Harishima cu
mâinile cele două ale
infinitalui care cade
cum le spală de tină cum le înverzește
în mâinile sale
cum se gândește la
ține
Hanayome
de ce oare bate
clopotul ăsta alb de deasupra?
da
e doar un clopot de stârnit flori de piersic...

părul lung prins la spate/ sandalele cu care
pășește pe nisipul fierbinte
haina lui albă
și
mărul care dă
să se rupă
alături
nu spune nimic/el intră în templu
mâinile lui frumoase căuș ca și când ar
închipui astfel un înger
ca și când ar ocroti, cu adevărat, un
înger în
palme

al tău oropsit Harishima

nu știi de ce îi spui, totuși, „iubire”
acestui templu japonez
pe care îl clădești, Hanayome
din hârtie de orez
când îți iese, cu adevărat, acest dificil origami
pesemne o floare de tei care cade
ți-a șoptit
unde
e, cu adevărat, Harishima
el încă vorbește vrute și nevrute cu îngerii
știi
lămpășele roșii au ajuns cu bine în vale
lumina a ajuns cu bine în vale
Hanayome

de ce
susură apa
frumoasă Hanayome
pentru iubitul tău, Harishima?

firul ăsta de apă curată
oglundindu-ți degetele tale, Harishima,
în timp ce-ocrotești...

nu pot să spun
cum îmi cânta deunăzi Harishima
să tac
ca și când voi nu v-ați fi rătăcit niciodată
căci
pe cer
se trezește femeia
cu chipul ei moale rotund

și galben, galben de
ură.

Poem de Sântă Mărie Mare

Priviți!
Dumnezeu se așază cu coatele
pe coliba de paie; este frig, domnilor, și
nu știu de ce nu pot, acum, să vorbesc...
Deși vara se încălzește, încă, direct din
surcelele acelea...

Lasă, efemeridele se bucură pe frunzele raiului
pentru încă o mie de ani.

Să nu plângi, Matilda, pentru fluturile tău
purpuriu; un țaran își șterge sudoarea; rupe
pâinea la mijloc; mulțumește, sfios... Să nu
plângi, Matilda! Țăranul tău seamănă fluturi.

Este Sântă Mărie, așa se închină oasele celui
care trudește.

Aș fi vrut să îți spun ceva esențial. Despre
colibă, despre Dumnezeu,
despre fluture...
Dar mi-e frig în Sântă Mărie și
biserica aceea de lemn este ferecată cu lacătul.

Dormi, Matilda! Visează-mă! Și pe fruntea ta
îți jur
se vor așeza îngerii; miroase a mir, așadar în
curând se va face și dimineață.

Cântecul Lilei către Liel

Tu știi
nu am mai cântat niciodată așa...
da, și eu aud flutureii când se prind de gleznelor
îngerilor
și eu ascult cum dansează-o
luminiță
în aer

mă simt atât de sfioasă acum/te rog nu mă mai
ține cu totul
captivă
e prea multa blândețe/ca un fel de zăpadă
fulguindu-se pe
crizantemele palide ale acestui septembrie

Nu mă vezi că adorm
că pe genele-mi negre visează zăpada
că/din cauza ta/mâinile mele nu au fost
niciodată prea/pumn
eu știu/numele tău începe cu o rădăcină/apoi,
începutule,
ești Adonis/și mai mult/ești pământul reavăn
pe care se odihnesc florile de cireș
primăvara/of
nici nu știu cu adevărat cine ești tu

Dacă ai căuta o mireasă, cândva,
poate că aș veni
cu tine departe, departe, trecându-te,
petrecându-te
dacă aș mai avea atunci, eu sper, gene negre
vezi tu, și corăbiile-s spoite cu-întuneric,
uneori...
prea albă de-aș fi fost cumva,
m-aș fi ținut atunci departe
de cuvântul/ de apropierea aceasta
care se unduiește acum, Liel al mălinilor
ca să te ajungă
acolo departe

unde ești tu...
te rog nu te uita spre mine când plâng...

Pânzele albe, mereu albe
cu vântul purtându-ți înaintea gleznelor tale/
inima ta prea sfioasă, de brumă

Acum îți spun însă, cu cuțitul acesta bont
așezat acum lângă mine
încă pocnește lemnul catargului,
încă mai țin, cumva/ca o pară de carne/ca o
literă chinezească
de tine neînțeleasă,
prima tresărire a inimii
unde va
foarte aproape de mine
nu te supăra
dar
încă/îi șterg, ca prin vis, ochii verzi/cu batista
tu, zăpado, mireasmă bărbătească
a florilor,
să tăcem, să dormim, puțin, până mâine...

Alice Bancu, București Mențiune

Transmutări

Din chihlimbar și ametist-
Suflet de suprealist.

Din ochi de tigră și citrin-
Iubirile ce nu mai vin.

Din piatra soarelui și-a lunii-
Nisipuri împletite-n funii.

Din diamant și din opal-
Iubirile care dispar.

Din perlă neagră și safir-
Înger cu aripi de porfir.

Din malachit și din rubin-
Sânge căzut pe flori de crin

Iar din jad vechi și din smarald-
Lacrimi pe-al rochiei negru fald.

Din carneol, quartz și cristal-
Iubiri pierdute în zadar.

Din vii granate și topaz-
Razboinicul cel mai viteaz

Și din frumoasele agate-
Iubiri trecute, ori deșarte.

Din praf de pietre prețioase-
Suflete-n Purgatoriu arse.

Din inimile noastre două-
Alchimii pentru-o lume nouă.
Iar din iubire și din boală-
Tu, eu, piatra filosofală.

Cronică

„Pereții cetății au muguri”
Mi-ai spus, surâzând ostenit-
Și câte nostalgice-amurguri
De-atunci împreună-am privit?
Trecut-au și oameni, și ere
Dar noi de la val n-am plecat.
Castelul, crescând în putere,
De timpuri ne-a tot apărat.

Ev Mediu-ndelung și ascetic
Trăit-am, iar peste cetate
Apus violet și profetic
Vesti într-o zi libertate.

Renaștere plină de vise,
Cu aur, culoare, avânt,
Citit-am în litere scrise
De soarele roșu-apunând

Și vremuri adânc preschimbate
Zburau peste noi când valsam
Pe-acorduri venind din cetate
Spre-apusul de-un putred ciclam.

Prefaceri, războaie, mașini,
Palat părăsit și uitat,
Amurguri de sânge pe crini
Și valul, vrăjmaș zdruncinat...
Credeai, dragul meu, vreodată
Că Edenul circumvalat
Magia-și va pierde, furată
De clipa ce-n loc n-a mai stat?

Castelul de piatră se stinge
În tot mai iernatice-amurguri...
Dar moartea nicum nu va-nvinge:
Ne vom regăsi printre muguri.

Convalescență

Îmi picură pe piele întuneric,
Cicatrizând multiple plăgi deschise;

Lacom inspir ca sedativ eteric
Aerosoli din fragmentate vise

Și-mi amintesc de tine, dragul meu,
Mergând prin ploaia negru-aurie
Care cădea cu bob mărunț și greu
Pe pleoape adormite pe vecie.

Sub plapuma din pene și tafta,
Găsesc iluzii pentru alte vieți-
În profunzimea nopții voi plonja
Ca să m-ascund de triste dimineți
Și-am să rămân așa, în somn indus,
Până când, amintindu-și, vindecarea,
Din coma gri în care m-a condus
Mă va trezi și-mi va reda culoarea.

Până atunci, doar tu, iubitul meu,
Vorbește-mi despre ploaia aurie
Pe care-ai invocat-o tot mereu
Ca să te vindece de insomnie.

Pedeapsa

Mi-au mișcat șerpi și salamandre
Din toate visurile tandre
În care-ți întindeam zâmbind
Un braț cu filigran de-argint

Lucind pe stângul inelar
Ca un reproș plin de amar,
Ori ca un lanț fără de zale
Din care nu-mi găsesc scăpare.

Și-n loc s-atingi o piele albă,
Ai sărutat răni prinse-n salbă
De boabe stacojii și verzi
În care sensul să îți pierzi.
Te-am prevenit că tot veninul,
Din care-mi vărs mereu preaplinul,
Te va ajunge și pe tine,
Prinzându-te din bolți senine

Și aruncându-ți zborul pur
Într-un abis în care-ți fur
Și inimă, și drum, și țel-
Ca să nu poți fugi defel.

Iar mâna arsă ce ți-am dat,
În visul meu, spre sărutat,
S-a umplut de mușcate urme
Din colții viperei nebune

A cărei coadă-ncolăcită
E verigheta mea coclită

De la atâta descuamat
Al solzilor maron-perlat.

Și pielea ta e acum plină
De-absurda pronie divină
Care-nfierează, drept pedeapsă,
Iubiri necaste, ca a noastră.
Au mușcat șerpi și salamandre
Din ale viselor meandre
Prin care rătăcim acum,
Damnați, dar pe același drum.

Ioan Petre Crețu, Slobozia
Mențiune

Metamorfoze

cum se desprinde ochiul de pe luciul apei
negustorul de săbii cu tâmpla crestată
apoi omul de tinichea și tu bându-ți cafeaua
pe furiș sub norul de fum și-o frunză de laur
cineva tot desenează o dungă verde pe hol
și noi alunecăm de-a lungul ei
murmurând cuvinte ciudate
și nici nu știu cum
deodată se face înghesuială în ochiul tău stâng
un cui mustind a rugină în noapte
o trompetă beată și un zgomot de pași
în fereastra vecinului se dă Lost Highway
și amintirile din ea se scurg până
sub caloriferul de fontă
lumina stinsă un ochi hulpav și o pâlnie
din tablă cutată
ne prindem de carne cu spaimă, zuruind
până se face iar și iar
dimineată
după care coborâm și colorăm cerul cu
albastru

Seceta a ucis toată câmpia din mine

e atâta căldură furioasă lățită peste tot
cumva soarele s-a prelins pe lângă bolta
subțire
umbrele orbilor se lipesc de asfaltul topit
ies aburi în zare ca niște duhuri rele
orașul a înnebunit curge
ca o lavă fierbinte în câmpie
peste brazde, peste știuleții arzând
și macii împietriți
țărani jertfesc zarea în lanul ars de porumb
iese paparuda în miez de taină să ude arșița
din cuci
și cântă ca o târfă cu umerii de spumă /

în minijupă și cizme de gumă

s-au răsculat toți caii morți din fântâni
printre coloanele de lumânări
cu coastele aripi, cu mirosul de hoit
ca nicicând ei străbat zarea de-a lungul
și de-a latul
peste dropiile arse peste scrumul ca roua
mi-e atât de departe
încât mă sufoc
ninge cu scrum
în livezi și noi cumva mai spre seară
ne cărăm spitalele și morții
și toată câmpia
în spate
până la marginea orașului nuntit cu alai

– cum îngropăm lumina sub pietre
să nu ne mai doară gândul.

pe miriști se aude un fâlfâit
de oglinzi înnegrite de fum
cad cucii trăsniți și țipetele lor
se înfig în ferestre în oase de timp
bătrânii satului neputincioși
adunați în cerc în livada de duzi
bat din picior și în toaca de lemn
ei invocă ploaia ori moartea
nici nu se mai știe a ce
din vechiul curcubeu cad culorile
una câte una până la piele
hoții de ploaie sparg lacătele nopții și fură
tot întunericul ce-a mai rămas în lume
în sufletele noastre un înger scurge ceară
într-o pecete, sigiliul vieții fără de moarte

rana din pleoapă cuprinsă de febră,
în mine mai crește lumină, să știi!

Secvență

cum stăm noi aliniați și spânzurați de perfuzii
în paturi de fier la perete
la etajul trei salonul unu salonul spânzuraților
salteaaua-i subțire și noi
ne facem tot una cu fierul

năluci mov sprijinind o țeavă de calorifer
fac filozofie la o țigară pe balcon
câțiva bolnavi recită versuri de Nichita
strânși într-un colț
iar marea-i zbârlită și afară a nins ruginiu
frunze de aramă strivite
- cocori de argint străpung zarea pufoasă

mă ascund după pietre și tac

cei de la salonul trei
se preling pe lângă perete pe hol în șir indian
cei de la doi desenează curcubeie cu creta
din când în când mai trece
câte o asistentă blondă
bâzâind în zbor ori levitând
pe deasupra paturilor
iar pe pereții reci e tot o fojgăială
de gândaci vioi
ori de bolnavi șchiopi și îngrijitoare cu mopul

- s-a înserat deja
noi cei din salonul unu stăm tot aliniați
și spânzurați de perfuzii
în paturi de fier la perete

poemul de luni

cineva îmi spunea că păpădiile au prostul
obicei de a încărungi din plictiseală

- ridică-te Lazăre tu ești Dumnezeu
și biserică ia-ți patul și te du
și s-a dus nici el nu știe unde
s-a trezit deodată așa în pustiu
c-un pat în spinare
și cu o mare durere în suflet
de abia se obișnuise cu moartea
mai schimba și el o vorbă
cu Dumnezeu sau cu alte persoane
interesate de nimicuri

în lumea mea mofluz
fac vapoare din hârtie cu două etaje
și ele plutesc așa boțite și nepăsătoare
prin sângele meu îngroșat
până când îmbibate deja se vor lăsa
încet încet la fund
și se vor lipi de vene

nu știu cum de s-a nimerit
să locuiesc mereu la ultimul etaj
poate nevoia mea de cer poate nevoia mea de
aer
îmi bălângăneam picioarele deasupra orașului
cocoțat pe pervazul ferestrei înainte să sar

cumva acolo sus se'ntamplă ceva fabulos
momentul acela de liniște
de dinaintea creației poate

- în mine încolțesc sacre icoane
le ud cu lacrimi

le hrănesc cu suferință până cresc mari
când li se împlinește sorocul
vin iconarii să le cumpere
iar eu le lipesc timbre ștampilate pe frunte

e luni
ziua când Dumnezeu
și sfântul Petru joacă barbut
îmi șoptește conspirativ îngerul
de pe umărul meu stâng

- smulg toate icoanele încolțite în mine
și fac un foc înalt pâna la cer

Dumnezeu ne-a chemat la el
într-o după-amiază vară
ne-a dat câte un poem să-l scriem
pe suflet cu un crin
după care puteam chiar
să și murim așa uitați în ținuturi barbare
sau ascunși între două femei și o sticlă cu gin
e drept că cel mai greu
se dăltuiam versurile clasice
se încăpățâneau mai tot timpul
la nemurire literă cu literă
și noi ne pierdeam răbdarea ori căutam rime
sublime în vinul prost
mai rătăceam și printre alte poeme
în tribunale sticloase cu ciclopi jumătate
himere jumătate șchiopi
fratele meu geamăn s-a sinucis
cu o frunză în somn
i s-a părut o crimă să atingă
un poem cu un suflet de om
nu am plâns deloc despărțirea
pe atunci lacrimile mele erau neprețuite
iar despre moarte mi se vorbea numai de bine
când toți am terminat de scris poemul
până la ultimul vers
sufletele noastre pline de versuri și roind
deveniseră inutile

Adi Filimon, Roșu, Ilfov Mențiune

Ioaneș cel bun

și azi ai aceeași voce ușor gălgăită
ca un cincizeci de vodcă în zile de post.
mi-e drag zâmbetul cocoțat pe un rid din
dreapta gurii - ai toți dinții; ar trebui să râzi
mai des,
dar fericirile se duc pe rând la culcare.
am auzit că vrei un strop de noroc.

și acum unii au prea mult, alții deloc.
așa, ca tine.
din ce lume ai venit, Ioaneșe, tată, și-n ce parte
mergi ca un uriaș ce crește mereu și nu știe?!
încerci să fii ca mine, ca ăla sau ăla, te
cocoșezi ca să ajungi la ochii mei, unde
lacrima din ochiul stâng se unește cu lacrima
ochiului drept, cam pe unde e mila.
fac un legământ de credință: să nu mă rătăcesc
de tine, uriașule, cu zâmbetul agățat între două
fante din piele ca un hamac ros de vânt.

metastaze

nu e timpul tău să te sature de viață.
mai ai încă locușoare goale.
înghite viață câtă poți,
mestecă bine să nu te sufoci.
știi cum e cu viața asta, prietene?
oricâtă ai mânca, nu te sature.
mestecă bine; mai ai destul loc să-l umpli cu
ea.

insomnia din somn

mâine dimineată fac un transplant de suflet.
cel de acum s-a uzat ca un balon meteo
uitat peste Parâng.
ca întotdeauna, la transplantul de suflet,
căci nu e prima dată când îl fac,
mă aleg cu un fel de insomnie în somn.
și e foarte chinuitor. vă spun!
mai chinuitor decât setea după o lipie
de sf. Andrei.
insomnia asta din somn îmi solicită conștiința,
și mă întreb ce-am făcut cu sufletul meu,
de ce nu l-am îmbrățișat cât încă era copil...
și nu am răspunsuri la nimic.
totuși, ca să nu sufere la nesfârșit, mă trezesc
și mă-mbrac în cămașa de cânepă a tatălui,
care a fost și a fraților și a taților lor
și a tuturor
celor știuți și neștiuți.

50/50

mi-aș fi spus de o mie de ori că întâmplarea de
azi e o regulă nescrisă dar, când ți se întâmplă
prima dată să prinzi licurici iarna, te întrebi
dacă mai trăiești sau dacă ești un înger
căutător
de minuni.
și, cum stam întinsă pe spate, în puful aripilor,
mă gândeam cum să-i zic lui Dumnezeu altfel
decât Dumnezeu sau dacă o fi tânăr sau bătrân

sau dacă poate să-mi spună cineva cine sunt
eu, căci nu mai știu cine sunt.
de când mi-a crescut din nou piciorul stâng am
două rânduri de piei: una-i a mea
și cealaltă e furată.
Ainè își usca pielea pe sârmă - era dezbrăcată,
era transparentă și dormea în zăpadă.

Monica Gelețu, Aix en Provence, Franța Mențiune

interstații. perle de apă

statutul poetului se schimbă de la o zi la alta.
romantismul e desuet ca un ciorap cu
portjartier
prins cu scotch. visăm reforme –
suntem revoluționari până în hematii,
leucocite și plachete sangvine.
cuvintele invalide au nevoie de dialize.
poetul coboară pe pământ speriat,
cu rărunchii spălați de iluzii intergalactice.
mersul pe ape poate părea dificil –
imaterială plutire, aproape o ficțiune.
sentimente ancestrale se succed cu
repeziciune.
între temeri și extaz doze de inconștiență
sunt necesare.
fiecare secundă scrie în cartea vieții acolade
lacrimale.
paradoxal, e mai mult zbor decât orice altceva,
mersul pe ape se învață scriind,
(orice pas își are fluctuațiile lui)
în martie bărcile caută grăbite
insula fericirii...

când tac, cuvintele o iau la goană
ca o herghelie de cai sălbatici.
se desfac în litere ce se caută stinghere
precum omul și sinele dincolo de oglindă –
ciudată metamorfoză în apele vârstelor
niciodată identică, pe când sufletul
(aripa unui zeu atotputernic)
ramâne imuabil peste timp.

13,30... mănânc crusta poeziei
pâinii de secară.
ploaia și-a lipit fruntea de pervazul ferestrei,
pletele-i lungi mătură asfaltul.
un copil aleargă fericit –
poartă larva unei poezii
în buzunarul roșu din piept.
cu siguranță nu voi pava
întotdeauna strada cu poeme

în încercarea de a-ți suscita atenția.
ar fi banal precum un sonet demodat
într-un spectacol cabotin
navigând printre reminiscențele
unei civilizații dispărute prematur.
voi călători intergalactic
prin sfera cunoașterii,
codul de acces o fi rămas neschimbat,
mă voi naște din nou precum nicodim
lăsând în derivă învelișul angoasat al
sufletului.
mă voi autodisciplina
transpunând în cântec
nebunia fabuloasă a depășirii limitelor.
toate acestea
pentru că încă mai aud,
chiar și-n surdină,
vocea atotputernică
de la celălalt capăt al firului.
uneori scriu lucruri puerile,
apoi schimb.
ideile îmi vin simple inițial
sau fără rost,
apoi construiesc,
schimb totul.
alteori scriu în cascadă
bine de la început,
curg fără oprire.
am făcu pauză după două cămăși...

un click distanță

deseori la depărtare de un click
pasul scontat ți se refuză cu încăpățănare
ca și cum o clisă nevăzută te-ar învălui în
păienjenișul
unei lumi impotente –
imagini refulate ale eșecurilor avute ori
viitoare
se plămădesc în tine mai presus de orișice
voință,
precum casele suspendate ale copilăriei
într-un arbore cu rădăcini adânci.
mansarda planifică, tu nu ești decât
sclavul proiecțiilor ce-ți alunecă pe tâmple
excesiv, fraudulos, meschin
încorsetându-te în chinga neputinței.
cauți o cale de ieșire din labirintul transgresiv
singur cu propria-ți umbră
nedezipită ca retina de ochi, ca osul de carne
ori ca sigiliul unui plic neajuns la destinatar.
neuronii își văd de sinapsele lor
într-un decor înțesat cu amintiri dintr-un future
intangibil muritorilor de rând,
pe care providența ți l-a rezervat cu stoicism.

și te trezești tot în fața tablet-ului vieții
la distanță de un singur click de pragul de sus
răscolind prezentul cu degete nerăbdătoare
ca un copil nenăscut
ce cu uimire își așteaptă primul strigăt.

circus. earthquake

atâtea știri ne iau cu asalt.
zilnic alte catastrofe iau locul terorilor.
ești în iad sau pe pământul acesta
devenit un campo santo?
redută după redută
ne adâncim în clisa propriei frici
organisme pluricelulare supuse probei
timpului
călcând în picioare florile virtuții.
quo vadis? închidem ochi de paiată fragilă
sluțită de corzile oarbe ce ne mânuiesc –
trști arlechini resemnați
scuturați până la amortire în palma destinului.

viața își vede de monotonia sa impecabilă.
aceeași rutină ne despletește părul,
ne scaldăm în apele acelorasi stări
doar decorul se mai schimbă pe alocuri.
astăzi pe Cours Mirabeau
înaintea unei curse de ciclism
se vindeau articole sportive,
cu puțin timp în urmă fusese carnaval,
în Nepal nu mai prididesc replicile,
peste 6000 de morți până în prezent –
pământul tremură din toate încheieturile,
copii și bătrâni fără acoperiș,
ochii le sunt cartea de vizită,
morții își plâng viii,
deunăzi ne-a lasat Ben E. King,
cel ce dinaintea nașterii mele
înălța zmeie de hârtie cu iscriptia
“stand by me... when the night has come.”

copacii înmuguresc. porți în piept inima –
mărțișor sfărâmat. un atriu și un ventricul
însângerate
(scrisesem vehicul din neatentție.)
abbiamo fatto un cambio, ti ricordi?
operația pe cord deschis e ca o poezie,
ceva nesofisticat. inima este singurul organ
care aruncat pe caldarâm nu doare – îmi spun,
în timp ce umplu cu sânge pagini imaculate.

vid. corida

ai plecat de mult timp –
dovada orbitele reci ca două cuiburi goale

pavate de piatra singuratății.
te-ai mutat în scheletul fragil al ne-cuvintelor
deșirate în ne-litere austere,
șuierătoare la fereastra dinspre răsărit.
o plecare este aidoma unei morți
lasă în urmă veșteji trandafiri
în trupul unui puzzle sonor
suspendat de suflet într-un singur fir...

de la un timp de sub unghii îmi dă năvală
o stranie lumină alb-gălbuie
cine sunt? – mă întreb contrariat.
am uitat să scutur colbul rochiei albe
așezate maiestuos pe coarnele cerbului
în ziua de demult rămasă pe tablitele inimii
cu slove de aur și de platină.
cine sunt? – răsună imperturbabila întrebare
în prăvăliri de cuvinte ușoare
ca lumina la zenit...

în lipsa ta
aerul se divide neștiut la doi,
câteodată dă rest.
îl arunc pe străzi ca la o înmormântare.
hainele devin dintr-o dată strâmte,
pielea crapă pe la încheieturi
întinsă între o margine a cerului și cealaltă.
mi-e puțin mai frig decât de obicei –
se îngustează sângele,
fenomen generat de constricție.
lumea-mi devine mai mică, tot mai mică
până când nu mai există durere,
nici conștiință de sine ci vidul
în măreția nimicniciei lui
cu solitudinea, monotonia
și pașii prin angoasele unui timp
identice, repetabile, mecanice
în care viața e o arenă
cu măști impasibile ce ascund spectatorii,
chipuri stranii –
păduchi cu peruci de astrahan tropăind
victorios
către moartea perpetuă,
ultima filă a unui mâine îndepărtat,
începutul adevăratei deveniri,
ole!

Alex Ionașcu, Buzău
Mențiune

absență

mâinii invizibile ascunse undeva sub lună
îi trimit o atingere trecătoare

un câmp de fire negre și lăptoase
ale puloverului tău uitat.
sărutului tău tranșat de aurora boreală
îi întind buzele și îi suflu acea șoaptă
ce l-ar putea sufoca.
întregului tău corp ce și-a lăsat
o amprentă ce nu poate fi ștersă
de pe oglinda minții mele
îi șiroiește în mici unde
căldura mea corporală
împachetată în fum greșos și bucăți de nori.
prezenței tale nesperate,
fantomei ce se bălăcește în parfumul tău
îi arunc ochii, pielea, inima
cauterizate doar de visul tău
de imaginea ta spartă
parfumul tău inodor
cuvintele tale negândite
realitatea ta ireală
existența ta inexistentă.

cerul

nu mai înghiți soarele
van gogh a murit demult.

voiai să muști din luna de cașcaval
și să te ascunzi pe asteroizi
ca să uiți.

fețele noastre pe un tablou
înnegrite de fumul de eșapament
scăldate în neonul mașinii
știai că pluteam peste oraș?
copacii ne erau picioroange
iar câinii ne lătrau.

nu voiai să fii o constelație?
scara era la colțul străzii
și bocancii legați de cablul de electricitate.
treaptă cu treaptă
știai să zbori.

atingerea mea era vântul
și frunzele erau înghețate.
alunecai pe derdelușul înstelat
și ațipeai pe asfaltul ud
vântul nu exista.

ochiul tău putea fi o cometă?
încă te visez sub lumină rozalie.
noaptea e o cușcă
ziua e pustie
și tortura e cerul tău
pe care l-ai lăsat ca amintire.

mi-ai furat orașul

mi-ai furat orașul.
ai pășit pe trotuare
lăsând cratere diforme în urma ta
ai inspirat aerul orașului meu
aerul cu aromă de benzen
ai expirat petale de magnolie
petalii sângerii
petale acadea.
te-ai cocoșat pe felinare
mi-ai spus că vrei să ajungi
dincolo de atmosferă
mi-ai spus că nu vrei să cobori.
ai rupt frunze din copaci
ai smuls iarba din pământ
ai fărâmițat florile orașului meu.
ai șters luna
cu o clipire
ai uitat s-o desenezi înapoi.

noaptea sunt cețoase acum
te văd numai prin geamuri sparte
îți simt doar pielea
încătușată de a mea
și atingerea aceluia sărut
buzele despielițate,
nasul pistruiat.

mi-ai furat orașul.
nu mai pot respira decât petale
caut oxigen în vârful felinarelor
întind mâna spre cer
dar nu ești acolo
vino înapoi, adu-mi orașul
căci mă tot împiedic de cratere.

ești aici

ești aici
în cercurile negre ale ochilor mei
impregnat în punctele roșii din obraji
stăruiești neîncetat pe vârful buzelor
și nici nu îndrăznești să pleci

ți-ai făcut culcuș în iris
te ascunzi sub gene
scăldat în fântâna
lacrimilor ce nu au fost culese
te agăți de firele de păr
și aluneci până în vârful nasului

instalat în mintea mea
te balansezi pe degete
și uiți că ești aici

lăsând urmele pașilor tăi
arși pe piele
și amprentele duplicate
pe ploapele sigilate

dar ești aici
nici nu îndrăznești să pleci.

Valentin Irimia, Tomșani, Prahova Mențiune

Doar mama

ochii morților s-au întors
pânda lor s-a transformat
în dangăte desperecheate
uscăciunea lor
spintecă ordinea culorilor

groparii nu mai împart odihnă
mi-am vândut degetele
mi-am vândut saliva
ca să pot scrie acest poem
am lăsat să-l citească mai întâi animalele

orașul este o cușcă o groapă comună
în care lucrurile se grăbesc
nimbul fiecărei secunde este rostogolit
de un Dumnezeu prea grăbit

aseară s-au ciocnit două continente
și strigătul lor
mi-a străpuns respirația
ajungând în veșnicie

dar ori de câte ori
mă întorc în labirint să-mi culc umbrele
doar mama mă așteaptă uitată
îmi mângâie prelung fiecare tăcere
chiar dacă palmele ei au murit demult

Înnoptând în rănilor trecutului

ți-ai cheltuit deja
următoarea așteptare
prin glas îți curge frig în loc de sânge

gânduri grăbite sparg zborul secunde
mai cheamă niște tihne
să-ți scurteze deslușirile
mai cheamă
surghiunul ți-a ajuns până la pleoape
nu te mai poți ascunde de el
decât înnoptând în rănilor trecutului

zilele de luptă încă te mai strigă
cutreierătorule
orice laudă este doar o sinucidere ratată
triumfurile tale
se înșiră precum turlele
unor dimineți scoase la vânzare

Lumina vuia răstălmăcitoare

s-a întâmplat demult
pe atunci nopțile își amestecau tăcerile
cu sașul fiecărei închipuiri
iar diminețile aveau ferestre
în formă de ruguri

genele tale
erau asuprite de niște deliruri prelungi
și atunci când clipeai
lumina vuia răstălmăcitoare

se îndeseau gerunziile sângelui
cu trupuri de neființă
sorocurile noastre pluteau
între câteva văzduhuri paralele

și iar și iar
mai adăugam câte o nebulie fierbinte
pe cumpenele aprigi dintre anotimpuri
iar eu strigam învolburat
scapă-mă scapără-mă
și mă frângeam spășit
odată cu tihna cuvintelor

dacă aș fi știut
că nu pe mine mă așteptai
ci doar nesomnul meu încărcat de silabe
ți-aș fi aprins câte un mic descântec
pe fiecare adevărită
cu care se umpleau urmele noastre

s-a întâmplat demult
atât de demult
încât mai mult ca sigur că nici nu s-a întâmplat
zarea gândului își rotește arșițele
pe veghea aceluiași drum fără drum

Odaia cu cinci pereți

de la o vreme
înving și mor de câteva ori pe zi
încât nici eu nu mai știu
dacă sunt anotimp sau literă

de dimineață eram tânăr
furișată pe la încheieturile misterului

singurătatea devine o culoare
ce crește odată cu simplitatea ei

de fiecare dată când
realul soarbe tot jocul din întâmplări
strig doar pe cine nu mă strigă
și aerul îmi troienește marea durerii

odăii mele
i-a mai crescut un perete ce nu mă cunoaște
pe veghea lui se preling tăceri de icoană
căldura e doar o pândă plâpândă

nu mai am de pierdut
niciun semn al morții
înfrângerile își au chibzuiala
zidită numai din izbânzi

Sorin Lucaci, București

Mențiune

nu am fost niciodată un seducător de profesie

pentru că mi-e frig
cum nu mi-a fost niciodată în ultimii zece ani
și pentru că foamea mi s-a cuibărit în oase
undevea între tarsiene și metatarsiene
patria mea țara mea de bumbac păstrează încă
umbra caldă a mâinilor tale
memoria mea păstrează jovialitatea părului tău
albastru
pentru ca îți plăcea albastrul
mai ales în serile de vară când făceam naveta
între Sărmășag și Zalău
și-mi spuneai că-ți place mirosul de fier încins
și scrâșnetul roților de tren
acum când pendulăm între Scylla și Caribda
de la o emisferă la cealaltă cu lentoarea unui
pachiderm
atingem ploaia doar cu vârful buzelor ca și
cum am săruta
o icoană veche uitată într-o mănăstire
o atingem ușor să nu se sperie
să nu se destrame
și ne prefacem că suntem tineri și frumoși
idealiști incoruptibili
și ne iubim temător conspirativ contemplativ
asa cum ne iubeam în anii 90
dar lucrurile nu sunt nici pe departe
ceea ce par a fi
văd semne pe care nimeni nu le vede
aud vorbe pe care nimeni nu le spune
nu am știut niciodată să mă strecor

în așternutul unei femei
pentru că nu am fost niciodată
un seducător de profesie
în fiecare zi iubirea ta
îmi interoghează simțurile precum poliția
londoneză iar sub calmul aparențelor
încasez același cec în alb
pe care mi-e teamă să-l deschid
înainte de lăsarea serii
să știi că cele mai frumoase
și mai inspirate călătorii le faci cu trenul
nu cu mașina, nu cu avionul microbuzul
sau autocarul, nu cu vaporul
ci cu trenul
aici în cușeta asta de doi pe doi se nasc marile
întrebări
marile iubiri marile dezamăgiri marile
revoluții
te rugăm reciclează-ți viața
conectează-te la noile tehnologii
ale sentimentelor
nu te lăsa pradă obiceiurilor tale casnice
aici e locul unde copiii învață
să se deprindă cu viața
aici visează la prima bicicletă
la prima păpușă de porțelan
aici e locul în care aluneci într-un timp
al spovedaniei
aici îți reinventezi o lume numai a ta
din care sperii ca la un moment dat
să înțelegi ceva
din care cobori la fel cum ai coborî
din ultimul vagon
al călătoriei tale

niciodată nu dorm cu fereastra închisă

se spune că Dumnezeu ne dă
doar atât cât putem duce
o cruce mai mare sau mai mică
după puterile fiecăruia
nici un gram mai mult
uneori înclin să cred că are dreptate
alteori în nesăbuiința mea mă revolt
și îmi pare o utopie în care zilnic
ne asumăm unele riscuri
un fel de fruct interzis din care gustăm
puțin câte puțin
pentru a rămâne cât mai mult timp
agățați de viață
sau cel puțin asta credem
de cele mai multe ori ești nevoit
să renunți la planurile tale
așa cum din prea multă grabă
renunți dimineața la ceașca de cafea

și la croissantul cu gem de caise
stai rezemat de tocul ușii
îți treci mâna prin păr și-ți spui
în lumea asta totul și nimic sunt două valori
relative ce trăiesc în concubinaj
uneori se iubesc alteori se înjură
sau își trag palme
dar niciodată nu dorm cu fereastra închisă
seara îmi spun că ceea ce ne ispitește
nu ne alungă fricile
că adevăratul nostru chip e teama
care ne coboară în oase
și dă naștere unor maladii incurabile
se cuibărește ca o dimineață leneșă
în simțurile noastre tocite
știați că frumusețea este la fel
ca senzația de foame?
se voalează cu trecerea timpului
seara îmi spun că trecutul meu glorios
încapă lejer într-o borsetă neagră de vinil
că ne e teamă să trăim mai mult
decât ne e teamă de moarte
că țin cu dinții de dragostea noastră
cum ține un maidanez
între fălcile-i înțeleștate o bucată de carne
că femeia din fața mea nu ești tu
ci chiar realitatea pe care o momesc zi de zi
cu fărădelegile mele
pe care o smucesc de păr
și dau cu ea de toți pereții

întotdeauna tații mor primii

întotdeauna tații sunt cei care mor primii
pentru că ei se nasc cu moartea în sânge
o cultivă cu multă grijă încă din tinerețe
speranța lor de viață nu este mai mare
ca un pachet cartonat de țigări
sau un țoi de vodcă ieftină
apoi mamele noastre
ne au în grijă o bucată bună de vreme
ne spală tristețile ne mângâie depresiile
ne alungă fricile
ne piaptană în fiecare dimineață în pragul ușii
până când le vine și lor rândul și rămânem de
unii singuri
agățați de viață ca un prosop plușat
pe marginea căzii de la baie
și vorbim singuri până devenim
și noi la rândul nostru tați cu acte în regulă
și cu speranța de viață
cât un chiștoc de țigară ascuns
în buzunarul vestonului

totul este despre inimă

aici în cavitatea asta înțesată de păsări
fără nume începe și se sfârșește totul
cel cu inima puternică stă în fața celui
cu inima slabă și îi poruncește
vorbind într-o limbă a păsărilor fără nume
iar cel cu inima slabă se supune și părăsește
această lume înaintea celui cu inima puternică
pentru că așa este rânduiala firească a
lucrurilor
cei slabi lasă locul celor puternici
cei bătrâni lasă locul celor tineri
cei răi lasă locul celor buni
cei morți lasă locul celor vii
pentru că, nu-i așa, totul este despre inimă
până și în rotula genunchiului
se ascunde o inimă mai mică sau mai mare
și atunci când mergi nu cu picioarele mergi
ci cu inima
chiar și în orbita ochiului se ascunde un gram
din preaplina inimii și atunci când vezi
nu cu ochiul vezi ci cu inima
pană la urmă într-o măsură mai mare
sau mai mică totul este despre inimă
despre cât poate ea să ducă
dar asta o știm numai noi cei care
ne vindem zi de zi sufletul în tutungerii ieftine
și crâșme deochiate
nu ne cereți nouă celor orbi
să vedem partea plină a paharului
noi vedem doar ierburi crescând
pe marginea de sus a cerului
cel ce întreabă are chipul unui păianjen cu
burtă
cel întrebat are chipul unui anotimp cu limba
și buzele uscate de sete
cel neîntrebat are chipul lui Dumnezeu
tatuat pe brațul stâng
numai în somn, da,
numai în somn inima este Cea care este
să se facă inimă a poruncit Dumnezeu
și s-a făcut inimă pe pământ
și o vreme a fost bine

**Mira Gheorghe, Costești, Argeș
Mențiune**

Lucrurile

Fiecare lucru pe care-l cunosc
mă are în sine cu forma mea perfectă.

În lucrurile pe care le iubesc,
sunt doar un fluid incert

traversându-le ciclic
dinspre inimă spre coajă.

Nu există lucruri
indiferente sau ascunse.
Ceea ce văd și iubesc e tot.
Ceea ce iubesc e temelia
celor ce vor fi cunoscute.

Nu există lucruri
care să nu mă cuprindă.

Ah, realitatea
ca un continuum de euri
mă face să cred că nu am margini,
iar ceea ce nu are margini
nu există.

Eu

Când vreau să-mi trasez marginile,
constat că sunt din ce în ce mai departe
de inimă.

Pun degetul pe geam
și-mi văd o margine imprimată pe ceva ireal,
căci geamul nu e geam dacă nu-l numesc.
Îmi mut privirea
spre soarele roșu din marginea muchiei
și-mi văd acolo o altă margine provizorie,
într-o altă amprentă, pe un alt geam iluzoriu,
prin care nu privesc, ci sunt privit.
Cine sunt eu,
cel de dincolo de vârful degetului
care desenează pe sticla aburită?
Nu sunt oare lumea care intră
prin toate ferestrele trupului
în degetul care s-a oprit acum
spre a arăta cercurile concentrice
trasate de zborul ciorilor?
Ce este acest du-te-vino
dintre carne și aer
dacă nu eu?

Îmi retrag mâna încet.
Inima care-mi palpită între coaste
e și ea un gând mai vechi,
dar tot gând.

Tu

„Tu” începe simultan
în inimă și în creier.
Se înfățișează brusc,
în întregime

și nu pleacă niciodată definitiv.
Se divide acolo
precum celulele gliale,
cicatrizând fiecare rană
sau provocând tumori.
Este nehotărârea
dintre două cuvinte
și certitudinea
că sunt.

Dumnezeu

Da, sunt. Aici, pe linia subțire
dintre zi și noapte,
neavând nimic de întrebat,
nimic de căutat,
nimic de așteptat,
doar mulțumit că sunt.
Plinul meu,
hotarul meu,
clipele astea volatile
și toate drumurile
care mi s-au închegat în carne
îl simt. El umblă
printre firele de nisip,
așa cum
umblă printre stele,
nefiind nici mic, nici mare,
nici aproape, nici departe.
Tălpile lui nu lasă urme
decât în scripturi.
Lipsa marginilor
nu-i pulverizează ființa,
după cum nici hotarele
nu i-o micșorează.
Îl simt uneori ghemuit
într-un strop răzleț de ploaie
ce mă trezește din visul
în care se făcea
că sunt singur
printre pietre și câini,
piatră fiind,
și câine fiind.

Dan Murariu, Popești Leordeni, Ilfov Mențiune

Carpe diem (Trăiește clipa)

Ca un buzdugan de aur,
Sceptrul său și o coroană
Pe un tron de nestemate
Regele, ca o icoană,
Privindu-și de sus supușii
Toți cu capete plecate

Undeva în vechi răstimpuri
Și vremuri de mult uitate....
Moartea, cu un chip de înger
Și cu voce de străin
-E timpul să mergi cu mine !
Zise Regelui bătrân.
-Cum așa? E prea devreme!
N-am putut trăi măcar,
Să mă bucur de avere,
De regat... Ar fi-n zadar
Să te rog să-mi dai zile,
Să pot să le fac pe toate.
Hai, îndură-te de mine!
Fă ceva, de se mai poate!
Lacrimile curg șiroaie
Pe veșmântul aurit
Pentru prima oară-n viață
Regele ruga smerit.
Moartea, nu părea uimită
De a Regelui cerință.
-Ce-mi propui la schimb cu tine
Ca să-ți fac așa dorință?
Poți din fiii tăi de-aicea
Să sacrifici pentru mine
Unul, ce de bună voie
Vrea să moară pentru tine?
Regele-și întreabă fiii
Ce erau bătrâni și ei.
Ar fi vrut să mai trăiască
Bătrânețea în ani grei.
Fiul cel mai tânăr, însă,
Un băiat neîmplinit
Vine să-și ofere viața
Pentru tatăl umilit.
Moartea îi privește chipul
Și îi spune:
-Nu fi prost!
Ai gustat cumva din viață?
Îi cunoști frumosul rost?
Nu ar fi păcat de tine
Pentru-n tată așa bătrân
Să-ți sacrifici tinerețea
Să trăiască el puțin?
-Dar el, în toți anii aștia,
Nu a reușit nicicum
Rostul vieții să-l cunoască.
Poate reuși acum!
Eu, mai bine mor acuma
Și-așa viața n-are sens.
Ofer tatii timpul ăsta
Să trăiască mai intens.
Moartea, îi luă feciorul
Și-i dădu un veac de viață.
Timpul însă, trecu fulger
Iar avu pe Rege-n față.

Regele din nou se plânse
Și-o ruga necontenit
Că mai vrea să mai trăiască...
Că nu este pregătit...
Și că are-n schimb feciorul
Ce-l va da morții în dar...
Un băiat cu chipul tânăr
Un alt veac, pe-un alt vlăstar.
Și așa tot înainte
Când iar Moartea a venit
Regele îi da fiu tânăr
Că nu este pregătit.
Moartea întreba pe Rege:
-Crezi că amânând sorocul
Vei muri mai împăcat
Ucigând vlăstarii tineri
Pentru timpul ce ți-am dat?
O mie de ani de viață
Și tot spui ca n-ai trăit, .
Și ai mai vrea încă pe atâția!
Viața lungă te-a înrăit?!
Regele plângându-și soarta:
-Cum să pot trăi acum?
Mâine e deja aproape
Și tu ești din nou în drum.
Tot amân să fie mâine,
Ș-apoi mâine e din nou!
Brusc, apari și ești acolo
Ca un prelungit ecou.
Astăzi este viața toată
Mâine vine rolul tău
Tot ce pot trăiesc acuma
Chiar de mâine-mi pare rău.

Mica prințesă

Știe cineva mai bine cum să fie înțelese?
Care este pân- la urmă taina Micilor Prințese?
Ce le face diferite de tot restul lumii fade
Doar cu vocea lor blajină și privirea
cumsecade?
Care-i rostul lor pe lume în afară de iubire?
Dăruiesc fără răsplată din frumoasa lor
menire...
Lumea s-a întors în veacuri pentru ele
înapoi...
O Prințes-a fost adesea,
rostul unui crud război...
Ori s-au spulberat imperii ori s-au risipit regate
Peste tot Mica Prințesă și-ale ei notorii fapte...
Însăși lumea-i mai frumoasă
și mai plină de uimire
Făcând loc pentru Prințesă
ca să poată s-o admire..
Tu, ce te-ai născut Prințesă,

ca să bucuri inimi multe
Spune-le cu voce tare celor ce vor ști s-
asculte!

„-Lumea poate fi mai bună
dacă-ncepe să vă pese
Că aveți în preajma voastră,
peste tot, numai Prințese!”

Acvariul...

Cubu-nalt, de sticla groasă de pe masa de
metal
E un Univers aparte...ca o lume-ntr-un cristal..
Peștișorii-noată liberi, cel puțin așa cred ei.
Sunt acolo multe specii,mai mari sau mai
mititei.
Copilul cu ochi albaștri, cu nasul lipit de geam
Vede lumea dinăuntru, ca pe sânul lui Adam.
Dint-odat-un pește mare,
profitând că-i mai voinic
Cască gura și înghite peștele mai slab și mic.
Ceilalți peștișori din preajmă,
n-au părut deloc surprinși
Nu cred c-a gândit vreunul,
c-or să fie și ei prinși.
Dintr-un colț, în grup de patru,
vine gașca de zbârliți
Dau pe loc iama în alții ce credeau că-s
fericiți.
Mai clar vede acum copilul, pe aceste creaturi.
Prin fereastra de deasupra, mai aruncă
firmituri.
Inocența nu-l îndeamnă, pentru pești, el nu-i
vreun zeu..
Doar e bucurios să zică: Țasta e Acvariul meu!
Se cutremură Acvariul... Copilul, pe
loc,tresare
De o voce agresivă ca sirena de salvare.
De după o altă sticlă, privesc alte creaturi
Ce aruncă în reprize vorbe repezi, firmituri..
Când privești spre geamul magic,
ca pe niște Sfinte Ființe...
“Țasta-i Peștișor de Aur...
Hai să-i spunem trei dorințe!”
Copilul cu ochi albaștri, fericit cu peștii lui...
Mă uit îngrozit spre sticlă...„Suntem pești!
Oare ai cui?”

Ceșcuța

Pe o stradă-ntunecoasă,trec doi bătrânei
cărunți..
Merg ținându-se de mână, gânditori,

cu pași mărunți..
Pe un geam de prăvălie, dincolo de cusături
Văd, de-a valma, multe lucruri...
„Magazin de Vechituri”
Brusc, pe fetele-ofilite, reapare bucuria..
Și deschid cu grijă ușa, el, scoțându-și pălăria..

*

Multe lucruri sunt acolo...și povestea lor cu
ele..
E ceva tristețe-n aer și furnicăture în piele..
Bătrâneii, cu mirare, le admiră nemurirea..
Sau eterna frumusețe...iar la altele sclipirea..
-„Oo, așa,! Exact!...Sclipirea...
uite colo pe-o măsuță!”...
Zic cei doi, mutând privirea..
-„Ce splendoare de ceșcuță..!”

*

Ca un fulger de magie, se cutremura măsuța..
Și din locul ei se mișcă
și se transforma, Ceșcuța...
Un trup mic, ca de fetiță,
cu o floare prinsă-n bold
Apăru Mica Crăiasă cu mânuța ei, în șold...
-“Cine esti, mândră făptura?
Și... de unde ai venit?”
-„Sunt Ceșcuța de pe masă...
Am văzut cum m-ați privit!”
Mă vedeți frumoas-acuma...
dar n-am fost așa mereu..
Am trecut mult prin durere,
dar asta o știu doar eu..

*

A plecat să scoată lutul, cu cazmaua
lui,Olarul...
Și m-a rupt din trupul mamei,
ca el să-și arate harul..
Apoi începu calvarul...
mâinile să mă frământa
Tot udându-mă cu apă,
tot lovind de să mă zvânte..
Apoi m-a suit pe-o roată
și-ncepu să mă-nvârtească..
Nu știam ce mi se-ntâmplă,
capul da să îmi plesnească...
Ș-apoi m-a băgat în vatră.
Și m-a ars. Și m-a durut..
Am urlat mult de durere...
nici să plâng nu am putut..
Apoi au turnat pe mine
tot felul de chimicale
Greu mai suportam mirosul,
dar să scap nu era cale..
Ș-apoi iar m-a dus
să-mi ardă toata inima din mine..
Nu credeam să scap vreodată...

nici nu mai speram la bine!
Dar în tot calvarul acesta
auzeam o voce calmă..
Știu că era el, Olarul...
care mă ținea în palmă
Când m-a scos ultima oară
și m-a pus să mă răcesc...
Nici nu-mi mai venea a crede
că-s acolo și trăiesc...
Apoi iar m-a luat în mână...
-„Doamne, oare, ce-mi mai face?”
Dar acum zâmbea Olarul
și mai mult de-atâta...Tace..
Îmi arată o oglinda.. și îmi zice:
-„Vezi?Tu ești...
Nu mai e alta ca tine..
Ești Frumoasa dintre Cești!
N-aveai cum ajunge-aicea..
fără chinul ce ți-am dat..
Dar acum vei fi iubită...
de un Prinț, de-un Împărat...”

**

Așezând pe raft Ceșcuța...
ca să-și savureze clipa...
Așezat în jilț Olarul...
aprinzându-și încet pipa...
-Mulțumescu-ți Ție Doamne,
că-s aici și că pot sta
Și pentru tot harul asta...
sunt și eu argila Ta!

Mărioara Nedea, Giurgiu Mențiune

Luna plină

Se înserează-n trupul tău versat
și lebăda își leagănă decența,
Printre lăstunii cerului vexat,
Din care mai coboară indecența.
Un iad multiplicat în tibii
de greieri și furnici blazate,
Posedă astăzi doar amfibii
și știuci gravide, timorate .
Orbite-n scânteierea ojei,
Trei degete mai emigrează
într -o lagună unde lojei
de asfințituri îi veghează
trei felinare de rășină
la căpătâiul nins de veac.
În noptile cu lună plină,
Ignoră-mă. Sunt vârcolac.
Și-am să te ronțai cam lasciv
că nu am dinți, dar am motiv.

Zborul

Mi-a zburat o buburuză-n sânge.
Puncte rubiconde de sublim,
M-au dezacordat ca pe o minge
cam sărită de pe fix, subtil.
Beau absint din macii opulenți
și din crinii dipetali, nesiguri.
Îmi chem cerbii de pelin incerti,
Să-mi aprindă din copite, ruguri.
Un Esop căzut în silogisme,
Își înhamă renii la trăsuri.
Și un La Fontaine plin de sofisme,
Cheamă urșii și toți lupii puri.
Un ospaț atroce se-nfiripă
în tot corpul meu atrofiat.
Mi-a rămas un rest dintr-o aripă,
Și-am să zbor un timp, rarefiat.

Visul

Ne-am înghesuit într-o odaie
de stuf.
Cineva strigase-n noapte,
Uff!
Era un greier cât
un bob de linte.
Măcina în geamuri
niște minte.
Plafonul coborâse peste noi.
(Se anunțaseră-n averse ploii).
Ferestrele ne ajungeau la glezne.
Înnebuniseră de-atâta întuneric,
niște bezne.
Caloriferele și lustrile
inculte,
Se insultau prin spații
cam oculte.
Era o toamnă ce migrase-n noi
și ploaia se cam săturase
de noroi.
Lumina din perdea, handicapată,
Născuse pui în vaza deflorată
de-un trandafir cu iris incolor,
În visul nostru fad și inodor.

Ce faci duminică la prânz?

Ce faci duminică la prânz?
N-ai vrea să înotăm un veac
prin lanul mirosind a spânz
și prin verdeța unui lac?
În lacul proaspăt degivrat,
Poți să ascuți admirativ,
Cum fac broscuțele oac-oac

și stuful stă contemplativ,
În mълul negru și lucios
ca pielea ta de liliac.
Te-aștept în raiul specios,
Să facem dragoste-n caimac.
Și -n lapte crud de turturea,
În care s-a-necat un mълz.
Și apropo iubita mea:
Ce faci duminică la prânz?

Petruța Niță, Brăila Mențiune

băiatul cu găuri în palme

Luni – ora 10:00 a.m.
m-am întâlnit cu Iisus în gară
nu i-a plăcut coafura mea
dar i-am arătat unghiile îngrijite
pesemne că asta nu i-a plăcut
fiindcă a dispărut
cineva povestea altcuiva că
a dormit în barul de vis-a-vis de casa
unde locuia cu chirie
un câine adulmeca mirosul unei pungi
abandonate de un aurolac
mirosul de cafea m-a trezit
orașul se trezea treptat...
vine trenul

Marti – ora 11:00 a.m.
a sosit
mă întorc în același loc de la fereastră
îl bănuiesc pe conductor de alcoolism
judecând după cum se clatină
și nu e de la hurducăiala trenului
o fată își saltă sânii ca para
pe sub puloverul lălău
miroase a pește aici
azi Iisus a pierdut trenul

Miercuri – ora 12:00
mi-am trecut degetele prin părul
proaspăt vopsit și mi-am privit
unghiile
am uitat că mi-e sete dar
cafeaua e bună
oare cât m-ar costa un bilet
pentru o vizită în rai (?)

Joi – ora 01:00 p.m.
băiatul care locuiește cu chirie
a fost concediat
barmanul i-a dat o bere

mai mult ca sigur expirată
eu i-am întins mâna într-un salut
totuși cineva trebuia să-mi vadă
unghiile

Vineri –ora 02:00 p.m.
așteptam singură în gara pustie
nu nici câinele nu era acolo
mi-am imaginat că trenul
va sosi pe calea aerului
voiam să zbor

Sâmbătă – ora 03:00 p.m.
băiatul fără serviciu m-a întrebat
dacă mi-e sete
avea un pahar plin cu sânge
l-am ignorat și i-am întors spatele
până să-mi dau seama că-i observasem
găuri în palme
please

Duminică – ora 00:00
au trecut 365 zile de când am scris
ultima dată în jurnal
mă întreb dacă nu cumva câinele acela
a murit de foame sau drogat
nici acum nu știu dacă se vând bilete spre rai
dar îmi trec mâna mereu prin păr și da
am unghiile perfect îngrijite
miroase a cafea
Iisus mă ține de mână
vine trenul

pâine prăjită la cafea

în urechea mea stângă
pirai alcoolici cântă la muzicuță
cu ochii deschiși
soarele verde și anorexic
geme în amnezia amurgului
de ieri
îmi scriu numele în culorile jertfei
dacă ești agil - după cum spui -
te poți lăsa condus
de telurica pernă încălzită
sub covorul de sânge
vei vedea cum spiritul meu morocănos
aflat sub antibiotice
aruncă săgeți cusute de vocile
din urechea mea dreaptă
poți vedea chiar și venele mele
nebune și bucolice
au ieșit la pășunat
însoțite de taxi-uri galbene
prin ochii ca niște ventuze

citim versurile beției
pe acordurile chitarei
ce se odihnește pe buricul meu
când mâncăm amândoi pâine prăjită
la cafea

respirând lumină

nu știu să mă dezbrac de tine
nici să cobor din acest trup care dorește să
rămână
îmbrățișat până la moarte...
acum nu mai suntem doi
sângele tău curge prin venele mele
pielea mea s-a dizolvat în oasele tale
rămânem amândoi să respirăm
oricât încerc să mă dezbrac de trupul tău,
nu pot
carnea ta a prins rădăcini în mine
și-mi e atât de bine așa...
am început să te iubesc
de când erai al altei femei
rușinea de-a te fi iubit încă de atunci
se șterge
căci eu te iubeam mai mult
nu fugi, vei târî și trupul meu în fuga ta
absurdă
nu te ascunde, ochiul meu clipește în ochiul
tău
ne-am devenit lumină

nonexistență

paradisuri brodate peste fuioare de fum
sub ploii revărsate în pulberi
devin fluturi de cercuri
răzbunătoare pe toate punctele țesute
în vârtejuri de viață
cu gât și picioare
călătorul prins în iureșul acela
trasează axe peste carnea stacojii
de atâtea fulgerături
cu inima prinsă între oase
devine intim cu anotimpul amorf
trăiește în spirale de spațiu
fără niciun dubiu
distanța cea mai mică e între două puncte
silabisite cu murmur de frunze de mirt
doar el e trecătorul captiv
între promiscuitatea dintre naștere
și nonexistență

Mirela Orban, Bistrița
Mențiune

te așteptam în feluri ce mă uimeau

aprindeam lampioane în nopțile opace
să nu pierzi drumul
nimeni n-ar fi înțeles
jocul din colțul buzelor când te aplecai
să-mi astâmperi absențele motivate sau ne

alteori numărăm dalele până la răspântia
unde ai cotit-o spre vest nu ca să verific lipsa
organic toate funcționau normal
doar să recompun din linii longitudinale
și cercuri întrepătrunse locul
unde ne-am atins ultima oară
nu conta că peste ziua aceea
se clădiseră zgârie-nori la fel te așteptam

urcam treptele să ajung
iar tu veneai ploaie sau vânt sau soare erai
pe pielea mea nelocuită de niciun sărut
se băteau pentru întâietate corbii

ce bine că mâinile nu-i erau reci

le acoperise cu pământul ud
semințele germinate străpungeau
carnea măturată de ploi
simțise rădăcinile fragede
hrănindu-se din atâtea adevăruri
iar deasupra înverzea o grădină
se întreba când va ajunge
să pipăie frunzele proaspete
răsfirate pe crengi întortocheate ajunse la
ceruri
fiindcă jos cocleau în lutul rece transpirații
nocturne

ignorat arătătorul arăta cu încăpățănare
spre unde

nu te lăsa smuls pe unde treci

să nu uiți umbra trupului tău în așternuturi
străine
să scuturi bine cearșaful nici măcar un fir
rătăcit
să nu prindă rădăcini
în nopți seci te va chema să-l hrănești
din sfârcul stâng să tragă însetat cu gura
despicată de dor
licoarea începutului
și perna perna unde ți-ai năbușit geamătul

când în tine se răzburau păcatele lumii
scoate-o pe geam și palmuiește-o zdravăn
șoaptele tale gătuite între pereții reci
vor zbura ca liliecii-n lumina zorilor
aciundu-se-n caverna dinapoia pieptului

degeaba vei mai căuta întregul
... risipit ai fi

tencuiala putredă ninge înecăcios

peste timpul când rupeam ziua felii
le suprapuneam ale noastre devorându-le
cu aceeași gură ne sărutam trupurile
bolnave de dragoste
în iatacul fără oglinzi mi s-au scorjit
de așteptare pereții interiori
sufletul pâlpaie ca un bec înnodat provizoriu
de plafonul unei case prin care
demult n-a mai trecut viață

zbârlită de frig pielea mi-ar fugi către tine
mai goală decât sunt lăsându-mă
mai plină de ceara topită
din jurul unor fitile la capăt
de trăire arterele fumegânde
strigă după o gură de aer proaspăt
nici o sticlă în derivă prin marea agitată

nici o minciună nu mai am
să mă mângâi

Violetta Petre, Constanța
Mențiune

„Și cail se împușcă, nu-i așa?”

Din sângele Meduzei, ucise de Perseu
Un cal înaripat își strigă-nțelepciunea,
C-o singură copită, lovește cu-n croșeu
Un stei din Helicon și s-a născut minunea:
Fântâna Hipocrena, cu Muzele-n izvor
De unde se adapă poezii însetați;
De vreți să umpleți fila cu dragoste și dor
Un Pegas de legendă, degrabă îșișuați!
Dar nu-i grăbi nici zborul, zăbală să nu-i pui!
Că moare și poemul și lanțurile-l dor;
Să călărești un Pegas, scriindu-i cu un cui
Pe aripile-ntinse ești doar un agresor
La libertatea-i sfântă, ce-o poartă-n veșnicii.
Supus, doar, când primește iubire cu-mprumut,
Te-nvăluie-n privirea tăcerilor târzii
Când sângea blândețea sub lovitură de cnut.

Și rana ce o poartă e-nchisă-n ochiul trist
(Și caii plâng adesea, tânjind după o stea)
În lacrima senină, luciri de ametist
Își împletesc haotic tristeți de alagea.
De-aș fi un cal albastru, căpăstru n-aș purta,
Să mă răsfăț pe țărmul legendelor în alb,
Să-mi nechez bucuria de viață-n palma ta
Pe un tărâm idilic cu nuanțe de rozalb...

Imundă zăpadă

De ce-mi cânti colindător,
când eu nu-ți aud colinda?
Nici nu văd și nici n-aud
cum ninsoarea mă inundă;
Fulgii se răsfrâng în vis,
(visul meu dintr-o oglindă)
Și mi-s îngerii stingheri
și zăpada mi-e imundă.
Port pe umeri cruci de fier,
cuiele au vârfuri boante
Spre Golgotă urc acum,
oasele să-mi putrezească;
Un cortegi de borfași, cerșetori și de bacante
Mă urmează-n pas de marș,
tălpile să îmi zdrobească.
Cerurile plâng acid,
eu n-aud cum ploaia strigă-
Picături, până la mine nu ajung decât ninsori,
Rănila mi-au înghețat
și prin trupu-mi de ferigă
Nu mai curge nicio taină și apun în doliu sori.
Leru-i Ler și Leru-i, Doamne.
Se aud colindători,
Vin feciorii să-mi aducă pentru lacrimă, ulcior
Leru-i Ler, adună-mi, Doamne,
neputințele în zori
Ca să pot, păcatul lumii,
să îl port cât mai ușor...

Vers la lumina lumânării

Steaua mea apusă-i iară,
pe un colț de suflet trist
Urlă lupii-n mine,
noaptea s-a înscris pe-un acatist
Și în gurile flămânde, sângele se zbate-amar
Arde focu-n măruntaie și cenușă-i peste jar.
În exil trimis-ai floarea cea de colț de lângă cer
Prea frumoasă pentru lumea-n
care te îngropi în ger;
Ce pustie-i galaxia și ce drame prevestesc
Curcubeiele în doliu, cu lițoliul lor ceresc!
Carele de foc aleargă, pârjolesc în cale-un vis
(L-am ascuns sub poala lunii,

chiar în clipa când l-am scris).
Se-ncrețește astrul nopții, ca un rictus
diavolesc
Peste mine cad blesteme,
buruieni, în mine, cresc.
Din extazul dimineții m-ai împins în agonii
Când vecernia coboară-n înserările târzii;
Măine, poate, astrul zilei va fi tot la locul lui
Numai eu voi fi cu mine, cum am fost...
a nimănu...

Splendeur et souffrance

Sunt floare roșie de vară,
mă vremuiesc iubiri ascunse,
În delicata mea candoare, timidă mă ridic la
cer,
S-ating nemărginiri albastre
de nicio lacrimă pătrunse
Și aripi îmi deschid vremelnice,
în zborul frânt și efemer.
O adiere de lumină mă pleacă-n ruga din altare
Și în genunchi de-mi stau petale, o rană se
deschide-adânc;
O sângerândă lacrimare,
pe-o geană-nchisă astăzi, doare
Când o litanie prea lungă,
cu guri flămânde, o mănânc.
Și m-oi sfârși ca a o ofrandă,
pe albul unui pat de nuntă-
Petale-mprăștiat-n goană,
în așteptarea unui vis;
Doar geamătul fecioarei goale,
fruntea plecată îmi încrunță
Când îi privesc neprihănirea,
cu-n singur ochi, abia deschis.
Într-un alcov, mătăsuri albe
foșnesc chemări dintr-o poveste
În care m-am retras cuminte,
ademenită de iubiri;
O novă-n drumul spre-nceputuri mă strigă
și îmi dă de veste
C-am fost cerută-n dormitorul de lux
al tinerilor miri...
E soarta macilor, să fie,
doar martorii tăcuți, cu-n dor
Înmiresmat cu sânge tânăr,
al nunților din dormitor...

Simina Sima, Buzău Mențiune

19 decembrie 2015

E 19 decembrie 2015. Mă doare-n capul
pieptului,
s-a strâns acolo un morman de zăpadă
de la ninsoarea de aseară
și doare mai rău ca oricând, și miroase a seară
și-a portocale,
și nu mai țin minte când a nins ultima oară
afară din mine.

Lasciate ogni speranza, voi ch'intrate

Cicatrice în palma mea stângă (m-a mușcat un
câine !) miroase a fier, a argint și a aur,
are gust de legume uitate la soare pe balconul
apartamentului de vizavi de mine,
nu curge sânge, ci o substanță fără culoare care
îmi umple mâna de mucegai.
la intersecția dintre noi și ei stă scris același
lasciate ogni speranza, voi ch'intrate,
la poarta mea șade-un bătrân pe care nu-l
cunosc, îmi spune totuși că e suflet (?),
dar nu-mi miroase a mine, n-are gust de stele,
nici praf pe buze; praf scuturat de vreo cometă
căzută din tine în mine s-a risipit de mult,
iar fiecare dintre ei
se zbate să-mi arate
că e mai mult de ieri și până azi.

De tai în carne vie, -mi-nfig unghiile în carnea
de vițel pe care-o pune-n fața mea destinul
ca să mă-nfrupt din ea, pare că sunt de alge,
că las să-mi cadă scoici din păr, că mă separ
de tot ce azi era, și pentru ieri n-o să mai fie
decât puținul rumeguș care se rupe-n trei
bucăți
de plumb, și un mormânt rotund mă cheamă
ca să mă vând aerului. plăpând, ce naiba!,
sunt pământ.

Tata

când m-am născut, Dumnezeu a intrat pe
fereastra salonului unde dormeam
și S-a uitat la mine cu ochii-i blânzi, dar plini
de-amărăciune o noapte întregă,
iar eu dormeam cu nepăsare și totu-n jurul
meu se metamorfozase
într-o carcasă de metal cu fante prin care intra
aer de toamnă.
eram numai eu și Dumnezeu,

eram numai eu și Tata, eram numai eu și Cerul
care mirosea a mir. se mai aprindea când
și când câte o aripă de înger,
câte un cioc de pasăre, câte o gheară de fluture,
iar Dumnezeu mă privea blând.
s-a aprins tot în jurul meu,
de parcă salonul maternității luase foc,
Dumnezeu a atins flăcările
cu vârful degetului
și s-a făcut întuneric.
m-a salvat dintre două rânduri de dinți,
dintr-o gură mirosind a asfalt încins.
apoi, am vrut să stau pe umerii Tatei,
dar mi-a spus că n-are umeri,
n-are nici măcar genunchi
pe care să mă țină când îmi spune povești.
n-aveam lacrimi, n-aveam salivă,
n-aveam lapte pe buza de sus,
dar Îl vedeam,
Îl vedeam între dreapta și stânga,
îl vedeam, era acolo, dacă-ntindeam mâna,
puteam să-l ating.
nu mă ținea la propriu în brațe,
niciodată nu m-a ținut,
nu am văzut barba crescându-i,
nu i-am simțit respirația pe obraz,
nu i-am simțit mâna pe frunte
când aveam febră,
totuși, citește ce scriu.

'89

Pe Calea Victoriei miroase a ploaie, iar cerul,
iar norii, iar soarele moare
și cârciuma de pe strada X
se scaldă-n miroasuri pestilențiale,
mi-e scârbă de florile de pe marginea
drumului, scapă clorofilă din frunze,
mi-e scârbă că în zona asta pot să zboare
porumbeii fără să tragă după ei un fir de ață ;
aseară am tocit poteca, am oprit limbile de la
ceas cu pleoapele, am ascuns orele între buze,
așteptând.
Și la ce bun, că n-a venit nimeni să-mi spună
că azi n-o să mai aibă gust de bancnote vechi,
de timbre uitate-n clasoare,
de cuțite cu lama tocită care tăiau înainte de
'89 carnea de porc din An în Paște,
că mâine n-o să se mai vadă săpătura din susul
sufletului meu ascuns printre sunete ca să
nu spun că mi-e somn
și că nu mai vine odată...

Sude Emil Iulian, Poiana Câmpina, Prahova Mențiune

Atâta spaimă în liniștea lumii. m-am întrebat când am să mor dacă nu am trăit vreodată. Între ghilimele orice își schimbă semnificația. orice lucru poate fi compensat până nu mai poate fi compensat. între semnificat și semnificat e moarte deschisă de viață. liniștea până la apatie e pregătire pregătire pentru kenoza spaimei. frica aceasta e liniștea aceasta. pentru marile spaime nu am fost pregătit în liniște deplină. o singură dată m-am îndoit de tine atunci când încercai să mă înveți părăsirea. o singură dată ai avut o inimă cât toată suferința lumii. o singură dată am fost tâlharul cel bun. eu credinciosul puțin ateu o singură dată am fost tâlharul cel bun. la moartea noastră în viața aceasta liniștea ta sunt spaimele mele. sunt spaimele mele.

Asemănarea dintre viața reală și viața ficționară este aceea că personajul asimilat de tine are altă viață trăită de altcineva care este viața ta. să te vezi în aceleași ipostaze . nici chiar imaginația să nu te schimbe. în poveștile de dragoste să vrei să fii albă ca zăpada dintr-un mutulică e ca și cum nicio sincronicitate nu este o întâmplare neobișnuită. sinele cel vast are numai o singură poveste împărțită în semnificații. o singură poveste este sinele cel vast. în fiecare poveste asemănările au diferențele lor și nu va tinde niciodată către zero. amortizare suspendare a planurilor. o carte de noptieră de la care aștepti să se schimbe peste noapte finalul. sinele cel vast se schimbă în funcție de croiala personajului care croiește din sinele cel vast. e ca și cum l-ai actualiza pe mutulică în alba ca zăpada. De ce nu. transferul dintre realitate și ficțiune e egal cu numărul celor care mai cred în povești. în lumile albe și negre sunt oameni în culori. în marile povești de dragoste și mutulică e albă ca zăpada. povestea este o fantasmă reală în care sinele cel vast își actualizează stările.

Îmi vine să strig ceva. însă atâtea gânduri în devălmășie mă aiurează. să spun cuiva ceva atâtea gânduri mă aiurează . de parcă aici aș fi acolo aș fi. câte un pic din nefericirile toate acum se perindă. și se preschimbă în ceva ca o micuță fericire. gânduri voi gânduri brute nealterate de gândirile toate. o aiurea aiurare ce trece dar nu se disipează. să te pierzi în propriile gânduri între extatic și tristete. între

nu știu ce și nu știu cum . între prezență și absență. să te destăinuie gândurilor tale singurele care te ascultă și nu te întreabă de unde au venit. singurele care te fură de aici . într-un spațiu rotitor în balans. și numai unul dintre gânduri să fie gândul central . să cauți apoi primul gând care te-a purtat a aiurare și să nu ți-l mai amintești decât pe acela cu care te gândeai la un pom și ultimul gând este că stă să plouă. de unde conversia pomului cu ploaia. între timp am iubit am urât am scris.

Sunt impresionat. Locul faptei ce o să zică fragmentul faptul divers și distopia colectivă „astăzi murim” fără garanție fără termen de garanție. trei zile de doliu nu două soluții două ieșiri. Și un alt unghi de vedere. Să fii tu mecanismul pentru aceeași panoramare. Segregarea bărbații au început-o. Pe facebook nu toți avem poze cu părinții în așteptarea noastră. Cluburile de noapte se distribuie direct și colectiv cu plata adiacentă. Imperiul este primit cu brațele deschise însă dracula înviază oriunde se deschid vămile blurate de alde thanatos. Fragmente discontinuități și fapt divers.

Liliana Trif, Sibiu Mențiune

De ce, iubire?

De ce îți apropii de mine obrazii
Și cânti la fereastra inimii mele?
Parfumul din aer miroase a noapte,
La capătul lumii mai ninge cu stele?

De ce minutarul întreabă retoric
De noi, cei demult rătăciți în poveste?
Ce straniu îmi pare s-aștept dimineața
Pe pragul luminii s-aducă o veste

Trimisă de tine pe-un sol de departe
Ce mângâie munții cu pașii desculți,
Când aerul nopții miroase a lacrimi,
Și-a dor, și-a distanță vei ști să-l ascuți?

Îți sorb răsuflarea și buzele arse
Tresar sub atingeri visate cândva,
La porțile inimii tale, iubito,
Aștept dimineața să pot asculta
Secunda tăcută când ești lângă mine
Și plouă cu stele în alt univers,
Se-mpiedică timpul în părul tău negru
Și ora se-ntoarce... Atât de intens

Ne scriem iubirea. Aceste răspunsuri
Pe care le cauți îmi spun că ți-e dor
De noi ca și cum pe-o planetă, departe,
Aș fi rătăcit într-un basm incolor.

Cândva mi-or crește aripi

Cândva mi-or crește aripi de dorul tău să știi
Și o să-ți ies în cale, prin poarta inimii,
Voi trece ca o vrajă și voi deschide larg
Ferestrele albastre să afli că-mi ești drag.

Cândva mi-or crește frunze pe ramurile verzi,
Voi înflori deodată și poate-ai să mă crezi
Că niciodată, nimeni, atâtea primăveri
Nu mi-a lăsat pe buze... Noi doi restanțieri

La marea fericire, ne-am întâlnit tardiv...
Cândva mi-or crește aripi lipsite de motiv,
Voi învăța că zborul cu tine e înalt,
Că noi trăim de-o vreme unul în celălalt.

Când îți vor crește aripi, în basmul meu te-
aștept
Să-ți spăl cu rouă ochii și să te strâng la piept
Iar din magnoliei albe să-ți cos veșminte noi,
Că-s patru anotimpuri și numai amândoi

Le vom trăi pe toate în vers, iar pe pământ
Vom construi altare cu rune din cuvânt,
Că nimeni, niciodată, nu va putea la fel
Să se transforme-n floare cu răs de clopoțel.

Și dacă lângă tine am învățat să zbor,
Dă-mi mâna ta, iubito, deasupra tuturor
Să ne nălțăm pe tâmpla acestui vis înalt
Că locuim de-o vreme unul în celălalt.

Poem despre noi

Poemul acesta, să n-ai vreo-ndoială,
E doar despre noi, despre-o ea și un el,
Pe coli de argint, picături de cerneală,
Simetric croite... Aproape la fel

De parcă o clonă a mâinilor tale
Sunt mâinile mele ce-ating înălțimi,
Identice linii, accente vitale,
Și noi similari în sutimi de miimi.

Poemul acesta vorbește de mine
Și totuși de tine e vorba, de noi,
Aidoma suntem cu ziua ce vine
Pe care-o începem de-a pururi în doi.
Poemul acesta, o mare bizară,

Sărută apusul odată cu noi
Și-adoarme cu fruntea pe steaua polară
Să știe și cerul că-i scris de-amândoi.

De parcă un meșter cu mâna de aur
Îmbracă în straie de stele și flori
Povestea iubirii eterne, tezaur
Găsit într-un gral, sub celeste ninsori.

Poemul acesta ne stă mărturie
Că versul învinge destinul incert,
Un el și o ea împletind veșnicie
'ntr-un vis împlinit ca o oază-n deșert.

autodenunț

tu nu mai ești
am ținut pumnii strânși
în tot acest răstimp
atât de strânși
încât au început să sângereze

ai devenit fluid
te-ai diluat
în beția sângelui meu
n-am avut vreme să te sorb
din căușul palmelor
înainte de-a-mi da seama
că timpul curge
și curge
către o destinație
de care n-am habar

tu nu mai ești
decât ca o plagă profundă
aici
la răscrucea
dintre linia destinului
și cea a iubirii
imposibile
din palma stânga

declar
că ți-am păstrat un loc
în aortă
atât cât să te simt
trecând prin inima mea
la fiecare
sistolă
la fel de interzis
ca-n prima zi
la fel de ilicit
ca-n ultima
tu nu mai ești
dar te voi naște

cândva
într-un vis
rămas neterminat
nu ești aici
dar simt palmele tale
uneori aprinse
alteori îmbrăcate în rouă
odihnindu-se pe fruntea fiecărui vers
ce-așteaptă sărutul primăverii
să se nască

adeseori
cred că-i târziu
să ne căutăm
prea devreme
să diluăm
elixirul zeilor care ne-a unit
într-o singură suflare
într-un unic destin
indestructibil

astăzi
nu ne mai aparținem
suntem polenul
în care fluturii
își spală picioarele
își lustruiesc aripile
pentru zbor
însetați de speranță

eu nu mai exist
tu nu mai trăiești
ne-am contopit
într-o primăvară
renăscând în fiecare anotimp
dezbrăcați de ninsori
și mai puri ca ultima oară

Codruța Tudoriu, Brăila **Mențiune**

Fenomene

„Prietenii sunt acum închise. Fără încercări.
Fără aprecieri, să-ți intre bine în cap. Da, mă,
da. Ca-n anotimpurile acelea de foarte
departe.”

Noți ratate, gânduri false, ruptură. Sacrificiu.
Lumi secrete, anulându-se una pe cealaltă.
Trupul fremătând. Cărți, patetice sentimente.
Lumini, umbre, s-a întâmplat ceva încursul
absurdei noastre existențe, luptele seculare,
semisoarele, trecutul, mandarinelor și iubirile

târzii, să te arunci pe repede înainte, mișcări
lente, posibile geneze ale sufletului. Zborul
frânt, cântecele Perseidelor. Dezmăț artistic,
în veșnicele competiții dionisiace. Beții crunte,
falsele premise ale unui trai casnic.

teatru

„Dulcele meu surâs, dulcele meu” .

Patru fără un sfert dragostea mea cum să te
fac, cum să te. Mazilescu, Gog și Magog, intru
la trei prima piesă care se joacă, doar știi că
viața mea e scena, Pescărușul cu Antoaneta
Cojocaru, Betty așa exerciții de improvizație
nu interesează pe spectatorii care vin să vadă
o piesă de Cehov, zicea cineva nimic
spectaculos, comedianta, comedianta
ce caut eu aici?
altă piesă mișto.

toamna

„Imensul pustiu sufletesc, în care te-am primit
cu toată căldura...”

Să îmi scrii cu voce tare. Ce ți-aș putea scrie
înapoi? Mi-s neputințele depărtări de
Dumnezeu. Îți adormi trecerile prin mine. Te
fac. Te. Spovedania surzilor. Lumină. Tu me
manques. Baudelaire și filmele pe care le
vedem apoi, împreună. Cercul. Ursul doarme
și-a uitat de foame/ răsună ecoul unei copilării
ratate în care mi-am purtat stângăciile în
lanțuri. Exercițiile, Cehia, cuburile, lego
absolute și discuțiile savante din Gara de
Nord. Un vis, Doinița în puf parfumat.
Bomboanele de ciocolată învelite
în hârtie de ziar. Zvonuri.

alma

„Fac tranziție între județe, între suflete”.

bum bum Maia liniile de tramvai se
intersectează
Maia bate cu pumnul în perete zece zile
la mare, vine să îmi povestească numai
că eu nu sunt bum bum
maică-sa bum bum cu palmele
în bucleleMaiei
„nu sunt acasă, Maia” , îi strig în vis
„am fugit de acasă în noaptea aceea,
îți amintești sigur,
doar m-aiuzit țipând
poate te-ai întrebat de ce.
să nu crezi că mi-a fost ușor, nu”
bum bum, liniile de tramvai se intersectează

alt oraș alte legi, mămico, alte legi
copilul meu, băiatul meu drag.

Tudor Ursente, Oradea, Bihor Mențiune

Despre dragoste

salut,
nu încerca să mă săruți,
mai bine rescrie-mi universul pe buze
și semnează-te la sfârșit
în orice nuanță de ruj
iar dacă mai apoi
am să închid ochii de-a binelea
nu-ți face griji,
dragostea nu trebuie să fie o epopee
ci doar momentul acela în care
începem să murim mai cu viață.

Minus cafea

nu mi-au plăcut niciodată cafelele
dar asta nu m-a oprit să te chem la una
pe care să o bei doar tu,
de dragul de a te privi
m-am mulțumit cu o ceașcă goală,
asta ne-a permis să o umplem cu povești
încă nespuse
în timp ce buzele noastre
s-au contopit într-o aromă de sâmbătă
dimineața,
genul de cafea pe care nu am mai putut
vreodată
să o detest.

de fiecare dată când îmi aprind o țigară
răsfoiesc în minte meniul de cafele
din locul acela boem
în care am fost o singură dată.
mă plimb prin el zilnic de la o vreme,
de fiecare dată doar în gând
și încerc să-mi aduc aminte cât de bună
a fost acea cafea
pe care n-am băut-o.

nu mi-au plăcut niciodată cafelele
dar după fiecare fum pe care îl trag
cu ochii ațintiți spre cer
îmi imaginez cum reapari,
cum îmi furi țigara și cum
ai grijă să-mi lași o urmă subtilă de ruj pe ea,
doar cât să-mi amintești tot ce trebuia să știu
încă de dinainte
și atunci zâmbesc printre răni

așteptând încă o cafea,
știi tu,
una pe care eu să nu o beau, cu tine.

Despre frică

annie lennox a îmbătrânit
destul de mult
în ultima vreme,
catherine zeta jones
își ascunde cu greu ridurile
sub machiaj
în timp ce audrey
s-a ofilit cu totul
într-un pământ care n-a meritat-o
cu adevărat
niciodată,
împărțind-o cu dive de plastic
și de carton.

mi-e frică că în timp
voi face cacofonii
precum cea de mai sus
de care nu voi mai fi conștient
în timp ce mâinile îmi vor tremura
tot mai puternic
pe tastaturi tot mai deștepte
care vor râde mecanic
de mintea mea tot mai tulburată.
mi-e frică de faptul
că am să ajung să țip la bătrânețe,
„curvelor, sunt eu”
așa cum o fac unii
a căror vreme a apus demult,
din dorința aceea disperată
de a rămâne relevanți.
eu nu pot nici să îmi ascund înfățișarea
sub tone de fard
iar părul meu tot mai cărunț
poate că n-am să am ocazia
să îl vopsesc tinerește
dacă va fi să-mi cadă înainte de vreme.
mi-e frică de faptul că aș putea face o burtă
pe care să o asortez la o gușă
de toată frumusețea
și mi-e frică de privirile oamenilor
care s-ar putea să mă mai recunoască încă.
„obișnuia să fie un tip frumos”
își vor zice în gând
și îmi vor arunca o privire miloasă,
aceeași pe care o arunci
unui câine murdar, subnutrit și schilod
căruia îi azvârli un colț de pâine de pe partea
opusă
a străzii.

uneori visez cum îmi cad toți dinții din gură
și mă trezesc transpirat la gândul
că am să mă trezesc într-o dimineață
într-un compleu de pijama,
o fantomă cu proteză
care țipă de la etajul doi
la copiii din fața blocului
să nu mai bată mingea
în timpul orelor de liniște.
nu-i blamez pe bătrâni,
mă gândesc zilnic la câte au adunat
de-a lungul vremii, în sufletele lor,
la câți prieteni și-au șters
din agenda de telefoane
mult prea devreme
și la cât de tare au ajuns să le tremure mâinile
în fiecare dimineață
înainte de a-și pune ochelarii
și de a citi rubrica de decese
din ziar.
și mi-e frică.

mi-e frică de mai toate târâtoarele
și de nevertebratele în costum deopotrivă.
de iernile lungi și geroase
și de ploii torențiale care mă prind de unul
singur
pe străzi neacoperite.
de vinuri proaste care îmi generează
mahmureli groaznice
a doua zi, atunci când îmi spun că mă las de
băut
definitiv
și de faptul că niciodată
n-am să mă țin de cuvânt.
de durerile de spate tot mai acute
și de faptul că am să rămân fără coloană
vertebrală
de dragul renunțării la durere.
de faptul că voi ajunge să mă simt singur
în mulțime
și de clipa în care am să realizez
că mă mai regăsesc
doar în pustiu
dar dintre toate, cel mai frică îmi e
să privesc înapoi,
atunci când îmi deschid dulapul
și îmi număr scheleții.

am deschis de altfel azi televizorul
și am văzut-o pe meg ryan
îmbătrânită peste puterile mele
de imaginație
dar și pe tipa din blondie,
doi ochi ascunși sub un fard

atent zugrăvit
și un păr departe de blondul ei
din perioada heart of glass.
le-am văzut și mi s-a făcut instantaneu
frică.
știu, știu că ai să îmbătrânești și tu
mai devreme sau mai târziu
și că vei ajunge la rândul tău
o pereche de ochi
(prin care se vede nemurirea)
ascunși sub riduri
și nu mi-e teamă.
mi-e frică doar că vei îmbătrâni
departe de mine.

Saudade

patru prieteni care și-au pus ștreangul la gât
mult prea devreme
și încă câțiva ce au apăsas subit
pe trăgaci
înainte de prânz.
nu îi pomenesc niciodată la trecut
de teamă să nu trezesc niște stafii
cu rimelul curs până sub bărbie
dar ridic câte un deget către tavan
atunci când aud ”brothers in arms”
și caut să privesc cerul
pentru că am frică de înălțimi.

îmi amintesc cum am murit
prima oară
atunci când am fost pus
întâia dată
să împachetez crăciunul
imediat după sfântul ioan,
puțin câte puțin
cu fiecare glob dat jos
și cu fiecare beteală
împăturită în sicriul său de carton
și nici până azi
n-am reușit să înțeleg
de ce nu poate un brad artificial
să rămână în picioare
un an întreg.
îmi amintesc cum am fost făcut neom
și cum am crezut că nimic nu poate
să doară mai tare
până când nu a decis să plece
și ea, singura ea ce a contat
deși mă dezbrăcasem cu totul de ziduri
așa cum promisesem.

durerea de a renunța
la toate acele ziduri

pentru prima dată,
atacurile de panică într-o seară
în care am rămas fără căldură în casă
și cum mi-am băut mințile
pentru a încălzi un suflet
rămas și el fără căldură.

o sticlă de vodkă goală,
o scrumieră plină
și răni deschise pe tot corpul
de la cât am stat deasupra unei foi
sângerând cuvinte
uneori complet lipsite de sens.

dimineți cu cola și cafele tari
pentru a mă curăța pe interior
și lacrimi stinse
în mucuri de țigări
la gândul că alții aleg
să se curețe definitiv.

și mai multe sticle de vodkă
și mai multe scrumiere pline
și sânge vărsat inutil
de fiecare cuvânt nespus,
la timp.

patru prieteni care și-au pus ștreangul la gât
mult prea devreme
și încă câțiva ce au apăsas subit
pe trăgaci
înainte de prânz.
îi pomenesc de fiecare dată
la prezent
și încă mă întreb
cum vom reuși
să dărâmăm zidurile
celor care au nevoie de noi
atunci când unica noastră daltă
e un trandafir

Aida Zaharia, Tecuci
Mențiune

Legile Poetului

Poetul trebuie să tacă.
Nu are voie să gândească
Gândurile lui ar putea răscula popoare.

Poetul trebuie să fie surd.
Altfel, urechile lui ar putea auzi
vaietele prelungi ale foamei mulțimii
și atunci, răsculându-se,
Poetul ar vrea să o hrănească

Dăruindu-i cuvinte...
Poetul n-are voie nici să vadă
Privirea lui ar putea despica
În două, în șapte, în nouă,
Hulitorii de Sfinte
Normatorii de moarte.

Poetul trebuie să doarmă
Iar somnul să-i fie veșnic
Să nu mai poată vorbi,
Să nu mai poată auzi,
Nici chiar să mai vadă
Rana de pe trupul lumii.

Poetul trebuie să doarmă...

Trecerea (anilor)

Am îmbătrânit.
Anii și-au făcut culcuș în părul meu
Lumina ochilor scânteie abia, abia
de sub genele-mi negre,
Arcuite în lacrimi.

Am îmbătrânit.
Anii și-au săpat trecerea
În conturul obrazilor
Rămași fără culoare.
Mi-au încercănat ochii de truda grijilor.

Am îmbătrânit.
Anii au trecut peste mine
Cu toate furtunile lumii.

Mi-a rămas doar sufletul
De copil
Închis între vertebrele trupului
Ascuns în spatele inimii.
Abia aștept să renasc!

Ilegalitate

Suntem ilegaliști,
pentru că ne consumăm iubirile pățimaș,
fraudulos,
în clocot,
sub ochii Lunii.
Suntem ilegaliști,
pentru că alegem cinci minute de dragoste
în flăcări,
(mai bine astfel, decât o viață de dragoste-
legală
fără fluturi în stomac).
Suntem ilegaliști,
eu pentru că bravez,

tu pentru că te joci cu cuvintele,
eu pentru că îmi spun
„e doar trecere”,
tu pentru că intri în jocul meu.
Ilegaliști vom sfârși,
unul iubind, altul urând.
Nu știm încă cine...
Și pentru că suntem ilegaliști,
aș vrea să știu:
de ce ard, Iubire, atât de intens
pentru tine?

Din când în când

Crezi că ai putea să îmi dăruie o zi de fericire?
Sau măcar o oră?
Chiar și numai o clipă în care
Să mă strângi în podul palmei tale
Să mă așezi lângă pieptul tău
și să îmi șoptești:
„iubita, fii liniștită,
lumea e la picioarele tale
pentru că eu sunt în spatele tău...” ???
Nu cer nimic lumii în care pășesc.
De la tine vreau doar...
pace
și din când în când
puțină dragoste
cât să pot merge mai departe.
Din când în când
Vreau să îmi lipesc fruntea
de umărul tău
Fie doar și numai pentru o secundă
(furată ochilor lumii)
Ca să pot, astfel,
Să dobor zidurile din drumul meu.

Nu vreau să te iubesc la infinit,
Dar vreau să te iubesc
Puțin. Cât să simt că sunt vie.
Atât.

Diana Barbu, Călărași

în urechea unui cerșetor

azi m-am întrebat ce mai fac și nu
mi-a răspuns nimeni
am fugit iar pe vârful limbii
nici nu m-am simțit

unii spun că m-au văzut la metrou
dar semănam
cu o umbră îmbrăcată în pantaloni

la început mi-a fost frică de singurătate
apoi am invitat-o să-mi doarmă între coaste
mă simt bine și e cald
tot nu știu unde am fugit nopțile se trag de
urechi
sunt mai lungi mint mai mult
sunt un păianjen în urechea unui cerșetor
mă găsesc pe stradă și cer atenție
nu am destui ochi și pentru mine
jumătățile de om dorm mai bine noaptea
.....
am visat că m-am găsit
sufletul nu știa la ce copil să alerge
așa am rămas orfană

și naftalina respiră

m-am aruncat din cuib
nu te uita la aripa ruptă
pleacă pleacă eu îl aștept
pe dumnezeu
o să-i dau cele mai bune bucăți din mine
și el va crede că sunt fericită
atunci am să fiu o jumătate de om
cu o jumătate de aripă
numai bine să ajung cu ea
unde se țin străzile de mână
și gânguresc trotuarele
și gândacii de bucătărie visează
povești cu oameni de naftalină
se pun între haine
și trăiesc sănătoși fiecare săptămână

mă alungati dintre voi
eu nu le număr sunt doar în trecere
mă așteaptă izbăvirea la 6:30
dacă o pierd mă trezesc iar fără Tata
altă dată
sunt porumbelul din parc
îți scriu din emisfera dreaptă

vă vorbește cineva din metrou

să nu te-apuci de trăit pe stomacul gol
viața o să-ți mănânce pielea
și-ai să-ți crești oasele într-o cușcă de beton
mai bine rămâi sus
între copiii destinului
cei
cu coaste moi și calde
între care cresc puii de om

am luat pe cineva în brațe
și acum suntem oameni reci și calzi și încălziți
la microunde
și suntem o gură din care cresc păcate
domestice
și măsele de mintea a doua
și inima ne sângerează zile în fiecare viață
în care vom fi fericiți

ne crește carnea. oh, ce bucurie

când m-ai adus în spital
nu mi-ai spus că miroase a carne
mai rău decât a spirt
și nici că mințile se lasă seara la dezinfectat
lângă patul cu cearceafuri vii
au ajuns să vorbească cu mine
mi-ai dat o pastilă
să uit
că am picioare de cărat în spate
mai sunt nebuni aici
spun că îi ustură sufletul
a crescut carne peste el
și pentru asta nu mai sunt pastile
le-ai luat cu tine
îmi e dor de tine
hai să mă iei acasă, Tată

Raul Baz, Câmpina

Ala-bala

Eu nu am fost copil niciodată -
a venit vremea să aflați adevărul acesta.
Da, mă suiam în copaci,
prindeam vrăbii și trăgeam cu praștia,
dar toate erau prefăcătorii
puse la cale în chip viclean,
ca să nu-și dea seama nimeni
că sunt un bătrân travestit,
îmbrăcat în pantaloni scurți,
alergând pe trotuare cu trotineta,
cântând ala-bala portocala
și gândindu-mă fără întrerupere
la moartea care încă din prima zi
mă strigase pe numele mic.

Ploaie

Ce faci străine? a întrebat
inima mea, din piept...

aici plouă, la tine cum e vremea?
Și aici e tot ploaie, am zis
dar nu te supăra, chiar nu știu
cu cine stau de vorbă...
n-ai vrea să îmi reamintești?

Resturi

Tocmai atunci ai ieșit
din viscerele întunecate
ale blocului cenușiu;
tocmai atunci,
cu pungile pline de resturi
pentru aruncat câinilor străzii,
oamenilor - câini și câinilor - oameni,
între care cel dintâi eram eu.

Doamne, miroseai a cireș înflorit
cu crengile doldora de fluturi,
și a copil de înger, încurcat
într-o tufă de liliac nebunatic...

Tocmai atunci ai ieșit,
tocmai atunci
și viața și-a reluat cursul,
cu mine pe post de parte
vătămată.

Libertatea de a fi singur

Căci fiecare om, a spus femeia,
trăiește viața lui. Nu pot trăi
în locul tău. Dacă îți place
să practici arta însingurării și să bei
până cazi la pământ, fă-o.
Dacă vrei să te tăvălești în tristețe
și să blestemi ziua în care te-a adus
maică-ta pe lume, ești liber.
Pentru că fiecare om, îți repet,
trăiește viața lui.

Dar atunci, a spus bărbatul,
pentru ce ne-am mai însoțit?
De ce să trăiesc viața mea
lângă tine și nu lângă oricare
alta, sau singur ca un atom de heliu?
De ce să sufăr ca un câine,
așteptând să mă întrebă dacă
îmi mai plac sânii tăi cumiști,
sau, pe furiș, ca la începuturi,
să-mi dai o sărutare în dosul urechii?

Dacă asta crezi tu, a spus femeia,
că vrei să faci din viața ta – să visezi
sâni și săruturi în dosul urechii, fă-o.

Ești liber să faci ce crezi, încă odată îți spun:
nimeni, nimeni altcineva nu poate trăi
în locul tău.

Nicolae Bratu, Râmnicu-Sărat

Rondelul trecerii dincolo

„Simt că m-apropii de moarte, se-nseară
Nu-mi țineți lumină, nu-mi dați să beau apă,
Mă strângeți în brațe, mă smulgeți din gheară
Ce pieptul firav fără milă mi-l sapă...”

Dar unde îmi sunteți cu toții? Avară
E viața cu mine acum, mă îngroapă;
Simt că m-apropii de moarte, se-nseară
Nu-mi țineți lumină, nu-mi dați să beau apă

Soție, copii, nu plecați! Ceață-i iară...
Vă văd întristați... O să plec?
Ah, o iapă Bălană mă duce la trap... Tot mai
seară!
Aprindeți lumini! Nu mai văd! Dați-mi apă!
Simt că m-apropii de moarte... se-nseară...”

Rondelul bătrânei care tămâiază

Firavă, ea ține-ntr-un hârb cu jărat
Iertarea și dorul de cei ce s-au dus,
Bătrâna urcând către deal, hieratic,
Cu vești de din vale la viii de sus.

Purtate în fum de tămâie molatic
Și-n bocet din vremi ce demult au apus,
Firavă, ea ține-ntr-un hârb cu jărat
Iertarea și dorul de cei ce s-au dus.

Ca frunza suflată de vântul tomnatic
Ce suflă hain peste deal, la apus,
O rugă în fum de tămâie, apatic,
Mai urcă arar la cei ce s-au dus,
Firavă, purtată-ntr-un hârb cu jărat...

Rondel de... vremuri grele

Ne lamentăm că viața-i tristă
Și vinovați sunt cei din jur,
Dar, dacă trecem în revistă
Ce facem pentru noi, îți jur:

Gândim de rău la capra tristă
A bietului vecin.
E dur: Ne lamentăm că viața-i tristă
Și vinovați sunt cei din jur.

Morală, oare, mai există?
Dispuși tot timpul la sperjur,
Facem din cel căzut o pistă
Spre undeva, mai sus, și-n jur
Ne lamentăm că viața-i tristă...

Rondelul ploii

Orașu-i pustiu și doar visătorii
Aud cum cântă pe-o singură strună
Ploaia ce-a șters din tablou trecătorii,
Turnând abundent culoare comună.

Casele cântă în ritmul viorii,
Picuri de gri monoton se adună;
Orașu-i pustiu și doar visătorii
Aud cum ploaia le cântă pe-o strună.

E pânză gri întristând privitorii?
Coardă din care tristețea răsună?
În ploaie apar și dispar, iluzorii,
Regrete de-o clipă, visare nebună...
Orașu-i pustiu, știu doar visătorii...

Calotă Rodica, Târgu-Jiu

Nu tot ce e bun ne e de folos la bine și la greu...

Eram și eu tânără, și el tânăr,
suspina Maria peste trupul scorușului prăbușit,
apoi ne-am îngroșat amândoi la trup,
eu am născut prunci și el a dat roade,
pieptul lui poartă semnele creșterii lor...
era câteodată atât de vioi
că parcă te zăpăcea cu foșnetul frunzelor,
până și luna își făcea culcușul în crengile lui,
râdeam de ea : părea o scorușă uriașă
care nu cădea când o loveai cu reteveul ;
aveam și leagăn trainic, uite aici rosătura,
ajungeai până după dâmb cu el,
de-ți sărea soarele-n poală,
așa era de-nalt și de puternic ;
când a plecat Cosmin la facultate,
și-a legat o dorință de cea mai înaltă creangă,
eu îl susțineam așa cu sufletul,
da' știam că nu mă lasă el scorușul la greu...
și visul s-a îndeplinit, iaca, acum s-a întors,
s-a apucat să ridice o casă nouă și casa asta
nouă
ar fi având nevoie de o jertfă,
parcă o cerșea scorușul ăsta al meu,
parcă-i chema pe meșterii cei noi să-l răpună,
am stat o vreme cu mâinile pe ochi,

dar nu puteam să nu-l ajut să-i iasă
sufletul vârtos din aspru-i trunchi
și l-am îmbărbătat cât am putut;
din crengile mai tinere, am spus,
faceți leagăn pentru cel mic,
când o fi să vină,
e trainic și sănătos,
din grosul lui, scânduri pentru al meu,
dacă tot am trăit amândoi,
apoi să și plecăm împreună ;
încercă să-și mai urce o dată spre cer
privirea ținând odinioară
din creangă-n creangă,
azi, nemaiaflându-și sprijin,
se prăbuși moale
ca o mură coaptă în mijlocul ogrăzii...
pe jos, cu crengile așezate frumos pe lângă el
ca un copil pentru fotografie, scorușul.

Ocupat cu...

A tot strâns fânul în căpițe,
dar zicea să-l mai lase, să-l ia soarele,
dacă e uscat bine, nu-și schimbă culoarea,
nu-și pierde aroma peste iarnă :
îl rod animalele ca pe zahăr,
doar norii groși
care și-au așezat pânțele pe culme,
l-au făcut să se răzgândească :
pe când primii stropi
au început să-i sfârșie în scăfârlie,
a hotărât să încarce degrabă căruța,
ridica furca până la nori,
de ziceai că el le-a spart burțile,
lua așa toată căpița în coarnele furcii ;
când a mai luat fânul apă
și când tot văzduhul
cădea leoarcă în căruța lui,
izbea furca de loitre,ca și când ar fi vrut
să separe apa de uscat, câmpul de cer,
ca de-o zgaibă ce se ținea de fânul lui ;
apoi s-a dezlănțuit potopul,
puhoaietele cărau fără zăbavă
agoniseala multor generații ;
case cu ochii stinși cădeau în lupta
cu inamicul mult prea hrăpăreț;
plutea, dar nu se scufunda căruța
ca o troacă de dovleac,
ca un cuiar în apriga vâltoare,
strigau sătenii, cu ochii la bulboane,
unde te duci, cutare,
încearcă să te-agăți de vreun copac
mai vârtos, dar până și copacii
curgeau cu rădăcinile în sus
ca niște gheare gata să se prindă

de toarta cerului puhav ;
el nu răspundea, era ocupat
cu timona ambarcațiunii,
precum tridentul, furca se-nfugea
în cerul proaspăt curățat de ploi
și amădurora le auzeai sughițul spaimei :
trăsnetul porni arzând pe fugă zarea
ca și când cu un chibrit ai fi aprins fitilul,
plutea o torță-ntre pământ și cer...
l-au găsit la zeci de kilometri,
chircit în ramurile unei sălcii
scoase din rădăcini, ca și din minți,
mâna stângă nu i s-a dezlipit de furcă,
a trebuit să-i fie extirpată cu tot cu palmă,
să-l poată așeza-n sicriu.

Descrieri

Am să vă descriu trilul ciocârliei,
despre cum înconjoară el livada,
rareori se așază
pe câte o creangă de cireș sau de prun,
argintiu ca bruma, amețit de miresme
surpate de lătratul răgușit ;
pulberea cântecului încă plutește în jurul
osului său,
pasărea-și joacă sufletul pe limbă
apoi: fiu, fiu, ca o ghiulea,
lacrima-i țâșnește din tâmplă,
ea adesea aleargă să vadă
e cineva ascuns înaintea conceptelor,
întunericul se face că scuipă sâmburii
păstrând aura zilei, în salon,
ciupite, coardele dau roade :
în genunchi, mierla cere iertare
scobindu-și sub pomeți două redute.

între absurd și-un câine trist,
sar așchii mari din șura bolții,
e-a nu știu câta încercare
de-a da cu bolta de pământ ;
mai horcăie un nor, mai taie
un corb, în clocot mic, văzduhul,
latră, potent, în juru-i, pinul
iar crinul negru-n cerul gurii
latră sub streșini ponegrite
de un zefir cam fâstâcit
și totuși mari bucăți de noapte
se-ntrec spre vraștea luminii,
pe gresii cad în turme stropii
de liniște asurzitoare.

ecoul unei păpădii :
ninge auriu peste izlaz,

fulgi de cer mentolat, mici tolbe pline cu nimicuri
pe-ntinsul amneziei apătoase,
Doamne, ce tălpi fantastice avem ,
cu ele noi călcăm sleita rouă
gustând, cu pasul mic, ierburi sonore,
pe gâtul de girafă al lunii,
tocit de-atâta aruncat cu zarul ;
cuvintele mai mușcă
din călcâiul cu plasture, sub țiplă și rogoz,
încât în ziua învierii, apele stau toate
în picioare.

maieutică

mergea așa îmbâcsit de întrebări,
deodată e întâmpinat :
drumeț ciudat, ce te-adeuce,
pe drumurile astea desfundate ?
deh, știi și eu, am zis, voiam o schimbare, nu
doar de look, ci și...
știi, ființa mea s-a cam decolorat
și ți-a trebuit puțin noroi
cam așa, dar după cât am strâns
în trupul schingiuit de primăvară
mă tem c-am să rămân captiv în lut
ca o sculptură-n piatra-i astringentă
uite am să-ți arunc pe umeri drumuri
mătăsoase, sclipitoare,
cum îl vei alege
pe cel drept când te ispitește firul moale
ce strânge ca păianjenul pe muscă
în pânza-nvinețită de tentații ?!

casa nu era una ca toate casele,
când începeau cutremurele,
ea singură se ținea de bârnele propriului pod,
lăsând sufletul abisului să se-nfășoare
pe lemnul umed ;
rostea niște țurțuri de adevăr
de-ngheța ciripitul în vrăbii,
sunt case și case :
unele se luptă-ntre ele cu tot ce au
în oștile grădinii, cu zarzări
care fug cuprinși de spaima
de-a nu fi-ngenuncheați de-atâta rod,
cu ulmul ce-și ciocnește de văzduh falangele
deshidratate,
ies cu pridvoare la atac,
unele sunt chiar arțăgoase,
se trag de sfoara cu zorele,
de clopoțelii de la grinzi,
uneori, se-ngână cu mușcate,
alteori se scuipe cu aglice,
când însă căzu-n luptă o bătrână,

cea tânără își sumeți balconul, șoptindu-i :
mai fă și tu gimnastică, mătușă,
mai pudrează-ți bârnele cu fluturi
și fă-ți și un masaj de conjectură !
nepoată, eu nu sunt din alea false,
când vine vremea,
dacă nu se află om priceput
să mă resusciteze,
osatura să mi-o întărească,
să-mi rădă iar frăgarul sub ferești,
mai bine mă întorc în matca sfântă
a lutului din care m-am născut,
și nu mă dedulcesc la stocatură,
la termopane și la flori din plastic,
perdele de nylon, podeaua mea
n-o vreau cu linoleum sufocată,
nici fântâna s-o schimb pe chiuvetă,
focul din lemn nu-l schimb pe cel sintetic,
mai crește-n juru-mi
liliacul și troscotul și muștelul,
mai muge vaca, rămă porcul,
scurmă găina, nu-mi doresc
pisici și câini din gips în bățatură,
nici lapte vânăt de la vaca mov
să țâraie-n castron de ebonită,
eu, fiind iubită de stăpânii mei,
doresc să fiu tot casa iubitoare.

Maria Chindea, București

Asul pictat pe gămălia liberului arbitru (puterea antropofagă)

suntem pe tușă prea mici să ne vadă
cei ce se cred în măsură
a tot să-i ajusteze luminii emisia
zadarnic înțelegem limba șuvoaiele de ură
ce se prăvale de la tribună ne refuză
vibrația striviți adunăm cu tandrețe
din praful venelor
cioburi de vise cândva nu acum vitralii
de ceruri vor uimi îngerii
până atunci vertebrele
în laboratorul timpului cumpărat
experimentează proiecte unice
în arhitectura vieții nu se acceptă procură
împodobim biserica nevăzută cu zboruri
mai înalte de aripă
după slaba pricepere din abis
extragem fire argintii
duhul creează măiastru aderența ursită
fără sclavi în strălucire coroana vindecă
rămășițele umbrei
inițiem imberbi adjudecări de circumstanță

sub rânjetul ghilotinei
stoarcem umili din genunchi plânsete
astringente
noi gloata expusă în ramă
la campanii în orb sub poleială
scorpionii înțepă mortal
pe cei ce traversează râul

carii omnivore nălucirile puterii infestază
nu suntem atât de buni acrobați mersul în
mâini s-ar putea
să țină balanța în echilibru o secundă gura
își desenează pe buze cimitire luxoase
sub travestiuri hilare moartea putrezește în noi
alchimia zborului
încheieturile ne sunt cotropite
abcese tumorale lipsite de reactivii credinței
transformă în cancere maligne
erupțiile luminii drumurilor tale/mele ciclic
li se vindeau
(la bursă sau tarabe stradale)
dalele stelare acum e la mare cătare
pavajul de firmă al ghearelor școlite să-și
înfigă în pradă
cornoașele ventuze multicolor
se-mpachetează vânzarea pe bucată
omul calcă pe inimi verzi piatră cubică crede
că-i mișcă
sub talpă inconștientă/ exacerbă
instinct de conservare sau trădarea
propriei veșnicii cine să știe melanjul
dă amprenta sângerie
a prezentului

spațiul e peștele care înghite nisip arzător

pântecul abia poate încheia nasturii lăcomiei
peste osânza zilei
tribuna se prăbușește în colții molohului cu
încetinitorul
noi unde cum
de ce îngrășăm piatră de socluri
nimeni se pipăie avid sub pleoapă reptiliană
tronul înghite sămânța

complici la propria moarte
dansăm abulici pe limba dragonului anesteziati
de vaccinul puterii
stăpâni tentaculari peste iluzii antropofage
tragem oblonul planetei

doi licurici joacă șeptică pe balama
destinului
cine blochează ușa

Iubirea maternă fără plasă de siguranță (numărat alb de spaime)

da mamă știu că trimiți fregate de griji
să-mi susțină flotila plecată
să cucerească țara minune
chipul ce mereu mă urmărește
din spatele ochilor
viața aceasta zdrențuită pe margini
am ascultat nesmintit sfatul tău
și am luat uscătorul cu mine grație lui rănilor
mele vor prinde
o coajă frumoasă aurie
pâinea scoasă din cuptorul trupului
va lăsa arome dulcege în cerul gurii ziua
va aluneca tăcut
grumazul (când e tensionat timpului
î se mișcă ciudat omușorul)
va desfolia blând clipele
le va trimite în uitare
fii liniștită
nu mai invoc focul ceresc
nu-i panaceu de vindecare
am aflat în cele din urmă
craterul suferinței se poate umple cu oameni
de tablă zgomotul
îți va distra atenția suficient
de la țipătul ce va sparge disperarea în tine
mii de fărâme
rugăciunea are genunchii crăpați zadar
credința precum coptura
se scurge din buboiul prea copt
acum când viitorul te-ncepe frecvent
vei decoji impersonal mucegaiul din colțurile
vieții
filele poveștii decartează altfel decarii
decât pe vremea ta
carnea se umple de aripi
unele roșii luate pe cartela destinului
(ele sunt cel mai des măsluite
dedal are rezervă de ceară)
celelalte la negru
din rămășițe de curcubeie
plecată demult mai știam
cum săpau nopțile voluptăți curate în trupuri
înainte de-a le pune gaj pentru pachetul
complet
vilă-mașină-postbineplătit

nu mă mai tem simt în fiecare os
vibrațiile răstignirii unele scot sunet de flaut
diminețile trec anoste mamă
nu mă bântuite coșmarul necesarei scrumiri
(i-am înțeles rostul)
poate doar partitura de weekend

să aibă o cheie mai sonoră spre asfințit
când marea se îneacă în mare
și nu mai contează deloc
nici țara minune nici flotila
ce mi-a înlocuit vertebra zborului

zarea ți s-a topit în pupila dorului mamă

infinitul e orb
și nu ai cui trimite scrisoarea ta de protest

Nu-i vinovat pironul că semnează cu sânge (sub ghilotina privirii)

din sărutare am decojit manechinele iubite
vitrinele sunt cioburi
unghia mea dreaptă lărgeste
orizontul ce nu smerește îmbrățișarea
nu respiră decât acvatic
(am avut polemici aprinse cu tine
pe seama adecvării mediului
la meridianele închisorii orfice)
urzică rău timpul culpabil
ascuns în epidermă
de aceea mi-ai lăsat
bilețele de adio sub toate troițele
pe cele din păpădie încă nu le-am găsit
orizontul e chemat să-nfioare mărturia
spațiului din tine că există
aleile pe care merg vii n-au consistența
celor din criptă
dezbrăcat de umbră gândul meu
rătăcește hoinar
deșertul a tastat greșit programul inimii
și-acum a schimbat codul
lichid arde ce nu încape în oase
și nu știe acorda o aripă

unghia scrijelește întrebare
în interstițiul dintre valvele duhului sacru
fără odihnă în criptă învinețește
timpul lipsit de recordul iubirii
nevăzut mai ieri o gură din mine
setea adoarme o clipă cascadele iluziei
pe-o gaură de cheie nu încap
și oștile lui Macedon
și elefanții cu tropele-n sus
undeva templele rămân în urmă
ca bornele sângelui
iar tu
pe marginea șanțului
scoți solzii din gene
și te expui benevol radiației

uneori atingerea în care mă-npătorești
doare taifunul se zbate în flutur
să găsească mărului înțelepciunea gustului
geneza
în coacere poate fi doar țelul secund
menit să abată atenția
echilibrul perfect este provocarea
ce scoate somnul din pleopă
din elitra cicadei
se vede cum hoțește miracol
strânge armonic eternități aseptice
în lupă sfarmă comunul
esența nu poate fi atinsă
cu palmă gloduroasă
ai grijă

ispita poate fi șuie și perfidă
sau calea pe care doar regii au curaj vremii
să-i smulgă vâlul materiei
pingelei colbul de aur

răsuflarea primară amprența botinei
din sala tronului
osânda nemeritată când talpa e goală
și glezna vulnerabilă ca și duhul
din care irumpe dă certificare genunii
să întindă plasă cristică pâine și vin
împărtășește destinul
taina coboară storul
lumina să nu scrumească răsăritul
insuficient copt
la cină
Iisus ne bea moartea până la ultima picătură
și-n vertebra amnezică

doar viul ne acordează struna galactică

De flaut nu-mi agăț umbra (în cocon fluturele țipă)

pot ierta că mă crezi naivă dar
nu-mi turna dimineți cu aromă de vină
când vii să-mpărțim soarele
la micul dejun e viață fără cocon de iluzie știu
bine câte tranșee brăzdează
bucata de pâine mucegăită (muncă de rob a
plătit-o la negru)
de când împărtășirea ni s-a scurs printre degete
flămânzenia crește
năuci gravităm în jurul prăzii admirăm
aproapelui caninii
mai lungi decât gândul de-a fii bărbat
sau femeie
caninii sunt semnul vampirismului de castă
mai mult bărbat în care atingerile

și-au pierdut curburile
dulceața
de ce nu mult mai femeie asprește în sâni
alăptarea cu stele nu pare
să te încânte prea mult
cum se schimbă balanța
prioritățile
tandrețea e doar un sentiment golit de miez
în care doar pustiul vorbește
când surzești
în cel de-al treilea cântec de cocoș
nimic nu vibrează vidul știe
cum să respire în tine
sub ziduri de energie

mai mult decât pentru o noapte de dragoste
perfectă
sau decât pentru viața pruncului nenăscut încă

te-ai rugat fără ochi să te simți rotund
nici un cadavru în spate să nu rânjească la tine
moartea să desfacă magia până la capăt
în sorbul galactic din vintre lacrima să treacă
dincolo de apă
roșu să cânte doar viața
nu mă lepăd de tine părinte
ar aș vrea să nu mai aud țipătul pruncilor
ieslea e goală magii sunt la-nchisoare
sub suspiciunea de trafic cu astre
lumina se teme să mai îmbrace candoare
boțită din pântec de trădare și crime zei
de carton
care dau cep venelor noastre nu mai miră
pe nimeni cât de departe părinte
cât de departe se merge
nerușinat ne toarnă visele-n pocale
pentru orgiile de sâmbăta seara
oțetește sub cruce speranța
în pupilă nu mai încap cimitire
plutoane de execuție
ciuperce atomice
aruncă urgent balastul nacela
nu poate duce cariere de piatră
ca pe fluturi
alege
taie despărțit de curaj
bisturiul e șansa luminii
de-a se recunoaște în forme opace
gravitația legată de tălpi
nu poate înfrânge văzduhul din aripi
oricât de mărunț ai toca
vina nici învelită în șербet
nu-mi alunecă-n gură

nu acuz umbra

că-i rămân urme din mine pe brațe
ilegal când mă ajută
să mai traversez o veșnicie

doar pregătesc ștreangul de care atâră paița
burdușită de ochi în care
nici un curcubeu nu s-a stins

Ion Cuzuioc, Chișinău

Viață în culori

Afacerile Dianei mergeau bine, chiar foarte
bine,
veniturile ei creșteau ca pe drojzii,
în doar trei ani ea a reușit să se califice
printre cei mai prosperi întreprinzători
din regiune,
casă cu trei niveluri, vile la mare și la munte,
mașini de lux,
conturi în bancă deja au început
să țină de trecut,
zilele și nopțile erau consacrate
în totalmente afacerilor,
nu se mai gândea la măritiș,
la copii, la o familie
ca la ceilalți colegi de lucru,
viața personală nu-i mai aparținea
până într-o zi, că bună
nu poate fi numită o banală răceală
a impus-o să treacă pragul
unei clinici medicale private,
după ce i-a ascultat plămâni medical
i-a recomandat
să-și facă o radiografie
pentru a-i stabili diagnoza finală,
peste o oră și ceva laboranta
i-a prezentat și pelicula radiografică
a pacientei,
imaginea l-a pus în gardă pe medic,
mai bine zis l-a înspăimântat,
pacienta Diana intuind că ceva este la mijloc
a insistat ca medicul să-i destăinuie boala,
să-i spună pe șleau de ce suferă dânsa?
Medicul n-a avut încotro
și-a recunoscut că radiografia
afirmă cancerul la plămâni
și este necesar de urmat un tratament special,
venind acasă Diana a deschis calculatorul
ca să se informeze
mai detaliat despre această boală nemiloasă,
incurabilă,
din spusele medicului
și din informația de pe internet

dânsa a conchis că zilele ei sunt numărate,
chiar a doua zi a venit la serviciu
luând decizii neobișnuite,
casa cu trei niveluri donată unui orfelinat,
vilele le-a pus la dispoziția familiilor
de pensionari nevoiași,
mașinile de lux au trecut în proprietatea
școlilor speciale,
Diana mergea zilnic și la biserica
din preajma casei
ca să se pocăiască și să facă donații
în dreapta și-n stânga,
mai mult, a hotărât să ridice un alt lăcaș sfânt
din banii personali,
cu alte cuvinte toată averea ei
a fost distribuită după necesitate,
dânsa trecând cu traiul la bloc
într-un apartament obișnuit,
nimănui nu și-a destăinuit boala
continuând să meargă la serviciu
și să-și exercite funcțiile
conform obligațiilor sale,
nu se mai gândea la nimic
ce-ar fi putut s-o îngenuncheze în fața soții,
era împăcată că a reușit câte ceva în viață
iar veniturile ei vor fi de folos oamenilor,
și așa cum ședea în fotoliul din birou
și servea cafeaua
așa a și auzit sunetul telefonului mobil,
l-a deschis ca să audă o voce cunoscută,
a medicului de la clinica privată:
ne cerem scuze
pentru eroarea laborantei noastre
care mi-a prezentat
o peliculă radiografică străină,
mai pe scurt plămâni dumnevoastră
sunt curați,
vă felicit și vă doresc sănătate...

Pastel nocturn

Nu mi-i frică de noapte
și nici de-ntunerice n-am teamă
nu voi vorbi deci prin șoapte
când ziua-și îmbracă maramă,
De noapte și mie mi-i dor
cu liniștea-n suflet să fiu
ca pasărea vie să zbor
prin norii pe cer auriu,
Inele de fum din hogoag,
roiesc peste case în lanț
și aburii calzi pe meleag
sunt prinși de pasări în clanț,
Albine dansează cu drag
printre cireșii în floare

ca dulcea lor miere de fag
să fie la masa cea mare,
Cu pași săltăreți prin grădină
un greier din aripi îmi cântă
și noaptea se face senină
pe țarina noastră cea sfântă,
Îmi place să văd pe cer luna
și stele arzând în neant
să-mi cânte vibrând precum struna
rafale de vânt captivant,
În palmă să-mi strâng licurici
să merg cu lumină spre casă
să-mi fie azi noaptea aici
frumoasă crăiasă mireasă.

La răspântie...

A murit, a murit de bătrânețe, de plictiseală,
de moarte bună,
să-l petreacă pe ultim drum
au venit doar rudele apropiate,
copiii de la prima soție,
copiii de la a doua și a treia, nurorile,
o droaie de nepoți și strănepoți,
foștii colegi de lucru mai în vârstă
demult au plecat la Domnul,
cei mai tineri au și uitat de el,
cu toții crezând ca s-a dus și el din viață,
au uitat de el și cunoscuții,
vecinii și chiar rudele mai îndepărtate,
ei, dar el, mortul, nu-și făcea probleme din
asta,
nu-i mai păsa cine a venit
să-și ia rămas bun de la el,
era indiferent la cele ce se întâmplă
în jurul cadavrului său,
dar nu erau indiferenți copiii lui
de la diverse soții,
pe copii îi frământa o singură întrebare,
unde să-l îngroape,
lângă care soție, căci din câte știau ei
toate i-au fost dragi tatălui?
Unii insistau c-ar fi mai bine
să-l înmormânteze lângă prima soție,
alții lângă a doua sau a treia,
căci și ele au fost iubite în egală măsură,
și nurorile s-au dat cu părerea
că n-are importanță lângă cine va fi groapa,
principalul să fie înmormântat,
nici nepoții nu și-au făcut probleme
cu înmormântarea,
căci au uitat când bunicul i-a ținut pe
genunchi,
de strănepoți nici nu face de vorbit,
căci alergau împrejurul sicriului

mulțumiți c-au fost serviți cu bomboane.
A venit la înmormântare și primarul satului,
care în perioada electorală
le-a promis tuturor bătrânilor sicrie pe gratis,
tot el a și fost colacul de salvare
propunând ca mortul
să fie înmormântat lângă prima soție,
iar peste cinci ani lângă a doua,
cea de-a treia soție îl va avea alături
pe fostul soț peste zece ani,
cu alte cuvinte, la fiecare cinci ani
se va efectua deshumare și înhumare,
așa ca să fie împăcate
toate consoartele răposatului.
Sunt mulțumiți copiii de decizia primarului,
sunt mulțumite și nurorele
că s-a făcut dreptate pentru fiecare soție
și doar răposatului îi este indiferent
unde este înmormântat,
Dar oare are vreo însemnătate
pentru sufletul lui?

Imaginații

Obosit cum era a adormit buștean,
însă asta nu l-a împiedicat să-și vadă secretara
cum îl servește cu o cafea,
cum femeia de serviciu
îi schimbă florile din vaza de cristal,
cum adjunctul său îi spune-n față
că este cel mai bun șef,
că este de neînlocuit
și nu-și poate imagina viața fără el,
cum contabilă șefă îl bucură
cu noi transferuri bancare,
cum subalternii stau încovoiați în fața lui,
cum personalul de pază îi dă binețe
și-i urează sănătate,
un zâmbet plăcut i-a adus aminte și de șefii lui
cu care merge la saună
ca să-i laude meritele sale,
nici guvernării n-au fost dați uitări,
căci și ei au contribuit și la avansarea lui
și la decorările respective,
ce-i drept cum i s-au dat toate acestea
doar el știe,
plăcut e să vezi
cum și soția se bucură de shopping-ul făcut,
de odihna la mare și la munte,
de invitațiile la recepții oficiale,
de petrecerile corporative,
cât e de plăcut să le vezi pe toate acestea,
dar mașina staționează
și șoferul îi deschide ușa
ca să-i ureze sănătate și odihnă binemeritată
...a fost ultima lui zi de lucru

Enea Gela, Craiova

post festum

acesta nu este poemul zilei ci strada
care peste câțiva ani îți va purta numele
scris pe o plăcuță metalică de unde
începe identitatea omagiată printr-un plasture
subțire
de memorie colectivă

nu este poemul zilei doar locul
de unde vei privi neputincios printre grilajele
literelor
cum trec oamenii
cum își intersectează pașii gândurile
fără să se-ntrebe dacă strada pe care tocmai
calcă
e măcelărie de tranșat urmele
fațetă din geometria culturii sturm und Drang
ori pur și simplu viața trucată cu har
de un edil sârguincios

peste câțiva ani
aici vor fi niște case în plus niște poeți în
minus
poate și niște nebuni frumoși
în stare să plimbe lectica stăpânului mort

aici e nevoie să puneți de toate

ca în mormântul unui faraon
amfore inele brățări
și
dinții dușmanului învins în ultima bătălie

e nevoie de o fântână
/fiecare să-și spele oasele
de-atâta trecut prin acele de siguranță ale
istoriei/
cu o singură ciutură prinsă de cumpănă
pentru cerb și pentru vânător
când se-upleacă
să le cadă inima în aceeași picătură de apă

e nevoie de războaie suveici fire negre
pentru miresele vândute taților
/în ceasul expatrierii mamelor mute/

de artificii
să cadă din cer ploii organoleptice
ochi verzi
ochi albaștri
negri de smoală
pentru orbul Vasile care crede

că pânza freatică a luminii este
la peste 2000 de ani adâncime

aici e nevoie de vorbe
în stare să cumpere bunăvoința morții
de ce eu
senzorii vieții pâlpaie încă
brueghel cel tânăr în brueghel cel bătrân
tic-tac tic-tac

aici e nevoie să puneți de toate
dar mai ales e nevoie să nu luați nimic
pentru că nu vă aparține nimic

de partea cealaltă a perestroikăi

se aplaudă
căci îmi adun vertebră cu vertebră
să nu-mi fie teamă de fantomele orașelor
mișcătoare
de pahidermele liniștii pe marile bulevarde
mitraliate
și te-ntreb doamne
adevărat este
că au obosit poeții să te facă din vorbe
2000 de ani ai hrănit 2000 de regi
până când tronul lor zburător
a-nmugurit la ușa muzeelor
femeia-nsărcinată să taie bilete la intrare
nu se mai vopsește
nu-și mai pune părul pe bigudiuri
nu mai râde stă cu buzele strânse
și face curat
la ea până și absențele strălucesc
asemenea unor diamante
în ale căror fațete hormonii luminii
o iau razna
cu pocnet de castane
se sparge dogma
auzi în buncărul inimii
cântecele nu se vindecă

cum este să dai în mintea copiilor

toate rănile-astea singură mi le-am făcut,
alunecând pe patinoarul altei identități;
acum scriu să-mi scurteze detenția;
am auzit că poveștile condamnaților
ies prin acoperișuri,
asemenea unor coșuri,
eliberând în aer fumuri de libertate,
apoi se dispersează în pulbere,
pe tratatele despre câinii din oameni, de unde
vâslesc înspre primele pagini întrebări și
răspunsuri frivole:

ce e timpul, dacă nu un ghem de crime
împins cu piciorul din poartă-n poartă,
până se umple tabela de marcaj cu goluri?
ce e creierul, dacă nu o busolă defectă,
cu acele fixate în coșmarul
că toți vom muri singuri?

ultima poveste a fost alimentată
de zvonul trecerii pe la noi
a cercului mare din Moscova,
biletele s-au epuizat,
spectacolul se ține cu ușile-nchise;
aerul iese prin gaura cheii în valuri
radioactive;
înăuntru, spectatorii descresc,
devin tot mai mici,
până nu se mai deosebesc de copii,
până le iese râsul pe gură roșu și sec.

Gabriela Gârlea, Constanța

Suprarealism

Azi mă dezintegrez.
O falcă-n cer și una-n pământ. Fizic.
Un ochi în pom și unu-n nor.
Scurp semințe de floarea soarelui cu două guri.
Am patru mâini că să cuprind soarele și trei
picioare că un câine șchiop.
Malformată zâmbesc.
Zâmbesc altfel pentru că nu sunt nicicum.
Nu simt parfum de rândunică pe nas,
ci pe peste tot.
Și rad cu corpul meu diform.
Și plâng de jos în sus
într-o lume întoarsă pe dos
că o maleta aruncată pe fotoliu.

.....
Revin cu cele trei picioare pe pământ.
Două
Unu
Mă-ntorc în mine.
Defulez.
Implozie.

À la Magritte

Omul-burete se așază pe scaun.
Își aranjează jobenul, picioarele sunt apropiate,
iar mâinile-s împreunate.
Bătrânește.
Omul burete recită în eter:
„vomită-ți privirea și las-o să se prelingă lin pe
porii retinei mele.

Să simt mirosul ochilor și să-l prind
ștrengărește în borcan".
Omul-burete tușește repetat, apoi reia:
"defilează-mi cai, câini și ghiocei.
Și fericeste-mă.
Scuipă-ți bunătatea, dezbracă-ți sobrietatea...."
Se opri brusc din recitat.
Omul-burete.

Boemă

Eu sunt omul care a cunoscut fericirea
ea - îmbrăcată în tun cu penița în vârful, se scrie.
E poetesă.
Eu sunt bătrânul nou-născut
care, în loc de mâncare
a amușinat miros de pietre umede
prea obsoletă,
sau nu încă obsoletă am cunoscut fericirea
înveșmântată în cheia sol.
I-am pus conservant.
O aștept cu un vin roșu și brânză cu mucegai.
În mucegai.
Eu sunt omul care a cunoscut nefericirea
cunoscând fericirea exquisită.

Fii aici, cu mine

Fii aici cu mine,
În spectrul culorilor mele,
în medicamentul angoaselor grele,
netratate,
îndelung identificate.
Fii aici, cu mine,
în pistrui
și-n cafele amăruie,
în gări și-n paturi supraetajate
cu bluze volanate
și buzele crăpate.
Fii aici, cu mine,
teleportează-te,
metamorfozează-te,
iubește-te-n mine,
în zeci de foi veline.
Îmi vine
să fii aici cu mine
și-mi curge-n vine,
e de bine!

Georgian Ghiță, Ploiești

Loteria oaselor

Bucuria mi se scaldă în lacrimi,
ca un copil abandonat lângă un ghișeu poștal.
Picioarele se îndoie, împinse de urlet,
corpul se răsuțește,

încerc să vorbesc, dar...

Caietul cu sute de cuvinte, de pe covor,
e o haină roasă de timp,
sub care câinii aleargă peste litere,
aleargă...
adulmecă oase; de unde oase?
Le am doar pe ale mele,
pe care le lustruiesc, fșiu, neîncetat,
acolo jos, prin caiet.

Visul rece, imaculat, mi se scurge prin retine.
Crezi că nu cer bon când cumpăr vise?
M-aș simți dator!
Față de tine, față de aceste oase pe care le port
cu mine,
pe care nu le-am cerut nimănui,
m-am ales cu ele într-o zi de septembrie,
pe când voiam să ajung în altă lume,
dar am fost tras înapoi.
Știi cine a făcut-o, și nu blestem momentul,
blestem doar ora, era 13!
Și știi ce e culmea?
Azi mă folosesc de ea,
o vând, o răscumpăr;
și știi în ce nu cred?
În bonul pe care îl cer,
nu mai are aceeași valoare
ca primul vis cumpărat.

Vis astmatic

Stau nepăsător
precum andreaua mamei,
lângă fotoliul cusut cu ani.
Din vechile-mi năravuri
scriu versuri
pe cozorocul îndoit al șepcii.

Un vis astmatic,
dintr-o noapte îmbrățișată de ger,
în care zgomotul sticlelor de plastic
azvârlite din tomberonul
de lângă blocul meu, sperie șobolanii
înspre burlanele pline cu apă fiartă.

Printre rândurile mele vor dansa mereu
cadrele gri, cu săraci urât mirositori,
cu animale înfometate care urlă,
zgâriind liniștea,
toate aceste muzee de zâmbete sparte
sub genele unei nopți agitate și albe,
și toate acestea numai
după ce am distrus proza
din cenușa căreia trebuie
ca eu să renasc în ochii voștri.

Ochii noștri

Ochii noștri își ciocnesc privirile
scălțați în lacrimile învolburate ale revederii.

Deodată mi-ai spus: Știi ceva?
Potrivește-ți ceasul după numele meu,
hai să ne mai naștem o dată într-un delir
la fel de dulce,
dar spintecând clipele, ca și cum norii
își scutură pleava, încordați.

Căliți de obiceiuri mici,
să călătorim doar noaptea,
furând sclipirea stelelor de mâine,
dintr-o galaxie străină,
chiar dacă iarna încă n-a venit,
și gerul se strecoară
în celelalte suflete de lângă noi.

Nu! Am răspuns.
Eu te privesc în ochi și în trecut,
dar nu să șterg o umbră
a celui ce am fost, căci dincolo de îmbrățișarea
celor patru retine
stă o viață nerepetată,
ca un trup înflorit o singură dată.

Te apropii încet de mine și-ți lipești palma
amenințător de al meu piept.
Alături, cresc iluzii, iar eu îmi legăn privirea,
dar nu de cântec, ci de sânge.

A mai căzut un bilet

Un tren a trecut, întorcând în gol
biletul de ieri,
aruncat la întâmplare
dintr-un buzunar cu fantome fără trup.

Hârtia s-a lipit de peron
cu litere negre în sus și albe în jos.
Zadarnic, fără suflare,
prețul unei zile pentru totdeauna sfârșite,
absorbite de un moment fără întoarcere.
Azi, altcineva a aruncat un alt bilet,
mai proaspăt, dar înghesuit de frig
în propria otravă sufletească,
un nou preț al zilei
din care mâine nu va mai rămâne
nici o urmă
într-o amintire de om.

Ioan Grigoraș, Baia Mare

John Lennon trebuie să cânte

deseori
simt că unii fani or să ne-mpuște
vor trage cu gloanțe de cauciuc
în versuri
în noi
în păsări
în albastrul cerului

ca la roata norocului

poate că răstignirea noastră
le va aduce celebritatea
poate că spiritul lui Chapman
și-a făcut culcuș în trupuri fade
dornice de publicitate

eu nu mă tem de furtună
știu că ești lângă mine

simți și tu
John Lennon
trebuie să cânte

“Imagine there's no heaven
It's easy if you try
No hell below us
Above us only sky
Imagine all the people
Living for today...”

pentru întrebări
ce nu caută răspuns
îți spun
dă la o parte
hârtia pe care scriu
să-mi vezi inima pulsând
în spatele fiecărui cuvânt
vei ști
atâta vreme cât citești
viața mea continuă
împotriva strategiilor de marketing

nu s-au inventat arme
să pună interzis lumii noastre

John Lennon va continua să cânte

“You may say I'm a dreamer
But I'm not the only one
I hope someday you will join us
And the world will be as one...”

lăsați fluturii să zboare

privesc cerul
visele se-aprind la încheieturi
desfac nasturii cu mâna stângă
și pictez căluții-de-mare pe linia orizontului

acolo fluturii au versurile tale
tatuete pe glezne
cu rimă îmbrățișată
ca-n ultimul nostru dans
pe acolada unui răsărit

tu mi-ai împletit prima pereche de aripi
cu flori la butonieră
și m-am lăsat purtat de briza mării
spre laguna albastră din inima ta

uneori simt
deasupra
o pasăre de pradă
dornică să devoreze
orice vis
chiar din stadiu de larvă

nu sunt superstițioasă
lipsa gravitației mă face să cred
imposibilul e un termen inventat
de cei cărora nu le-au crescut niciodată
aripi sub omoplați

în dimineața aceasta
soarele are cearcăne
încerc să-i înțeleg insomniile pictate în oranj

într-o alunecare abstractă de sentimente
emoțiile regăsesc drumul spre tine

brusc îmi amintesc
am mai învățat cândva imponderabilitatea
tu mi-ai implantat acele vise sub aripi

nu-i așa?

Pe(r)vers

În noaptea asta cu luciri nebune,
Iubita mea, îți fac confesiune,
Declar solemn că trupul de sirenă
Se impregnează-n mintea erogenă

Purtându-mă prin fantezii bizare
Când te sărut pe vers, între picioare,
Apoi cuprins de-o dulce nebunie
Mă pierd cu totu-n tine, Poezie,
Căpșuna sânilor o mușc cu sete,

De două ori, adânc, vreau să mă-mbete
Și pot să mor strivit între petale
Ca victimă a frumuseții tale.

Culegi nectarul nopților rebele,
Vulcani erup în sânge și în piele,
Simți între coapse lava, te incită
Și gura ta flămândă mă recită

Ca pe-un poem fluid, apocaliptic,
Greu accesibil, versurile gliptic
Le șlefuiеști adânc pe sâni, pe spate,
Trăim extrem și totuși jumătate

Din pasiune încă n-am trăit-o,
Șoptește-mi la ureche: Știi, iubito,
Vreau totul! Și-ți promit că dimineață
Vom cere "bis" destinului o viață.

Fructul oprit

Sămânța ta în trupul meu fragil
A încolțit ca o promisiune
Că s-a întors iubirea din exil
Să-mi dăruiască încă o minune.

Un sferic fruct, albastru și celest
Ce-mi rotunjește pântecul a soare
Îl simt crescând în mine ca un rest
De fericire. Viața mi-e datoare

Cu o dovadă că un strop de cer
O să rămână-n urma noastră... Fie,
Dar de e fată, doar atât îți cer,
S-o botezăm numind-o Poezie.

Vreau fructul nostru chiar dacă-i oprit,
În pântecu-ți fragil să-l simt lumină,
Iubirea noastră să devină mit,
Sămânța mea să prindă rădăcină
În carnea ta și-n sânge să mă ai
De-a pururi ca pe-o dulce nebunie,
C-ai fost a mea în nopțile lui mai
Și fiica noastră-i ca o poezie

Cu părul abanos și ochi căprui,
Alint de primăvară și iubire,
Îți jur, iubito, nu-i e dat oricui
Să guste-n viață-atâta fericire.

Mihaela Litvin, București

Amintire

O vară ca atâtea ce-au fost și-o să mai vină,
Cu freamăt viu de găze și păsări printre foi,
Cu calda-i risipire de flori și de lumină
Și cu iubiți ce-și poartă iubirea câte doi...

Dar pentru ea e toamnă târzie - floare stinsă
Ce-a strălucit odată și-a-nmiresmat vieți
Dar e de-acum menită pământului din care
Nu-și va mai trage seva pierdutei tinereți..

Atâta de frumoasă și-atât de pieritoare-
Un trandafir văratic uscat între coperti,
Ți-e teamă să îl mângâi - o singură suflare
L-ar spulbera pe dată și n-ai putea să-ți ierți..

Pe chipul ei, pecete, îți povestesc o viață
Atâtea griji și doruri și lupte și izbânzi,
Dar te întrebi, privind-o, ce sfântă reverie
Îi luminează ochii nespuse de mari și blânzi..

Să fie-o poezie pe fila-ngălbenită
Ce-n veșteda ei mână o strânge tremurând,
Sau frageda copilă ce-n fața ei, grăbită,
Aleargă spre iubitul ce-așteaptă surâzând?

Ce gând și-a-ntins aripa, însuflețind deodată
Fragila ei făptură cu-o clipă de magie,
Ce amintire dulce o-nvolburează toată
Și piere-apoi în neguri, zburând spre
veșnicie?..

Trecutul o-mpresoară și dintr-o viață-ntreagă
Își amintește numai o zi de vară, dragă,
Șoptind: eram nebună și tânără naiadă,
Aici mi-am sărutat iubitul în plină zi, în
stradă...

* *

O vară ca atâtea ce-au fost și-o să mai vină,
Cu freamăt viu de găze și păsări printre foi,
Și ea e-acum în ceruri o ploaie de lumină
Și-un iureș de petale ce cade peste noi...

Visând statuie

Sofisticat-arome de flori, parfumuri rare,
Rumoarea-nviorată de voci spre mine suie
Și ațintite-asupra-mi – priviri strălucitoare..
Mă văd în zeci de-oglinzi și murmur:
sunt statuie..

În marmura-mi cea pură și plină de splendoare

Amorul tău – excentric, capricios artist
Sculptat-a o bizară, impudică lucrare,
Dar foarte-apreciată – în stil avangardist.

S-ar fi părut că fiece gest și-elan de-amor
Ar fi săpat în trupu-mi, de el făcând paradă,
Nepieritor, poemul de patimă și dor
Pe care plin de fală-l dai tuturor să-l vadă..

Simunul răsuflării tale mi-a-nvolburat sălbatic
părul,
În scoica umărului, albă, dezvelind așa-ntr-o
doară,
Ne-ndrăznind ca să vădească pe de-a-ntregul
adevărul,
A sărutului tău caldă, prețioasă, perlă rară..

Și iată, încă, dezgolită pe sânul stâng, urmă
fierbinte,
Dureros arzându-mi carnea pân-la suflet –
chipul tău..
E drept că pentru-un trup
de piatră înfocatele cuvinte

Cu statutul de statuie par nepotrivite rău.
Ci amintindu-mi iar de blânda apăsare
A capului tău scump și iubit pe pieptul meu,
Aș vrea să-ți mângâi părul, aș vrea,
o, cât de tare,
Dar mâna cea de piatră din umăr cade greu..

E-apoi a brațului tău urmă,
de cingătoare tremurând,
Ce-mi înconjoară strâns
de-atâtea ori mijlocul,

De parc-ai încerca aievela,
clepsidra sugrumând,
Să oprești pentru o clipă timpul,
viața și norocul..

Și cât de multe încă ale iubirii semne..
Când delicate-atingeri, înfiorând ușor,
ca o părere, luciul,
Când crude și nedemne,

Spărgând în disonanțe bizare scump odor..
Iar lumea e-n extaz, admiră și exclamă:
Sublimă-ngemănare de pur și senzual,
E-o viziune-aparte, o, da, de bunăseamă,
Ce piesă reușită, ce-artist original!

Dar eu închid doar pleoape subțiri de alabastru
Peste pupile-ovale și stranii de porfir,

Simțind, cum stau pe-al sălii împodobit
pilastru,
Îmbujorări sfioase și roz, de trandafir..

Și-agonizând sub tirul privirilor flămânde,
Povestea fiecărei urme ce port o retrăiesc,
Aș vrea să fug,
dar nu pot să mă ascund niciunde
Și plâng și disperată încerc să mă trezesc..
* *

Trecut-a mult de-atunci,
dar și acum, pe stradă,
Când lunec prin mulțime și visul mi-amintesc,
Tresar înfiorată, roșesc și mă simt pradă
Privirilor ce-n treacă asupra-mi poposesc.

Și chiar de înțeleg c-amorul tău,
cât de viu și mare,
În bietu-mi trup de tină nu știe a sculpta,
Nu pot s-alung din minte, naivă, o-ntrebare:
Și dacă totuși lumea mă vede și așa?..

Cântec

Când pala fiică-a nopții, de sus, plutind, cu-o
vrajă
Cufundă-ntreaga fire în apele uitării,
Iar frământatul suflet îl prinde-n dulce mreajă,
Îmi pare mai amară tristețea depărtării..

Iar când în slava sfântă a blândeii nopți de vară
Își glăsuiește dorul, tânjind, privighetoarea,
Eu îi culeg în suflet a viersului comoară
Și mă-nfior de taină, și-i înțeleg chemarea..

Că-n fiecare picur de sunet ce tresaltă
Și risipește-n noapte divine armonii
Iubirea și aleanul se-ngână laolaltă,
Iar celui ce iubește îi e dat a suferi..
Și cum măiastra nopții-n suspine glasu-și
stinge
Și toate-și află pacea, oftând, în somnul greu,
Aș vrea să fiu un cântec, ca să te pot ajunge,
Să-ți susur lin pe tâmpale și să mă sting și eu...

În urmă

Tot mai puțin mă doare
Azi, când aud de tine..
Nu-i dor să mă-nfioare,
Nici lacrimi, nici suspine..
Nici gândul nu mă poartă
Năvalnic, ca-n trecut,
Spre o iubire moartă,
Spre tot ce am pierdut..

Și când, din întâmplare,
Prin amintiri îmi treci,
În piept nu mă mai doare,
Iar ochii mei sunt reci.

Doar când pe-o veche stradă
Arar mă-abat spre seară,
Trecutului sunt pradă,
Cu-a lui dulceață-amară..

Un spectru mi se-arată
Și brațele-mi întinde
Și cum aș vrea o dată
Să îl mai pot cuprinde!..

Să-l văd aievea-n cale,
Ce dulce-i amăgirea..
Și cu ecou de jale
Răsună amintirea..

Dar visu'-l las în urmă
Și îmi întorc privirea,
Cum mi-am lăsat în urmă,
Cândva, și fericirea..

Carmen C.Luca, Bacău

levitație într-un spațiu rotund

orașul pare că dormitează
într-un decembrie cald
colcăie microbii aerul cade
ca plumbul în plămâni
sirenele ambulanțelor
sparg liniștea de mormânt
la fiecare jumătate de oră
cineva imploră moartea
să nu-i stingă lumina
de pe drumul către sine
aurolacii împart Dumnezeu
cu oamenii din autobuze
unii dau un leu alții dau un gând
alții nu văd nu aud
orașul uneori tace într-o moarte clinică
și nu știi ce să faci
dar ceva din tine te face să-i cauți pulsul
să vezi respiră
și dacă da totuși
pe unde parcă toate fantele sunt înfundate
circuitul luminii e întrerupt de cerul făcut praf
aș pune urechea să-l aud sau buzele
să-l simt sau palma
dar el când s-aprinde
când se stinge e felul lui de-ai fi

bate vântu`

îngenunche în biserici
se lovesc cu tâmplele de icoane
au spovada pregătită așa din an în paște
cât să mai moară dracii măcar de formă
morții își plâng uitarea dar cine să-i audă
preafericții îi pomenesc pe fugă
doar niște nume scurse prin vreme
se aude vântul cum gonește ca nebunul
prin tot ce-i omenesc se naște pustiul
cu sufletul la gură o biată mamă aleargă
bezmetică
să-i mai cumpere copilului o viață două că nu
se știe
la talcioc șpaga e mare și plânge sughițat
în traistă-i bate vântul și-n casă și peste tot
în oală fierbe încet o zeamă lungă
nimicul fierbe și el la foc mocnit
doar uleiul din candelă ține-o rugă aprinsă
stăpânii ne vor binele
și până la urmă l-au luat pe tot
încă ne mai strigăm libertățile
dar cine să le-audă
când vântul bate atât de tare
de nu ne mai auzim strigătele
la urma urmei ne cărăm sicriele
în spate de la prima gură de aer
tot acolo ne stau și fericirile

absențe

lumina subțire și rece traversează în fugă
nu se oprește nicăieri nu se lovește de nimic
e gol în podul palmelor și colbul ori se ridică
ori se coboară ori de câte ori vântul se
rătăcește
vietăți mai vin din când în când zăbovesc
și ascultă glasul iernii
cum taie în carne vie dar în podul palmelor
nu s-a mai urcat nimeni demult
e pustiul și dragostea
nu găsește scară să se înalțe
e beznă o rugă își face loc
să respire printre crăpături

pentru că atunci ninge albastru

și noaptea mai albă ca oricând
bătrâna aștepta în pragul casei
ținând pereții să nu cadă de atâta gol
care de stele ne-aruncau departe
și mugurii de aripi înfloreau lent
ceva din noi căuta susul
ceva din noi trăia în nevăzut

pentru că atunci ninge albastru
bucăți de cer cădeau
pe aripi le purtam bătrânii
ea nu mai ajungea demult
decât până la poartă
să măture stelele moarte
ne mai chema la ceaiuri calde
să nu ne înghețe zborul prea curând
dar ninge atât de tare albastru
încât nu se mai auzea niciun sunet
pereții casei acum cresc albastru
undeva în centrul galaxiei
de unde bătrâna ajunge oriunde
fiindcă toate nopțile ei sunt albe

Elena Moisei, Sibiu

Vis de argint

Se ridică ceața sumbră,
omul iernii, vis din umbră,
zboară printre fulgi grămadă,
fascinație în zăpadă...

În noapte, brazii și-au deschis,
înflăcărați, muguri de vis,
mii de stele lucitoare,
s-au aprins pe cer, în floare...

Vis de-argint, stea căzătoare,
visul meu, visul cel mare,
luminează-n gând credința
și-mi aprinde-n vis dorința...

În lumină, cerul cântă,
omul iernii-n noaptea sfântă,
risipește-n eleganță,
flori, stropite cu speranță...

Am alergat printre secunde...

Am alergat printre secunde,
pășind spre nori, urcând o scară
din stropii înnoțați pe unde,
ce urcă împlețiți în sfoară...
M-am rătăcit între abisuri
purtat pe valuri de -ntuneric,
în colțul lunii am pus visuri
ce curg rotite-n timpul sferic..

Îmi curge liniștea sub pleoape
și timpul stă în amortire,
secunda timpului-i aproape,
trăiește adânc în nemurire...

Strâng clipe la nivel de artă,
le urc pe podium, aurite,
în efemere linii-n hartă,
le-am modelat printre cuvinte...

Strivind-o -n palma rece, goală
prind clipa timpului sălbatic,
spirala vremii, ireală
se-ncurca-n pasul ei fanatic...

...Și cerul crește în culoare
privesc spre cer, întind aripa
și zbor mai sus, chiar dacă doare,
trec eu și trece-ncet și clipa...

Arc peste timp

Eram un număr prins pe-un umăr,
chiuleam, la film la matineu,
eram un vis, un spirit tânăr
în uniformă de liceu...

În primăvara înflorită,
cu visele în apogeu,
cu inima pulsând, mărită
scriam ca temă, un eseu...

Creșteam în gânduri, vise tandre,
ne adunam instantaneu
la ceai, în iernile mai calde,
în jurul unui șemineu...

...Și anii au zburat și clipa
o revedem la jubileu,
un vis, ce-ntinde-n timp aripa,
când mă credeam în lume, zeu...

În pas de vis...

Privesc cum cade nemuirea,
La margine rece de toamnă,
În pas însângerat, menirea,
Adoarme-n ceasul cel de taină...

Mlădie-n vânt, frumoasa toamnă,
Plutește lin prin roua rece,
În pas de vis, suav cu teamă,
Să nu strivească bobul, trece...

Solzii albaștri aprind zarea,
Pudrați în neaua argintie,
În trene lungi valsează marea,
Pierdută în melancolie...
Un vis de sticlă ce se sparge,

Din umbră în lumina albă,
Prelinsă-n marea care toarce,
Prin vise înșirate-n salbă...

Ramona Muller, Buzău

Invers

S-a răsturnat clepsidra
numărului tăcut.
Dispar în ridurile de chihlimbar,
iar fluierul piciorului
îmi cântă prin coapsele grafice.
Am întors ceasul cu limbile timpului
în sens invers către tine.
Ce frumos îmi lipești
minutele cu fluturi de plastilină!
Întinerim, nu-i așa?

Penelopeică mireasă

Mi-am țesut o rochie albă de mireasă
Din fiordul dantelat în rece Nord,
Cu fir în mov,să fiu cea mai aleasă
Îmbracă-mă în ea, Milord!

Trena am tivit-o cu fir de așteptare,
Din veșnicia mea brodat-am voal
Să se întindă spre marea-ți depărtare,
Și-adunându-ne să fim un trup total.

Am evazat cuvinte tighelite
În faldurile răsfirate peste coapse.
Rămâi pe veci al meu, iubite,
Să mi te dăruiești în nopțile duioase!
Cloșul l-am croit dintr-o Lactee,
Căci altă Cale spre tine n-am aflat,
Pereche să-ți rămân și orhidee,
Cu trupul tău în mine revărsat.

Din papiota de iubire se deșiră
Emoția ștrangulată-n papion,
Căci la nunta noastră, toți se miră
E invitat chiar ștregarul Cupidon.

Reflexe

M-ai întrebat odinioară
„Ce legi firești se-ngână-n tine?”
Sorbeai răcăcitor,
ca din cavernele altui timp,
cafeaua neagră aburindă.
Erai pe atunci întregul
și destinul meu.

Firescul meu legal erai doar tu
contaminat cu iubire și desfrâu,
cu patimă și ispite.
În tot acest cuprins,
m-ai tivit cu decoltee de rațiune
și afect.
M-ai mângâiat glacial.
Acum tu erai nefiresc de ilegal.
Eu mă topeam în lava iubirii
Iar tu pluteai
Pe icebergul manierat al depărtării.
E rândul meu să savurez
Aroma cochetă a dimineților cofeinizate.
Amintirea ta e precum zațul,
solvabil de firesc.

Tempo fragil

Mi-ai întors polii magnetici
și punctele cardinale
s-au inversat,
ca să îmi curgă iubirea
prin măduvă de gravitație
până la os.
Îmi ești drogul de alean
și de splendoare,
când mă reflectez
în ale privirii tale vitralii,
ritmând într-un tempo
adăugat la penitență.
Cum să fiu în avangardă,
când te simt și antidot?

Angelina Nădejde, Iași

Ți-am spus și azi că ești frumoasă?

Ți-am spus și azi că ești frumoasă
Și că nimic nu te întrece?
Te uită, florile din glastră,
Frumoase sunt, nu am ce spune!
Dar n-au lumina ce transpune,
N-au nici trăire, nici durere,
Sau dor aprins de-o mângâiere,
Nici roua lacrimii căzute
Pe fruntea vieții prea durute.
Ai torțe vii în ochi... și ard,
Eu, câmp de patimi în hazard
Revendic ploile iubirii
Să-mi scalde nerăbdarea firii.
De mă zărești în preajma ta
Dezbraci sfieți de catifea
Mi-alungi de-ndat' tristeți haine
Și schimbi o lume pentru mine!

Ți-am spus și azi că îmi ești dragă?
Mireasă-n gândurile mele
Înveșmântată în dantele
Țesute-n fir de lacrimă
Cu dor mărunț și patimă.
Mă înfior și mă-nspăimânt
Că ai putea să-mi fugi din gând...
Dar ești aici, mereu cu mine,
Tu, floarea vieții ce-n stamine
Porți mana sufletului meu
Prin legământ la Dumnezeu.

Lanțul dezamăgirilor

De nu plecai,
aș fi stat de veghe
tristeților tale năvășe
ca o herghelie de cai
lăsați slobozi pe un câmp de maci
în plină floare.
Doar că la mine, hălăduiau prin
suflet.

Bolnavă de o sinceritate nevindecabilă,
aș fi îndurat rățăcirile inimii tale
prin mărăcinii micilor trădări,
supraviețuind.
Confuz chemărilor mele
ai decis să pleci spre o casă a iluziilor
de tot felul.
Cu ferestrele sparte,
luminată ca un brad de Crăciun
te-a ademenit cu beteala multicoloră
a promisiunilor.

Universul meu,
prea strâmt pentru
deșertăciunile tale.
Tu, călător clandestin,
ai trecut doar că să tulburi poezia inimii mele,
transformând-o în urlet.

Am crezut,
că undeva se va rupe veriga slabă
din acest lanț al dezamăgirilor.
Uscată de așteptări, creanga speranței a cedat
lăsând iubirea suspendată
între două lumi nemărginite,
a mea și a ta!

Tabloul toamnei

Sângerând prin porii frunzei,
Toamna caută să-și lase

Din nervuri pe-ntinsul pânzei,
Seva-n tușe furtunoase.

Își trasează-ntâi hotarul,
Ia din zi și pune-n noapte
Și închide sanctuarul
Florilor... de ea uscate.

În lumina aspră toarnă
Ruginiu din poala morții,
Ia frunzișul ce-l destramă
Și-l aruncă-n voia sorții.

Iar apoi îl vernisează
Vărsând ploile-n rafale,
Mai strecoară câte-o rază
Zici că-i fur printre vestale.

Ia te uită ce pictură...
Pare-un templu-n care ard
Fără rost, fără măsură,
Lumânări în foc de nard.

Și cu fast și-nfumurare
Își deschide vernisajul,
Însă iarna, din frustrare,
Mâzgălește peisajul.

Apatie sentimentală

Suflete-n furtună
Răsărit banal,
Vor să recompună
Cadrul ideal,
Dragostei ce-odată
Strălucea în doi
Și acaparată
Fulgera prin noi.

Astăzi ploi fugare
Risipesc nectarul
Clipelor ce-n soare
Depășeau hotarul...
Între zi și noapte
Nu mai văd poteci,
Doar iubiri inapte
Searbede și seci.
Leagănul tăcerii
Ne adoarme vraja,
Cântecul durerii
Ține trează straja,
Visele-s coșmaruri
Fără de sfârșit,
Nopti fără de maluri
Și am obosit.

În laguna noastră
Alge cresc haotic,
Dragostea sihastră
Tremură nevrotic,
Leacu-i pe sfârșite
Apatia-nvinge,
Veșnic biciuite
Suflete s-or stinge.

Alexandra Negru, Suceava

Iluzia căldurii

azi soarele nu a mai apărut
nici pe ecranele chinezilor;

a fost întuneric și
pe întuneric trecem
în ilegalitate, proiecții tribale
pe zidurile blocurilor, spații strâmte în care
transpirăm
și strivim
insectele dinăuntru,
când durerea e un lucru concret, animalul pe
care l-ai privit
direct în ochi și l-ai recunoscut
ca pe un prieten mort,

gura duhnind a alcool,
scoți foarfecele și decupezi
râni frumoase, în oglinzile liftului
apărem radioactivi,
ochi roșii
privind în golul dedesubt,

încotro mergem,
nu e niciun semn cu exit,
niciun buton de panică,

cerem pe litere
tandrețe
și
nu primim; cerem
soare
și ne proiectează
pe ecrane uriașe
iluzia căldurii,
cum
ai pune pe un om
multe haine
și te-ai aștepta
să nu se mai simtă singur.

Exhibit no.1

Ce o să mai rămână
din noi,
iubire,

oase, păr și unghii
așezate după frumoasa
radiografie a morții,
poate un volum de poezie bună,
citită cu voce tare, brutal, după un pahar de
absint
și un pachet de kent rusc, în nopțile negre
ca filmele lui Kubrick în care
ne-am văzut fețele desfigurate și am învățat
să le iubim,

câțiva oameni în care am avut curajul să
credem, care ne-au făcut
să ne fie rușine cu dramele noastre mici,
de la care
am învățat cum să ne scoatem
viermii din inimi și cum să
coasem găurile acelea,

cărora le-am citit din Ginsberg și Plath,
pe care i-am infectat
cu demența noastră,
cărora le-am arătat cât de frumos e orașul
noaptea și cât de nesigur,

o garsonieră goală într-un cartier mort,
câteva mărunțișuri
uitate pe masa din bucătărie, urma gândacului
pe care l-am strivit de perete
într-o mică criză de furie,
ce-o să mai rămână din noi,
iubire,

mă întrebă
vocea asta neagră
din capul meu pe care o cunosc dintotdeauna.

21.jackpot

21 de ani și viața-i frumoasă, un haos radiant
și holograme răvășite
dansând
cu picioarele goale
prin mintea mea, un apartament în plin soare
doar pentru noi, și tu,
cu barba ta fantastică, cu
zâmbetul tău ștregăresc, atingând
trupul tânăr, aproape lichid,
limpede ca o suprafață de gheață

sub care înoată peștișori colorați, bestii
de tot felul,

21 de ani și
am tot ce îmi doresc chiar aici, în plin soare,
real și tangibil,
brutal de frumos în naivitatea asta la
care ne-am întors, sătui de
toate tragediile care ne-au făcut ferfeniță
inimile origami,

21 de ani și o țigară imaginară aprinsă în colțul
gurii,
căci m-am lăsat de fumat,
așa cum m-am lăsat
de toate lucrurile
care m-ar fi ucis într-un final

IR1650

Aș putea sta ore în șir
în trenul 1650, cu soarele acesta
domestic în păr,
privind în golurile de pe fereastră, amorțită,
pierdută în browserul meu afectiv,
unde e adevărata intimitate și adevărata
frumusețe, legănată pe căile ferate
din țară, fotografiind uneori străini
în obscuritatea compartimentelor,
regizând pentru fiecare din ei
câte o dramă,
alteori, doar ținând ochii închiși
și rătăcindu-mă
în cinematograful meu uriaș și teribil,

aș putea suporta până la capăt
delirul și foamea,
și muzica asta
care mi se dezintegrează în cap,
cât timp mă întorc
în orașul acesta
în care mi-am dorit atât de mult să vii,
în orașul acesta
pentru care ai abandonat totul,
unde, acoperiți de zgomote industrial
ne luptăm sub cearșafuri,
cât timp
mă întorc și știu c-aștepți
să ne culcăm în patul nostru ireal,
sub becul stins, sub acoperișul
cu bufnițe și lilieci,
în care miroase
a mușcați și-a dragoste.

Sorin Pană Dimitrie, Titu, Dâmbovița

Calendare...

Între noapte și zi, la un capăt de drum
Unde morții să vină-i e frică,
De sub nouri flămânzi, rotoacele de fum
Tot mai rar către cer se ridică.

Printre zarzări bolnavi, fără urmă de rod
Umbre vin și se-ntoarnă greoi,
Cu panerul sub braț, urcă scara la pod
Pentr-un snop de coceni ori trifoi.

Dintr-a sale opreliști se coboară cu greu
Peste-a lumii cărări, răstignite,
Între viață și moarte stă acum Dumnezeu
Cu-ale ei frământări, rânduite.

Lacrimi seci i se scurg peste genele moi
Iar emoții o ning peste tâmple,
Flămânzite speranțe, din aceleași nevoi
Mai așteaptă ceva să se-ntâmple.

Jumătăți de cuvânt se izbesc de uluci
Ori de-a sale consoane tăcute,
Fără gust, amintiri, prinse-n cuiburi de cucii
Hoinăresc peste false redute.

Toamna url-a pustiu, în absente dorinți
Stă și-ngână trăiri recenzate,
În opaite ard rugăciuni către sfinți,
Ce-i alungă din suflet păcate.

Călători osândiți, dinspre ceruri privesc
Către-a nopții lumină, născută
Într-o casă de lut, peste care plutesc
Calendare din lumea tăcută.

Crăciunul din vis

De după dealuri, noaptea se-ascunde după zori
Să-și lepede din haine, căci ora-i de culcare,
Iar îngerii-și coboară din stele urători urători
Veniți să ne colinde, în prag de sărbătoare.

Copii ai suferinței la geamuri se adună
Să-mprăștie lumină, la fiecare pas,
Din toată sărăcia, credința le răsună
Peste cuvântul iernii, mânați de-același glas.

În traista peticită e loc pentru de toate
Ce n-au avut de-o vreme, la ușa nimănu,
Primesc o portocală și mere degerate
De prea puțină milă, și totuși par sătui.

Căciuli le cad pe frunte, privirile-s tăcute,

Sub gândurile mate, speranțe dau în pârg,
Iar viscolul astupă cărările pierdute
În lumea deznădejdiei, ciubotele îi strâng.

Pe ulița ce duce la moara fără gard
Un câine vrea să-l muște pe ultimul venit,
Alunecă pe gheață și lacrimile-i ard
Obrajii, plini de semne, și sufletul rănit .

Prin scâncetele oarbe, o ușă dă să crape,
Când două brațe, calde, de umeri îl ridică,
Icoana din perete o simte mai aproape
Decât i-a fost vreodată, și nu-i mai este frică.

În bradul, încă, verde, luminile se-aprind
Și magii se adună, în grabă, peste toți,
Se-așterne iar Crăciunul, și aburi de colind
Se scutură din grindă, nu-s lacăte la porți.

E liniște-ntre semeni și focul stă aprins
În fiecare casă, parfum de cozonac,
Se scurge din covată, iar cerul stă deschis
Să-și lecuiască morții, de boli fără de leac.

Copilul se trezește din lumea ireală
Fără să știe, însă, că totu-a fost un vis,
Își leagă-n spate traista cu rugile din școală
Ce-l însoțesc în lume, c-așa îi este scris.

Peste omătul proaspăt, tăcerea se așterne
Lăsând magia iernii să viscole prin ani,
Cuvinte poleite, născute a se cerne
Prin visele din iarna copiilor sărmani.

Cu gândul la Bădia

În trista noapte de gerar când viscolul ne țese
Steluțe mate la ferești, în toată nebunia,
Lumini și umbre se petrec prin vorbe ne-
nțelese,

Ca să aștearnă, rând pe rând,
un gând pentru bădia.

De când plecat-a dintre noi s-au înmulțit eroii
Și țara prins-a alt contur, Ardealu-i iar acasă,
Pământu-a devenit mai roș,
muiat de plânsul ploii
Trezește moșii de la Ip, și Trăznea ne apasă.

Ștefan cel Mare-n Bucovina a revenit din
morți
Să-și rânduiască-n lume fiii, la sud de Rădăuți,
Când Pumnul, Sbiera ori Voronca,
încă băteau la porți,
Parlamentarii României „uitau“ de Cernăuți.

Același suflet „blestemat“ ne strigă dinspre Prut
Dintr-o Moldovă renegată, ce-n două limbi bocește,
Prin rugăciuni care o ard, curg lacrimi de lut,
Și-ntreg amarul adunat, în van se risipește.

Țăranii-așteaptă după cruci, pătrunși de veșnicie
Pretinse semne nelumești, în țara fără chei
Copii crescuți în libertăți cu gust de lăcomie
Devin gropari pentru-o cultură hrănită de lachei.

Profani plățiți de trădători îți ștrangulează cronici
Cu odihnitele lor minți, ne vând, pe toți, în rate,
Încă mai esti stigmatizat de literați sardonici,
Care conduc „academii“ și ne impun tratate.

S-a dus și Creangă dintre noi, plecat-a după tine,
Dintre un cor de urători, condus spre alt ogor,
A refuzat să stea acasă, simțind că moartea vine
Să-i sape-n ger Eternitatea, sub grija lui Pogor.

Iubiri pierdute viscolesc ninsorile și frica
Desprinse dintr-un areal vecin cu veșnicia,
Prin vechea criptă din Văratec, în care Veronica,
Recită iernii un poem, cu gândul la Bădia

Prizonierii iubirii

Te privesc prin oglinda unor ani răstigniți
De tavanul uitării, printre gânduri de pluș,
Amintirile oarbe merg pe vechiul urcuș
Unde ziua din noapte ne făcea fericiți.

Prizoniri ai iubirii devenisem noi doi
Printre cărți și caiete, un etern luminiș
Se naștea între umbre, ne priveam pe furiș
Și-așteptam pentr-o clipă să dăm timpu-napoi.

Mângăieri îngerești, răzuite de vreme
Coboram, în tăcere, peste chipul tău blând,
Printre temeri rănite, mesageri, peste rând
Încercam să mă mintă, refuzând să te cheme.

Cu privirea pătrunsă de sălbatic ploi
Așteptam să te-nchid în castelul de lut,
S-avem martoră luna, la al nostru sărut
Să privească tot cerul, și o parte din noi.

Îngrozit de trăirea ce primisem în dar
Dintr-o lume confuză, oarecum resemnat
Devenisem, cu timpul, un copil condamnat
De-o prezență tăcută, într-o urnă de jar.

N-am putut să îndur tratamentul prescris
Ce-mi hrănea amăgirea, și-ntr-un unic decor
Am ajuns, peste timp, un etern trecător
Ce conjugă iubirea, re trăită-ntr-un vis.

Adriana Papuc, Mioveni, Argeș

Vremuri trecute

Se aude ropot de trăsură și nechezat de armăsar
Pe strada veche-ntunecată pâlpaie des un felinar.
E ora când se-ntorc acasă cucoanele, fără bănet
Pe care l-au pierdut pe mese de poker, ori de tabinet .

Și chiotele sparg tăcerea iar câinii se trezesc din somn
E ora când petrec boierii în timp ce slugile lor dorm .
După perdele în trăsuri ,cui îi mai pasă de onoare
Icnesc domnițele-n călduri pe pernă de trăsură, oare ?

Pocnesc din bice vizitii și sar scânteii din caldarâm
Ferit-a Sfântul să le taie o mătă calea, chiar acum .
Miresme tari de la vinars rămân în urmă ca o boare
Se-ntorc cucoanele-n iatac să doarmă ,soarele răsare .

Își intră-ncet liniștea-n drepturi și zorii slugile trezesc
E ora când muncesc argații ,cucoanele se odihnesc .
Se aude calm un sacagiu ce trece singur pe ulite :
-Apă proaspătă avem, pentru boieri ,pentru domnițe !

Zarzavagii ,lăptari ,băcani ,brutari ,modiste și țărani
Cu toții-ncep o altă zi de muncă, pe strada Lipsani .

Doar un boier rămas azi-noapte falit ,prieten
cu-n pahar,
Oprește-n stradă o trăsură : la bulivar birjar ,la
bulivar !

Iarna

Își cerne iarna norii grei prin sită
Peste ai pădurii brazi înalți și drepti ,
Ca o crăiasă din povești ,ispită
Te face s-o iubești și s-o aștepti .

Își piaptână ale ei plete albe
Ca-ntr-o oglindă-n lacul înghețat ,
Pe pomii goi agață-n ramuri salbe
De parcă-s candelabre-ntr-un palat .

Se pregătește pentru bal crăiasa
Așteaptă Viiforul ,ca partener
La noapte are invitați de seamă
Pe Crivăț și năprasnicul ei Ger .

Se-nlănțuie în vals cu vântul iarna
Și-ntr-un vârtej se-nalță peste brazi ,
Se prăvălesc peste pământ de-a valma:
-Ușor ai grijă Iarnă, să nu cazi !

Cartea și revista

O carte de poezii,veche și la colțuri roasă
Se trezi-ntr-o bună zi lâng-o revistă pe masă .
Îngălbenită de vreme de atâta recitit
Peste ea, un semn de carte și el vechi și
ponosit.

-Mi-aș dori începe cartea, de ne e cumva
permis
Să rămânem împreună cât s-o mai vedea ce-i
scris .
Ne cunoaștem de o viață din aceeași editură ,
Cât aș fi de fericită să murim tot împreună !

-Mă înclin stimată doamnă zice semnul
încântat,
Dumneata ești tot frumoasă eu puțin mai
șifonat,
Poezia dumitale am citit-o rând cu rând ,
Ș-acum dup-atâta vreme încă plâng ca un
nătâng.

Discutând despre iubire, frumusețe, vreme,
dramă,
Fără să fie-ntrebată se băgă revista-n seamă .
-Ce să spun două relicve, parcă veniți din
război,

Puneți madam' ochelarii uită-te puțin la voi !

Clar sunteți din altă lume, duși de mult dintre
cei vii,
Cine dracu' mai citește din cărți astăzi poezii
?
Nu știu, zău, stăpânul casei ce găsește de citit
Ești din vremea lui Pazvante și tiparnița'murit
!

Uită-te puțin la mine, vezi cât sunt de colorată
?

Ce imagini, ce arome ! Doamne cât sunt de
tunată!

Eu am luciu, sunt la modă și atât de fericită !

-Da răspunse simplu cartea, însă
„never”recită .

Nu ne privi cu dispreț, fi-i te rog mai
respectuoasă

Pentru că eu am văzut multe ca tine prin casă !
Astăzi este ziua ta, stai pe masă lângă noi,
Însă mâine te asigur ai să fii deja gunoi!

Morala:

Nu fi în viață fălos
Ci modest și respectuos ,
Că te prinde cel mai bine
Când ai respectul de... sine .

Fă-mă Doamne !

Dacă plec mâine din lume și mândruța mea
rămâne
Fă Doamne cum îi putea să mă-ntorc 'napoi la
ea !
Fă-mă soare s-o-ncălzesc,vânt rece s-o
răcoresc ,
Lună vreau s-o luminez ori un înger s-o
veghez ...
Fă-mă nor și fă-mă ploaie să curg din ceruri
șiroaie
Să-i sărut picioarele și să-i spăl cosițele .
Aș vrea rouă dimineața să-i sărut mândruței
fața
Seara să fiu asfințit s-o privesc încremenit ...
Fă-mă Doamne vis de noapte ca să-i fiu mereu
aproape
Dacă plânge s-o alin să-i promit c-am să mai
vin.
Fă-mă floare de sulfină mândra-n brațe să mă
țină
Să mă miroasă mereu și să-i spun că sunt tot
eu...

Fă-mă ac cu care coase și fir negru de mătase
Pânză-nălbită de in să-i stau în poală puțin .
Cingătoare strânsă-n brâu poalele să i le ții ,
Ie-nflorată și dragă ori pe buze să-i fiu fragă...

Fă-mă lacrima ce-i curge pe obraz atunci când
plânge ,
Zâmbetul de e voioasă ,vocea când e furioasă .
Fă-mă Doamne ce vrei Tu ,dar mai lasă-mi
sufletu'
Fă-mă aer dacă vrei să rămân în preajma ei...

Carmen Popescu, Pitești

Femeie

Te-nvăluie-n cântec sublimă făptură,
Lumină în lumea privirilor goale,
Imbold emblematic, pictează pe gură
Un strop de-mpăcare din lumi siderale!

Rupestre iluzii transformă-nceputuri
În baie de abur ce vremuri exaltă,
Te-nalță pe culme cu aspre tributuri
Și-apoi te coboară în pulberea toată!

Tu nu ești doar boare, tu ești sărbătoare,
Purcezi din vecie și mergi în vecie,
În tine se-mprăștie valul de mare
Și vântul ascute a clipei beție.

Răsari în amurguri și-adormi dimineața
Cu ochii himerici pe bolta stelară,
Contururi de umbre îți bântuie fața
Sub forme de inimi sau cea inelară.

Femeie cu sufletul ca o grădină,
În tine se-mprăștie mugurul vieții,
Lumină, iubire sau toate-mpreună
Ești lacrima minții, dai chip frumuseții.

în liniște

admir întâlniri simple
pagini scrise cu pix tremurat
despărțite între ele de trăiri autentice
texte filozofice ieșite din arcadele ochilor
alunecă virtuți pe ghețuri impudice
circumstanțe atenuante
dau pagina fără să clipească
tragedia este autentică înșelătoare
purtată în intimitate
cu mânuși de majordom

rămân confidențele care nu mai apucă

să fie șterse de gheare comune

o liniște feroce se așează pe cotorul
unui vraf de note comentarii anexe

Confuzie

Mă-mpiedic într-o umbră cu inima pe creste,
E semnul întrebării, crescut în a mea minte.
Să fii un fulger oare, un fluture pe-o veste
Sau tu ești strigăt sacru, crescut pe oseminte?

Să fii un fum ce iese dintr-o țigară stinsă
Sau, poate, gulerașul din berea de pe masă,
Firimitura aspră din vechea pâine-ncinsă
Sau scrâșnetul de iarbă pe care-l taie-o coasă?

Adâncitura moale rămasă într-o pernă,
Un vis pe care-l șterge, în grabă, altă mână,
Planarea între nouri, o trecere eternă
Sau floarea retezată căzută într-o rână?

Cu semnul întrebării mă culc, mă scol și-mi
place.

Nu-s fire curioasă, dar vreau să mi te-nchipui.
Te-aud strigând în tine, îți mângâi vocea joasă,
Ești umbră,ești ființă sau printre nori,nimicu-i?

Pregătire

șterg cerul de praf
s-a cățărât pe nori
și nu-l mai găsesc pe Dumnezeu
hei hei trezește-te
ai uitat că El se odihnește
în biserica pe care ai ridicat-o în tine
nu-i nimic
fac curățenie pe cerul din mine

Sonia Adriana Murguleț Shivani, București

Îmi lipsește ceva, totuși

Îmi lipsește un lucru vital
din interiorul ființei mele.
Am tot încercat să adun, să scad,
să reconstitui drumul de ieri,
ca să vă adun de aș fi putut pierde ceva,
însă nu a dat niciun rezultat.
Practic, toate organelle vitale
îmi sunt la locul lor.
Teoretic, undeva,

între diafragmă și pântec,
lipsește ceva. Simt un gol puternic,
în locul unde ieri se zbăteau niște fluturi.
Fluturi? Nu. Senzația era mult mai puternică.
În stomacul meu se zbăteau urși polari.
Cerbi masculi, ce loveau pereții căptușiți cu
mușchi.

Aparent, se pare că fără grădina aia zoologică
înăuntrul meu,
mă simt, cumva, mai liniștită.
Însă mă plictisesc îngrozitor.
Se poate ca cineva
să-mi împrumute, măcar pentru o viață,
senzația cerbilor masculi din interiorul
stomacului meu?

Romanță veche pe Colentina

„Tu îmi cânti de lăutari și jale,
eu-de sâmbete, duminici și dragoste.
Hm. Cuplu ciudat, nu?
Țigan tu-unguroaică eu,
eu, ursoaică tânără, tu, symbol pentru
hibernare.”

Aud, dinspre blocurile din Colentina,
un cântec uitat de vreme,
o romanță veche, ce nu-și mai are rostul.
Mă îndrept către tomberoane,
o fi de la vreun radio antic, aruncat.
Nu. Nu e din gunoi,
e de la fereastra aia.
O, nu. Etajul trei. Acolo locuiai tu.
Da, etajul trei, scara B.
și eu știu romanța asta.
Ți-o cântam în fiecare seară,
până adormeam liniștit,
cu fruntea lipită de nuri mei treziți.
E romanța pe care i-o cânta și mama tatei.
E romanța pe care adormea și bunicul,
pe sânii bunicii.
E romanța pe care adormeau toți bărbații
pe piepturile lăptoase ale soțiilor lor.
Vezi? Era un semn clar că trebuia
să-mi dau inelul.
ai greșit atunci când m-ai lăsat,
spunând că nu știu să îți cant prea frumos.
Ce dracu, măi, fostă iubire,
îmi spui că nu îți cant frumos,
ca acum, peste ani și ani de zile,
să aud aceeași romanță, accidental,
venind dinspre fereastra ta?
Am sunat la interfon, ai răspuns, am intrat.
Cine e? Întrebi tu.

Eu, ursoaica.
Ah, intră !
„De ce oare eu te-am cunoscut?”
îți cânt și-acum,
când ai fruntea lipită de pântecul meu gol,
încercând să adormi,
clipind în tempo cu bătăile inimii.

Az a szep sau Sunt Ilona ta

Ștergeam geamurile noii cafenele
de pe Magheru,
unde reușii să mă angajez
doar pentru că patronul era ungar.
Îi cântasem Az a szep la interviu.
ștergeam geamurile,
și pe post de fustă aveam șorțul inscripționat.
Mă aplecasem să curăț o pată;
fir-ar ea de pată !
Apare Barna. Îmi pune mâna pe fund.
Îi zâmbesc. Are noroc că e patron !
Se apropie și cântă: Az a szep, az a szep.
Sfârșesc eu versurile: Kek, Fekete.
După o lună de șoptit Az a szep,
și după un bonus luat la salariu,
mă invită la masă, în pauză.
Da, Barna, spune.
Zice ceva sentimental. De fosta lui dragoste.
Mă întrebă dacă îi permit să îmi spună Ilona.
Pentru niște bani în plus la următoarea leafă,
zic da fără să mă gândesc a doua oară.
Barna a început să cânte din ce în ce mai des.
și eu la fel.
A venit primăvara,
și a cumpărat ghivece de flori.
Cafeneaua cu o singură angajată
de pe Magheru
merge foarte bine.
E căsuța noastră. Barna și Ilona.
Ungur trist, cu mustață
și puțin sânge de ceangău,
iubește.
Dar nu pe mine. Pe Ilona din mine.
După doi ani, déjà suntem familie.
Familia Tamaș.
Cântăm Az a szepmereu,
la închidere, în pause și la deschidere.
Cafeneaua merge bine.
Barna e fantastic, a îmbătrânit puțin.
Sunt Ilona lui.

Lehliu gară, Istvan

„Se mișcau limbile ceasului, mai repede decât
secunda,

și paharele de whiskey se spărgeau la vibrațiile vocii mele.”

Vagon restaurant, în drum spre Ungaria.

Eu - cu blugi mulați și bluză roșie largă,
deschid ușa și cer, din cadrul ei,
un pahar de whiskey.

Ospătarul ăla nemernic nu mă aude,
sau, cel puțin, speră să fi înțeles greșit.

Stau, tăcută, privesc pe geam,
aștept stația de la Lehliu.

Trenul scrâșnește, pleacă.

A trecut și gara asta.

Din cadrul ușii celeilalte

se aude voce de bărbat:

Un whiskey, te rog !

Alt călător trist, îmi zic. Nu-mi pasă !

Greșeală omenească, gândesc:

Tristețea mea nici nu se compară cu a lui.

Evident că e mai abstractă, doar sunt artistă.

Bună ziua, mă scuzați, simt că vă cunosc !

Poate dintr-o altă viață, boule,

strigă vocea minții mele.

Nu e nici o problemă, spun corzile vocale.

Mă pot așeza?

Sigur.

(o vrea să filosofeze cu filosoafa șefă, zic).

Budapesta, concediu, neprogramat,

în doi, cu Istvan.

Așa îl chema.

Amândoi iubeam tristețea, trenurile și roșul.

Amândoi uram whiskey-ul.

Emilia Stănilă, București

Gazel

Când soarele-și vărsa în mare, ațipind, pocalul
plin de vin,

Iar undele purtau alene comori de aur și rubin,

Mi s-a părut că te zăresc de la fereastră.

N-am mai știut nici cine sunt, de unde vin

Și-am răsturnat din gلاstră trandafirii..

Mi-e sufletul de amintirea-ți plin..

Dac-ai veni, doar mâna aș întinde

Să te mângâi ușor, să te alin,

Iar ochii noștri-n lacrimi și-n tăcere

S-or înțelege iarăși pe deplin

Ca și atunci, când nu voiam să cuget

La ce ne va da soarta, la destin..

Dar strada e pustie..N-ai fost tu..

Și în clepsidră picură venin..

Pe brațul stâng, din nou învinsă, se pleacă
fruntea-mi c-un suspin,

Iar undele-nserării poartă comori de aur și
rubin..

Știut-ai tu ?

Când mai frumos ca-ntr-o poveste, ți-am

răsărit în prag, cuminte,

Iar ochii tăi, privind în ochii-mi, n-aveau

nevoie de cuvinte,

Când clipa efemeră, parcă înfiorată, aștepta,

Neîndurându-se să piară, știut-ai că voi fi a ta?

Când mâna-mi, pasăre sfioasă, a poposit întâia
oară

Pe-obrazul tău, vestind că toamna

se va preface-n primăvară,

Când mă simțeam o muritoare înamorată de un
zeu

Ce-asupra-mi și-a plecat privirea, știut-am că
vei fi al meu?

Știut-ai tu că nopți și zile și veșnicii de s-or

așterne,

Tot nu vor izbuti să stingă făclia dragostei

eterne,

Că trebuia să se-ntâlnească ale noastre doruri,

rătăcind mereu

Și ce-a fost scris să se-implinească,

mă-ntreb și-acum: știut-am eu?...

Pe sub pleoape de petale

O minune mi se-arată cât cuprind cu ochii-n
vale:

Cerul, răsturnat azi noapte într-un lan de iarbă
nouă,

Și-a pierdut un roi de stele, ce pitite-n cuibul
moale,

Pe sub pleoape de petale mă privesc, deschise-
n rouă.

Și-aplecând ușor obrazul spre prinosul ce-am
cules,

Toate-aceste flori de vară

ce ne-mbată pe-amândoi

Mi se pare-acum, iubite, că se uită cu-nțeles..

Iar eu juram că astă-noapte

n-am fost în iarbă decât noi!

Dimineața râde-n soare,

Hohotind pe tril de mierle

Și cu degete de boare

Prinde lîn să ne dezmierde..

Haiku

Dimineață limpede pe munte.
Un fluture-nsořit mi-a mângâiat șagalnic
buzele, cu-aripa.
Zâmbesc, știind că tu, aflat departe,
Ai născocit o cale să mă săruți de cu zori..

Ion Țoanță, Mihăești, Vâlcea

Anomalii autumnale

Cuci tembeli cu pene balsamine
Cântă răgușit pre niște limbi străine,
Maci crescuți în pajiști nenumite
Umplu vaza unor dame parasite,
Toamna gri îmbrăcată-n lenjuri
Colorează brume-n palide pasteluri
Corifeii păcii poruncesc războaie
Implinind destin de ‘gnobilă ghionoaie
Doar poetul tace dus în abisal
Așteptând senin tichetul spre astral.

Cântic cu buburuză

Am gasit o buburuză
Tristă și cam mofluză,
Se zbătea într-o ventuză
Și țipa ca o lăuză
Domnul greier s-o auză
Într-o noapte cam confuză
Lângă fata cea cu bluză
Ce mânca o turtă-n spuză
Așteptând poetul Buză
Ca să se ofere muză
Trupeșă ca o meduză
Cu vedere cam difuză
Dictând vers cu anacruză
Tălmăcit în andaluză,
Ieși mărită păpăruză
Zburătoare de pe druză
Și ia astă archebuză
Găsită într-o cambuză,
Hodinește-te-n peluză
Și-o să-ți facem pantahuză,
Mândra noastră călăuză!

Ispita, format A5

Ispita mea,
te-am așezat pe raftul
bibliotecii
din rumeguș presat
culoarea stejarului

șapte rate lunare
fără dobândă,
te privesc extaziat,
ești carte format A5
copertă color,
te palpez,
te ador,
te simt,
mă întind pe spate
și zbori deasupra mea,
îmbrăcată-n desúuri mov,
ispită diamantină,
ești cartea mea din vis,
trăiește-mă-n constelațiile
din visul meu albastru,
culoarea speranței noastre,
fă-mă să te iubesc
sub zodia nesațului,
topește-mă sub
coapsele tale
fără vid de energie,
adoarme-mă-n
plin extaz,
apoi,
așează-te,
raftul din bibliotecă
așteaptă docil,
rămâi acolo
4 ever,
tu, creația mea
din vechi anotimpuri
descompuse-n
pagini satinat,
format A5
copertă color...

Poet fără țară

La curtea regelui Grigore,
cel rănit la picior
într-o bătălie
de-o juma' de zi,
printre demoazele de pripas
și matroane
răstignite prin conclave,
își făcea veacul
un cavaler rătăcit
ce-și spunea poet,
“cum vine, bă, aia, poiет”?
întrebau, intrigați, curtenii,
“adica, tu ce produci, mă,
otrepă intelectuală”?
“eu topesc raza de la răsărit
și o împletesc cu zenitul,

hrănesc muza
cu petale de curcubeu”
explica retoric,
poetul,
în vreme ce regele
îl alunga și-l rechema
de fiecare dată
când poftea sa scrie
textul vreunui decret
prin care scotea cultura
în afara legii,
după care-l renega
onomatopoeic,
pe bietul poet,
înger trist
fără de țară!

Ionela Tofoleanu, Galați

Ochi și urechi

Cine are ochi
de auzit
inimi?
Să le vadă!
De ce să mai aștepte?
Oricum, timpul
nu e altceva
decât un poem
care-absoarbe
priviri
și care strigă
deseori
nume.
Cine are ochi
De auzit
să-și facă și urechi
de văzut
inimi.

Frunze în Dor Major

Poți să te lași să mă ții de mână?
Ca să vezi;
și frunzele se țin
de cozi între ele
și se lasă
uneori
să cadă,
dar nici atunci nu adorm
și nici nu mor.
Frunzele se reîntorc
Atunci când oamenilor
li se face dor
să se țină

de mână.
Și iarăși cad
și iar cresc mâini...

Despre ce nu e dragostea

Nu-i spune tu
și nu-i spune eu.
Hai să vedem ce e dincolo
și să ne ascundem
unul după creștetul
celuilalt.
Nu-i spune ție
și nu-i spune mie.
Hai să înțelegem
cum doi
își pot fi unul
de mai multe ori.
Nu-i spune dragă
și nu-i spune crez.
Hai s-o mergem
și s-o tăcem.
Hai...

Despre nu noi

Nu aș putea să cânt
sau să le spun
altora despre noi.
În schimb
aș putea
să scriu
despre nu noi
și să produc
o julitură cerului.
Nu noi
suntem noi.
Poate că ne cunoaștem,
dar ne căutăm
pe inim agoală.
Nu noi este o
altfel de pironire,
un paos pentru vii
și totodată
căsăpire.
Nu noi
este o suferință
înghițită de suflet,
dor nemărturisit
aducător de
dureri vânjoase.
Toate la gramădă,
sibilice
și totodatătoate
răsfirate

ca-ntr-unjoc
fără astâmpăr.
De-a v-ați ascunselea.

Ionuț Țucă, Medgidia, Constanța

Rondelul calului-prieten

La margine de drum, un cal,
Bătrân și orb, de boală supt,
Cu hamul învechit și rupt,
Ședea-mpietrit în trist fundal.

Lovit de-al vieții val abrupt,
Așteaptă marele final,
La margine de drum, un cal,
Bătrân și orb, de boală supt.

„— Și prinț am fost, dar și hamal,
Nicăcând de nimenea corupt,
Scârbit, am renunțat să lupt,
Căci oamenii, în chip fatal,
Văzură-n mine doar un cal...”

Rondel penibil

Pe umeri capul nu-mi mai șade,
De ani de zile-l port prin nori,
În fapt de zi, din seară-n zori
În reverie mintea-mi cade.

Mi-s fluturi rățăciți prin flori
Sărmane gândurile-mi fade;
Pe umeri capul nu-mi mai șade,
De ani de zile-l port prin nori.

Când inspirația dă roade,
Adun și zei, și muritori,
Și împărați, și cerșetori,
În versuri absolut năroade.
Pe umeri capul nu-mi mai șade.

Rondelul ploii

Veniși, sălbatico, șiroaie,
Cu picuri grei izbind în toate,
Năprasnic tunetul îți bate
În pieptul care se înfoaie
Să spulbere orașe, sate
Chircite sub noroi și zoaie.
Veniși, sălbatico, șiroaie,
Cu picuri reci lovind în toate.

Natura-n urma ta se-nmoaie,

Simțindu-și straietele murate,
Dar nu pricep, nici de m-ai bate,
Ce cați la mine în odaie...

Veniși, sălbatico, șiroaie...

Rondel cu bordel

„Slăbiți al ignoranței clește,
Dați drumul liber la bordel!
Veți observa un P.I.B. model
Și cum șomajul brusc descrește.

E desuet și tâmp nițel
Să vezi problema creștinește;
Slăbiți al fandoselii clește,
Dând drumul liber la bordel!”
În linii mari, așa gândește
Cam orice ins ce vede-n el
Un viitor client fidel
Și-n stat – un mare, mare „pește”.

Slăbiți al ignoranței clește!

Marilena Velicu, Tulcea

Gânduri

Se-amestecă bizar în minte, gânduri,
Căderi în hău sau zboruri mai înalte,
Culori marchează gloriei, printre rânduri,
Când goluri mari astupă false halte.

Viori sau tobe însoțesc momentul,
Tristeți acoperite de hârjoană,
Confuze stări aprind iar sentimentul
Că glasul se îneacă în consoană.

Aleargă cai cu coame despletite,
Pereții nu sunt albi, au cicatrice,
În tâmpie zac memorii adormite
Dar zâmbetul cretin le contrazice.
Se-amestecă bizar în minte, gânduri,
Ca fluturii ademeniți de-o floare,
Ne amăgim cu-o fericire flenduri
Și ne trezim când visul, rău, ne doare.

Nebun

Ca un nebun mă legăn ne-ncetat,
Pe patul martor la acest păcat,
Și mă frământ, mă storc de amintiri,
Fără subiect și fără împliniri.

Decorul alb m-apasă peste tot

Sunt ca un biet necontrolat, netot,
Și mușc cu poftă din trecutul meu
Să-mi satur sufletul de curcubeu.

A fost odată un apus divin
Ce cobora într-un pahar cu vin,
Privirea ta ca un mănunchi de ploi
Mă devora plăcut în mii de foi,

Iar eu dansam pe margine de vis
Fără să știu că dragostea-i abis,
Și-am îndrăznit destinului să-i cer,
Iubirea mea, să fie un mister.

Pământul nostru...

Dă-mi glasul tău să-mi pot striga străbunii,
În piept să-mi încolțească dor de țară,
Când se răscoală prin oraș nebunii
Tu să-mi aduci românii de afară.

Dă-mi mâna ta puternică și dreaptă
Să învelesc cu ea Carpații falnici,
Ridică sporul țării înc-o treaptă
Românii sunt nativ, miloși și darnici.

Dă-mi ochii tăi să mai admir o dată
Pășunile și râurile noastre,
Și Dunărea de mare înnodată
Prin valurile calme și albastre.

Doar noi avem un răsărit de soare
Cum nimeni n-are pe acest pământ,
Și dacă cerul uneori mai doare
Pământul nostru-ndură neamul sfânt.

Am întrebat...

Am întrebat azi luna, de ce arde?
Și noaptea mi-a răspuns: Nu-i treaba ta!
Privește-n sus a stelelor petarde!
Și de durerea lor, nu întreba!
Am întrebat tăcerea, de ce doare?
Cuvintele rănite mi-au răspuns,
Că ele nu pot fi ambasadoare
Acolo unde pacea n-a ajuns.
Am întrebat de ce se-apeacă cerul
Când ploile se-agață-n trena lui,
Și mi-a răspuns pe loc, abil, străjerul,
Ploaia e cumpăna pământului.

Am întrebat tăciunii stinși în grabă
Și-ar fi dorit să ardă-n flăcări, mult?
Și mi-au răspuns cu vocea lor prea slabă,
Le-a fost de-ajuns c-au ars pe rug, ocult.

Am întrebat pământul de sub mine
Îmi simte pașii rătăciți și goi?
Dar am simțit în tălpi un mărăcine
Și-am înțeles...răspunsul suntem noi.

Gabriela Bălan, Al. Vlahuță, Vaslui

Cruce pe pâine, poezia mea

Unde sfârșești tu începe poemul
Prelungirea zborului
Între cer și Dumnezeu sub copitele vremii.
Nu datorez, nu am cerut nimănui
Cu împrumut nicio moarte
Iubiri am furat, le-am ascuns într-o carte
O copertă noapte, alta zi
Pe un patinoar cât o lacrimă
Ți-am pictat absența cu potcoave de fluturi,
Gulere de dantelă la vulturi, mai știi?

Noaptea îmi scriu poezia cu sânge,
Pâinea îngerilor
Amară
Pe poarta cerului gri
O colivie grea
Viața și moartea mușcă din ea.
Pe coala albă de hârtie
O pată albastră de cerneală
Deschide oceanul
Mâna mea culege perle
Și scrie.

Oamenii – lumânări aproape stinse
Aprind fitile gânduri vii
La flacăra felinarului din sufletul meu.
După ceasul meu fixează-ți
Ora exactă, anotimpurile
Morțile, iubirile. Pe umerii mei
Urcă, pe un zid înspre cer
Fașa cuvintelor se deșiră cu miezul din rană.
Realitatea mușcă din iluzia
Că într-o zi îmi voi afla identitatea
Mă închid ermetic
În inimă ca într-un borcan cu miere
Visează-mă de unde și până unde
Au aripi cuvintele mele.

În zori se-aprind lumini în librării
Se împrăstie pe rafturi praf magic de stele
Sub geam colindă, curioși, copii
Adună firimituri din versuri
Și le lipesc în curcubeu.
Eu nu mă pot găsi, am felinarul stins
Chibritul ars sub pleoape grele

Mă leg cu lanțuri să mă poți iubi
Să-mi ciugulești cuvintele din palme.

Scriu, mă învelesc în coperta de carte
Pelerina ta de zeu îmi foșnește prin sânge
Din două ceruri aleg ochii tăi
Să pot plânge
În cascade reci mă ascund de moarte
Pe aripi unde începi să mă iubești
Ca o cruce pe o pâine grea.
Amară pâine, poezia mea...

Ana

Al treilea gong al galei bate vai
Ana mai are de împletit un ciorap
Întoarce clepsidra deapănă firul timpului
Pictază crini în ochii orbilor
Spini pe colțul ideilor din cap..

Azi ar vrea să nu își simtă umbra
Să-i fie cer ochii lui Manole
Să arunce zidul greu de mănăstire
Să-i curgă mir din răni în loc de sânge.

Dacă și-ar fi ascultat inima
Ar fi predat lecții de zbor
La academia de potcovit fluturi
Ar fi rămas în templul bibliotecilor
Unde citea în stele când purta ochelari
Prin care vedea doar răsăritul
Ar fi lăsat o clipă de pe umeri pământul.

Chiar nu are noroc
Dumnezeu nu mai e meșter zidar
Astăzi este poet
Ieri a fost pictor face semne
Un fluture lipit de tavan.

Câteodată plânge
Drumul până la lacrimă
E lung și încă pe atât
Până la primul zâmbet
Alteori lacrimile
Se întorc în ocean înghețate
Îngerii coboară pe țurțuri
Mirosul de trandafiri vine de pe râu
Viața nu mai pare zid e o coajă de portocală
Florile din obraji ei își trimit aroma
Departa cu barca pe celălalt mal.

Dar Ana nu și-a ascultat inima
Și acum când al treilea gong
Al galei bate
Își dă seama că în marea finală

Chiar propria-i moarte
Va fi doar la un picior încălțată
O mănăstire zidită de poet
Închisă într-o carte
Netencuită.

Copacul din vis

Îmbrățișați sub franjurile timpului
Ca dintr-o piersică tare
Ai mușcat din inima mea.
Tu ai aruncat un sâmbure
Eu am lepădat un corp de femeie
Ca o piele de șarpe
Pe un colț de stea.

Moartea trece pe lângă noi cu ochi de copii
Își caută mînea, șutează
Face un pas înapoi, își aduce aminte
Aici cândva s-a iubit cineva
Acum mă poți iubi.

Peste un secol vom veni cu lacrimi
Tiptil, să stropim copacul din vis
Un trunchi crescut fără răni
Fără păcat
Fără moarte
Dumnezeu doarme sub rădăcini.

Să nu te scuturi, cineva ne visează
Să ne legăm cu-o funie de foc
De curcubeu
Într-o cascadă de săruturi

Cineva ne pictează
Îmbrățișați într-o piersică
Dulce
O minge,
Moartea
O rățăcește în șuturi.

Lebedele

Voi fi mușcat cândva
Felia dulce a încrederii,
O lebădă albă
Pe lacul nopții de sub pleoapă
Noapte bună, voi fi spus unei gene
Visând că e geană
Nu știu cum fugeam de singurătate
Îmi zâmbeai mereu de la altă fereastră.

(Ia loc lângă mine să ne imaginăm pentru o clipă că suntem copii și celor ca noi li se rezervă dreptul să conducă lumea când, unde

și încotro vor și dacă ne dorim un covor fermecat, al nostru să fie și dacă vrem să zburăm pe alt cer, altul să fie).

Moartea credeam

Că e o lebădă neagră.

Am visat-o, avea

Șase copaci doborâți de furtună

Șase ochi scoși, șase brațe rupte

Sase turlle rostogolite în țărână

Șase corăbii scufundate

Șase limbi legate de șase șerpi veninoși.

(Să luăm o pauză de cafea să ne lepădăm de păcat cu două cuvinte, acelea cu care te iubesc, cu care îmi iau adio, cu care plătesc la caserie prețul pe care zeii îl pun ochilor mei și uită să îmi dea rest dar niciodată nu pierd ocazia să își facă unii la fel).

Iubirea o fi o lebădă roz.

Am văzut-o în oglindă

Legată de șapte biserici

Își prindea șuvițele de păr în cruce

Zâmbea. Ce naiba căuta pe perna mea?

Am izbit-o de pereți de teamă

Să nu înceapă să cânte

Prima pentru ultima oară.

(Nu mă privi așa nedumerit ai făcut la fel de câte ori te-ai îndrăgostit decât că acum e alt veac și dragostea e o vișină amară, mușcă din ea cine poate când vrea și scuipă un sâmbure din care nu știi cum se face dar crește mereu altceva).

În numele libertății

Lebedei mele i-am cumpărat vioară

Are concert în fiecare seară

Nu mai cântă doar o singură dată

Înainte să moară.

Diana Bîlea, Constanța

Poetă în virtutea ramurii de măslin

Pun inel pe degetele răsucite în spirală

de pofta cuvintelor

de a crește precum nasturii

de-a înaltul oamenilor,

să descheie pielea luminii

și să închidă lăuntru lui Dumnezeu

în fiecare zvâcnire de inimă.

Miresele umplu o horă de mătase albă

pe care sângele ridică edificii de dragoste -

vocale prelungi,

consoane înfipite până la plăsele,

hiaturi între două izbucniri

de nuferi și suflet.

Scriu în virtutea ramurii de măslin

pentru cei ce caută genunchi

înmuiați în altarul echinocțiilor.

Valurile îmi plesnesc îngerul mâinii

peste răsărit,

mistralul îmi umflă pletele spre apus,

până și tu

te aperi de ploaie cu versurile

de dragoste din care citești tot mai rar

pe motiv că instanța buzelo

nu are destule probe.

Aș putea să te-nconjur cu c'est la vie

și să-ți zâmbesc în timp ce aștepti să vină

prezentul,

dar nu mai am arginți pentru vămi,

doar litere sferice

care pleacă de-a dura peste maluri

să se împerecheze.

Căutând sudul cuvintelor

Vii la capătul frunzelor

într-o nișă a unor petale de lebădă,

cu buzunarele pline de sânii mei și de ieri.

O, peste mine a trecut soarele

de două ori pe zi,

luna m-a legat de mâini

și de picioare să răsar în locul ei

când ploua și se făcea frig.

Am glumit și m-am jucat

de-a v-ați ascunselea cu seninul

într-o străină de care

m-am despărțit târziu și în lacrimi.

Tu te oprești în dreptul unei femei

cu mâinile pătate de cerneală

tânără și frumoasă

și o întrebi dacă nu cumva m-a văzut

trecând o viață întregă fără tine

pe aleile ființei sale.

Picuri de crizanteme uscate

îmi cad rouă pe azi,

rafale de păsări bat la poalele tâmplei

căutând sudul cuvintelor.

Destin

M-am născut pe când suiau în crini pătrarele

lunii – silabă în împletirea poveștilor Dunării.

Fluviul m-a așezat la sân

și pădurea mi-a cântat lumină de leagăn
la revărsat de păsări.

În timp ce îngerul duminicii mă împărtășea
pe stelele goale
cu bucuria din glasul mamei,
eu desenam o logodnă de pești pe apele
fericirii în care începusem să sper.

Așa te-am zămislit pe tine –
Galateu
pe nufărul dintre cuvinte;
n-ai mai încăput în mugure
și ai erupt în cercuri de lumină

Eu alunec ușor prin ele
învelind cerul cu fluturi,
genunchii se scufundă
să aducă nard proaspăt din candela Dunării.

Pe Dumnezeu îl întâlnesc la răsăritul nisipului.
Până la os îmi sunt împlântate urmele-I calde!
Urc în Marii-Magdalene,
trec prin Lazăre,
îngenunchez cu aripile,
iubire.

În oglinda apei,
linia timpului mă ascute
ca să trec fără cusur
prin inelele pe care șarpele,
duios,
le aruncă în mine.

Rubinel clipei

Bărbatul
vine
și își rade barba cu slava iubirii mele.

În pacea lacomă de înțelesuri a odăii,
își scoate oboseala și cămașa.

Ochiul său mă strânge vers cu vers
în alb de lotus întemeiat sub tâmple,
surâde,
mai întâi tandru în timp ce limpezește
catifeaua ultimului gând,

apoi i se tulbură buzele,
devin aspre
precum tăvălugul mâinii suspendat în rubinul
clipei.

Obrajii-mi coboară o punte de maci

pe razele lunii
să treacă parfumuri de ambră și mir.

Sunt aleasă, îmi spun,
să ajung în vârful inimii:
aș putea privi ochii
păsărilor în zbor.

Mă rup din coasta bărbatului
mireană până la ultimul vis,
fluierile picioarelor îmi acordează bătăile
sufletului cu pielea lui caldă.

Greierii ferestrei slujesc în limba lor clară
și tot se aud
trilurile noastre cum țâșnesc
într-un luceafăr de seară.

Silvia Bitere, Constanța

Ei nu au fost niciodată așa
tata nu a fost scriitor
mama nici ea
de ea știți a fost aruncată din rai pe pământ
pe vremea ei nu exista scrisul
cu timpul tata a învățat-o să facă mucenici și
copii
iar eu am ieșit din burta ei într-o zi când
pământul se mișca
în '77
după cum știți
din notițele mele
atunci s-a născut fericirea
și zilele au curs fără calendar
la tata pe genunchi
cu mama la cules de iasomie
și era așa o pace în suflete
că nu mai aveam nevoie de scris
și iubeam atât de mult cerul apa și iarba
încât nu mai aveam nevoie de scris
cândva am iubit un om mult de tot
și nu era mama
și nu era nici tata
l-am descoperit într-o carte
și m-am îndrăgostit de cum era
apoi am început încet să scriu și eu
despre acel om
am făcut un copil
apoi n-am mai scris un an, doi, trei
până când l-am auzit pe unul
că scrisul este pentru cei singuri
fără părinți neamuri sau alte rude
rahat!
și-am început să scriu din nou

Din amintirile altora

aici plouă dragul meu prieten
am devenit imună la ploaie ca și la
sensibilitatea iubiților
ce păcat
ce păcat ar fi
mă deprimă doar gândul că iubirea lor
ar putea dăinui
când bineînțeles ar fi o minciună deosebită
să poți crede în sensibilitatea unor iubiți nebuni
aici e curat e liniște și e multă zăpadă
așa cum îți place ție dragul meu prieten
să dormi pe brațul omului de zăpadă
în timp ce se topește și doar gândul
că iubirea ar putea dăinui
și-ar putea să reapară o dată la un an
desigur dacă și Dumnezeu ar fi prin preajmă
la ultima zăpadă
ce bine ar fi și ce păcat n-ar fi

Ceva din ceva

ceva din ceva trebuie să fi fost la un adică
la primul strigăt plans
un crepuscul ceva
o amintire încrustată într-un perete
unde clipa ca o bufniță surpinsă în prim
plan
în timp ce tu ești atacat invadat de ceva
clipa unui refugiu
și zbang zbang
totul se termină brusc
filmul se rupe
când nu vrei
să ți se rupă
de viață
de viața ta
adio, Doamne!

Emoția

aveam și eu momentele mele
în care mă priveam fix în oglindă
îmi amintesc
îmi apăruseră niște dungi albe imaculate
pe la tâmpile
la început nu am băgat de seamă
ba chiar m-am emoționat
iată cât am crescut

când eram de opt ani
unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt
și-mi dădea careva ceva
mulțumesc

să crești mare!

când am crescut și-am început să scriu
de prin viața mea
despre vecini sau oameni
pur și simplu luați de pe drum
am înțeles mai bine sensul creșterii mele
dar nici atunci nu m-am emoționat
atât de tare ca prima dată
dungile s-au înmulțit
el a îmbătrânit în cele din urmă
și-a pierdut memoria
„Tu vei uita de mamă și de tatăl tău”

atunci la ce să-mi folosească emoția
dacă nu la înmormântarea noastră

Roxana Boboc, Buzău

Silabe orfane

Pentru toate morțile pe care le-am ținut strâns
în mine
și toate iubirile cărora le-am dat drumul
aproape îmi sunt diminețile neîmbrățișate
femeia suspină în așternut
las-o să-ți fie poezie
să-ți răsară în liniile întrerupte
să o privești din virgula cu care desparți
gândurile ca pe niște silabe orfane
cum ar fi să îi strecuri în palmă
epilogul
în care singura noapte
și-a întors ridurile
înspre copilărie
cum ar fi să mă găsești
la jumătate de puls
să-ți bată grăbită o inimă
care nu-mi aparține
într-un moment de rătăcire
să-ți iubesc fiecare fragment
în care m-ai descompus

fără să întreb de ce
de ce

morții se acoperă cu pământ
și cei rămași aud continuu culele lovind în
sicriu

terapia aceasta
când lovești cu versurile
de toți pereții
și speră că cineva îți răspunde

sunt aici
am trăit și eu în tine
sunt la capătul străzii unde
mi-am construit alt epilog
râd zilnic
adorm haotic
și cel mai adesea (te) iubesc

până aici nimic nou
mi-am luat în cârcă iubirile
le urc în turn ca pe niște fecioare
le leg la gură
ce ochi frumoși au spaimetele mele

cum mă privesc ca pe un nebun
ce e cu tine aici
nu ești pasăre
nu ești vis
nimic ne ești

cum să explic
ce frumos cad îngerii
toamna

simt miros de frunze putrede
peste oraș
ațipește ploaia.

Da, Ema

am iubit și eu
o dată la întâmplare
avea șoimi în privire
și otravă pe buze
m-a sărutat
a doua oară m-a căutat în seara fără lună
decupam poeme
și le numeam după mine
mi-a cerut un timbru să-mi trimită cuvântul
dincolo
l-am sărutat

până s-au chircit toate abandonurile
în pânțelele meu
era deja iarnă
fetușii lepădați ai iubirii
suflau peste hornuri
în anotimpul acesta sterp
uneori râde copilăria
la sânul mamei
nu îl pot numi
cu diminețile oarbe
nu-i pot face chip
să-mbătrânească între spaimetele mele

mi-e atât de sete
sorb seva umbrelor
aruncate de trunchiuri de copaci
și nu blestem
nici măcar în gând
că am venit prea târziu
să-i nasc copii de hârtie
să-mi fie...

da, Ema
m-a iubit și el
anonim
atipic
amorf
toate ale lui încep cu prima literă
chiar și primul sărut
e un adagio
care nu poate fi rostit

între timp
ceasul își astupă timpanele
așteptarea ticăie surd
ziua își scoate monedele din buzunar
le aruncă în mijlocul pieței
privind cum mâinile
sunt cupe lacome
pe care nimeni
nimeni
nu le poate opri.

Sperietoare de vise

Tată,
am mai cerșit un an
și am primit exact cât am dăruit
poate de aceea iubirile vin una câte una
defilează în absurdul primăverilor
rând pe rând pleacă
păsări mute
o altă femeie se îmbracă în urzeala zilelor
tu râzi de ferestrele mele decupate din carton
cum să respiri prin ele
uiți că poezia mea e anaerobă
se hrănește din hidrogenul
cu care mi-ai infectat fiecare gând
cuvintele te lovesc cu ciudă
copilul iese din piept și mă întreabă cu ecou
cine sunt
cine sunt
cine?

îmi vâri poemul acesta în sân
nu știi cât de rece alunecă durerea pe gât
mă urmărește o sperietoare de vise
are pieptul plin de vaiete

cerneala se usucă pe obraji
scrisorile se întorc
poștașul dă iar din umeri
în iadul în care mi-ai prins umbra
drumul spre mine e o scară rulantă
alunecând invers

tu ți-ai terminat cafeaua
mă privești cu un soi de mirare
de parcă n-ai ști cum scot din joben
spaima cu mâna

și nu
poetii nu sunt ceruri
sunt oaze în care uneori plouă
alteori se hrănesc din seceta cuvântului
într-un sarcofag de brațe
cu silabe amputate

nu-mi cere să te uit...

Realitate răsturnată

pe frânghia acrobatică
cerul se vede răsturnat
un pas greșit și tâmpile se scufundă în
portalul cu sfinți
trag pe unul de mânecă și-l întreb dacă mi-a
văzut copilăria
am pierdut-o când defilam prin mulțime
cu sticla tatei în mână
el dă din umeri într-un gest incoerent
(îmi aduce aminte de Ema)

am trăit într-un cuib fără ferestre
nu-i nimic, am înălțat tavanul
să încapă toate zările
chiar și cele șterse de pensula apusurilor
”vino, să-ți arăt cum se pictează singurătatea”
m-aș fi așteptat la griuri, ici-colo lumini și un
respiro tăios
nimic din toate acestea
n-am știut când am intrat în poveste
emoția râde lângă mine
ca un copil sfios își acoperă obraji
cerul se răstoarnă a doua oară
și văd sărutul care m-a ținut captivă
în singurătatea celor mai frumoși ani
furculițe se lovesc de aburul absenței
”dejunul vâslașilor” își aruncă umbrele peste
bord
doi călători își fumează gândurile tăcut
din om în om
zăresc femeia care își sprijină chipul pe
zâmbetul meu

de ce ai fugit cu visul? o întreb
până s-o prind de mână dispare

tabloul își diluează nuanțele
ceasuri alunecă de jos în sus
ce să facă Dumnezeu cu timpul prins
în cadrane de memorie
mesteceni foșnesc
suferinzi de Alzheimer
trecem prin culoarul poeziei
obișnuim să ne strigăm pe numele iubirilor
care ne-au locuit
adesea fără motiv
cum ar fi să închiriem durerii o mansardă
în filele unui jurnal
vărs sticla tatei
și plâng.

Melania Cristea, Craiova

Omidă de drum lung

sufletul se face ghem apoi devine fir de lumină
crestează în munți labirinturi roade piatra
și muscă din sternul copacilor
cărarea către Dumnezeu se îngustează
până devine zbor
viața își scutură omizile pe drumuri de munte
liniștea fierbe în abis /șarpe al timpului/
în timp ce singurătatea ca un glonț
rade cerul
hai să urcăm spre calea lactee
cu toate prăpăstiile în torace
m-am sacrificat onest îmi gălgâie cuvintele
în gât /hematii autoimune/
poate fi lumea mai mult decât o copită de cal
rotunjită de stânci?

Clipe

se zvârcolește vântul șarpe ce așteaptă
asfințitul
Preschimă-te în clipe! zice Nichita către mine
simt gustul de tămâioasă al toamnelor
curgerea timpului Dunărea
care îmi scade în piept

aș rodi la fereastra lumii
vie mustind sihastru
dacă stâncuțele nu mi-ar fura inima
uitată pe glie
aerul miroase a nuci verzi
este atât de amară viața trăită pe silabe!
când pleacă berzele când mor cocorii

sufletul meu se întinde în lan

spune-mi

când voi ațipi în lanul de grâu

vei mai secera luna să fiu o clipă cer?

Ultimul ceas

moartea are raftul ei

este scoasă în tiraj redus

numai pentru inițiați

zilnic o curăț de praf

poate se va deschide acum

cât ceasul încă îmi ticăie în piept

să poată citi și nevăzătorii

literele încrustate

de ce ți-ar trebui văz

pentru a gusta deliciile morții aflate pe raft?

nici auz nu-ți trebuie, nici glas

doar palme să o poți modela în formă de zbor

vocalele îți gălgâie în gât

consoanele ca niște monede

pentru vama veche

curg din paginile cărților

ți-ai prins cordonul ombilical

de limba ceasului

azi moartea te prinde în lesă

citește-o ca la prima împărțășanie

fără auz fără văz

cu ochii deschiși înlăuntru

Apelul de dimineată

mi-a spus „bună-dimineța”

în anii mei romantici

dar ziua nu începuse bine

se strâmbase poetul la ea

făcea apelul de dimineată

după o beție cumpărată la litru

nu i-am răspuns decât

să-mi lase zilele nescrise

la apel nu răspund

în serile când negrul din cerul gurii

nu mă lasă să dau seara bună

așez luna pe alfabet

mi s-au albăstrit unghiile de cerneala

care se scurge din cer

timpul sâsâie ca un șarpe

agățat de sternul meu

saliva secundelor îmi unge

memoria de scurtă durată

din torace ziua eclipează fanta destinului

scriitorii scuipă o zi bună

printre dinți

ziua / diorama perfectă/

mușcă din cel care scrie până la os

Georgi Cristu, Galați

Aplauze

Era atât de frig

încât noaptea căzută se curbase ca o cupolă

împrejurul meu, iar stelele codane

prefăceau pământul lungit pe spate

într-un ocean de cioburi stelare

cu străluciri tănuite de soare.

Era atât de târziu

încât timpul a uitat de mine, lăsându-mă

pierdut în gândurile mele prin care treceai

fără să ne vedem, ca o acrobată

evoluând la trapez,

aplaudată la scenă deschisă.

Poți ține minte însă,

că pustiul sapă vizuină în toate.

Marele semn

Degeaba țin luna legată în priviri

așteptând-o să crească, micșorând depărtări;

pendula veche din hol, sătulă să numere

absențe,

doarme visând alt refren tremurat pe cărările

ei;

pereții caută să ascundă ecoul scăpat în

imponderabilitate

dintre oftaturile unei mușcate.

Cum ar fi dacă singurătatea n-ar fi fost

toate marile mele iubiri.

Degeaba am pregătit totul

pentru îmbătrâniri.

Din scenariul acesta inventat lipsește

un mare semn de întrebare.

Nu alunga tăcerea

Noaptea însăilează în firele ierbii crescute
până la brâu

o liniște grea care apasă

în ochiul fântânilor stele

și zâmbetul tainic peste buze fierbinți.

Gândurile se desfășoară lent

ca un ghem de lână

(ele sunt drumul meu până la tine).

Ți-aș șopti la ureche
pohemul scris despre noi
în care am înșirat, întorcând timpul,
povestea mătăsoasă de iubire în culori
sticloase de mărgele,
dar ai rămas atât de frumoasă
încât nu ți se potrivesc
cuvintele mele omenеști.

Scrisul așteaptă naiv să învețe limba
neinventată de nimeni pe pământ.

Am făcut o gaură în cer –
ca un gest cu adevărat amplu
prin care putem privi dincolo de început,
desăvârșirea,
acolo unde exprimarea
se face spectaculos prin tăcere.

Chiar dacă

Chiar dacă
valul îți va duce în mare
urma picioarelor dezgolate,
împreună cu scoici născătoare de perle-lună
voi face șiraguri misterioase să nu-ți uit chipul.

Chiar dacă
Vântul îți va ascunde răsul roșu-pătimaș
în ochiul amurgului
voi ști că viețuiești în inima mea ticăitoare
din care se iese doar prin explozie.

Chiar dacă
sclipirile părului
vor fi semămate de noapte printre perseide,
îmi vei veghea visele,
justificând existența îngerilor.
În privirile celor din jur
pot să văd cât de mult te iubesc.

Alexandru Drăgănoaia, Stolnici, Argeș

Câine bolnav

un câine bolnav
trage să moară-n amiază

interioarele îmi dau de gândit
în unele este întuneric
în altele nu poți să calci
de cadavre întinse pe jos

d-aia umblu mai mult pe dealuri
prin văi prin tufișuri

unde mă culc cu nevasta lui cutare
sau a lui cutare

una a venit la întâlnire
cu capul lui bărbat-su
într-o sacoșă

am jucat șptic în trei
pe porunci
l-am trimis să întoarcă vacile.

Balul de sâmbăta morților

închideți-vă muștele închideți-vă muștele
nu le mai lăsați libere pe ulițe

la balul de sâmbata morților
am cântat în orchestră
cântam și ne creșteau bărbile
ne bărbieream pe rând
și iar cântam
apoi
morții au luat-o în sus în jos
priveau lung peste uluci în curți
cei cu AVC
chiar își aminteau
unde au locuit cândva

la noapte
la această casă
un suflet se va ridica la ceruri
cu pieptul gol
îngerul Domnului
s-a întins pe pământ
sub fereastra-i.

Felinare

adevărat
vor fi mântuiți cei care
în ungher întunecos
își înghit cu
minte pilulele întrebările
dimineața la prânz seara
miluiește Doamne o linguriță
înainte de fiecare masă
vor fi mântuiți

prin
copiii – felinare

mestecă lame de ras și
în piața mare
se răstesc la Dumnezeu.

Lume lume soră lume

o vacă galbenă
este
atunci când te paște
și te tăvălești și urlă
în sânge din sângele tău
în carne din carnea ta

o vacă galbenă
este
atunci când te strivește
cu tot
cu patul suferinței
și urci în trenul care rămâne
și pleacă gara

soră lume
tu m-ai născut în moarte
unde îmi sunt hainele
să nu umblu gol
înaintea Domnului meu.

Lusiana Drăgușin, Slatina, Olt

Piața Iubirii

vând cuvinte ornate cu litere,
și bucurii glazurate cu marțipan;
nu mă sperii dacă nu dorește
nimeni să cumpere,
în fond, nu știu să împachetez,
nici să strig tare, ehe...
nu sunt egoistă, dar ce să fac,
nimeni, dar nimeni,
nu mă vede, nu mă aude,
mă voi muta în piața Iubirii,
am aflat adresa de la un copil,
citise un afiș, unde, scria mare:
Lăsați copiii să vină la Mine!
pornise într-acolo desculț,
urmați-mă dacă doriți, dar nu uitați,
pășiți cu grijă peste urmele mele,
să nu le ștergeți,
vreau să fim cât mai mulți!

Bucuria unui tine, cu tine, în mine

În adâncimi de suflet înmuguresc dorințe
împăcate de fantasmăle trecutului,
fiecare sunet imploră gândurile
care fac echilibristică pe frânghia de stele
cautând infinitul suspinelor,
e o desfătare preumblată prin
talpa cerului fremătând nelumesc;

aș fi vrut să-mi mângâi rănila
cu un singur gând,
ah, câte poți pune în el,
învață-mă să fiu adiere sau fior
căci numai așa mai pot trăi
bucuria unui tine, cu tine, în mine...

Urcușul libertății

Îmi decupează ora din secunde goale
Iar zilele tiptil pășesc spre cer ursuze,
Fărăme ruginii adie peste lutul moale,
Se sinucid dorințele prea des confuze.
Nici timpul parcă nu cunoaște glasul
Urcușului ce geme fără vreo risipă
E rătăcire și durerea îmi împinge pasul
Spre zborul mărginirii, preț de-o clipă.

Mi-e dezgolită de lumini tăcerea
În marea nopții asudată de smaralde,
Zac mieii muți și-așteaptă învierea,
Întâia libertate peste trup îmi cade.

Îmi sângeri

înghesuite gânduri mă condamnă
iar ura cerne scânteind atingeri
văd urma cuielor în a mea palmă
simt cum în inimă, ușor, îmi sângeri;

aud apusuri albe în zălude vise
și caut urme ropotind în tine,
căci n-am uitat ninsorile promise
din cerul cel zidit, demult, în mine.

Cristina Firoiu, București

Tăcerea ce ți-o tac.

Și te-am iubit cu groază și nesaț
Simțind o Afrodită înspre pieptu'ți;
m-aș răstigni pentru tăcerea ce o tac
de-aș cuteza în suflet fără felu'ți.

m-aș tot minți, mințind și mincinoșii
ce nătărău și gol de plinu' vieții
am fost ...sorbind făptura-n rochii roșii
când carnea-mi vie putrezea și morții.

Și nu-nțeleg de ce, din auzite,
Nu se mai știe-al cui e Dumnezeul:
Iubitei, ce-am lăsat-o în cuvinte
Ori crezului ce se-mbrâncea cu Eul?

Dar ce contează? Te-am iubit cu frică,
Spălându'-mi ochii cu-amintire nudă ...
m-aș duce înspre lacrima cinstită
s-o rog să te cuprindă-n vină crudă.

Și tot n-ar fi de-ajuns înspre Pământ
Căci Prometeu iar s-a luptat să-și țină focul,
Din apa ce o scald citesc un gând :
Că Afrodita s-a predat, ținându'-ți locul.

Și ieși, iubito, să-ți răpesc auzul,
Îmbătrânit de spicul ars de Soare,
Pistrui să-ți desenez pe-obraz,iar sânul
Să-ți tremure-a ființă ce nu moare.

Rodi-voi tot alaiul cu povești
Să-ți crească-n palmă mușețel și drag,
Și-atunci vei ști că nemurire ești ...
Închei aici tăcerea ce ți-o tac.

A posteriori

Îmi place cum stai așa timidă pe umerii lăsați
de Dumnezeu
În continuarea mâinilor mele bătrâne.
Îmi place până și aerul tău de tandrețe
deșuceată și șubredă
În continuarea păcatului meu din pântec.
Îmi place cum m-ai lăsat nemuritor
În continuarea crimei pe care ai făcut-o
Iubindu-mă.
Draga mea, idee,
Femeia din tine e fragedă înspre atingere.
Și totuși ,
Să-ți amâni umerii lăsați de Dumnezeu
E ca și cum orice tandrețe deșuceată și
șubredă se găsește în mine ,
după care devin nemuritorul de rând
Aflat la graniță cu atâtea Eve.
Dincolo de această noapte,
Iubita mea,
Ne-a speriat ceva,
Și anume,
Faptul că nu ne-am văzut niciodată.
Dincolo de această noapte,
Iubita mea,
Ne-a mai rămas ceva,
Și anume,
Faptul că nici pe Dumnezeu
nu l-am văzut vreodată.

A priori

Să mă duc
Acolo unde stejarul ia locul bătrâneții tale

Și îți șopteste ultimele cuvinte de părinte
înduioșat.
Sub umbra acestui ostaș de himeră
Să-ți dau îmbrățișarea îndepărtării de umbre
Să-ntorc timpul înspre tine cu milă
Și să-ți spun ce dulce mi-ai fost
Și ce mult ți-am murit.
Să mă tot duc
Acolo unde stejarul îți joacă tinerețea în iele
Și din coaja lui să tot sărut amintiri
Ca un trubadur ce iertare de salcie ți-a îngânat.
După toate acestea,
Voi fi adăpostit sub pământ dulce și ud
De lacrimile ce ne-au legat venele între ele
Până ne-a sufocat împreunarea.Și totuși,
mă voi întoarce
Către voi
Cu altă frică
Cu altă viață
Ori cu altă mamă.

Fără umbră,
Pământul
Nu ar fi știut niciodată
Câte suflete trebuie să bucure stejarul
Câte inimi trebuie adăpostite în coajă
Ori câte trupuri trebuie
îngenuncheate în despărțire
De împreunare.
De mamă te țiș în bătrânețea ce mi-ai arat-o
În brațe și-n obrazu' crăpat deja de
Insolația copilăriei mele.
De viață te caut în altă mamă,
Că
Poate
Acolo sus
Stejarul
Nu a știut niciodată
ce-i aia
umbră.

Ai grijă

Ai grijă de mine la poală de viață...
Îmi trebuie cearcăn udat de surâs,
Ai grijă de mine când merg pe o ață
Să-mi gângure frica popas despre plâns.

Ai grijă de mine, de-adorm dimineța,
Nici nu mai știu de găsesc în tardiv
Vreo casă cu mama ce-și crește paița
La ceas de netimp în timpul cu tiv.

Ai grijă de mine, sunt dorul de ură
Ce-și mângâie chipul aflat între ochi,

Ai grijă de mine și cere-mi măsură
Să iert neputința ce-mi ține deochi.

Ai grijă de mine, și-apoi urlă-mi zațul
Cafelei băute cu lapte de mamă,
Nu știu eu prea bine s'-apropii cu brațu'
Iubita-mi ce moare în mine ca pradă.

Ai grijă de mine, sunt insul durerii
'nvierii de sat din care născut
Luat de la sânu' cu doru' muierii
A stat să vegheze la glasul' lui mut.

Ai grijă de mine, te rog înc'o dată,
Se-ntâmplă ceva înspre noi cugetând:
Miroase a timp și a viață de tată
Ce-și plânge obrazu' cu brațul lui stâng.

Ai grijă de mine, eu plec de acasă,
Păstrează-mi credința c'aștepți iar în prag;
Aprinde vederea și las-o pe masă
Și pâlpâie-mi chinu' că fug în toiag.

Ai grijă de tine, nu meriți bărbatu'
Ce-alege ochiri în orbiri de viață
Ai grijă de tine și-nvață pe altu'
Să-și poarte curaju' de cearcăn pe-o ață.

Andra Gabor, Târgu-Mureș

Dezlănțuind

agale stă stingheră
o sferă ce plutește
în larg se scaldă mareața soacră
a lanțului stelar
și plânge...
ea plânge și se preface în particule de praf
însă lacrimile ei sunt un univers de culoare
și rana lăsată de buzele nopții o poartă
ca pe-o podoabă
dar... totuși... ea e mama focului
și din foc se naște foc.

Artă rupestră

ei aud
ne văd
și ne ascultă
pereții ruși din antichitate se roagă
și ei stau întinși de-a latu'
ca și cum unul pe altul se iartă
când ei șoptesc
și când ei cântă

lumea e absorbită de a lor putere
și firul de energie din gând intră în a lor aură
și ne consumă
dar furtul lor e semnificativ
iar atunci noi renaștem
noi
curați
și absolut vii

Ce e lumea?

nu mă lasă să cânt
și îmi taie aripile
nu mă lasă să gândesc
și mă încătușează în veșminte de fier
nu mă lasă să sper
și mă pune să însemn o hârtie cu pătrățele
nu mă lasă să iubesc
și mă judecă pentru ceea ce cred

spune-mi tu
ce e lumea?

Act de sacrificiu

spune-mi
de ce plângi?
îți e ars obrazul și se preschimbă în lut
dar lutul e pământ
și pământul îți sărută picioarele...

Mihai Gaftoneanu, Botoșani

Theatrum mundi

„Prezentul este o continuă așteptare a viitorului.” (Blaise Pascal)

...Uimit la extaz de spectacolul lumii
pe scena de lux a **Divinei Istoriei**,
de veghe în turnul de fildeș al vocii cetății,
Vae victis, șoptesc tulburat, coplesit
de spasmele **Terrei**, o **Troie Modernă**,
un mit ce se stinge sub cleștii-ecluze din lăncii
și săbii de foc
cu vuiet sălbatic de care în goană și tropot de cai,
rivalii, urmași lui **Ahile** și **Hector**, se luptă,
sub semnul lui **Ares**, o torță imensă-i pământul
în flăcări,
despotice, presară cenușa **Eol** peste marea de sânge,
talazuri cu spume aleargă la stânci, e haos la culme
iar noii ahei, printre „*Prosit!*” și „*Ergo bibamus!*”,

înaltă urale, un tunet de „*Vivat!*” cutremură
cerul,
prin *omnia vincit amor*, iubirea învinge mereu,
concordia civium își ia trup de vis,
o **Clio** grăbită dispăre în noapte cu pași de
Atlas
privind cu mânie în spate
și pleacă departe-departede de tot
spre țărături ce pacea așteaptă de mult,
văd robii livizi așteptându-și sentința,
cu lacrimi în ochi murmurând
că încă nu-i totul pierdut
iar ziua cea mare-i aproape,
speranța e tot ce avem,
ex osibus ultor, vom fi răzbunați!
...Resimt cu putere secvența-prezent din trecut,
fatidic *memento* acum și aici,
relicve-secunde în mers monoton,
o ploaie proscrisă de așchii din **Cronosul**-
cedru,
titan exilat din infernul lui **Dante**,
nisip ce erupe din timpul clepsidră-vulcan,
torent piroclastic-izvor care moare încet,
un fluviu-cortegiu amar, nesupus și tăcut
spre **Marea-Albastră-Cu-Zile-Trecute**,
mutatis mutandis,
miracol atavic *post mortem*,
emfatic, un *astăzi* exotic îmbracă abstractul
sub lava cu riduri amorfă și rece,
apoi se închide ermetic în stâlpul de sare,
un monstru, o hidră cu chip de **Heracle** inert,
grotesc ritual, abscons purgatoriu impus,
un rol secundar, cenușiu între nimfă și sclav
de megaregistrul votiv, prometeic cadou
în care cu greu recunosc,
senină, firavă, discretă,
amprenta fugară a zilei de ieri,
un fulg efemer sublimat pe altarul gândirii,
scânteie de geniu desprinsă din **Rugul**
Sardonic,
o *vorba* (ce) *volant* gonită pe veci în surghiun
când *scripta* (ce) *manent*, regină, se urcă pe
tron...

Per aspera ad astra

„*Țintește spre Lună. Chiar dacă nu reușești,
vei fi măcar printre stele.*” (**Les Brown**)

...Pe **Via Dolores Catharsis Cultura**,
sibilic convoi nesfârșit de fantasmă,

o **Cale Lactee** difuză, pășesc
cu tălpile goale prin spini ascuțiți,
covor dureros de tardive regrete,
onirică punte ce leagă *ars longa*,

eternul **Apollo**, tiran imperator cu lauri pe
frunte,
de jocul de iele-ondine numit *vita brevis*,
un abur subțire ce urcă spre zori
și pierde *con brio* discret în amurg,
prolific principiu miraj,
o scară-coloană-spirală,
magnificul șarpe teluric-ceresc,
eliptic traseu insolit,
extrem edificiu cu trepte de trudă și chin,
romantic versant înspre stele, departe,
traseu desfundat fără capăt de drum
pe care nicicând-nicăieri nu găsești un refugiu,
olimpic parcurs către piscuri de glorie,
turnir alegoric cu focuri bengale
în care cununi și coroane se nasc la minut,
eresuri-comete în rochii cu trenă ce pier
pe tonuri lugubre de misa *piano*,
bizar *recviem* în concert, un sigiliu regal
purtând picături-reverii spre **Oceanul Tăcerii**.
...Cu greu, greu de tot, ne mai ține pământul în
spate,
chiar suntem prea mulți, mă întreb intrigat,
sau doar mult prea mulți cu prea mult
și mulți, mult prea mulți cu nimic,
iar noi nu mai știm ce înseamnă
să cauți **Curat-Adevărul** din *vitam impendere*
vero,
să lași neschimbat echilibrul naturii,
arpegiu mimetic, dureri de noi faceri auzi
peste tot
iar scurte momente de tihnă crestează războaie
de-a valma,
destul, eu vă spun doar atât,
ce vremuri ciudate trăim,
căci lucruri stranii de tot se întâmplă pe glob,
sensibil, profund, talentat, declama
cu suflet deschis pe o tavă din aur curat,
retoric **Poetul-Orfeu** către **Factorul-Timp**,
Grav-Cerber-Dragon, **Necrofagul-De-Clipe**,
Mustang-Inorog aruncându-și coama în vânt,
himeră, un **Hermes** ce urcă solemn
pe tronul-enigmă perfectă,
de unde spre unde ne ducem,
și, sacerdot fascinat de exodul galactic din care
se naște
incognito vulgus elite, popor migrator anonim
ducându-și stigmatul *multum in parvo*, mesaj
concentrat,
ecvestre fantome ce pier survolând orizontul-
cortină,
prietenii, *sic transit gloria mundi*, și-a spus
resemnat...

Quo vadis, alter ego?

„Marea taină a existenței nu constă în a trăi,
ci în a ști pentru ce trăiești.” (F. Dostoievski)

...*Est modus in rebus*, există măsura în toate-
în fața **Supremei Instanțe**, *pro domo* pledez
vinovat,
mea culpa, admit, n-am crezut că nimic nu-i
mai greu
decât, pas cu pas, să prevezi **Viitorul** -
quod scripsi, scripsi, am scris ce am scris,
îmi spun consternat, umil pelerin rătăcind
visător
la margini de lumi, între astre informate,
ciclopi-galaxii ce plutesc spre **zenit** sau **nadir**,
cohorte de globuri din sticlă urcând sau căzând
în abis,
supuse vestale în zbor cu destin sideral,
perenă chemare la *nosce te ipsum* -
nici eu nu cunosc cine sunt, călător din
legende
cu aripi de **Phoenix** prelungi,
fărăme uitate din vechi paradisuri,
imagini-istorii-destine în șir,
steril apocrif decantat care poartă spre cer
un vid redundant pus pe note de marșuri
funebre,
un **Retro Tablou Enigmatic** frânturi,
boom puzzle entropic ce curge
cu mistic *modus vivendi* sub lespezi de piatră,
himere-coloane-statui-năluciri
cu brațe întinse de monștri-coșmaruri
lăsând peste timp o amprentă-portret,
pecete-simbol unui **Rege Etern**,
mag pictor *magister* cu dreptul de *veto*
suprem...
...*Non decet*, aceasta e totuși prea mult,
ilustre sol *doctus cum libro*, cupidă tobă de
carte,
un alt **Magellan** spre **Limanul-Cel-Bun**,
grăunte eclectic din **Spiritul Unic**,
Sublim-Necreatul-Punctul-De-Start,
Izvorul-A-Toți-Și-A-Toate,
Mai-Mult-Ca-Perfectul-Mirific,
gândesc resemnat cu umor,
mărunt, anonim, apatrid fir de praf,
un pumn de argilă spoită cu suflu de viață,
persona non grata, damnat pentru sperjur
pe veci-*flagrante delicto de jure et facto*-
la ziduri de plângeri cu valuri de lacrimi
și stâlpi de oprobrii și chin,
ereticul scribe imatur răzvrătit,
un **Midas** efeb pământean în exil,
o pânză perfectă de **Rubens**, zic unii,
iar alții, un lut bătuit de orgolii-

ex nihilo, nihil e lege, nimicul va naște
nimicul,
o stană de piatră, dictonul nu face rabaturi,
știți asta prea bine, desigur, dar vrei să pătrunzi
fiat lux,
râvnind la **Secretul-Cel-Mare**, intrarea pe ușa
din față
dar, **Doamne**, *cui bono, cui prodest*,
cui mai ajută aceasta când nimeni nu crede pe
nimeni,
căci *nemo propheta in patria sua*...

Nihil novi sub sole

„Omului îi trebuie un vis ca să suporte
realitatea.” (S. Freud)

...Sub soare nimic nu e nou într-o lume
străveche
din sclavi osândiți să vâslim la terestra galeră
în care... ah, crud *volens nolens!*... legați
cu ancore-lanțuri de spațiu și timp
prin strict necesarul din verbul „a ști”
plătim un tribut consistent într-un număr de
ani -
la unii mai mare, la alții ridicol de mic -
trăind când extazuri-măririi, când căderi-
agonii,
ținând un mai bine contrar, dialectic vorbind,
la ceea ce credem că este bine comun,
căci *acta non verba*, îndemn categoric la fapte
nu iartă pe nimeni,
apoi ne retragem sfioși în imperiul de umbre
din anticul **Hades**, o taină de veacuri cu cifru-
obstacol,
spre locul ascuns omenirii în care,
ne spune complice o **Voce-Ecou**,
sub cețuri-perdele de bezne cu franjuri-dantele
din stele,
vom fi fericiți sau pierduți, după cum ne-am
ales
în scurtul răgaz temporal alocat
aici pe albastra planetă ce ritmic își schimbă
macazul
din mersul acestui bezmetic, lung roi de
lăcuste,
de harpii în marșul frenetic din rău spre mai
rău,
un lan roditor de speranțe ca mâine va fi
un câmp invadat de tristeți-buruieni,
din pajiștea verde se naște deșertul, grăbind
prematur
o zi după alta spre gongul final, nedorit și
incert.
...Cuprins de reflecții acide, tăcut meditez,
un **Argus** privind spre coline de zări adormite,

la **Nordul** cu astrul busolei minune,
în dreapta la **Soare-Răsare**, în stânga la
Soare-Apune,
decor-maraton printr-un mic univers,
gigantic pendul temerar în balans suveran
purtându-și pecetea-stigmat de capriciu
modern,
excentric arpegiu-colind-*via sacra*-tablou,
empiric portalul cu sens unic(at)
spre templul **Eden**, **Sanctuar Absolut**,
acolo puțini, *rara avis* aleși,
ajung să-și primească răsplata cu *bene merenti*
și iarăși, o **Voce-de-Tunet** revine:
*-Aici este, iată, cheia la poarta
de care odată ce treci, un drum înapoi nu mai
e!*
...Teribil secret, mă tentează, un nod gordian
mă așteaptă să-l tai,
sunt liber să risc, să încerc, de ce nu,
livid, cu emoții deschid, fac un pas însă **Glasul**
răsună sarcastic
cu timbru metalic tăios ce condamnă:
-Qui scribit, bis legit, când scrii recitești,
de astăzi în restul de viață, sisific-esopic ca
scrib vei trudi
în lungul periplu spre *multum non multa*
trofeu,
urbi et orbi, acesta e omul (secund *ecce
homo!*) cedând la ispite,
nevolnică **Parte** dorind să surprindă **Întregul!**
...Iar visul celest se încheie și, trist, mă trezesc
aruncat pe pământ...

Floriana Genes, București

Sentița

Meticuloase pânze surâd îmbătător
Pe ape fără maluri ce-și caută izvor.

Sub ceruri gri dorm perle captive in pocal
Și răspandesc arome de flori de portocal.

Fragmente de oglindă captează nemișcări
Sub unde de sirene din false-ndepărtări.

Colindători de țărături aruncă dezrobiri
În văile lacustre săpate de iubiri.

Sub ancora tristeții epavele se sparg,
Pun frâuri nedreptății și libertății prag.

Răsare o balanță cu talere de fum
Ce leagănă agale al tinereții drum.

Draft cu solicitare

În meseria mea, tot ce aud și văd
se țese ca dintr-o mașină de cusut:
mult zgomot plimbă falduri de texturi și
nuanțe,
spre împlinirea unei finalități la care nu-mi
este îngăduit să fiu martor,
iar din când în când,
într-o descătușare a dramei de nestăvilit,
se mai rupe și acul.
Mă simt, adeseori, ca un confecționar orb
într-o fabrică de vise deșirate,
a cărei străduință e preluată de mașinării
imense
la sfârșitul fiecărei zile de travaliu.
Sunt o rotiță a Marelui Sistem de viaducte
pline cu lacrimi și lamentări,
un creuzet supurând
de germenii dorințelor înăbușite
de pistilul nemilos al fricilor și
mă străduiesc să-mi îndrum cu demnitate
stâlpul,
mimând mereu aceeași seninătate
impenetrabilă.
Asta mă face ireproșabil și respectat.

Electorat

Suntem copiii stemelor ce-au ars
Când fremătând, ne dezgolirăm arborii
Din ceștile cafelelor de parastas.

Borcanul veșted după cablu stă retras
Ibricul lamentărilor îi ține loc de creuzet
Și noi veghem ursuzi la umbrele de ghimpi
Le îngrijim cu aburi șubreziți
Și pânze mici de geologi distrați
Sub mâini ne umblă șlefuind.

Suntem copiii cuielor din dinți.

Dezamăgire

Din cercul deschis al chinului amar
Pe aripi de revoltă, spini de proscrisi apar.
Se leagănă-n suspine, boltesc fără habar
O arie de plâns cu zâmbet de hoinar.

Norocul zace crâncen sub cerul plictisit,
Cu norii post-vulcanici ce iar s-au umilit,
Cu fagurii profetici mereu de neclintit,
Sub straja mântuirii ce limpede-a grăit:

-Noi vom lupta feeric cu mii de siluiri,

Pământul luciferic va naște-nchipuiri,
Dar crestele-nflorite ce leagăn-amintiri
Vor spumega în innuri de vagi nelămuriri...

Iar sursurul lăuntric din pure căutări
Va răsuna potrivit penultimei strigări;
Va dărâma crâmpie de solzi încolăciți
Și va cresta-n condeie eroi nemărginiți.

Vor triumfa sihastru catrenele de flori
Și vor masca albastrul troienelor de nori.
Din fire de tămâie oceane vor pași
Valsând spre lumea largă
și nimeni nu va ști...

Teodora Gheorghe, București

Elefantul cu portocale

În spațiul dintre gândurile tale s-a strecurat un
elefant

e puțin bizar și deloc explicabil
de-a dreptul abominabil
îți ocupă liniștea într-un fel care mă irită
face acrobații cu o portocală
pe amigdală.

Îmi ghicește trecutul într-o damă de pică
de unde știe atâtea despre mine
e un elefant mic, dar le zice bine.
Dacă ți-l imaginezi devine real
de-asta ți-e frică, n-ai unde să-l ții
ai putea să-l scrii, zic eu.
da, spui tu, bună idee
și începi să schițezi un poem despre un elefant
care jonglează cu portocale
și țese cabale.
Acum ne uităm amândoi la el
cum se zbenguie pe hârtie
frumoasă nebunie!

Timpul care a coborât din ceas

Din ceasul cu pendulă se coboară
Un timp cu brațe lungi și pălărie
Îmi face semn așa, într-o doară
Cu ochi vântoși și umblet de stafie.

Măi, timpule, spre ce eternitate
Ai apucat-o așa de dimineață
Cu ore negre-n spate, înșirate
Săltând în mers ca o paiată?

Îmi trage o otheadă pișicherul
De zici că i-a înghețat secunda.

Se-ndoaie plopii, se înclină cerul
Oceanele își pleacă unda.
Om trist și gol pe dinăuntru
Ce-ți pasă ție unde-mi port eu clipa,
cu ce singurătate gri îmi umplu
apăsător și falnic pripa?

De secole întregi îți stau alături
Și te veghez ca pe-o icoană
Dar tu mereu mă dai în lături
Preocupat de-o veche rană.

Eu îți ofer aici, acum și Este
Tu mă înșeli cu *ieri* și *niciodată*
Aștepți o neînțoarsă veste
În stânci de nicăieri săpată.

Te părăsesc, monșer, îmi spune,
Și-mi face semn cu pălăria.
De-acum sunt un copil pribeag în lume
Mă duc la Dumnezeu să-mi iau simbria!

Eliberare forțată

Duhul din sticlă a ieșit unduindu-se
ca o dansatoare exotică
Ce dorință mai e și asta, să fii fericită,
m-ai deranjat din somnul meu de o mie de ani
și un pic
pentru un moft existențial care, știm cu toții
este total iluzoriu și absolutizant derizoriu
pe care nici zeii din vechime
sau cum mama dracu s-o numi efervescenta lor
nemurire
nu-l socotesc mai important decât o tuse în
amiaza mare;
pentru o toană la care marii filosofi au visat
până când au îmbrățișat cu buzele marea
nebunie
ca pe-o gură de sticlă din care curge mereu
același vin stătut.
Tu îmi ceri mie să te fac fericită?
unde ți-e voluptuoasa superficialitate
care îl deosebește pe om de animal
și îl așază în rândul ființelor sublim oprimate
și încântător de triste.

M-am uitat la duhul cu pielea mai albă
decât a mea
i-am zis:
uite, vezi, felul în care vorbești mă face
fericită
mai spune, îmi place cum gândești.

De-a moartea (sau confesiunile unui poet ratat)

Azi am murit a doua oară
și-am plâns cu lacrimi de cerneală
o poezie
o nevestă
o fereastră.
O umbră cu miros de alifie
o buză șifonată de stafie
mi-a măturat în vis sicriul
chemând cu-un deget vizitiul
grăbit
smerit
și plictisit.
Și dricul m-a purtat prin ploaie
eram un ghem de oase și văpaie
iar liliicii-mi împleteau cunună
din ochi de mort și pulbere de lună
din melci
mătase
și trifoi.
Dar mâine nu voi mai muri
voi plânge doar cu lacrimi cafenii
o poezie
o nevestă
o fereastră

Maria Giurgiu, Pordenone, Italia

Castelul speranței

Am privit cu durere lumina cum se frânge,
în ochii oamenilor ce pierdeau orice
speranță, lăsând locul tenebrelor disperării
și a-ncolțit în inima mea dorința
de a deveni constructor.
Să ridic în picioare din pulberi
castelul certitudinilor și credinței din oameni
în năzuințele mari, în magia ascunsă-n iubire
de semeni. Dăruind un pic din ce-avem bun
altora vitregiți de potrivnica soartă
I-am clădit temelii trainice
pe stânci aduse din munți de credință
ai bătrânilor zei care-au zidit temeliiile lumii.
Am cules din suflet, pulbere de iubire
amestecată cu multă încredere
în forța invincibilă a luminii divine
ascunsă adânc în spirit de oameni
și-n sufletul meu. Am amestecat
pulberea magică, cu apă vie
din fântâna speranței și apă moartă
din adâncuri de veacuri, ca să-i dea
trăinicie ; am înălțat ziduri din lumină

în spirală, cu trepte clădite
din azurul din cer și aur din soare
și stele și alb, cules din Calea Lactee,
i-am înălțat uși și ferestre din cristale și perle
lăsând deschis să pătrundă înlăuntru prin ele
adieri de încredere din flori delicate
crescute în suflet, în castelul meu de speranță
să dau adăpost copiilor.
Nu voi lăsa, ca de pe tinerele fețe,
să se mai stingă vreodată lumina
și stelele din priviri. Din inimi,
să crească aripi năzuințelor avântate,
în pieptul pruncilor zămislți din iubiri
și-n oamenii dornici
să semene-n lume o viață mai bună,
să facem Pământul un adăpost sigur
în etern, pentru viață.
Să apărăm țara și libertatea noastră
de dictatori monștruoși, fanatici care
vor să subjuge terorii popoare,
destine și libertatea de cuget.
Magia castelului meu să-i apere
și să le inspire creaturilor de lumină
curajul de a fi libere să iubească, să zboare
năzuind spre infinitul de zare,
să adune-n căușuri lumina eternă,
să o semene-n răscrucile lumii stelare
spulberând pe vecie durerea și deznădejdea
crescute din sărăcie și foame sau boli,
din crude războaie și perverse, fanatice terori.

Fantoma vechilor colinde

Catrenele lui Nostradamus
Și Apocalipsa colindă, tesaurus
Dezvăluie tainele manuscriselor
Cifrele se scriu pe elipsa stelelor
Din coduri luminând destinul națiilor,
Planetele grele se aliniază
Nefast, libertatea amenințată
Cu moartea, se-nlăcrimează.
Uranus și Mercur în qvadratură
Complot la bătrâna regină
Tabla de șah a bătrânului continent
Se răstoarnă străpunsă de un trident
Se amestecă iar piesele, se reîmpart
Sortii, se întorc la viață bătrânele scorpii
Caii adormiți și pionii și leii se răzvrătesc
terorizați de noaptea walkiriilor
pogorând peste secole de progres.
Bat în porțile mileniului colindătorii
Vestindu-ne zorii erei terorii
Al șaptelea înger colindă și rupe sigilii
Trâmbițele răgușite vestind sortilegii
În suflete, uitate colinde trezesc nostalgii

Se răscolesc pe o parte-n morminte
Oștirile ce dorm de veacuri pe stindarde
Ne colindă spiritele întristate
Ale vechii Dacii, sabia Mușatinilor
Geme ruginit din negura veacurilor:
„Vreau capul vânzătorilor!”

Sub asediul terorii

Zâmbete exaltate,
ochi scânteind în luminile
reflectoarelor ce se-aprind
și se sting în ritmurile
muzicii ritualice, mășăluitul
Inimilor tinere pe bubuitul
Tamburilor și-al chitarelor,
dezlănțuitele energii ale muzicii
Învălburează pletele lungi
ale soliștilor precum lanțurile
de ancore ale corăbiilor wikingie.
Libertatea e asediată de demonice
energii ce învăluiesc în pânze
de păianjeni-vampiri
și veninul văduvelor-negre
zâmbetele copiilor și orașul.
Moartea se prinde de mâini
în sarabanda execuțiilor
se dezlănțuie ploaia
de flăcări și plumb, escortată
de spiritele negre-n alaiuri
cu ochi de nebuni și ciocuri
de hidre, hrănind iluziile unui
zeu păgân, cu jertfe de sânge,
de carne și scrum. Păsări
negre de pradă,
împânzesc nopțile senine
cu vaier prelung, ochii șerpilor
dorind să-nlănțuie
hipnotic, sufletul lumii
în temnițele tenebrelor.
Cad laolaltă copiii pământului
și păsările morții
în plasa păianjenului
în inimi curge prin venele timpului
venin de văduve-negre
și năvălesc torente de teroare.

Nu mutilați spiritul poeziei

Nu-i îngrădiți spiritul de-a plâsmui
miraje din visuri cu aripi sau iubiri,
n-o văduviți de misterul simțirii,
de ochiul lunii și de tainele nopții!
Versul ei îmbracă zborul înaripat
al dragonilor, care aruncă flăcări

și jerbe de lavă din măruntaiele Geei
pavând cărări printre stele
pentru a coborî Dumnezeu.
Nu-i încarcerăți rimele!
Lăsați-o liberă să picteze iubiri
să farmece cu răsărituri și apusuri
scăldate în ochii pământului,
cu ploi de stele și sărutările
privighetorilor pe aripi de curcubeu!
Nu anulați dreptul de a cânta, slovelor!
Poezia e un alt fel de Cezanne,
își înmoaie penelul în lacrimile inimilor.
Nu consimțiți să se stingă poemul
înecat de fumul ruinelor sau plânsul
unui nou Bataclan, Nagasachi ori
Charlie Hebdo,
Nu lăsați poezia să plângă, nu mutilați
sufletul rimelor, scrijelindu-le ochii
cu sânge de prunci, plâns amarnic
de fecioare și scrum de cadavre!
Ocrotiți poezia! Ungeți-i cu balsamuri
de binecuvântate armonii și iubiri
rănile adânci! Ștergeți-i cu zboruri
albe de porumbei și ramuri de măslin
ochii ce plâng sânge scrum și venin!
Salvați de la piere sufletul poemelor
cu avântul către libertate al inimilor
îmbrățișate în aceleași idealuri,
învăpăiate cântări înălțând către ceruri
pe valuri de speranțe, unind orizonturi.

Gheorghe Gurău, Galați

De vorbă cu timpul...

Bună dimineața noapte rece lină
Sunt eu Luna bolul de lumină
M-am trezit devreme în această seară
Port cu mine-amprenta zilelor de vară
Poate ți se pare că sunt somnoroasă
Dar mi-a fost lumina neplăcută casă
N-am avut hodină cât a fost de mare
Timpul zi-lumină bântuit de soare
Mă primește dară în culcușul tău
Noapte solitară de nesomn mi-e rău...

Bună dimineața noaptea mea senină
Stelelor-copii durerea le-alină
Ți le las în grijă trebuie să plec
Mă-așteaptă poezii pe la ei să trec
Respir aer rece și îmi trece poate
Soarele îmi stă ca un cui în spate
Protejează-mi noapte după cum ți-am spus
Stelele trezite încă din apus
Îți voi da răsplată când mă voi trezi

După somn când Ra te transformă-n zi...

Noapte bună noapte mai rămân puțin
Să țin companie cerului senin
Mergi acum te culcă ai fost colosală
Noapte neagră lină bulgăre de smoală
Mulțumită ție mi-am pus în lumină
Farmecul și-o clipă m-am simțit regină
Stelele-copii vor să-ți mulțumească
Bariera nopții vrând să depășească
Vor dormi cu mine alături în soare
Și ne vom trezi... noaptea viitoare...

Noaptea obosită Lunii îi răspunde
O zi fericită Luna mea pe unde...

Dimineți apuse

Cer acoperiș plapumă brodată
Printre... somnorosul bulgăre de foc
Rece-n dimineața ce abia se naște
Pregătit de drum și s-o ia din loc...
Se deschide zarea ceața-i este vâl
Alb lăptos și totul pare adormit
Rece-n dimineața ce abia se naște
Și la pas prin lume calmă a pornit...

Note licărind în... ultimă suflare
Clape de pian raze răsfirate
Cerul amfiteatru sunete-în surdină
Se aud prin spațiu răspândind carate...
Bună dimineața cu zorele-în poartă
Câtă armonie lume de cristal
Cerul amfiteatru sunete-în surdină
Soarele-și începe ieșirea din stal...

S-a pornit fiesta în Universu-întins
Murmur se aude clopotele bat
Moțând în lojă spectatorii stele
După noaptea neagră-în care s-ar fi
preumblat...
La scenă deschisă ziua și-a făcut intrare
E aplaudată într-un cor aparte
Moțând în stal spectatorii stele
Par că nu mai vor să se mai despartă...

Li se suflă-n sală voci discret dispuse
Gata cu fiesta... în dimineți apuse!

Plânsul peste ape

Stau pe malul ape ghemuit și plâng,
Salcia pletoasă-mi ține companie,
Se aude râul cum curge-n aval
și curge, și curge, se sparge ultimul val...

De sus, de foarte de sus, norii se încarcă,
așa cum se încarcă marea cu apă din râu,
vremea așteaptă, e gata, aproape e gata să
cadă,
sălciile pletoase în plânsul naturii se scaldă...

Mă ridic din poziția incomodă de ghemuit
și plec spre o altă locație albastră,
norii încărcăți mă urmăresc cu sufletul la gură,
alerg pe malul apei și plâng fără măsură...
Totul pare a fi rupt dintr-o carte de poveste
și norii și ploaia și tot ce se întâmplă
de sus, de undeva din cer de foarte de sus,
mă clatin pe mal și cad într-un somn de nespus
Așchii de lumină în sunet de famfară
mă fac să tresar și să îmi revin la viață,
pentru o clipită simt că mă aflu în impas,
din tot ce am fost
doar umbra din mine a rămas...
Atât de mult, vai cât de mult mi-am dorit
să se termine plânsul de cer provocat,
se-nalță o curbă pictată de Dumnezeu,
culori estompate și dătătoare de curcubeu...

Stau pe malul apei ghemuit și plâng,
linia curbă nu pot în brațe ca să o strâng!...

Tristețe de toamnă (glosă)

Nori negri inundă natura
Ce vreme urâtă murată
Tristețe de toamnă-i măsura
E dușul, e sita stricată...
Pământul se-îmbibă de apă
Sub tălpi se înmoaie țărâna
De umed nimica nu scapă
Pică de sus cu anasâna...
Perdele de ceață răcoare
Se simte în aer durere
Oftează și ceru-întristare
În juru-i doar umbre mistere
Se îngână lumina de zi
Cu noaptea dând buzna de-a dura
E rece, e frig, burniță și
Nori negri inundă natura...

Pe uliți e zloată și tină
Se calcă noroiu-în picioare
Ascunsă-i puțină lumină
Nici urme de raze de soare...
Din înalțuri bezna coboară
Perdeaua de fum e lăsată
Sunete frig pe dinafară
Ce vreme urâtă murată...

Copacii se-încalină să moară
Se adună frunzișul în zbor
Din vârful ramuri moarte coboară
Suflet rece vânt răscolitor...
Mers agale de care la care
Se-adaugă scârțâitura
Ce zile urâte murdare
Tristețe de toamnă-i măsura...

Plouă mărunț și cerne de sus
Uscatul în vad se transformă
Noroaie întuneric nespus
Ziua se arată diformă...
Norii se-adună grămadă
Stropii se scurg și de îndată
Cerul se înclină să vadă
E dușul, e sîta stricată?

Se simte în mers greutate
Bocancii cu greu se mai cară
Pe uliți prin tină la sate
Cumplit e și mare povară...
E frig și e ceață mărunț
Alb cerul strănută ne-adapă
Natura cu greu se confruntă
Pămîntul se-îmbibă de apă...

E atîta ploaie și zloată
E frig întuneric răcoare
Și vînt ce începe să bată
Să bată, străbată cărare...
Prin lume trec umbre himere
Lumina filează păgîna
Plecarea la drum e durere
Sub tălpi se înmoaie țărîna...

Se umple natura de ploaie
De apă pădurea e plină
Oftează copacul se-îndoie
Și plînge, și plînge, suspină...
Grămezi de nori cerul își poartă
Cu ochii închiși sub pleopă
Totul are aceeași soartă
De umed nimica nu scapă...

Nici ziua nu are scăpare
Tumultul se revarsă de sus
Cad stropi fără de încetare
Din zori încontinuu pînă-n apus...
Se trece natura grăbită
Cînd frigul cu ploaia-și dau mîna
Se lasă de nouri lovită
Pică de sus cu anasîna...

Pică de sus cu anasîna

De umed nimica nu scapă
Sub tălpi se înmoaie țărîna
Pămîntul se-imbibă de apă...
E dușul, e sîta stricată
Tristețe de toamnă-i măsura
Ce vreme urâtă murată
Nori negri inundă natura!

Angela Hadâr, Tîrgu Cailor, Sibiu

Decizii

Ce îți mai rămîne?
După ce ai luat decizii peste decizii,
unele mai proaste decît altele,
dictate de conjunctură.
Ție, omule, marionetă a hazardului
orbită de un efemer strălucitor
și hrînită de prejudecăți,
ce îți mai rămîne?

Un viitor ale cărui rădăcini rămîn,
vrei, nu vrei,
înfîpte într-un trecut irosit în banalitate
și irelevantă,
secat de faptele mărunte
care au clădit un statut social,
de care oricum nu îți pasă,
dar pentru care ai muncit
cu hîrnicie de furnică mondenă.

Dac-ai putea să mori, desferecînd lanțul
dorințelor,
schimbînd cursul nefirescului,
modificîndu-ți microsistemul de valori.
Dac-ai putea să zdrobești
statuia afirmării de sine, clădită în ignoranță.
Dac-ai putea să scrișnești din dinți
și să-ți urlî durerea care curge în valuri,
dar, nu,
tu știi doar să zîmbești politicos.

Deșertăciunea deșertăciunilor

Veniți, veniți,
O, voi, mai marii zilei
Tăiați-mi capul
și purtați-l triumfal
pe auritele tipsii.

O, voi, nu știți
că nemuirea stă în firul de iarbă
ce se pleacă smerit în fața
cosașului,

în firul de praf
ce odihnește în deșert.

O, voi, ce țineți în mână
destinul meu
vă îmbătați cu glorie
și pășiți spre țintă
fără a vă prosterna
în fața zeilor nemiloși.

O, voi, cu mers imberb,
fortuna invidioasă,
ce-și râde-n pumni,
așteaptă doar un semn
ca să se arate.

Un alt Decalog

Prima lege:
fii tu însuși
chiar dacă trebuie să cobori
toate treptele care te-au ridicat
chiar dacă trebuie
să scoți mască după mască
până nu mai rămâne nimic din tine
chiar dacă ești singurul
care își strigă adevărul
chiar dacă a fi doar un om între oameni
e dureros de nesemnificativ
chiar dacă te condamni
la o eternă invizibilitate.

A doua lege:
acceptă realitatea
admite că nu tu controlezi legile fizice
că visul neființei este doar un vis
că lumea e tangibilă și frumoasă
dacă i te supui cuminte
că realitatea nu este a lașilor
evazionști și teribiliști
dependenți de ieșiri în oraș sau în vis.

A treia lege
o vei descoperi singur.
A patra lege:
nu crede fără să cercetezi
căci superficialitatea se plătește
iar lipsa experienței te sărăcește.
Fără ezitări intră în noroiul fenomenalului
respiră mizeria lumii sensibile
și privește cu toți porii
devenind un demn urmaș al lui Argus.

A cincea lege:
mergi singur.

La doi puterea se împarte și descrește
mai bine să rămâi la unu
în drumul tău care este doar al tău

A șasea lege
am uitat-o
nu era importantă.

A șaptea lege.
fii propriul tău maestru.
Numai sfetnicii de ocazie
își caută discipoli
așadar, fă-ți propriile reguli
o călăuză isteată te face
să uiți unde ai plecat
de aceea drumul
împreună cu ea pare mai scurt
fii singurul care decide
când să greșești.
A opta lege:
nu cere ce nu ți se poate da
crezând că ești îndreptățit să iei darurile pentru
împărați
și așteptând gesturi mari de la oameni mici.

A noua lege:
îndeplinirea primelor opt te ajută să o înțelegi
pe ultima

A zecea lege
le anulează pe toate celelalte.

Tăcere

Când lumea devine prea mare pentru mine
și sunetele discordante,
mă strecur în culcușul scoicii ca perla
ascunsă de ochii lacomi.

De aici, din buzunarul pământului,
se vede un cer invers
mai adânc decât infinitul și
mai albastru decât albastrul.
Aici, în buzunarul pământului,
zgomotele vătuite îmbrățișează umbrele
alungite,
dansul sălbatic devine un balet grațios,
vocile răgușite se pierd într-un tremolo incert,
cascada claxoanelor risipindu-se într-un susur
firav.

Când lumea devine un nod încâlcit
îmi despletesc firul meu
subțire și, totuși, indestructibil.

Victor Iacobescu, Slatina, Olt

Băieții timizi

Băieții timizi aleargă de ei înșiși
să nu fie văzuți roșind
de fetele cărora le admiră în secret
mersul spre cealaltă dimensiune a ființei.
În sufletul lor dimineața încep să zboare
fluturii care se așează pe umărul
unei domnișoare însetate de ploii
cu mister gheață.
Atât de zgribuliți devin fluturii, încât
băieții timizi nu mai pot să rostească
„mi-e frig”, ci „mi-e dor”
dacă îi întreabă cineva de ce se ascund
de săruturi furate.
Și atunci devin și mai stângaci
și se lovesc de toate întrebările lumii
și de toate răspunsurile
pe care nu le vor da niciodată,
pentru că fluturii lor nu se transformă
niciodată
în viermi,
ci într-o mătase care noaptea ia stele din cer
și acoperă fetele singure care dorm
ținând în mână fără să știe
inima unui băiat timid.

E seara aceea

când coboară
stelele în fântâni să se spele cu lacrimi
uitate în ochiul copilăriei,
când jocul s-a oprit
în curtea vecinului ieșit la poartă
să-și privească nepoții crescând,
când bunica ascunde cu grijă
fotografii cu dor
de bunicul,
când mama rătăcește
prin curtea cu dorințe
ascunse în marama decolorată
de vremea viscolind a încărunțire,
când tata zâmbește din tabloul
prăfuit de absență în camera
unde încă
așteaptă să deschid ușa,
când eu, fără vârstă,
fug de mine înapoi
spre nașterea primului oftat,
când...

Ea

Coridorul acela se îngusta
până apărea la fereastră, întorcându-se
ca un cutremur toată ființa ei
de carne și iubire,
iar secunda murea câte puțin ca o îmbrățișare
de adio.
Poate că o iubeam fără să știu,
fără să o cunosc,
fără să mă cheme din lumea ei, unde
nu mai era loc de atâția ani pentru mine.
Și totuși, crescuse din mine,
din brațele mele implorând a rugă
toți copacii să înflorească
și pielea ei să miroasă a floare de salcâm
să mă îmbete în fiecare dimineață
când mă trezesc în gândul ei
cu
te iubesc!

Trecând prin ore

A sunat clopoțelul
și noi nu mai ieșim rebeli nici în
pauza mare, fredonând
din Phoenix sau Queen.
Ne-am așezat în banca noastră-
puțin monotona-
mai puțin monotoni-
privind cum trece vremea:
pe nesimțite ca Leoaică tânără, iubirea
la ora de română,
deși era mai bine ca la teza la mate:
poate și acum eram în clasa a 12-a,
chiulind prin parc sau întrebându-ne
filosofic: cine sunt eu și cine Dumnezeu?
A sunat clopoțelul și coridorul amintirii
păstrează umbre de nume, de lacrimi,
plecări și căderi.
Ușa se deschide spre iubiri nenăscute
și noi trecem în clasă absente în catalogul
celor care-am fost.

Lucian Ioniță, Adâncata, Suceava

Miros de cafea

Țârrr, țârrr!...
Aceeși alarmă ostenită de mulți ani
Schimbă dracului ceasul
Mi-a zis prietenul meu
Pantofarul-rege din colț
Care-mi repară călcâiele

Cu piroane de lemn
Să nu ruginesc prea repede
Mă trezesc cu o poftă nebună
Să beau o cafea
Astăzi voi servi o zi liniștită
Voi fi calm și pașnic
Voi urca în turnul
Eului meu de tinichea
Chiar dacă vecinii taie lemne
În urechile mele
Toți îngerii sunt închiși
În cutia mea de cafea Jacobs
Pentru ei nu s-a făcut încă dimineața
Așa că voi bea numai eu cafeaua
Făcută cu nisipul clepsidrei
Întrebări umblă
Pe limbile ceasului
Ca viespile toamnei
Gata să rupă carnea iluziei

Biip, biip...
M-am trezit?
Deschid ochii încet
Și respir dimineața
Cu miros de cafea
Prizonier al tăcerilor
Răsucesc rugăciunile
Ascunse în inimă
Cu cuvinte șoptite
Să nu tulbur perdelele nopții
Vorbesc cu mine însumi
Și nu mă uit în oglindă
Și mă întreb dacă
Nu cumva m-am născut
Înaintea mamei
Am uitat la ce visam
Când mi-ai pus mâna la tâmplă
Poate îmi desenaseși o lună
Ce-și târa pe ape
Brațele tremurate
Și așa rătăcesc printre întrebări
Până simt ecoul rătăcind printre stele
Am nimerit direct
În ambuscada timpului
Și nu-mi pot scoate degetele
Din ceață
Să priponesc ca pe-un cal de iarbă
Țărâitul greierilor.
Dimineața vine ostenită încet
Ca un melc cocoșat
De povara drumului
De teamă să nu încalce
Legile scripturii.

Schimburi

Când semințele dimineții răsar
Precum ghiociei timorați
În pădurea lehuză
Care izvorăște din pământ
Mă trezesc c-un sărut pe buze
Care sună ca o vioară dezacordată
În lacrima dimineții agățată pe perete
Mâna mea surdă
Desenează pe pielea ta roșie
De la rugul nopții
O cămașă din scoici
Sub care valsează delfini de jad
Privirile pline de dragoste
Ne invadează camera
Și rod din parchet
Bucăți de săruturi
Precum șoarecii liniștea grâului
Până la eclipsa viitoare
Cutele cearșafului stau îngrămădite
Una peste alta
Și-și ascund urmele dinților
Cu care caii de fildeș au mușcat
Iarba trupurilor
Ne vom trezi
Vom bate în cuie vifornița nopții
Și-n fiecare nod vom înclua
Câte un sărut
Pentru schimbul cu moartea.

Îmi adun chipul pierdut
Între vene și lună
Ploaia aruncă așchii de praf
Peste coamele caselor
Care nu se vindecă niciodată
Oamenii de ceață stau muți
Neputința le secționează penele
Un câine latră bezmetic
Și lătrăturile nu i se mai întorc în gât
Trezesc celulele sunătoare
În coarnele cerului
Un vuiet și-a depărtat tristețile
Și nu se știe dacă le mai parchează cineva
Moartea vine când nu te aștepți
Omul de ceață se împrăștie
Printre vene și lunci
Își pune pe piept un spic de grâu
Și-l întinde fericit bobului de lumină.
Îți arăt zilnic numai partea din mine
Care-mi convine
Partea care nu se tace
Nimeni nu știe de unde am plecat
Și unde am răsărit ca
Un grăunte de nisip

Tu scurmi în mine
Și vezi numai
Aripa mea de apă care plânge
Povestea nu trebuie trăită
Și mai ales spusă întreagă
O voi scrie mereu
Ca un luptător epuizat sub scut
Cine spune povești
O mie și una de nopți
Are viață veșnică
Sapă adânc în mine
Până vei descoperi
Ca mersul lui Iisus pe apă
Adevărul
Aș schimba ceva
Din goana păsărilor
Care ne guvernează
Memoria adormită a raiului
Eu mă recreez
Ca o celulă în diviziune
Ca un puzzle în expansiune
Secționând mereu
Spinii zilei de ieri
Care îmi dau târcoale
Cu fructul erorii în pumni
În cămașa de scrum a luminii
Trecutul este topit.

Bunica s-a născut toamna

Bunica o corabie naltă pe cer
Ancorată în coastele mele
S-a născut toamna
Atunci bucuriile
Devin proprietăți private
În anul în care
De pe dealul Istriței
Ascuns după ferestrele cerului
Au coborât legiuni de îngeri aprinși
Cu aripi crude la iernat
Să învingă întunericul răului
Și s-au vindecat de rănilor ierbii
În apele înlăcrimate ale Săratei
Și copiii cu ulii
Se plimbau pe aleile spre lună
Iar cerul și-a tras perdele negre de nori
Peste truda soarelui
După legănatul snopilor
La spartul brumei
La începutul bărăganului
Unde dropiile creșteau singure
Laolaltă cu grâul sau cu iepurii
În frunte avea aura credinței
Pe umeri semnele secerii
Și sapei sculptate în oase

Chipurile a opt copii
Erau adunate într-un tablou
De familie peste pântec
N-a învățat decât la bătrânețe
Să scrie și să citească silabisind
Scria dunitra în loc de dunitra
Fiindcă totdeauna se grăbea
Cu un ceremonial de preot aghiorit
Îmi spunea domol toate poveștile lui Creangă
Mai puțin pe cele deochiate
Nu le-a ținut minte
Că era pudică
Fiindcă râdeau de ea florile din
Lanurile cu grâu
Munca singură
Pământurile ciocârlilor
Și nu obosea niciodată
Împărțea în părți egale
Iarba de pe hatul cimitirului
Și-o descânta până când
Își vedea soarta în mâini
Se plângea de întâlnirile
Cu greierii de rouă
Sau că o dureau tălpile
Cu care frământa lutul pentru
Cuptorul de pâine
Întâi făcea o cruce în pământ
Pe unde să intre lumina
Apoi așeza steagul pâinii
Pe vatra cu soare încins
Deasupra punea tuciul
Căciulă de foc
Și frunze de hrean
Broboadă de zile verzi
Și acoperea totul
Cu spuză fierbinte de stele
Să ardă ziua în moalele capului
Doamne ce vremuri calde
Când mâncam dulceață din mâna
Muncită a bunicii
Astăzi când amintirea
A rămas doar un pumn de cenușă
Și chipul ei mângâie nopțile mele
Am legat borcanul cu regrete aritmetice
Cu un zâmbet melancolic
La gură
Și vorbesc cu bunica
În anticamera albumului cu amintiri.

Fluturi de noapte

Voi nu ați văzut niciodată moartea
Depunându-și ouăle
Ca fluturii
În carne

Fratele meu
Care se visa un porumbel
Ascuns printre ramurile verii secetoase
A adormit într-un trandafir negru
Pe care l-am plantat în pământ
Într-o lumină
Adâncă de doi metri
Lângă ai mei
În carnea lui
Se-adună umbra celor duși
Și-aud cum strânge iarba
Grea lumină
Și o revarsă-n pomii albi, lucioși
Fluturii au depus
Firimituri de moarte
Și stelele se sfărâmau
În plămâni lui
Ca într-o duminică dezbrăcată
De aceea din când în când
Culeg într-o găleată
Lacrimile vărsate de îngeri
Să nu se înece noaptea.

Andreea Iosăgeanu, București

A mea Evă stricată

Tot ce iubesc eu la tine, biată plăcere, este stricat
Dar tu nu te teme, eu am să te slăvesc precum bolțile iadului picură focul
Adică ahotnic și niciodată destul.
Doar uităte-n jur:
nimic mai frumos decât fructul oprit, nimic mai plăcut decât ce-i imoral
Și de-asta te iubesc eu pe tine, monstru naiv
Hai, strică-te de o mie de ori sub talpa mea și promit să te strivesc doar o singură dată;
Să lăsăm în urmă neliniști să-nmugurească, noi
Că de atât suntem buni
Iar pentru asta, iubito, își pleacă lumea capul când trecem prin parc
Dar cine să-i vadă?
noi
În nopțile noastre albastre avem ochi pentru noi și atât.
Ești coastă din mine, femeie - și asta ne face pe amândoi unul
TOT
Om opri marea din freamătul ei dac-om vrea
Și-om muta munții puțin mai la poale
Om face multe, de-om vrea
(om răsturna lumea)

Dar mie-mi ajunge ce ești, a mea Evă stricată

mi-ajunge ce sunt
Și să te am pe tine, iubito,
înseamnă lumea toată să posed, chiar mai mult.

Te-am îngropat ieri în mine

Te-am îngropat ieri în mine
Sub pielea mea, în mușchii și-n venele mele
Iar faptul că tu încă mai umbli și te joci cu firele de iarbă printre degetele subțiri e o minciună a inexistenței tale
E ceea ce am creat eu pentru tine,
și să mă ierți dacă înseamnă puțin sau deloc, mai mult n-am putut.

Te-am îngropat ieri în mine, și-ai să rămâi acolo și după ce m-or roade toți viermii;
Idea mi-a venit când mă-ntindeam pe spate, pe plajă și închideam ochii și mă uitam la oameni cu sufletul.
Vezi? De aia mi-e lumea frumoasă acum, și nu mi se mai clatină nici măcar Dumnezeii, iubirea, respectul de sine, de tine, onoarea
Ci numai demoni pocnesc și ard de vii și de morți în mine.

Te-am îngropat ieri în mine,
Sub pielea mea, în mușchii și-n venele mele, și-n timp o să-ți placă.

Furtună la marginea zilei

Corăbii se-ntrec spre miezul conștiinței mele
Eu - scoică pierdută la marginea zilei ce speră că va mai salva măcar puțin din ceea ce era odată.
În asfințit mă vedeți cel mai bine ce bucurie
Că nu mai cunosc răsăritul demult;
Mă supăr, fac valurii, fac spume și le înalț a câte șase metri fiecare
De trei ori la rând.
Mâine nu e a mea, și dac-ar fi as da-o cuiva care-o vrea mai mult decât mine cu mult sau puțin
Unei mame ce și-ar mai strânge o dată pruncul la piept sau unui donjuan care-ar mai ține-o duduie de mână oricui
Mâine nu e a mea iar corăbiile-și continuă drumul spre conștiință, apatic, cufundate-n plictis

În timp ce sufletul meu roșiatic pălește tot mai mult și se continuă-n vid,
pe unde corăbii n-au cum să ajungă.
Tu răsari și te pierzi iar în mine, în timp ce corăbii se zbat pe uscat,
fluturându-ți tricoul din pânză
Eu? împăcată cu asta, ceea ce-i trist într-o oarecare măsură
Dar oricum ar fi, am fi ajuns tot aici,
poate nu acum, poate-n doi trei ani
am fi ajuns
Căci lumea se duce de râpă iar sufletul meu se consumă din ceas în ceas,
din clepsidră-n clepsidră,
din om în om,
din pas în pas;
Aici nu-i niciun far, nu-i lumină
iertăți-mă
Am să vă trimit ca amintire din larg scoici,
pietre, alge până acolo la mal
Mai rar pești căci aceștia se-mput de la cap
În memoria conștiinței mele-
am să trimit amintiri dinspre larg

Recviem. Mitologia unui eu masculin

Să fugi de femeia singură-n noapte –
i-am zis la capătul lumii să fugi
Ea e-ntunerice, ea e coșmarul din somnul de veci
Și totuși, atât de frumoasă, aproape divină;
Ea e durere, neliniște sufletească,
Dar lună plină
când totul devine nimic sub cer liber
(Tărâm necunoscut, încotro?)
Nu te lăsa fascinat, să n-o urmezi, să nu-i
ascuți chemarea
Fugi de privirea-i de plumb
Altfel, cei dragi au să te plângă, în van
Cum a plâns-o, pe ea, întreg iadul
Când a plecat, pentru noi.

Să fugi de femeia singură-n noapte - i-am zis
la capătul lumii să fugi
Și a fugit..
direct în brațele ei.. a fugit.
Pulsul lui - bătaia ploii-n geam, se intensifica;
și tuna, și fulgera, și urma potop
și se făcu liniște..
Cuvintele ei, în urechile lui prindeau rădăcini
adânci
Până în suflet; și dureau
(El o iubea)
Pielea-i, pe pielea ei, prin mii de ani lumină se
prefăcu în aur,

nisip, nămol; pe rând
Iar la final.. cenușă.
În brațele ei a fost în siguranță ca pasărea
Pheonix în mijlocul oceanului
Ori ca Ochiul lui Dumnezeu sub talpa mea,
În brațele ei.. a fost
căci nu mai e.

Să fugi de femeia singură-n noapte - i-am zis
la capătul lumii să fugi..
Și a fugit...direct în brațele ei.. a fugit

Liuba Procopii, Chișinău

Alfabetul iubirii

Răsfoiesc prin cuvinte
cu luare aminte:
Cuvinte multe..
Litere multe..
Cine stă să le-asculte?
Litera A, litera B, litera C
Ce vor să-mi spună, ce?
Cu vârful peniței le prind, le găsesc,
Pe coala cea albă le răstignesc..
Și-atunci din stigmat, din conturul subțire
Iată apare cuvântul ... IUBIRE.
Doamne, prea crud e, nu pot, nu-ndrăznesc –
Cu-n singur cuvânt cum să vorbesc?!
Cu-n singur cuvânt
Să-mi mângâi bărbatul,
Pruncu' să-alint,
Să mă rog la Preainaltul,
Să-mi chem mama,
Să-mi spun versul..
Și-mi dau seama:
În acest cuvânt e tot Universul.

Metamorfoze

Eu și cu mine...
Uneori mă dedublez
Și nici eu nu mă mai recunosc –
atâtea extremități descopăr.
Copila din mine
are 14 ani – vârsta Julietei,
Naivă, credulă,
privește la lume prin lentile trandafirii
și crede într-o dragoste eternă.
Bătrâna din mine
a trăit leatul lui Solomon,
Pragmatică și înțeleaptă,
știe rostul vieții,
Și prețul promisiunilor, jurămintelor etc.

Sclava din mine
Se așterne la picioarele suveranului,
Răbdătoare și umilă,⁰
Așteaptă măcar o privire de la idolul său,
Sau o „mângâiere” de bici peste trup.
Regina din mine,
Frumoasă și dură,
Poruncește, farmecă și înnebunește,
Precum Cleopatra – ia viața pe-o noapte,
Taie capete și aruncă-n temnițe,

Răzbunând umilința sclavei.

Fecioara din mine,
Inaccesibilă ca steaua din cer,
Neprihănită și castă,
Pudică precum mireasa Domnului,
Nu-ți va da niciun sărut, niciun zâmbet.
Bacanta din mine,
Seducătoare și voluptuoasă,
Se încolăcește nerușinată
ca liana în jurul gâtului și brațelor tale,
Dăruindu-se cu trup și suflet.

Mielușa din mine,
Supusă și plângăreată,
Tremură la orice-adiere de vânt,
Tace și-atunci când de stîină se-apropie
baciul cu jungherul în mână.
Lupoaica din mine,
Crudă și teribilă,
Rănește și încolțește
Pe oricine-i calcă pragul cu rău
Și-și apără cu înverșunare
Puii, bârlogul, codrul drag.
Pe care-o alegi? Pe care-o iubești?
Eu sunt în toate
Și toate sunt EU.

Femeie

A zămislit-o Domnul din tainică credință
Și-a pus deopotrivă și dor și suferință,
A sculptorului sacru iubită Galatee-Femeie.
Atât de schimbătoare-ca ceru-n dimineață,
Cu chipuri zeci și sute-să tot dezghioci o viață:
Veneră și Madonă, Elenă și Medee-Femeie.

Izvor divin de viață, nu-i vina ta că cresc
La fel-călăi și genii-la sânul tău ceresc...
Ești strop căzut din stele, din calea cea Lactee
–Femeie.

Cu mâini neobosite ce-s veșnic în mișcare,
Cu gându-judecându, cu suflet-iertătoare,

Tu-haos și-armonie,
Tu-gheață și scînteie-Femeie.

Ești gingașă ca floarea
și dură ca de piatră,
Apărătoarea neamului și-a focului din vatră,
Tu-beznă și lumină,
Tu Demon și tu-Zee-Femeie.

Adevărul

Adevărul – e o spadă?
Taie, dar nu deznoadă,
Ucide și nu dă roadă?

Sau poate-o petală
frumoasă, de fală,
pentru minciună spoială?

Sau o muleță jăratecă
Fluturată sălbatecă
Pe lângă o bovină flegmatică?

Sau o foiță lucioasă de staniol
ce acoperă – țol –
un spațiu gol?

E poate un vârf de munte,
sau o punt
peste hăul dintre vârfurile cărunte?

E un val de mare
ce vine să doboare
să nu poți sta pe picioare?

Sau poate – o jucărie,
o minge de ping-pong zglobie:
Mie – ție, ție – mie?

Nu! Adevărul e o rană,
De piatră stană,
Cerească mană,
Curățenie fără prihană,
Adevărul e un chin
pentru lași, un spin,
Pentru drepti – un suspin,
O durere și-un dor sublim.

Rugă

Primește, Doamne, ruga mea umilă,
Și iartă-mă, preasfinte Dumnezeu,
Nu te-am știut pe cînd eram copilă,
Și drumul pîn-la Tine mi-a fost greu.
Am tot greșit – cu gândul și cu faptă,

Căci omul din naștere-i cu păcat,
Dar n-am dorit cuiva un rău vreodată,
Și n-am făcut un rău premeditat.
Primește, Doamne, ruga mea sfioasă,
Și dă-ne sănătate pentru toți,
Mai ține-mă sub mâna ta miloasă,
Cu mamă, soț, copii și cu nepoți.
Am suferit și rog de îndurare -
Ei să-și trăiască viața mai ușor,
Căldură dă-ne, dragoste, răbdare,
În casa lor și-a mea, și-a tuturor.

Primește, Doamne, ruga mea stângace,
De pâinea cea de-a pururea să-Ți spun,
În țărișoara asta mică dă-ne pace,
Te-ași mai ruga și de un an mai bun.
De neamul nostru, adu-Ți, Doamne-aminte,
Și fă-i pe oameni îngăduitori,
Și luminează inima și mintea
A unora ce-și spun „conducători”.
Primește, Doamne, ruga mea curată,
De nu azi, poate mâine – știu să aștept.
De ți-am cerut prea multe, rog, mă iartă,
Și-ndreaptă-mă pe drumul cel mai drept.
Primește-mă cu bune și cu rele
Tu – iertător și darnic, și blajin,
Călăuzește pașii vieții mele
Acum și- n vecii vecilor. Amin.

Marin Ursaru Manuela, Roman, Neamț

Remodelându-mi clipa

Am ars într-o iubire, am renăscut în alta,
O vie simfonie jucându-mă cu soarta,
În roua dimineții mi-am înmuiat aripa
Și am zvâcnit spre soare remodelându-mi
clipa.

Respir în fantezia unor povești clădite
Pe aripa speranței prin vise dăltuite
În stânca nemuririi ce-și dăruie parfumul
Și-ntr-o eternitate mă diluez în fumul

Trăirilor ucise de somnul ignoranței.
Erup într-un vulcan dând șansă cutezanței,
Transced în universuri bizare, paralele
Și-n dansuri ancestrale mă prind în joc de iele.

Vibrez în poezie, mă contopesc cu marea,
Mă-nalț din deziluzii și mă topesc în sarea
Din lacrima prelinsă din ochi de Dumnezeu,
C-am fost rătăcitoare și-n suflet un ateu.

Ard mocnit

Sunt o lacrimă prelinsă dintr-un semn de
întrebare
Și o rugăciune prinsă într-o veșnică strigare.
Cu genunchi zdreliți de patimi și cu sufletul
cernit,
Rătăcesc pe căi bizare scufundându-mă-ntr-un
mit.

Rup zăgazurile firii, mă remodelez din lut
Și-n senzații de visare, mă topesc în Absolut,
Contopindu-mă cu jarul, ard mocnit într-o
iubire,
Prizonieră-n labirintul unei nopți de fericire.

Ochiul treaz pe-un colț de munte, caută-n
străfunduri semne,
Străpung floarea unui nufăr să culeg din ea
îndemne,
Zborul frânt în deziluzii, azi se vindecă prin
șoaapte
Picurate pe oglinda șevaletului în noapte.

Chipul tău prinde contur c-un person imaginar
Înmuiat în curcubeul armoniilor cu har
De un înger de lumină ce-mi dorește
mântuirea,
Doar prin dragostea eternă o s-ating
nemărginirea!

Arc peste timp

Un arc peste timp, azi, destinul,
Mi-a-ntins provocându-mă iară,
Să-mi scutur din gânduri veninul,
Iubirea din nou să răsară

Din suflet s-alunge-ndoiala,
S-aprindă trecând o scânteie
Ca pasărea Pheonix răpusă
Trezită-ntr-un trup de femeie.

Senzații demult adormite,
Uitate-ntr-un leagăn de vis,
Amprenta privirilor mute,
Mă poartă-ntr-un Eden promis.

Rescriu tremurând o poveste
C-un prinț și-o copilă-adormită,
Sărutul iubirii pe frunte
Deschide-o fereastră trezită

În temple străvechi pe altare
Ce-n flăcări purifică dorul,
Nectarul să-l verse-n pahare,
Și-un înger să-nvețe iar zborul.

Bun rămas!

Măine va fi doar tăcere,
Azi, sufletu-mi țipă absurd,
Un fluture-n cuib de durere,
Cu aripa frântă și surd

Se tânguie norii sub geana
Clepsidrei captive-n eter
Zidită în templu ca Ana,
Vărs lacrimi pe-un vis efemer

Priviri ancorate-n trecut
Se zbat între ieri și-ntrebări,
Când totu-i aproape pierdut
Nu-i loc pentru noi de visări.

E-un arc așezat peste timp,
Să-i dăm vindecării popas
Dă-mi un minut din Olimp
Și mâna să-ți spun: „Bun rămas!”

Andra Mîrza, Florești, Prahova

Faust

Cum să privesc la frunza în cădere
Și s-o cerșesc spre cordul meu deschis?
Să nu pot să îmi cad cu miile de stele,
Să fiu atât de-aproape a mă preface-n vis?
Eu n-am să fiu bătrân, m-aș îneca
În suflul astmic al luptelor cu timpul
Și m-aș uita pe min', m-aș renega,
Găsindu-mă-n cenușa pe care-o poarta vântul.
Cum m-ar pleca poverile din spate,
Căci anii-s grei, i-arunc într-un mormânt,
Și-mi curg înveninate din artere
Iubiri fantomă smulse din trecut.
Cum mi-aș culege ego-uri sinistre
Ce inundau cândva a viață,
Și m-ar orbi himere-ntinerite
Zburându-mi cioburi de oglinzi în față!
Eu n-am să pot să fiu bătrân,
Așteptând crisalida morții,
Căci duhul mi-aș fi dat de mult
În labirinturile sorții...
Aș fi murit când stele insipide
Mi-ar aminti plimbările celeste
Și-aș fi murit în ochi de poze vechi
Și-n revederi cu suflete pereche!
Nu pot gândi, presus de toate,
Că soarta-ți n-ai putea cu până s-o atingi,
Mă războiesc cu timpu-n miez de noapte,
Mefisto-mi face semne prin oglinzi...

Corbi pe-un stâlp de telegraf

E un sat fantomă pe hartă
casa noastră,
cu becuri ce pâlpâie sinistru
a alcatraz,
de parcă lumina ar vrea să evadeze,
cu țintirim săpat de timp
din lipsă de gropari,
cu bordeie fără ferești,,fără uși
și fără icoane.

De când am migrat spre vest
în marș funerar,
mascându-l pe ăla din față în Moise
și ne-am făcut cuib pe-un stâlp de telegraf,
parcă viața trece prin noi...
atât de vivanț încât
săpăm gropi comune la fiecare scurtcircuit.

Suntem corbi aclimatizați cu volți
și nu ne mai întoarcem
în satul fantomă din est
să ne închidem lumina în efemeride
de cristal.

Poker cosmic

La ce s-o fi gândit Dumnezeu
acum un mileniu jumate'
când l-a lăsat în secunda fatală
pe chirurgul ăla nebun
să-i țină locul?
Ah, a luat pachetul de cărți de joc
să-mi trișeze destinul
și-apoi a furat de la un șeptar
o inimă neagră
care-mi bate și azi a nonculori
de mi-a întunecat și sângele în arterele
confuze.
Acum, mă întreb ce s-ar întâmpla
dacă inima roșie închisă în tine
ar încerca să lege cu a mea o pereche roială.
Oare am lua miza cea mare
și poate aș începe să cred că nebunul ăla
era doar Dumnezeu mascat
sau ne-am da toate jetoanele
și-am sta pe bară-n chaos
în poker-ul ăsta de-a viața?

Scrisoarea V

Pe file-ngălbenite, între coperte roase,
Sub maldăr de scrisori- eșecuri amoroase-
Într-un roman idilic, uitat de-a fi citit

Domnește fericirea unui îndrăgostit.
Sub praful gri din pod, printre păienjeniș,
Pe unde în răstimpuri merg șoarecii furiș,
Nemuritoare floare uitată într-o carte
Mai retrezește-n mine zâmbiri nevinovate.
M-am așezat tăcut la foc de șemineu,
Cu titlul pe genunchi, cu suflul stins și greu,
Călătorind prin basm, uitând a-l mai citi
Și resimțind trăiri ce-n veacuri n-or mai fi.
Ah, pagina-ndoită la colț în dreapta sus
Mai emana parfumul cel dulce și difuz
Petalelor fragile de trandafir uscat
Pe care până astăzi în taină l-am păstrat.
Alene nostalgii îmi răvășesc prin suflet,
Văzându-ți iarăși chipul, întreg numai un
zâmbet
Și-acea suavă seară pierdută-n amintiri
În care tu, iubite, mi-ai dat un trandafir...
Cu ochii-ți cei adânci, privind a lui petale
Șoptit-ai că-i simbolul afecțiunii tale.
Eu mi te-am strâns în brațe, te-am sărutat cu
foc,
Gândind că-ntreaga-mi viață e doar al sorții
joc.
Azi roza e uscată, în cărți mucegăite,
Dar parc-aud hipnotic duiocese cuvinte,
Pe care ți le strig și eu de-atâta vreme
În triste-mi rătăciri- amarele poeme-
Nu poți tu, floare moartă cu iz nepieritor,
Cu roșu mat rubinic și spini mai în răspăr,
Să mi-l aduci în brațe măcar pentru un ceas
De te-aș uda mai des cu lacrimi ca azi?

Valeria Moroșan, Vatra Dornei, Suceava

Rondelul nopții fără stele

E noapte rece, fără stele,
Nici visele nu mai clipesc.
Sunt doar cu gândurile mele
Ce-nfricoșate amortesc.
În cuibul gol de rândunele
Paianjenii mai poposesc.
E noapte rece, fără stele,
Nici visele nu mai clipesc.

Vești triste, despărțiri rebele,
Violenții ițe încălesc,
Călcând pe lacrimile mele,
Pe rostul meu cel pământesc,

E noapte rece, fără stele.

Bună dimineața!

Noaptea își răsfireă plete-ntunecate
Strecurându-și umbra printre trandafiri,
Zorii își ridică pleoapele plecate,
Aprinzând făclia plopilor subțiri.

Soarele deschide ochii de topaze,
Îngerii se joacă prin prinsa prin grădini,
Boabele de rouă le-mpletesc cu raze
Și aruncă-n geamuri bulgări de lumini.

Chipuri efemere norii desenează,
Cerul își îmbracă haina de azur,
Gâzele trezite printre flori dansează,
Culegând dulceața risipită-n jur.

Două rândunele ciripesc voioase,
Cânt-un cuc pe-o creangă, zările-s de foc,
Proaspete zorele se deschid ochioase,
Berzele bat toaca clămpănind din cioc.

Trece blând cireada, ca un val de mare,
Mierla se jelește într-un vârful de dud,
Gaurii în stoluri zboară către zare,
Glasuri subțirele de copii se-aud.

Înc-o zi de vară mândră se arată,
Omul își sfințește locul pe pământ,
Doar regina nopții țese alintată
Leagăn de mătase pe aripi de vânt.

Înc-o zi se naște blândă din genune,
Dumnezeu din ceruri îi mângâie fața,
Triluri se înalță ca-ntr-o rugăciune,
Zumzet și mistere. Bună dimineața!

Lume, tu!

Timpul curge tainic pentru toți la fel:
Pentru toți e ziuă, pentru toți e seară,
Viața ne rotește ca-ntr-un carusel,
Iar e toamnă tristă, iar e primăvară,
Peste toți așterne soarele lumina,
Împărați, paiațe, oameni buni sau răi,
Cei ce știu cuminte a lucra grădina,
Cei ce umblă, grabnic, pe umbrite căi.

Viețuind cu toții sub mărețul cer,
Ne izbim, ca orbii, rătăciți pe cale,
Oropsiții lumii drepturile-și cer!
Tăvălugul urii stă să se prăvale!

Lume, tu nebuno, fă un pas 'napoi!
Cugetă smerită care-i drumul drept,

Fă să se-nțeleagă frații câte doi
Și deosebește prost de înțelept.

Nu lăsa uitată a iubirii cale!
Nu lăsa uitată calea-nțelepciunii!
Tăvălugul urii stă să se prăvale:
Va strivi-nțelepții? Va cruța nebunii?

Soacra

E-acea ființă dulce și suavă,
Inofensivă, când o ții în ramă,
Ce-ți amintește gustul de otravă
Și-i cea mai pomenită-n epigramă.
Epigramiștii o iubesc și vor
S-o-ncătușeze-n vers cu mare artă.
Unii din ei o fac cu mult umor,
Dar mai întâi s-asigură că-i moartă.
Și când zâmbesc crezând că au scăpat,
Nu încetează bieții să se mire,
Când se trezesc de la o vreme-n pat
C-o talentată soacră-n devenire.

Alina Neagoe, Drăgășani, Vâlcea

Poveste „vert-violet”

I
A fost odată, cum nu mai fusese niciodată,
-Ia aminte, copile,
Odată e ca niciodată -
A fost odată o Fată frumoasă,
Mai frumoasă decât Ileana Cosânzeana
Și mai bună decât Fata Moșului;
Fata frumoasă se născuse din dragostea verde
Dintre o Margaretă cu ochi mari,
lăcrimoși și adânci,
Din care mai respirau încă vreo trei neamuri
de flori aspirante la fericire,
Și un Liliac înalt, blajin, cu brațe ocrotitoare
Ce îmbrățișa molcom pajiștea
în fiecare dimineată.
Îi picase cu tronc Margareta, fire naivă
Care, deși nu avea nimic, avea, totuși, totul;
Mișcându-și purtarea copilăroasă
în adierea vântului,
Margareta parcă aducea tot cerul
în brațele Liliacului
Și îi răsturna cu petalele sale tot soarele
la picioare;
În preajma ei Liliacul devenise un fel de
Hesiod
Rescriind o Calliope verde, mai muzicală
decât însăși ploaia,
Căutând originea candorii sale

mai abitir decât izvoarele Nilului
Și visând să îi ridice o piramidă de flori mov
Asemenea celei de pe muntele Kisisi.
Nu-i vorbă, Liliacul era trecut de prima
tinerețe,
Iubise, pe rând, o Roză cu parfum oriental
și fumuri de zeiță atârând ușor din spinii săi
cu care visa să își ținuiască strâns
dragostea pe lângă trup asemeni unei tunici;
Apoi iubise o Clematită cu un cer de stele
în priviri și alt cer de flori pe trup,
Care își înflorea într-o zi dragostea
cât alte flori în zece ani,
Încât, în scurt timp, năpădisese toată pajiștea
cu dragostea ei prea molipsitoare;
Mai iubise Liliacul și o Mâna Maicii
Domnului,
Pierzându-se cu firea
mai ales la aflarea numelui ei,
Neștiind nimic despre originea ei asiatică
Și sperând că firea lui boemă va transcede
Odată cu mirosurile amețitoare
și psalmodice ale florii,
Lumescul obscur
căruia își dăruise existența sa vert-violet...
Dezamăgit de neputința firii sale,
tot...vert-violet,
Liliacul mai iubise apoi, în virtutea inerției,
O Lalea cu prea multă personalitate
și ton autoritar,
O Rochița Rândunicii gingașă
dar cam nestatornică,
O Hortensia suavă dar cam prea...
aristocrată pentru firea sa boemă
Și câteva Panseluțe de diferite culori care,
totuși,
Nu reușiseră să înțeleagă
și să iubească firea vert-violet a Liliacului...
Și, tot iubind cu frica de a se opri
și a înțelege tainele existenței sale
În sânul unde se părea
că nu-i mai rămăseseră decât flori cu 4 petale,
Liliacul își consuma firea vert-violet
și visa să ardă într-o dragoste fără leac,
O dragoste de nestins, aidoma unui foc
grecesc,
Ofilindu-se inutil sub stelulele focurilor
bengale colorate cu câte un pumn de petale
Aruncat
în grabă de mâinile darnice
ale Florilor Trecătoare.
Și tot așa până într-o zi când,
abandonându-și pletele verzi
în bătaia vântului,
Sorbind nostalgic ultimele

picături din roua dimineții
Din aceeași ceșcuță verde cu flori mov
Și, sfârșindu-și rugăciunea astrală
pentru îndepărtarea demonilor colorați,
Umbra Liliacului se topi
pe o siluetă mică și ciudată,
Se topi cu o măiestrie ad hoc
precum sticla de Murano așteptând, în
fierbere, să ia forma mult râvnită...
Era Ea...O Margaretă,
o floare cum nu mai văzuse niciodată,
Deși, culmea, fusese tot timpul acolo,
la picioarele sale
Și nu păruse niciodată să aibă ceva
din ceea ce toate florile au în general: culoare,
multă culoare, atitudine, altitudine, numărul 35
la piciorușul delicat, feminitate, 60 de cm
în talie, 90 în bust, preocupări lumești,
firești și hotărât declarate.
Și totuși, așa cum nu era și așa cum nu avea,
avea și era totul...

II

-Iată cât de firesc arată fericirea!
Își spuse Liliacul zâmbind
din adâncul movului său,
În timp ce își certa și aduna umbra
din dreptul Margaretei
Pe care, se pare că până și soarele o iubea.
Și dintr-o dată, toți strigoii colorați ai
primăverilor nefardate,
Îmbătrânite sub regrete pământii
Și îngropate prematur asemeni vestalelor
virgine
Aruncașă țipete de bucurie în văzduhul
liliachiu
Aprins în focul dragostei „vert-violet” pe care,
Din obișnuință, se repezira să îl mângâie
și să îi ocrotească flăcăruile.
Margareta, cea mai frumoasă
dintre toate florile pământului,
Singura floare cu rădăcini în glod și trup de
cer,
Își lasă ,pentru prima dată,
privirea să cadă din înalt
În brațele Liliacului cu ochi blânzi
în care toate imaginile se reflectau în trei unde
Ce clipeau liniștit dinspre străfundurile
adânci și necunoscute;
Se iubeau!

Educație

Vecin cu Sufletu-mi
Fusesem de la început,
Printr-o împrejurare la care

Nu fusesem părtaș;
Culmea ipocriziei:
Se mutase lângă mine,
Mă ținea strâns, se lipise de mine,
Fără să mă întrebe
Dacă îi permit să se așeze.
Sufletul ăsta era un tip nonșalant,
Un bonhomme, cu mânuși albe de catifea
Și peceți discrete deasupra buzunarului stâng
de la sacoul de cașmir
Care, indiferent de circumstanță,
Îi trădau proveniența regală.
Mă enerva cumplit!
Inițial, nu îl băgasem în seamă,
Vroiam să îl alung cu nepăsarea mea.
Cred că își definitivase studiile la Academia
Domnească de la Sfântul Sava
Și cred că tot ce făcuse
de-a lungul existenței sale
Se desfășurase obligatoriu în vreo instituție
care avea inserat în denumire
Cuvântul „domnesc” sau „regesc”.
Da, sigur primise o educație prostească,
De un manierism exagerat,
Altfel ar fi plecat la primul meu „sictir!”
Sau, măcar, ar fi înjurat cu bărbăție.
Dar nu...
A stat, m-a privit cu aceeași încredere
prostească
Și m-a iertat, deși eu nu vroiam să fiu iertat.
Am aruncat cu noroi pe hainele lui prețioase,
L-am trântit la pământ și am călcat cu
picioarele pe sacoul lui din cașmir verde
Până ce nădușeala mi-a înecat ochii în orbite.
L-am vândut te miri cui pe la toate colțurile
Pe adorație, pe respect, pe situație, pe
dragoste, pe liniște, pe un colț mic de cer, pe o
semilună veche, pe toarta lămpii lui Aladin, pe o
primăvară cam șleampătă, pe o toamnă prea
fardată și indolentă, pe ... te miri ce
Și am râs cu te miri cine
de prosteasca lui existență. Inutil!
Nu i-am putut smulge zâmbetul aprobator
de pe față,
Înghețat într-o încredere prostească!
Azi, de dimineață, mi-am luat inima în dinți
și i-am vorbit:
-Cine ești, domnule, și ce vrei ?
Ce mă tot constrângi cu încrederea ta
prostească?
Și de ce nu te muți? Nu vezi că nu te plac?
Știți ce mi-a răspuns, cu nerușinare
și același zâmbet aprobator?
-Te iubesc, fără început și sfârșit,
fără motive și condiții!

Mi-a întins mâna frățește, m-a ridicat de jos
și mi-a scuturat de pe haine
praful uliței rămas de la ultima încăierare.
Ce ți-e cu educația zilelor de altădată
Și ce păcat că m-am născut azi!
Noroc că sunt vecin cu Dragostea...

Cel mai frumos chip

Fata cu chip de noapte
Căuta neîncetat să își limpezească,
Neputincioasă, înfățișarea
În toate băltoacele
Ce i se așterneau, surprinzător,
Dinaintea sa.
Își ferea chipul din calea izvoarelor
De teamă să nu le tulbure.

Doar întâmplarea făcuse să se nască noaptea,
Odată cu visul,
Odată cu moartea
Zilei.
Văzând imens pământul, și cerul,
Fata se gândi, cu milă,
Din ce ar putea rupe câte puțin
Ca să-și dreagă chipul.
Visa doua albăstrele în locul ochilor bulbucăți,
Un crâmpei de câmpie crudă și senină
în locul frunții încrețite ,
Doi bujori în locul obrajilor slabi
Și o mușcată roșie în locul gurii sterpe.
Hotărâtă să pună capăt tristeței sale
Din primordii,
Fata cu chip de noapte
Îngenunche cu fața către răsărit,
Căutând cu privirea casa Soarelui-Răsare,
Și rupse cu milă o bucătică de câmpie
crudă și înrouată,
Două albăstrele abia înflorite,
Doi bujori de mai
Și o mușcată roșie,
Cu care își croi
cel mai frumos chip văzut vreodată.
Și a fost seară.
Acum se putea privi în cel mai curat izvor.

Fata cu cel mai frumos chip văzut vreodată
Merse o noapte întregă.
Se apropie de primul izvor
Cu apă limpede ca sufletul omului adamic
Ca să își măsoare frumusețea.
Și a fost dimineață.
Dar, vai! Albăstrelele plângeau,
Câmpia se ofilea,
Bujorii se scuturau,

Iar mușcata tăcea.
Și a fost din nou noapte.

Fata cu cel mai frumos și trist chip
Făcu cale întoarsă
Până la câmpia cu albăstrele
Care sângera clorofilic
Din rănile încă proaspete.
Fata se așeză din nou în genunchi
Și, plângând, înapoie câmpiei
Fruntea, ochii, obrajii și gura
Care prinseră viață în întregul premergător.
Și s-a luminat fruntea câmpiei
Și s-a coborât seninul în ochii câmpiei
A prins a fremăta de viață nouă gura câmpiei
Spre mirarea fetei care,
viața avea, dar viață nu era.
În ochii rămași goi ai fetei cu chip de noapte
Viața câmpiei fulgeră stranii lumini.

Fata cu chip de noapte
Și ochi de lumină,
Îngenunchind lângă fruntea sa,
Cu un ochi plângând și unul râzând
Lăcrimă cu ochiul stâng tristețea
de a fi rămas aceeași
Și lumină cu ochiul
drept bucuria întregului regăsit.
Fata privi pentru prima dată
În sensul razelor de soare
ce îi străpungeau pieptul
Și găsi în capătul unui coridor nelocuit
Doi ochi limpezi ca aghiazma mare
O frunte înaltă cât bolta cerească
Sub care așteptau cumiți
Un infinit de foi albe de hartie
Deasupra cărora își zbăteau aripile străvezii
Puzderie de cuvinte nespuse vreodată,
Nerăbdătoare a fi așternute
Și rostite de gura stearpă a fetei.

Fata cu chip de noapte
Își așternu pe nerăsuflăte
Două poeme pentru părinți în locul ochilor,
Psalmii penitenței în locul frunții,
Odeletă primăverii în locul obrajilor,
Iar în locul gurii fata își puse
Dragostea.

.....
Și a fost zi!
Cel mai frumos chip!

Bonjour, cher Novembre!

Delapidară șarmantă

La Curtea Dragostelor Târzii...
Mi te-ai juruit Pe trei veri pustii
C-ai să vii Pentru amândoi,
În doi să definim culorile.
Cum ar fi dragostea noastră
Fără puțin arămiu viu?
(Cam necoaptă și firavă,
Ar ceda sub greutatea primului vals).

Așadar, Dragoste Arămie,
În toamna verde crud,
Din suflet rămas necolorat,
Cu ochi de un albastru mat
(Scelipirile am convenit că sunt mincinoase),
Întinde-ți aripa stacojie deasupra-mi
Și nu lăsa soarele
Să mă inunde, pentru-a câta oară,
Cu false și gratuite lumini.

Să recalculăm vârstele!
Eu știu că aș putea trece cu ușurință
Drept prim cultivator de tuberculi, dar,
Te rog, spune-mi că ai fost
Corijentă la matematică,
Iar proful de mate ți-a dat 5-ul salvator
Într-o ultimă toamnă, condescendent, sau
Temător de-a nu rămâne veșnic
Înțelept,
În timp ce își ghicea chipul ros
În fereastra sălii de curs.

Să redefinim miturile
Scurtând fuga spre liniște
La jumătatea distanței dintre noi,
Eu cu un pas, tu cu un pas
Și, ucigând sfârșitul strecurat ca un hoț
De mere de aur
În grădina noastră arămie,
Să locuim de azi, cei dintâi,
Într-un mâine sacru
Din care n-am apucat să trăim
Decât 22.000 de zile, toate profane
Și absolut inutile,
Scurte și colorate de prost gust,
În grabă, cu resturile vopselelor
Rămase de la oamenii pe care, straniu,
I-am iubit doar pentru o rămășiță de violet.
Te regăsesc cu brațu-ți plin de camelii,
Odihnind ruginiile benchetuieli
Pe pieptu-mi mai întunecat
decât Catedrala Notre -Dame,
În care lumina se zbate din băieri
Să patrundă;
Privește-mi sufletul cu pereți tapisati
Sinistru, în imagini alb -negru,

Cu linii nesigure și tremurânde de contur,
Ca un caleidoscop în care,
un manufacturier frustrat
A uitat să pună piesele colorate.
Juna mea arămie,
Doar pentru tine trecutul
se-mbracă veșnic în dimineți colorate.
Bonjour, cher Novembre!
Bonjour, mon ambre de jeunesse!

Adrian Păparuz, Zărnești, Brașov

după era ta
am rămas gol
pictez cuvinte albe
amintiri roșii
lacrimi multicolore
vitrării prin mine
cumva să mă umplu
de veșnicie și de tine
sculptez braille
numele tău în aorte
iar uneori Dumnezeu
îmi bate toaca pe piept
nu prea mai am imaginație
nici somn
te urlu doar sângerând
înfășurat în lună
dacă mă auzi
reinventează-mă

azi

ne plimbăm de inimă
așa cum ieri
ne-am plimbat de picior
șotron
pe bulevardele pustii
înțepenite în așteptare
așa cum alaltăieri
ne-am plimbat de mână
prin două eternități paralele

azi ne ținem de suflete
fără teama mâinelui inexistent
și pictăm pe trotuar fericirile
cu cretă albastră
ce zici
într-o altă zi
vei dori și tu
să ne plimbăm de sărut?

bărbatul cu cort

de pe mănoasa preerie a inimii tale
și-a lăsat barbă
a ridicat o flamură
cu blazonul singurății sale
așteaptă sezonul bizonilor
uneori e trist
alteori doar nepăsător
își petrece ziua prin iarba înaltă
numărând greierii ce-ți cântă sub fereastră
și își ascute coasa până la demență

doar noaptea îți bate în piept
timid
sperând că îți vei aminti numele lui

te-am iubit rotund

poate mult prea rotund
pentru ascuțișul trecutului meu
dar în cercul imens în care te-am închis egoist
te-ai izbit sângerând în fiecare zi
de triumfiurile nestatorniciei mele
concentrice
când toată ai fost doar o rană
am deschis cercul meu perfect
iar tu ai căzut printre două linii paralele
spre infinit

poate mâine
poimâine
cândva
cineva contemporan cu geometria inimii
mă va ajuta să repet examenul unei iubiri 3,14

Ilorian Păunoiu, Meieni, Vâlcea

De mă iubești

De mă iubești îți dau corali de zâmbet,
Recife de cuvinte cu șerbet
Se îndulcești corolele durerii,
Când te răsfaț cu brațul- menuet!

Te plimb doar în caleștile cu fluturi,
În caruri alegorice te plimb,
Pe umerii mei goi tu să te scuturi,
Petală cu sclipire de la nimb!

În insule exotice- săruturi
În delte-mbrațișate te răpesc
În Asii, Australii și Americi
Pot sincer să-ți declar că te iubesc!

Aici în lumea mea nu mă cunoști
Sunt prea real sau invizibil poate;
Hai s-aruncăm în golfuri mii de măști
Hai să mușcăm din vis cu voluptate!

Și cum treci

Și cum treci agale, lină
Cu sprânceana de lumină
Cu din glezna de felină
Pe zăpada albă, fină,

M-aș face un cal prelung
Fără coamă, nibelung
Să străbatem codrul lung
În de tine să ajung

Într-o țară cu lămâi
Pe obrazul tău dintâi
Și cu luna căpătâi
La gâtul tău să rămâi

Salbă cu arginții goi
Cu de din Efes altoi
Altamira de-amândoi
Pe zăplaz de buze moi

Ce mă sărutară tandru
Pe sub frunză de leandru
Curcubeu de policandru
Și surâs de-Anaximandru

Transformat în tanăr zeu
Plete-n vântul alizeu
Coama din jurasic leu
De gât cu numele meu!

Posibilul imposibil

Eu pot să te iubesc regește
Dac-ai fi crinul necuprins
În văile argonaute
Unde petală nu a nins!

Eu pot să te aprind în nufăr
În felinarul lui dantesc;
Eu pot să-ți dărui paradisul
Și-n rouă să te nemuresc!

Eu pot să te transform în liră
Și-n pasăre să te transform;
Eu pot să spiralez emoții
Pe ochiul tău cuneiform!

Dar nu pot să te fac regină
Într-un regat sanscrit, imens;
Cutreier fire de lumină
Să vii aici, să-ți dau un sens!

Te rog să vii

Te rog să vii, zăpezile n-au nume,
Te- așteaptă bradul de Crăciun,
Iubita mea, a noua mea minune
Cum din secunde azi să te adun!

Te chem precum un cerb cheamă mireasa
Și munții mei se-mbibă de parfum
Hai să clădim în nemurire casa
Și clipa vie-n care ne vazum!

Hai că mă dor sprâncenele candorii
Surâsul meu te strigă înfinit,
Hai, că pe cer se-nșiră iar cocorii
Plânge lumina zborul asfințit!

Hai, vino cât mai sunt în asta lume,
Că mă vei plânge miile de ani,
Iubește-mă prin cețuri ploii și brume;
Ce rost mai au fântânile cu bani?

M-au chinuit fantasmele viclene,
Mi-au sfâșiat genunchii mărăcini;
Hai sparge karme, spulberă blesteme,
Să colindăm stelarele grădini!

Emilia Ajule Pfeiffer
Postfach, Belm, Germania

Întâia oară

între-un ah ș-un da de astă noapte
partea aceea nevăzută din mine
depre care ție nu îți place
să vorbești se gândea cum ar fi fost
dacă mâinile tale
s-ar fi plimbat pe-acea operă de artă
și ochii tăi m-ar fi făcut să spun
astăzi mi se pare ca niciodată
îmi treceau prin minte copiii aceia nenăscuți
de care-mi spuneai și mă-ntrebam,
dac-ar fi moștenit
vocabularyul tău
sau doar plictisitoarea mea simplitate
și lipsă de formă mi-am scos dicționarul
din buzunar și-am căutat un cuvânt
dar nu l-am găsit vorba ce aș fi vrut
să ți-o spun nu

se inventase încă așa c-am rămas la ceea ce
e pe înțelesul tuturor te-am iubit azi noapte!

Mă uit peste

cele două tăieturi ale brațului
de azi dimineață mă mir cum de nu mă dor
trec cu degetul arătător în sus și-n jos
peste ele dacă n-ar avea culoarea recifelor
de corali ai zice că nici măcar nu există
ții minte cum am încercat să ne injectăm
indiferența-n vene, siguri că într-o bună zi
vom ține
sus stindardul victoriei asupra durerii
de pe piscul nepăsării
ne-am jurat ca frați de cuget
că n-o să mai credem în suferință
parc-ar fi fost de-abia ieri
ziua-n-care am pus brațele unul peste altul:
tu după ce l-ai găurit cu fier încins
iar eu după ce-l perforasem cu țigara
ne-am îmbolnăvit amândoi
de sânge rău și cine știe.

Ce mai rămâne

de spus acum după ce zarurile-au fost
aruncate și nu s-a lăsat nici cu-o dublă mare
nici măcar cu-ntemeierea vreunui Imperiu
ca atunci când Iulius Cezar s-a hotărât
să traverseze Rubiconul știind
că-i este nepermis stau
ca-n fiecare dimineață în fotoliul meu regal
care-ntr-o zi o să mă părăsească
de vechi fac integrale, ca să mă trezesc
pe măsura din dreapta cafeaua
și biletul de la tine insist
să-mi aduc aminte ce-a fost în ultima seara
după
ce-am hotărât să rostim cuvintele cu greutate
de plumb „nimic” și „niciodată” așa am decis
că adunătura asta de „n” și „i”-uri o să ne-
aducă
pentru eternitate aminte că nu mai avem
cuvinte
commune știam eu de ce mă țin departe
de podgoriile „Dealul Dorului” dar ai reușit
în noaptea aia cu dibăcia ta de anonim
însingurat
să-mi torni pe gât otrava care mi-a luat
temporar
miștile dimineața când m-am trezit
nu mai erai în schimb
lăsaseși biletul scris pe-o jumătate de coală
ruptă

dacă te-ntrebi ce-a fost ieri, ți-o spun
cu drag am fost c. t. s. d. ș. a. d. a. î. v. p.p.
apoi d. n. î. s. și cu o f.r. calculată , d. d. o. p. a
ex. irev. ne-am l. pă. de pl. ecl. a d. și mai ales
a con. ca de ful. în f., c. fr. În c. f. apoi acel p.
cul. când ni s- a top. în suflet, în sâ. și-n vis.

Infinitul

îmi bu. i. ca un ci. pne., vreo 2-3 p.d.v. mi-au
sp. pi., apoi a cr. ca.am încercat să-l descifrez,
dar n-am reușit îmi aduc aminte doar de
paharul acela pe jumătate plin și de fața ta,
mult prea
apropiată de a mea apoi s-a rupt firul
ce sistem de apărare bine pus la punct avem:
uitarea- unealta adăpost.

Știi cum e când

persoana pe care-o iubești te-anunță
că gata a sosit gara în care coboară deși
trenul vieții tale merge mai departe e
ca și cum ar rămâne poetul fără cuvinte
cântărețul fără melodie și pictorul fără culoare.
nu știi cum te-a lăsat sufletul
să mă vinzi
exact ca un mercenar stupid și jalnic
al sufletelor suferinde și mutilate
m-ai negociat vieții
iar ea m-a luat cu lăcomie
așteptând cu nerăbdare
să-mi facă instructajul de rigoare
acum în trenul ăsta plin de necunoscuți
mirosind a plictiseală,
nici măcar nu știu care e gara
în care trebuie să cobor mi-ar plăcea
să fac o dată înconjurul lumii
să cobor unde-ai coborât
și tu acolo așteptându-mă
cu brațele deschise pe peron
să-mi spui vezi ai reușit
ce glumă proastă
pentru că prin pădure nu trece trenul
unde-ai coborât tu de fapt nu era haltă
ai sărit din mers
n-ai mai suportat te-a durut
atâta iubire ți-a ajuns joaca
de-a amestecatul sentimentelor
din care rezultă îmbâcseală
urât mirositoare pentru tine
culmea la mine ploua cu petale
de trandafiri în timp ce ție sufletul
ți-era ca un ghemotoc
de zdrențe îmbibat în apa uleioasă și urât
mirositoare
de spălat vase îmi vine să vărs acum

gândindu-mă oare să fi fost
ochii care ne-au trădat
c-ai tăi lucrați din libertatea albastrului verzei
vedeau altfel decât ai mei
lucrați din tăciunele cărbunelui aprins.

Oana Pop, Cluj-Napoca

atât de imperfectă că doare

nu știu din ce M-ai plămădit Doamne.
nici când
și nici nu știu în care secundă
ai ales să clipești,
ori,
să privești în altă parte.
sunt atât de imperfectă
că doare.
port în mine un infinit de Eve
despletite,
nebune,
goale de suflet
și tot atâția șerpi.
veninoși toți.

rup carnea cuvintelor
cu mâinile goale
și-apoi plâng.
degeaba.

știi?
câteodată am convingerea
că m-ai rupt din Tine
fruct al păcatului
neinventat.
de n ori eu

mi-am băut cafeaua iubite.
de două ori până acum
și,
de fiecare dată
am avut impresia
că sorb câte o gură neagră de iad
îndulcită prea tare.

la ultima înghițitură
m-am vândut de bunăvoie
pe câțiva talanți.
am oftat,
am ridicat din umeri
și am făcut un pas înapoi
pentru a vedea
câte suflete încap
într-o singură ceașcă de cafea.

ce femeie nebună...
dacă îți spun că m-am văzut eu pe mine
în mine de n ori
nu vei căuta tămâia
și apa sfințită?

când întunericul atrage lumina în așternuturi
ți-aș spune
de câte ori am crescut
și cum am învățat să adaug nopților
secunde, minute, ore,
iar zilelor,
săptămâni, luni și ani.

ți-aș spune tot atâtea despre mine
câte cămăși am schimbat
în 35 de ani de viață,
dar nu sunt decât o matrioskă, iubite,
ce te strigă pe nume
de fiecare dată când
întunericul atrage lumina în așternuturi.

ți-aș spune
că dintre toate păpușile adunate în mine,
cea de mâine sărută întotdeauna tălpile lui
Dumnezeu,
și-apoi zâmbește.

ți-aș spune...
„cel mai iubit dintre pământeni”,
dar tu știi deja:
cea mai frumoasă declarație de dragoste
e cea pe care o spun necuvintele dintre noi.
aproape 12

Tic-tac, tic-tac, tic...
aproape 12
și-n inima mea se trag clopotele, iubite.
e ora în care îngerii
caută să prindă între aripile lor
ultimul ecou înainte de fix
taaacc...
...

oare auzi și tu liniștea cântând:
„miluiește-mă, Dumnezeule,
după mare mila Ta”?

Adrian Popescu Nicolae
Rădăuți, Suceava

trauma minor

dragostea mușcă.
rupe hulpav și azi și mâine și mereu și de
veacuri

din trupul încătușat, firav al...unicei iubiri ...
iar tu, copil nătâng și crud... voiai să o
numeri!

te ia și te saltă și-apoi te trânteste
în balta adâncă, plină de patos,
lucind lângă un țarm de neagră mare.
și-apoi te zvârle departe, departe,
îți fură lumina și-apoi se leapădă de tine
fugind aiurea spre acei fiori.
născuți prematur pe o strada stângă
ieri , undeva mai sus de-a cincea coastă.
iar tu,...azi, te întrebi
de ce-ai găsit aici
doar rimă oarbă?

vinclu de seară

privindu-mă în ochi, ea mi-a zis:- e târziu, du-
te!
fără să te întrebi dacă mâine unghiile mele
lungi
se vor înfinge în alt trup.
ce-ți pasă? buzele mari, pecetea pleoapelor tale
au rămas uitate la casa de amanet
printre celelalte destine irosite.
ca într-un joc de poker, fără ași,
privesc cum alunecă ultima petală
și mă descopăr: sunt un bătrân cartofor
cu degete mirosind a tutun
ce-și pregătește ruleta rusească,
sorbind zgomotos șampanie din halbe ciobite.
trădată de mucul de țigară,
terasa blocului mă așteaptă să ascund iar
noaptea,
hipnotizând luminile motoarelor turbate
ce mârâie la verdele crud.
mă transform fără voie în haos, da... în haos;
eu, cel care credeam
că liniștea se îmbracă în albastru.

stagiune perpetuă

mi-ai aruncat eșarfa
ca să cobor pe gâtul tău,
lăsându-mi buzele să guste
din dorința nerostită a pielii tale umede.

am alunecat apoi cu privirea
în profunzimea decolteului generos
vrând să-ți adulmec parfumul
ascuns sub medalionul din argint
cu marcasite.
ca într-un joc de șah cu regi exilați,
din văpaia cameleonică a ochilor
mi-ai picurat în pahar

elixirul clipelor de desfătare
cu umeri dezveliți și nuri împietriți.

răscolind așternuturile imaculate
umbre înlănțuite aleargă haotic
mușcând din tapetul nou,
lovind cu sălbăticie
lumina fosforescentă a ceasornicului
în anotimpul crepuscular.

vibrând asemeni unui tonomat
care se leapădă de muzică,
cortina pletelor tale acoperi brusc
finalul piesei de teatru
într-un singur act...

niște carențe

fața de pernă îmi săruta iar,
mult prea devreme
tâmpla abandonată,
păzită atent de buzele ei,
roșii și mereu păcătoase
ce descătușau până mai ieri seară
delicateți olfactive de musk și tutun
ascunse sub gulerul imaculat
al cămășilor mele...

vizionam haotic
un diafilm obscur, voalat sinergic
de gene lungi și iriși albaștri
ce-și zugrăveau în alb
zidul amintirilor fugare...

printre umerase putrede,
încolonate vertebral sub scârțâit de uși
scotoceam liturgic după amintiri
ștanțate cândva, în fugă
de vechiul Polaroid...

mă trezisem dansând nebunește,
fără a fi invitat,
la reconstituirea unei nunți de molii
ce încă se împreunau haotic
prin ungherele paltonului decolorat
de soarele palid al sfârșitului de mai.

Julia Ralia, Iași

Melancolie

când scuturai din păr alune
și funigei din geană
ți-am cunoscut atunci

mijlocul
de vară indiană
cu ochi încondeiați ca într-o
icoană bizantină
țaiam felii subțiri
din fumul
izbăvitor de vină

iar pasul tău fraged ca frunza-a
întors vis în privire
o clipă coborând pleoapa
tăcea
iarna din mine

când scuturai din păr alune
și funigei
din geană

Sânte

la casa veche am rămas copii era demult
avea iatac curtea plină cu iarbă și hulubi
și când plecau la culcare rămâneam noi
până noaptea târziu ne făceam sânziene

emi cu dora mena cu marlena și
mănuțele cruciș ne învârtim în amintiri
când amețim ne uităm de jos înspre deal
să vedem dacă-s stele or să cadă în pumni

mai e sântamarie cu hram cu lăutari iuhaa
de pe vale se aude glasul ioanei țarălungă si
de la un an la altul mă întreb dacă mai suntem
ah! cum mi se face liniște când o aud că încă

mai râde

Intermezzo blues

nu mai am timp nici
nu știi de când o-ntâlnesc
pe-Amélie
aflat-am doar cum s-aprind focul
într-un gând de sfumato
retro
sau cum o mai fi ex
- poziția
ferestrei dinspre suflet
eh sufletu'
se dă pe iutube de verde-n pastişe
unde naiba îmi pierd anii

allegro

ma non troppo

asta
pisica
delicat lăbuța
pe un ochi de somn
molatec așterne
la umbra în dungi de tomjaune
doamna moțâie
neatent
începe să ningă mărunț și des
vrăbiile tac și-un alb incert
țese într-una plasa
de pescuit somonul
rozé argintiu
vis din nord
amélie scrie

Inceeeet
Ssssst
Iat-o...

Numărătoare

*când dinspre-al viselor soroc
îmi umplu fir cu fir aleanul
se-aduna în unicul ghioc
polenul, ca sa-ntorc ocheanul*

sub streășina în-Număr sclipirile
și mi-e frică să nu se topească.
fiindcă doar iarna atât de rar
ni se întâmplă să tremure spaimele,
diamantele si-atunci
înghițim spațiul apoi îl torc
cu 1001 de scame,
precum bunica
bunicii mele
dinspre acolo pășesc,
mă auzi ?

Raluca Ioana Rîmbu, Suceava

dragă louki,

la tine dimineața cel mai greu e
să rămâi în viață. trebuie doar
să îți freci capul de toți pereții și

să ignori lucrurile care te-ar putea face
să crezi că-ți poți aduna zilele
între două fire de păr
și să le dai foc.

sunt după-amiezi
când în tine se trezesc
trupuri mici împinse înainte

ca niște animale duse la abator.
aștepti să ți se sfârâme tot corpul în drum
spre casă dorința tot mai mare
de a te tunde și mâinile reci.

fericirea e fiecare noapte
în care mama ta se așeză lângă tine
și dispare orice sentiment de vinovăție.

dragă hildegard,

la tine dimineața
e o rugăciune învățată pe dos
trebuie doar să o repeți
până capul nu se mai simte
ca o cutie muzicală stricată

aș putea să-ți scriu
despre după-amiezile în care
toate lucrurile care-mi fac greață
seamănă cu două puncte negre
pe care le poți acoperi cu degetul
asta mă liniștește. când nu poți evita coșmarul
zilele se simt ca niște țeste mici
aliniat pe marginea căzii
se sfârâmă la picioarele tale
și-ți fac pielea de găină.

fericirea e când patru persoane
fumează o țigară furată
în ultima noapte din viața lor.

dragă natasha,

la tine diminețile se simt ca niște spații calde
în care
reușim să ne ascundem corpurile
ca pe niște realități artificiale

la marginea patului toate încercările de a da un
nume
nevoii de a atinge fiecare persoană din lume
mâinile devin niște motorașe

care sapă în piele
și nevoia lor de carne
devine nevoia mea de carne.

după-amiaza te face să aștepti cuminte și din
amintirea ta
pot crește copaci artificiali care să acopere
toate ferestrele din casă

în noaptea asta fericirea nu există și dumnezeu
e ca un câine
în mijlocul străzii așteptând să fie observat

teoria eșecului

să găsești toate cuvintele care merg cu notoriu
să pui mâinile la ochi
să te învârți până te simți acasă
până la senzația de oameni care nu spun
niciodată adevărul.

ultima amintire de când erai mică
nevoia unor mâini mai mari care să te ghideze
să-ți strângă fiecare sân până te calmezi
până scapi de senzația unui ghemotoc de păr
îndesat pe gât.

să găsești legătura între tot ce se poate epuiza
și o gură de canal
fără să schimbi cadrul
fără să mai atingi vreodată pe cineva

Alexandra Samoilă, Greci, jud. Tulcea

Poemă despovărată

Sunt Atlas,
De emoție, nu de oboesală
Ți-am scăpat cerul peste picioare.
Neînfrânt, zbori într-un imperfect cerc al
mirării
Strigând cu privirea lactescentă din pricina
Zăririi acelei căi:
„mă dor gleznele lumii.”
Alerg buimac despovărat
Prin zariștile necuprinsului
Din iubire, datu-ți-am
povară cerească

Poem

Azi, un munte a plecat din sine
Pe plisc, vulturului îi curge lacrima
Grea ca stânca.
Azi, de prea mult ce sunt,
Mă mut pe camp.
Pe tine, care îl privești
Te doare obrazul
De parcă ți-ar năvăli în amintire
Visul verde ca bradul,
Când, într-o zi, de prea mult ce erai
Voiai să te prefaci în cântec de nai.

Poem

Poem care tresare, poem care clipește,
Poem care strânge către sine

cuvintele și le sărută frunțile
Poem cavaleresc cântând Julietelor
ce visează pe veranda inimii
Poem care se spală în Rin
și curge către mlaștinile rinocerilor
Poem purtat în coarnele taurilor,
Până în ultima clipă nădăjditor
Poem care se bâlbâie de emoție,
Care se frânge de la mijloc și e încins la loc
De centura meteorului O
Poem care foșnește
ca frunza presată între pagini
Poem din unirea celor trei degete.

Poemă de post

Îți strigă stelele în încântare,
Și glasul tău e fără rost.
Se sparg în zare zei de sticlă și de sare
Și-ți cad în rana pentru care,
Tu ții încă post.
Nedumerit, îți tragi o dungă sub picioare
Și te socioți,
Pe la subraț, pe la încheieturi și frunte
Ai sădit albiri lungi și cartilagii scurte,
Acum le aduni și mâinile-ți rămân tot goale.
Un singur sugrumat
„dă-mi pace, nu mai pot”
Așteaptă oasele ca să ia foc.
N-auzi cum urlă stelele de încântare?
Și-n glasul tău se-anină-un rost.

Geta Stan, Piatra Neamț

Poem de credință

Sunt închipuita Ondină
ducându-și în palme coroana de crini
unduindu-și dimineața cărările
adulmecate de lanuri!
Pe străzile Europei alerg cu încălțări de aur
ducând în cântec o creangă de măr înflorit

iar uneori îmi duc în plete viorile vântului
escaladând zările pe șapte herghelii de cai
plus un centaur cu copite de aur, îndrăgostit!
Zilnic îmi ridic cetățile tencuindu-mi inima
de iubire în zid de mănăstire...

Pentru cuvenitele mărturii îmi dăruie cântecul -
mladă romantică de mireasmă, inima, inel
de logodnă flamură trecând hotarul altui veac!
O de-aș putea să ating Universul cu mâna,
fantasmele norilor

Te strigam prin păduri

Pe atunci mă credeam o pasăre rară
sau o floare albastră fugită din cartea de citire
din biblioteca Împăratului Roșu
adăpostită în Palatul Imperial....

Acum privesc amiaza din nuferi
în oglinzile apelor închipuindu-mă
de dragoste unica Pasăre Sitela...

Cu genunchii întristați la sărbători
urcam colina privegheată de vulturi
lepădându-mi frunzarele anilor
adunați în portofelul cu bani

cineva îmi încrustase destinul
cu litere de aur în stâlpii din pridvor
zăvorându-mi arsenalele firii!

M-am încrezut în vorbele tale, prietene
Socrate,

trecându-mi visteria sărutului
dincolo de tăceri și de moarte!
Preafericită eram și egală cu tine
în destin și în fapte, frate rozmarine!
Pe-atunci te strigam prin păduri....

Să putem auzi cum iarba crește și descrește
la rădăcinile Turnului Babel căzut în declin
pe limba de miere a privighetorilor
umplându-mi butiile iubirilor cu vin pelin!

Invocând utopiile stejarilor

Prieteni ai mei, neliniștea și uitarea
mi le-am pus în fața voastră
pe două talgere de fildeș
unde dănțuia liniștea, icoana soarelui!

Martori mi-au fost munții, cerul și Marea,
curcubeul firii adorat de copaci,
platoșa inimii trandafirii!
Mă veți putea recunoaște
după truda încolțirii semințelor,

Deasupra izvoarelor tânguindu-se Luna!
Vom prânzi împreună
vindecând din adâncul apelor
oasele străvechilor noastre corăbii,
stelele vor fi tocate mărunț
pe buturugi de ferigă,
de barda bătrânului Homer
cu tăișul cât un fir de paingă!

Floarea de colțișibrândușa

vor fi alături de noi
invocând utopiile stejarilor,
glasul pădurilor de-apoi!...

Deasupra orașului, curcubeul

Ți-am împletit ode din flori de cais:
de-atâtea ori ți-am dat întâlnire în vis;
te-am așteptat să vii
cu sufletul gătit de sărbătoare
înmiresmat de ciocârlii
îmbrăcat în cămașă de mire!

Pe urmele pașilornștri din parc
au înflorit cicorile și albăstrelele!
Deasupra orașului curcubeul
amețit de candori și de mierle!

Porumbeii albi poposiți în pridvor
îmi picură lacrimi de mărgăritare în suflet
iar tu n-ai venit, n-ai venit!

Poate ai rămas ferecat într-un cântec,
sau poate îngropat sub zăpezi
în văile silhii de pe Tatra să visezi
îngemănat cu pădurea și piatra!

Laura Țâru, Brașov

Cină depresivo-explozivă

Era una din seri:
depresia se tăia greu
ca o carne acoperita de pielețe
(pe 90% din suprafață)
când îi dădeam „remove” din mine
veneau caserole pe bandă: vene gumate, oase,
zgârciuri...
mă comportam de parcă
devenisem vegetariană în grupa sanguină,
și credeam
că lacrimile căsătorite cu rimelul
s-au uscat suficient în ventilatorul timpului,
trecut dintr-o clipă nenorocită în alta – abator
cu tragedii

cugetare pe mal de aragaz:
(altă zi, aceeași mâncare de pește)
te vezi neputincios în mușchi și-n farfuriile de
porțelan
când toată viața ai vrut ordine pe tocător
și acum sunt legume ucise peste tot:
„julienne, brunoise, macedonie,
jardiniere, paysanne, mirepoix, chiffonade”
toată masa minții...

la radioul din atriul stâng:
5 minute de simfonie la maximum –
doi neuroni sinuciși deja
nu e de joacă cu creierul pane
afectat de griji gărlă

cugetare în momente de cumpănă:
(cu lacrimi de la tăiat ceapă
și mucegai pe brânză)
e una din seri,
sunt plină de sânge suferind –
sunt doar o gospodină
cu hemoglobina tomatelor pe șorț
încă n-am terminat de gătit tristețe,
iar agitația nu se tratează termic –
era s-o bag la microunde
(visam la cai: verzi pe pereți, în salam...)
cugetare naivă:
(cu gândul la el...)
credeam că vom mânca iubire de acum,
dragul meu gurmand,
fără ciuperci nucleare –
îmi vine să mă mușc
cu dinții de jeleu, vampirești...
sufletul e ca un borcan plin de biscuiți
în formă de animale sălbatice...
concluzie amară:
(ca rucola)
singură, cu inima înghesuită
în formă de fursec,
mănânc schije dintr-o ex-grenadă,
ex-luciosă...

Verdict

Mă iubești
rece ca o marmură – de Carrara
(iubirea asta e o capodoperă)
static – ca Venus din Milo
cu minciuni pe ambele mâini ca niște cicatrici,
îți expui platforma sentimentală –
cu o seninătate debordantă
care îmi amintește de Pinocchio;
mă tot aburesc:
lasă că trece
pe canal gondola... și... uit
îmi arăți
că noaptea e din ce în ce mai joasă
și e abrupt între noi;
nu m-aș înțepa cu andreaua
dar și eu simt la fel...

văd cu ochi pierduți că
e septembrie în fiecare lună de vară
cu inimi uscate ruginii.

a escaladat situația
cu organe hăcuite în operație,
cu o matematică absurdă
în care unu plus unu nu fac doi,
ci câte unu separat
dar și tu vezi că dezechilibram
lumea asta oloagă
și mai mult,
o faultăm insistent
cu tornadele astea sintetice
din sentimentele bolnave
care au impresia
că dacă-s la reanimare
se vor face bine;
suntem lucizi
măcar de-am fi fost bețivi notorii
ne-am fi prostit impresiile,
le-am fi alterat și umplut de viermi
dar așa avem lupă
de Sherlock Holmes chițibușar
vedem de la păianjenul care face „bungee
jumping”
din colțul camerei,
până la bârna casei vechi, amoroase,
în care ne uscăm pe margini
și se rup bucăți din noi
ca din foile unei cărți galbene,
coapte, decedate;
ne facem declarații de dragoste false,
comitem ilegalități sentimentale
și repetăm concluziile;
(îmi spun)
după fiecare proces de conștiință:
nu mă iubești din culpă!

Experiment

Mă litografiezi și mă expui
pe pereții negri din tine
cum m-ai prins,
cu unghiile verzi antichizate, nemachiată
de parcă vrei să-mi faci antireclamă;
sunt o exagerată azi
sub lampa chioară
doar în lenjeria roz – model pojar
defilez prin laboratorul nostru conjugal
ostentativ
cu eprubetele poftelor: curate, pregătite;
tu sorbi afișul cu mine de pe retină,
eu îți recit din Mendeleev
cu o voce senzuală de Marilyn Monroe
(care urează „La mulți ani!” președintelui)
până când îți evadează toate animalele
sălbatice
din grădina biologică

deși aici e vorba de chimie – nu m-ar deranja
să buimăcim materiile
și nu-mi spune că n-ai încerca și o disecare
pe viu,
pe „vanity” ,
fără draperii.
n-ar mai conta eratele
când spațiile goale din mine s-ar umple cu tine
mi-aș pierde măruntaiele prin sertare
și le-aș găsi prea târziu:
pe lângă masca de oxigen crăpată în seism,
pe după tine atrofiat,
exploatat, asudat
ar fi un experiment reușit...

Mă uit în borcanul gol

Iubirea se întinde între noi
ca o gumă de mestecat consumată;
când polii inimilor se resping
și curcubeul rupt stă ascuns în aplică
lumina știe, și becul arde în interior și tace
n-o să spună când ne-am ucis,
când ne-am atins planetele secrete – teoretic
nu avem martori

e noapte polară fără urși – nici măcar Fram
nu știu cum să-mi abțin gândurile,
curg pe lângă plasturi;
nu știe el
cum nechează caii din salamul meu
sentimental
uscat și dezbrăcat de membrană;
nici să coasă o bucată de alta,
agonia,
altminteri ne-am fi dat drumul pe cearșaful ei

de la geamul ăsta al nostru
care nu se închide în afecțiune;
mă prefac că neg întunericul
oile nu mai vor să sară peste gard – eu nu mai
am chef să le număr
somnul cu mustăți de cauciuc e-n galantar,
nu-n ochii mei
că pe locul tău din patul meu sunt
pânze de păianjen

tocmai când te-ai răcit
ca să te pot băga în frigider – obsesie
(pe raftul cu ciocolată)
ai dat ”remove all content” în tine
și acum ești... mi-e greu s-o spun...
”empty”...

Dan Teodorescu, Iași

Mustește pământul

Mustește pământul din reavănul serii
Copitele cailor trosnesc la amiezi,
mă port ca o șoaptă străpunsă de rodul
cel falnic din vis, iar tu nu mă crezi.

Pleznește-n crepuscul și-n neantul ce crește
un vers de izvoare doinind rugăminți,
acum ne petrecem brațele prin fructul
ce naște în mine cu lacrimi fierbinți.

Se biciue vremea din noaptea străbună
cu sânge ne creștem sublimă dureri,
mă arde păcatul, când trupul mă cheamă
și simt cum m-alungă frumosul de ieri.

Rodește pământul în șoapta luminii
acum când pornim cu credința pe frunte,
tu poți să mă chemi cu versul din fluviu
ce vine cu noi și leagă o punte.

Se-apeacă un munte în falnicul zilei
de ieri am venit înapoi să te chem,
cu pârğul în ochi, cu lumina sublimă
ne cerem duioși, dorim și ne vrem.

Ce viu mi se pare palatul albastru
când cerul se-apeacă domol peste el,
tu vii ca un astru plutind peste câmpul
durerii din mine, cu mine în țel.

Acum se zidește femeia pe roată
o parte de vis ne primește în zbor,
mă-înalt spre zăpada ce vine din munte
mă urc, mă doresc și-n noi mă cobor.

Hai vino iubito, ce cald mă-npresoaă
cu fructul de-amiază sorbind primăveri,
mustește pământul în reavănul serii,
mustește pământul de azi și de ieri.

De ieri

De ieri pământul mi s-a părut mai sfânt
îmbălsămat în sânge și în legământ
și în copitele cailor de azur
pământul mi s-a părut mai pur.

De ieri fântânile au început să rodească
sub miriști și puntea omenească
a început să înconjoare pământul
și să aștearnă în foc cuvântul.

De ieri pădurile m-așteaptă sub cetate
și în scorburile credule și uitate
și în mințile păcătuite de destin
din harul cupelor cu vin.

De ieri scânteiele acestei credinți
mi-au vărsat pocalul cu biruinți
că am iubit sub poarta lumii, horă
pământul cu pământul sub auroră.

De ieri fugit-a mânzul din primăvară
ca să se ascundă de lume în seară
că avea piciorul drept tăiat cu securea
de mânzul cel bătrân de aiurea.

De ieri ogorul meu cel albastru
a fugit nebun într-un astru
și a luat cu el chipul făpturii mele
îmbălsămat în viitorime și stele.

De ieri pământul iubirii trecute
a început să spună de toate, vrute și nevrute
să făcea că el a devenit mai pământ
purtat în amurg de legământ.

Toate păsările...

Toate păsările îmi cuprind mâinile
și le poartă prin văzduh și prin ceață
și prin cuvinte nestrigate
și prin dimineață.

Toate păsările mi-au străpuns ochii
și îi aruncă în albastrul pământului
și în setea cea fără întoarcere
și în nemernicia cuvântului.
Toate păsările mi-au furat aripile
și le cuprind acolo departe
spre fântâni cu apă de izvor limpede
și mai departe, poate.

Toate păsările mi-au dorit legământul
și l-au ascuns sub piatră și sub sânge
și sub pasărea taină din mine
și sub pasărea ce plânge.

Toate păsările mi-au ucis zeii
și mi-au săpat pământul de sub cuvinte,
toate păsările mi-au secăt zborurile
și fuga din jurăminte.

Cu fructele iubirii

Coboară din adâncuri miresme nevăzute
o luntre lin plutește ca o pădure-n timp

și din duioasa vreme se naște în cetate
o herghelie sfântă crescută-n anotimp.
O, cer de libelule mă-ndeamnă să culeg
un fruct de pe o rază de dor de libertate
așa precum un sunet de vis de nebunie
mă-npresură-n cuvinte și-n vorbele de șoapte.

De ce nu vii acum, eu sunt puternic, sacru
și mai blajin în sunet, crescând în dorul sfânt
cu fructele iubirii cobor în adormire
cu fructele iubirii mă-ndemn spre legământ.

Simona Trandafir
Quedlinburg, Germania

Vis atemporal

Vreau timp, a spus copila, privind înspre zenit
Cu brațul drept sub cap și buza lin mușcată,
Gândind că celui ce-mparte nectarul socotit
În ore sau în zile, i-a devenit uitată.

Dar nu ca restul lumii, pe fugă tot mereu
Mânați de idealuri ori simple utopii.
Ea nu vrea timp să stea, când totul merge greu,
Precum doresc adulții cu temeri de copii.

Căci ochii îi sunt mări întinse, liniștite
Ce pot stârni spontan furtuni necruțătoare
Și fac din mari corăbii epave scufundate,
Tribut plătit de zei copilei spre uitare.

Ea simte altfel timpul, de-aceea vrea să treacă
În chip precis și iute, ca zbor de rândunele
Până în clipa-n care doi ochi de jar provoacă
Reinventarea ludică a ceasurilor grele.
Căci timpul lor cel searbăd,
dar totuși plin d-empază
Străin îi e copilei cu sufletul curat,
Care prin aprigi rugi pe Cronos îmbunează
Să-i dea în dar timp sacru ce nu e măsurat.

Zâmbește larg spre cer, cu-eternă mulțumire
Și își întoarce chipul spre ochii arămii
Ce o cuprind hipnotic și emană fericire
Stând lângă ea azi, mâine... prin valurile
vremii...

Contemplare

Trec minute, ore, zile, timpul pare-n altă sferă,
Întunericul s-așterne peste sufletele goale,
Numai eu stau și cutreier amintiri din altă eră
Ce îmi creionează ludic câte-un zâmbet lin și
moale.

Altă eră? Ce înseamnă? Care ieri sau care
mâine
Îmi aprinde cel mai vie o privire-n ochii tăi?
Nu mai știu nici timp, nici spațiu, și nici ceasul
care vine,
Doar senzații fragmentate și iluzii și visări.

Cum îmi injectezi prin vene doar dorințe și
plăceri?
Cum străbați într-o secundă zile-ntregi în
mintea mea?
Îmi iei clipa și-o supui la zeci de
metamorfozări,
Timpu-n sine-l recreezi fără-a ști și fără-a vrea.

Poate de ieri, poate de mâine, poate chiar de o
decadă,
Rațiunea mi-i genune, iar de-ncerc să-i caut
fine
Coborând pe firul epic ce din gânduri se
înnoadă,
„Unde?” „când?” sunt desuete, ajungându-se
la tine.

Reîntâlnire

Cam câte emoții poți să cuprinzi într-un oftat?
Cam cât se simte un „mi-e dor”?
Atât de puternic încât ar comprima,
cu viteza unui zâmbet sau al unui clipit,
mii de kilometri.
Și i-ar turti până ar deveni
mai subțiri decât firele de praf
de pe mâinile noastre atunci
când se vor atinge din nou.
În ziua în care, iubitul,
vom avea 3000 de kilometri în palmă.

Decembrie urban

Azi am simțit cel mai cald vânt rece.
Trece prin cana mea cu ceai de iarnă
și aburi de portocale,
apoi se avântă aprig printre blocurile abătute
de timp
și pline de povești anoste
dispuse pe verticală, în colivii cubice.
Și se răcește.
Dar chiar și așa,
își cântă singurătatea într-o simfonie mută
care cuprinde însă distanța dintre
fiecare eu și tu.

Daniela Trușcă, Orlești, Vâlcea

Carnea de pe antebraț...

Sunt un copil,
umbra mâinii mele e un cofetar,
clădește castele-aburinde, culege
nectar,
pielea din palma-mi coafată
de creștături buclate
își mângâie sora săracă, o
iubire fără moarte,
carnea de pe antebrațul mușcat
de fiara-destin
imploră scăpare din arsurile
hazardului clandestin,
Iar oasele degetelor rămase neatînse
de vre-un cuvânt “senil”
Îmi amintește subtil că încă sunt
Copil...
Am dinții de lapte,
dar am cunoscut hotare și-o lume
pompoasă,
În labirintul pueril, eu nu știu
unde e “acasă”,
ochii-mi spânzurați au văzut cum o lovea pe
ea...
pe scumpa mea...
buzele de sânge pur s-au unit cu
Andromeda-n calea sa,
nasul de copil i-a simțit pe cei
satirizați ACUM de soartă –
pe cei care, atunci, m-au lovit
din infinit... cu piatră,
iar gândul condensat în bule
de aer, necoapte
mi-au amintit că...
Am dinții de lapte...

Sunt minoră,
în buletin, nu am drepturi, dar nu neg
faptul ca „le”-am rezolvat lor problemele
de când am învățat să merg,
am plâns în perna îmbătrânită de
vremuri șerpuitoare,
părinții n-au știut de acolo,
cât m-a durut de tare,
Invidia m-a înjunghiat,
lipsa de bani m-a obligat
să zâmbesc, să fiu demnă și
să lupt fără-ncetare
pentru a lăsa pe acest pământ
o urmă cât mai mare,
Iar acum când lacrima îmi e
inodoră

am observat că vârsta e o cifră
căci eu ...eram demult
majoră...

Sevraj

„Pot mai mult!”
mi-am spus mereu, iar dinții mei
au gustat țărână și i-au învins
pe ei,

De jos,
am urcat pe prima treaptă
în liceu,
am pășit pe scenă când am
auzit numele meu,
zâmbeam,
dinții străluceau ca niciodată,
dar nimeni nu a văzut
zațul de cafea din ochii mei,
și lacrima pietrificată...

Mama, în aceeași zi
zăcea pe altă scenă,
venea în țară de la “ei”
dar fără sânge-n venă,
Ea plângea,
Eu trebuia să râd...
Ea pierdea,
Eu câștigam... ce cântec surd!
“Acolo” mi-au distrus-o,
am găsit-o într-un spital,
stând 45 de kg. pe-un prag,
pe alba ușă,
Tăria ei de altădată a devenit
cenușă...

Doar ochii ei vinovați de diamant sculptat
Mă privesc umili căci
nu m-au ascultat:
Din viață și-a făcut colaj
În acel autocar intrase...
În SEVRAJ...

Dar eu? Mamă!
Ce vină am?
Nu am puterea lui Iov, sunt un copil,
Am luat premiul I ,mamă, dar
sunt fragil...
Într-un tablou crestat de invidie,
pășesc cu demnitate,
De ce mă îngenunchezi? Mă
înjunghii pe la spate?
Cu toate acestea, tu ești cea rănită,
cobor de pe scenă...
ce zi însorită!
Sunt fericită, mamă...
sunt iubită!

Nu închide ochii, lumea e pe scenă,
“Monștrii” sunt departe
țelu-i o sireună!

Am ajuns acasă,
nu mai trebuie să mă prefac din nou
că sunt împlinită,
eu sunt ca o bombă,
o actriță fără B.A.C.,
o elevă nălucită,
dar, te rog...
să te întorci la noi, mamă,
să ruși acest peisaj,
să mă simt și eu copil
să nu intri...
în sevraj!

Hazardul răgușit

Plomba
cade răgușită din gura săracului,
căci aur nu are, argint nici măcar
iar dinții îl dor, și ripostează
în zadar...

Părul,
cade din capul săracului,
căci pastile nu are, bani nici măcar
iar pielea îi arde sub cozoroc
știind că n-a avut noroc...

Unghia
cade de pe degetul săracului
căci oă nu are, tratamente nici măcar,
iar carnea îl strânge fără milă
ajungând delicată la cantină.

Bogatul,
cade și ajunge în fântâna-ndoliată
căci n-a avut bunătațe, suflet nici măcar,
iar acum este împuns de cel de ieri cu acul
uitându-i-se numele, strigându-l azi
„SĂRACUL”!

Acum îți spun... dislike

Oare, mai pot învia din propria cenușă?
Ce și cât te-ar costa dacă mi-ai întinde
încă odată mâna?
Doar eu știu cât tremur în fața
cuvintelor tale plămădite din nisip,
ignorând prezentul sunt totuși
prototip,

Facebook-ul m-a transformat în robot
Sfidător de trupuri fără sentiment
Lacrimile mi-au ctitorit sufletul pe-un clopot

Realitatea devenind ciment.

Puritatea din ochii tăi colorați în cărbuni
ce mă sorbeau nevinovați în
mijlocul bisericii,
Mâna ta ce nu îndrăznește să mă atingă
la umbra vechiului salcâm,
sub același cer, pe același drum,
Acum mi-au ciobit orizontul ca pe un lime,
și nu oricum, tastând nepăsător
litere online...

Eu mi-am cerut iertare deși atâta timp, s-a
scurs
Tu, suflet de gheață, zicea „Nu m-ai crezut!”
Și totuși... cu ce ești mai presus?
Căci te-ai schimbat în demon alb, de
nerecunoscut...
Când stăteai în fața mea, palmele îți transpirau
Nu exista „Internet” pe acea câmpie vie
unde ne ascundeam de cei din colivie...
Acum, cu smartphone-ul în mână mă sfidezi,
m-ai decapitat
Spunând că ai ajuns mare; dar eu întreb
„De unde ai plecat?!”
Îți spun tot eu că te-ai pietrificat,
Superiorul de altă dată a devenit-scânteie
Tehnologia ți-a minimalizat, deși, teoretic,
acum ești bărbat
Dar îți spun că pentru tine am rătăcit în versuri
libere și trei catrene.

Sunt confuză, îngrădită de nefiresc
Într-un mediu steril, opac...
Atunci, în fața altarului îmi spuneai „te
iubesc”
Dar acum mă vei înțelege doar dacă-ți dau
„#dislike”

Valentin Tufan
Sheffield, Anglia

Apus electric

Se zbate un abur molatic
peste soborul de patimi cuibărite în apus,
o searbădă reîntoarcere în trecut
îți lasă gura pungă –
îți activează simțurile un dor electric
pe care îl asimilezi
ca pe o doină ce-ți răsună din miezul
sufletului.
Pe lângă stâlpii de telegraf

se zbat himerele cuvintelor topite
până în miezul înțeleșului,
șoaptele sărută buzele umbrelor
ca refractarea dintre două respirații
ce-ți escaladează simțurile –
e acel moment de climax absolut
când apusul surâde electric prin doi ochi
ce pier odată cu ultima rază de soare,
acel moment când norii îți cad la picioare
și te dezmiardă seninul soarelui
rezultat din mâinilor noastre
făcute pumn.

Joint

Pașii se scorojesc în timp
ca timbrele ce-și caută destinația -
un amalgam de stări roiesc dinspre retină
ca fluturii născuți din transa cronicii de ieri,
mi-am tăiat sufletul în bucăți
să-l pun la uscat fibră cu fibră,
fotosinteza e ca o înlănțuire de incantații
care-mi adorm repugnanța.
La ieșirea din transă, întind mâna
și strâng în pumn fibrele
ca pe niște bilete de papagal
aranjate în ordinea haotică a sorții -
în mâna destinului arde jointul spiritual
ca un stigmat al zilei de ieri.

Drum spre desăvârșire

Dezgropat din încrucișarea de vise
irisul își stoarce ultimele clipe
de redări perplexe
ca lentila unui aparat
de înaltă rezoluție.
Ecoul e ceaiul negru de Ceylon
care face infuzie peste
tot decorul cu abajur
în care se adăpostesc
reperări letargice.

Umbra mișcătoare
adună surplusul de solzi
pierduți în urma sintezei
pixelilor coșcoviți de soare -
omul asimilează
peregrinările umbrelor
și își potrivește masca
unui zombi ce caută reanimarea
fășiilor de carne pierdute
în urma schimbului rezultat
prin sinteză.

Omul e personajul
ce luptă să se descalțe de umbre,
un pelerin ce se-ndreaptă
spre desăvârșire
ca o călătorie plină de pilde
dar și de remușcări.

Prin sala oglinzilor se pierd etape
care mușamalizează fața destinului
și îi canalizează drumul spre necunoscutul
pavat în lumini și umbre.

Din centrul lumii

Atunci când alerg, ritmul pașilor e o
developare continuă
care nu pune stop, alergarea e ceva
mult mai complex,
pornește pe toate axele,
ca un sentiment de cădere,
atunci când îți vin în minte lucrurile
pe care nu le-ai făcut
și trebuie să le faci.
Aleea are înfiripată, viziunea primilor pași,
atunci când soarele
răsărea în toate formele
și îmi cădea la picioare ca un joc de cuvinte,
aici am plantat, în zilele de vară,
un ciot uitat din axa lumii –
l-am udat cu însufletire și cu veșnicia satului.
Am încrustat în fibra lui
țesuturile sufletului de copil,
privirea bunicului și înțelepciunea –
în fiecare an
crestez tulpina
și beau cu aceeași ardoare
viziunea lumii prin suflet de copil.

Constanța Velcea, Giurgiu

Adam

În singurătatea celestă
Dumnezeu i-a îngăduit lui Adam fericirea.
Pe a douăsprezecea coastă flotantă
Într-o joi a pus altoi
Dintr-un alt soi.
A modelat
A retușat
A cizelat
A rezultat, Ea, Eva
O binecuvântare, o eternă căutare
O povară, o provocare
O picanterie, artă și cochetărie.

I-a înnobilit și îngemănat
I-a predestinat pentru a fi părinți
I-a creat perfecți.
Vrând a fi poeți ei devin profeți.

Bobul de grâu

Și mă privește
Și mă uimește
În bobul de grâu nenunțit,
Din mănunchiul de spice cosit
În răsărit
De secera lunii
La facerea lumii
Chipul Domnului Isus Hristos
Frumos dăltuit.

Dimineața

Puteam să fiu pasărea din lutul încă nemodelat
Pâine neplămădită răscoaptă pe vatră
Pusă la întâmplare pe masa rotundă din tindă.
Puteam să fiu floarea de cireș
pe ramul ce-ți bate în geam
Romul din votca fierbinte
ce-ți gădilă gâtul în van.
Sunt doar o scânteie ce se ridică la cer
Din focul ce încălzește ceaunul cu zer
Aș fi vrut să fiu architect în El Jabor
Să fiu jepii mari pe cărarea ce duce la cruce
Aș fi vrut să fiu aripa de nor
Să zbor la polul nord să înclin axa pământului
Să pot pune piedică timpului
Să se poticnească, să se oprească.
Să întinerim, să sporovăim
Povești de început ascunse tacit
Sub capacul de nuc de la lada de zestre a
bunicii.
Puteam să fiu toate acestea
Și încă o mie de lucruri
Dar tu ai ales: ai plecat, ai ferecat ușa
trecutului,
Cu un gest calculat
Un cifru codat.
Și universul meu lipsit de striuri,
Deschide o gaură neagră în noapte
Care mă paște, mă prinde, m-apasă, mă soarbe.
Sunt un spectator în angoasa clipei recente
În care nu mă mai regasesc
În care nu mă mai întregesc,
În care mă pierd, mă risipesc
Ca un parfum de floare rară, în vântul de
primăvară.

Trecere

Mi-am îngăduit să -mi rostesc rugăciunea,
La ceas de taină să-mi ridic privirea
Spre zborul tău pescăruș solitar
Pata de dor între mare și cer drag călător.
Zbor de pescăruș rebel,
Fantă de lumină în eter
Ce lasă dorinței deschisă cărarea.
Nervi încordați deșteptînd chemarea,
Între răsărit și apus
Deopotrivă m-am dus,
Melanie, să-ți cânt și să te încânt,
Să te invit pe un drum prelungit
Între penumbră și vis
Fără blugi, fără nevoi, fără cărje
Doar noi doi, aproape goi
Fără patimi, alergând prin ploii
Și mână-n mână, încă un ceas
Să umplem timpul ce ne-a mai rămas.
Să-mplănim menirea
Sfidând nemurirea
Cinstind răstignirea.

Gina Zaharia, Buzău

Ninge a noi

Vameșul păgânilor cânta din lira peștilor,
în fața lui se înșiraseră stejari de război,
unii sfâșiau aerul, alții aveau dălți pentru
veșnicie,
singurul drumeț care nu s-a oprit a fost
încătușat de lumină.
Era duminică.

Ogoarele au învățat iernile să treiere,
orice movilă decupată din istoria noastră
putea fi baricadă pe sufletul meu,
dar am urcat pasajul cel mai sărat
și m-am trezit într-un duo celebru:
eu țineam la piept un adagio șchiop,
tu – un vultur auriu.
Se făcuse liniște.

Te-am aflat ciocnind cupe de vin cu zorii,
așa am știut câte grade are partitura vitejilor
neutri, grăbiți
să-și amintească despre gloria în care
armurile opresc flăcările în tunelul raiului.
La gura sobei venise tot cerul.

Întunericul și-a dezbrăcat frăiele în cruce,
ador izbânda pietrelor pe lacul vulcanic,

sub cupola secerișului mania
înaintează cu fruntea sus;
va dispărea odată cu glasul cocoșilor de munte
din peșterile schițate în fugă
pe inimă.
Ninge a noi.

În mirosul de cetină

Ai amestecat rugina cu aurul,
de aici toate intersecțiile memoriilor nescrise,
drumul spre soare e pletos,
uriașul cu maniere sălbatice are palmele verzi,
vântul duce în exil oceane fardate,
unu-doi-trei,
mereu îmi ies în plus,
teama implică răsfaț dublu,
ce să zic,
încă mai dorm în mirosul de cetină.

Oare toți lupii cu blana peticită au drum pe
aici?
Siberia e în sens opus,
se zvonește că-s ierburi otrăvite și acolo,
negru-intens e rege,
mai sunt și zăvoare la nord...

Dar să-mi văd de treburile mele:
dau jos din copaci toate păpușile stricate
și invit întunericul la dans.
Necunoscutul de pe munte strigă un nume.
Iată, **continente muzicale se suprapun, își
împrumută apele și rozele,
dau autografe
unul cu mâna celuilalt.
În depărtări, se laudă salcâmi cu părul
iubitei.
N-ai întâlnit tandrețe care să miște
portretele pictorilor de acum o mie de ani!**

Am hotărât:
eu voi trăda o fantomă de lut,
tu te vei îmbolnăvi într-o închisoare de îngeri,
sanatoriul e recent renovat, are bocanci noi și o
rugăciune în palme;
nu mai putem să ne furișăm pe acoperiș,
epiderma lui ne e cântec
până la nebunia supremă.

Duminică orfană

Mă rugam să vină iar dimineața,
în fiecare umbră te vedeam pe tine, orfan
nenăscut,

aveai în mână o creangă și dirijai oastea spre
fortăreață;
parcă era duminică,
ori poate simțeam liniștea din zgura
pământului.

Mi-am ridicat gulerul,
repetam întruna e vară, e vară, e vară,
W. era rănit, zăpada îi dăruise un chip nou,
îl priveam dintr-o schijă, un râu se răsfața
în sângele nostru,
câte flori de cireș cu mugurii iernii în noi,
mi-e ranița grea, sigur în ea ești tu,
atunci de unde atâta putere?

Peste ani trecea o caravană cu ace,
norocul meu că m-am trezit cu o casă mai
departe,
împărțeam fire păianjenilor din dreptul
soarelui,
au înflorit trandafirii,
te-am găsit,
ești în albinele tăcute din livezi,
de când le pregătesc un atlas pe brațul istoriei!

Te-ai întors, da, te-ai întors,
dar ai glasul ceva mai sărat,
(cred că-s iubirile altui soldat!)

dark

I
astăzi vei fi vestala cu sânge răsăritean
mi-ai zis ai grijă
iuda împarte ofrandele
are o privighetoare pe umăr
și nu stăpânește perfect
discursul despre echilibristica săgeților
apoi mai are o cutumă
respiră șaizeci la sută iasomie și trece dealurile
de mână cu norii

acum că ți-am spus toate acestea
mă duc să verific de ce șerpuiesc ultimele
noastre gânduri
printre peroane
le fixasem undeva la mijlocul bulevardului
dintre sonetele speciale și cer

unde să las primul pocal și de ce ochii mei
aruncă diezi
în coasta de-acum secetoasă
voi închina trecerea prin foc fără să clipesc
pot face zâmbetul candelabru

în el se vor juca ninsori de vară
tragerea la sorți va avea loc spre ieșire
scrumul pânzelor personificate
e tot acolo în stânga ta
am promis că voi respecta canoanele
hașurate de timp
colecția mea de ferestre nu poate fi prădată
nici umărul tău nu rezistă efectului de rană
din când în când un fenomen ludic
își face loc printr-un arc

II

în catalogul ăsta e rost de pâine
alpiniștii fotografiază cerul la faldul excentric
din manuscrisele cu praf dulce răsar poduri
dansul prolific s-a ales cu un diagnostic neutru
un bob de neghină plagiază arii celebre
câteva zerouri dau fuga la râu
să se înece
am aflat că vinzi anestezice prin orașe-fantomă
nu era trecător să nu sublinieze pacea
pe care o zideai
îți trebuie tone de alb pentru asta
tu ai intrare la tot felul de petreceri
eu așez litere într-un jilț
din defileul ancorat pe cer
mai sunt trei ceasuri și noaptea își va etala
sunetele
prin peria aducerilor-aminte
minutul acela e fantastic
îi simt sângele pe eșafodul viitorului
sentința alb-negru va deveni un nod gordian

III

ostașilor nu va mai dau niciun rang
frontul vostru e în depresie
halucinațiile curg șuvoaie
poate descântecul meu vă va lumina mințile
dar l-am uitat într-o raniță de seară
bravoouooo
tu ăla din urmă șchiopătezi a furtună
te cunosc
nici ție nu ți-e bine greiere actoricesc
mai lasă din note pe culmi

primul nostru popas va fi mai spre seară
credeți că mă pot odihni știind
că luna s-a spart în ochii voștri?
ajutați-mă să schimb harta
nu vă mai holbați de parcă aș vorbi
ca un rege fanatic
deasupra golgotelor
nu uitați buchetul acela de viori

ați triumfat cu ele
mulțimea de curioși nu încăpea
în câmpul vostru cu tranșee

ah nu sunt nebună dialogul s-a sinucis
perfuziile cu faguri sunt pe sfârșite
astăzi veți primi botezul cascadelor
salvați-vă crezul
voi învăța statuile să vă respecte
pentru lupta cu sine
sunteți liberi
organizați reprezentații pentru femei de epocă
rochia de leopard e la modă

Otilia Ardeleanu, Năvodari

poet de vineri 26

să ne spunem cuvintele acelea
care ciugulesc din noi
să le scriem pe ziduri
pe copaci cu o culoare aprinsă
greu de șters de furtuni
să rămână icoane de care
să-și ștergă buzele credincioșii în dragoste
să le ascultăm cum sună
în carnea noastră instaurată
vitejește pe oase
luptătorii dinlăuntru să țină piept
neîncrederii și abolirii dreptului la fericire
să ne topim în ape în păsări în cer
și în zilele ce urmează
traectoria magnetic
a săruturilor neameliorate de vreun
tratament dus pe picioare
timpul în care ne îndulcim
hexagoanele din trupurile noastre
laborios albinărite
să ne îndreptăm spre clipa
în care vom face acel
ceva de la sine înțeles să ne strigăm cuvântul
care face cât toate cuvintele o voce să întrebe
ce faceți voi acolo sus în spectrul de lumină

bilanț

facturez ultimele zile
le pun preț și tva
le bag la impozit
pentru toate tristețile mele
pentru toate zilele ploioase
furtunile și ceasurile înecate
în oceanul acesta
sufletul meu
fără faună și floră

fără flotă
fără oameni
de dragoste petrol îmbuibat
de toate deversările
și amărăciunile lumii
aici cândva era un debarcader
lacul și tu mă strângeai aproape de cuvinte
o poezie și încă una
o scenă de nebuni și
nebunii toate pornirile inimii
fixau cele patru colțuri ale lumii
geografia fericirii
cu munți și păduri
și acel zâmbet cu care mă prindeai
floare la pălărie

cineva a uitat culorile pe sârmă

cum se amestecă tricolorul în privirea mea
cameleonic în aerul rece de mare
prin care nu vezi decât
acoperișul sub care lumea iese la existență
ca la tribună
spiciul ei aproape că nu doare
pentru că sub el e moartea
cea adevărată fermă și caustică
n-o mai distingi dintre
atâtea culori cu nume sofisticate
la care unii rămân cu gura strâmbă
cum se amestecă aerul tricolor
cu golul din stomac
roșul unei inimi stătute de iubire
cu paloarea din obraji și
cerneala de pe degete care nu mai au stare
să-și taie ceva dreptate din atâtea visuri poetice
cum se amestecă norii tricolori
cu păsările browniene
senzații de iarnă spălăcită
numai turnuri și mansarde
în ce ramuri să-și rodeze zborul
unde să se mai joace
orașul s-a uscat ca un pește pe țârm

ultimul apel

toamnă sufletul meu e plecat la datorie
pentru un zâmbet de familie
am lăsat tinerețea în hainele de mătase
parcă duc un trup greu în raniță
cât vezi cu luneta
sunt celelalte lucruri în rătăcire
și toate picăturile rostogolesc pe fruntea mea
nenumărate roți care transportă
muniție de gânduri

toamnă am sufletul ca o cască împușcată
plină cu pământ din care iese colțul unui fir
scăpat cu viață

Teodor Băsică, București

nesimțit

simți frecvențele joase,
care-ți mângâie călcâiele?
și le împing înainte, înapoi, înainte și-napoi;
auzi armonicele superbe ale unei voci
pe care o recunoști dintr-un miliard
care-ți fac călcâiele să-ți tremure?
simți particulele care sunt presate pe pielea ta
aspră când o atinge una mai fină?
percepi vibrațiile transmise de cei care te
iubesc?
dar de cei care te urăsc?

vezi luminițele electrizante de pe pupilă,
atunci când primești
cea mai bună veste? dar cea mai proastă?
ai văzut apogeul biologic când te-ai născut?
dar când ai murit?
simți praful pe care-l aduni, atunci când respiri
parfumul celui mai frumos zâmbet?
crezi în îngerii de pe umeri?
care se bucură cu tine, sunt triști cu tine.
care se nasc și mor cu tine?...
dansul pupilelor gustative
când ating cea mai fină ciocolată,
sau cea mai fină piele?
zâmbetul celor 4 ochi care se regăsesc
după o viață?
ai învățat despre războaiele pe care le duc
neuronii atunci când te simți cel mai prost?
știi fibrilațiile inimii,
atunci când Doctorul te cheamă?
satisfacția completă
când copilul, poemul, concertul, visul tău
iese cum vroiai?
dar când nu?
cum dinții se țin de mână, se îmbrățișează,
când te doare cel mai tare, când ajungi la
limite?

auzi natura când are grijă de tine? și te
recunoaște ca stăpân?
când vin potopurile și uraganele, să-ți
demonstreze că ești nimic?
cum degetele de la picior îți intră în pământ
când nu vrei să pleci?
sau corpul care-ți prinde rădăcini

când nu vrei să te trezești?
vezi strigătul disperat al unghiilor
care nu vor să se despartă de familiile lor,
al cleiului care face dragoste cu auzul tău?
cum sângele-ți țâșnește dement prin vene,
când simți că poți să zbori?
când pielea te înțeapă pe lângă umeri,
acolo de unde ți-au smuls aripile?
nu. sunt ne-simțit.

carne de Porc

Ne trebuie un sistem emoțional
bine pus la punct,
cu repere clare, cu fișiere și dosare colorate,
Pedepse pentru anarhie, subpuncte,
sub dosare, sub.
ne trebuie o soluție, un walkthrough,
niște coduri pentru bani,
Să salvăm în fiecare dimineață când ne trezim,
să bifăm fiecare obiectiv, repetat la nesfârșit,
al aceleiași zi.

ne trebuie mașini care să se conducă singure
(care să ne conducă singure)
aparate care să gândească singure
(prea comozi s-o mai facem)
Pastile pentru fericire, dicționare
pentru exprimare, avantaje pentru dragoste,
adaptoare pentru... adaptare.

Avem nevoie de casete de muzică franțuzească
pentru melancolie, cât de oribil!
de patch-uri cu organizare nemțească,
de update-uri cu tupeu românesc.
De pastile pentru proteine, de praf pentru apă
Să ne teleportăm pentru a economisi secunde –
să avem destul timp să nu facem nimic;
Teorii, să avem scuze
că nu putem să le practicăm,
De pământ și petrol, să putem porni războaie.

de minți sclipitoare,
să poată rezolva încălzirea globală,
Și de cele întunecate,
s-o poată duce către finalitate,
Avem nevoie de o agendă electronică,
să știm cam pe la ce oră vine
Mântuitorul împreună cu apocalipsa.
de tutoriale care să ne arate cum,
puțin înainte de sfârșit,
ne putem purifica sufletele;

N-avem, însă, nevoie de pești
care să trăiască în apa noastră,

de copaci care să stea în locul zidurilor,
de animale pe care nu le putem mânca,
de curcubeie care să se lovească de zgârie-nori,
de păsări care ne strică motoarele de avion,
n-avem nevoie de urși care ne răscolesc
prin gunoaie și câini care ne mănâncă resturile,
n-avem nevoie nici de oameni
care pot lucra doar 8 ore pe zi, doar 9 luni pe
an,
N-avem nevoie de biserici care ne spun
că putem ierta, că putem fi iertați...
Avem, însă, nevoie de mall-uri, de sezoane
estivale, de cluburi scumpe, de 8 ore pe zi
de facebook, 9 luni pe an de cumpărături;
de 6 filme piratate pe săptămână, de cât mai
multe calorii din carne de porc la fiecare masă.

degeaba

Ți se pare că te ascultă când vorbești
despre începutul iernii, cel virgin?
și cum, odată cu trecerea timpului,
viața se transformă-n nămolul
de la sfârșitul iernii - ajunsă curvă?
Când gesticulezi atât de frumos,
ți-ai scos din dulap și din frigider cele mai
frumoase cuvinte, când tu vorbești cu pereții,
cu geamurile și cu ușile?
Ți se pare că ne vindecă, când ne pui pe masă
seringile cu cianură, cu otravă, cu cola zero?
și cum talentele tale de biolog, de chimist,
de alchimist, ne oferă speranță
Când singurii copii ai talentelor tale
sunt bombele atomice,
armele chimice și cola zero?
când operezi așa frumos, cu cele mai bune
unelte, aproape că ne salvezi –
păcat că tu o faci doar pe cadavre.

degeaba luminezi calea cu o lumânare,
chiar și-un far, căci toți care te urmăm
suntem orbi.
și degeaba răcnești eroic mesajul dinaintea
războiului, că noi toți suntem surzi și sclavi.
De ce ne întrebă cine vrea să fie salvat când
nimeni nu-ți înțelege limba?
când niciunul dintre noi nu știe să vorbească?
De ce te irosești degeaba?
încetează să-ncerci să încălzești inimile
împietrite, mințile învechite,
ale celor pe care nimeni nu-i mai poate salva.
De ce?
Pentru că ei înșiși își spun salvatori...

Blestem

să recunoști urmele de picioare
de pe visele sfărâmate;
orele întunecate din deja-vu-urile tale,
țipetele disonante, atonale, aritmice
pe care urechile afone uitau să ți le
povestească.
Vezi cum arată viața, când sufletul ți-e prea
bătrân să mai vibreze?

Recunoști praful de pe buzele
care au refuzat să te mai asculte?
Auzi, în gând, toate cuvintele care se urăsc?
care te urăsc?
Bătăile inimii second-hand
care nu mai suportă medicamente,
injecții și promisiuni?
capul obosit, care și-a purtat coroana
imperiului de păcate, muze și cavaleri amatori.

Să recunoști amprente de degetelor
care te-au arătat deopotrivă sfânt,
deopotrivă vinovat
Simți pielea care se crapă
sub presiunea grăsimii,
când realizezi că mai mănânci
doar ființe moarte?
observi oare timpul cum trece degeaba?
pietrele, apa, frunzele, fără altul
nu sunt la fel...
fără nici blasfemiile n-au limite,
nimic nu e la fel de bun;
Ai rămas singur, orb, surd, trist și nebun.
degeaba.
că din toate blestemele aruncate asupra
noastră,
singurătatea e cel mai crud.

Despre desăvârșire

Când îți rupi sufletul în milioane de bucăți
și pui câte puțin în fiecare sortă,
ție ce-ți rămâne? un suflet peticit?
nu, nu... acela-i sufletul împlinit!

Anda Chiș, Alba-Iulia

Ucigaș de cuvinte

Strada e plină de intenții ascunse
după fiecare impresie
stă la pândă un cuțit
gata să se împlânte
până în mijlocul cuvântului
să-i scoată măruntaiele de sensuri

și să le întindă pe trotuar
strada e plină de cuvinte
măcelărite încă de la răsărit
rușinate că înghit zilnic
tentațiile unui ucigaș de cuvinte .

Visez

Visez că tund prea des trandafirii
și plimb insomnii
dintr-o cameră în alta
te învălui academic în cuvinte
de teamă să nu cadă vinovăția
în linii vărgate
nu te mira
calul troian ne paște veranda
să-i dăm în loc de sare
verzi-uscate
tolănit între impresii
să cabreze nebunia.

Negare

Orice negare vine
după o mare secetă în oase
după o ruptură care desparte
concretul de absent
mai am încă degete
să mi le pun peste pleoape
Secerătorul de falange
își adună spiridușii
să numere bătăile inimii
între două coloane de fum.

Floarea

Floarea nu are spini
are cuțite care ne taie
buricul degetelor
nu mai putem ține în palme
lacrimile îngerilor
se amestecă saltul în neant cu prăbușirea
la tocirea cuțitelor
vom auzi picăturile
și ne vom lepăda de flori
la cântatul cocoșilor.

Dana Brașoavă, Târgu Jiu

Lipsă

îți simțeam ultimele cuvinte
în cerul gurii
cum se înmulțeau

și-mi intrau în ochi
făcându-i să-ți transpire parfumul
strângeam atunci pleoapele
imaginându-mi că acolo ești tu,
strivit în trăirile mele josnice
și privirile neîmblânzite

de care îmi decojisem ochii
ca nu cumva să te mânănească

nu mai aveam cer
sau limbă,
îmi uitasem numele de față
întorcându-ți cuvintele pe toate părțile.

Onirism

nici somnul nu-mi poate uita
închisoarea asta de carne și artere ruginite
în liniște
chiar și când ațipesc, mi-e teamă
mi-e teamă să nu mă înțep în alt cuvânt de-al
tău

uitat nerostit printre cearceafuri
întocmai ca o amintire
ca o tăietură în carne vie
din care sângerează în fiecare dimineață

dorul
rămas doar un clișeu bolnav de tine.

descos somnul pe la colțuri
și mă-ntorc pe partea stângă
să-mi visez
cum îți adorm capul
în adâncitura claviculelor mele.

Doctrine

ziua de mâine nu e elitistă
nu ne alege nu ne sare
pe niciunul dintre cei rămași
în mărcinișul ăsta numit
viață

doar te trezești din ea
ca din cel mai frumos vis
cu persoana
pentru care ți-ai dona
o parte din bătăile
inimii

și te apucă dorul
de tot ce ai uitat să trăiești
căutând o scăpare

te zbați iar și spinii
îți pătrund brutal în carnea de pe secunde
tot
mai
adânc

Legalizări

m-am convins
că singurul mod de a mă goli de tine
e să îmi oblig cuvintele să postească

așa că am dat lege în mine
să se uite mișcările exacte cu care îți puneai
ceasul
la mână

și mi-am interzis
să mai râvnesc la ascuțimea privirilor tale
sau să-ți mai sorb vinul acru de pe piscul
buzei de jos

aproape că îmi uitasem lupii costelivi
din abdomen
ce urlă de o foame carnală

de cuvinte pline cu tine
care să mă facă iar să legalizez
păcatul

Aurel Chiorean, Turda

Nu mă distruge...

Nu mă distruge vidul, nici depărtări-imperii,
nici trestii care prind să se resfire-n țărături,
căci frunza care cade, în dorul tău puzderii,
tu o cuprinzi lumină și o înflorești în muguri.

Când cade frunza mea, mai moare un cuvânt,
dar tot așa se întâmplă eu cânt pe-aceleași
coarde,
iubirea ta sublimă, dă inimii avânt,
eu împărat-nebunul, bat mărilor cu joarde.

Tu poți să fii lumină, eu un adânc coleric,
pot să vorbesc o zi, să nu te întreb nimic,
tu luminezi un drum când sunt în întuneric,
iar dacă-s jos zâmbești și pot să mă ridic.

Nu mă distruge vidul și nici o depărtare,
de care parte luntrea să trec cândva m-
așteaptă,
eu sunt păcatul toamnei, o ploaie peste mare,
iubire veșnicie, către o lume dreaptă.

Îți voi iubi

Îți voi iubi în taină revederea
și slova ta, ce o rostesc întruna,
mantaua nopții, visul mângâierea,
mă ocrotesc în vise, le simți mâna ?

Ne vom iubi în depărtări, de sus,
pe înălțimi afunde, în aminte,
nu știu exact, iubito, ți-am mai spus,
căci te iubesc, de-acum, fără cuvinte.

Ai pus iubito, pietre la hotar,
cuvântul l-ai lăsat tăceri pe cale,
te răspândești lumini de felinar,
în ochii mei și crucea palmei tale.

Ne vom iubi, pe marginea de culmi,
arzând în noi și vreascuri și ciulini,
în para ăstor arderi, ardem lumi,
să fim curați ... tulpini și rădăcini.

Rătăcire

M-am rătăcit pe urmele mele,
tot ce mai am acum ...
este tăcerea mea,
pe care o scriu, să mă salvez
în mine.
Poate că încă nu știi,
dar eu te-am nemurit în rânduri,
spre necuprinsuri, provocări,
în scrisorile mele, în târziul meu
și în mine.
Tot ce mai am, e iarna mea,
tăcere,
genunchii zgribuliți și ruga mea,
în care mai cred și mai visez,
că Tu ești Cea care,
că Tu vei veni,
că nu ai plecat vreodată,
albul meu.

Popasul meu nu există,
eu sunt un drum,
o iarnă care,
îți urcă frunzele în nori,
în trupul uitat,
să îți amintești de mine.
Văd încă lumina ta aprinsă,
în vămi, neștiute .

Tributul

Plătim, uneori, o neștiută vamă,
adăpostind jumătăți de cuvinte,
sub vântul nerăbdării,
ca un mers al apei
în tăcere.

Plătim ploaia de îngeri care se iscă,
bulgării de rouă,
care ne acoperă de-a-ntregul,
suferința.

Plătim până și cărarea spinilor,
în rugă,
lumina care ne recunoaște,
ca să fim ...
și atât.
Dar ... nu am plătit niciodată,
restul de vis, nevisat.

Ionuț Cosmin, București

iar eu dacă va trebui să rămân
fără tine voi rămâne

I love this song

și peste noi au venit timpurile
ca o secetă consecutivă
nici arat nici semănat de la ultima ploaie
păsările se culcă târziu
am înțeles din ce cult face parte iubirea
aș fi vrut să fie ca tine
prima care îmi va spune pe nume să-mi
rămână
dragostea ei trecută prin vămile rațiunii
ce-ar putea aduce greșit din atâtea dorințe
măcar pentru câteva amintiri voi păstra
experiența
unei dimineți
în lucrurile tale intime spre încăperea de-
alături
îți acoperi trupul cu o frunză tăiată din ziar
aflu că mai este puțin până la dispariția vieții

în apărarea mea voi citi un poem
chiar dacă nu-mi aparține vreau această femeie
ca un cântec despre cât de fragil sunt
când iubesc mai mult decât îmi este permis
cineva tot va trebui să plătească
iar eu
dacă va trebui să rămân fără tine voi rămâne

studiu pe nud

așteptai să termin
ce aveam de spus nu putea fi redat prin cuvinte
ești cea mai frumoasă femeie
pe care am întâlnit-o
dacă îți relaxezi corzile sunetul
va aplica imediat pentru extinderea spațiului
îmi place să pun nume lucrurilor
ce se întâmplă bun în viața mea vine din cărți
umplu un vas cu lumina zilei și trăiesc fericit
n-am nevoie de pâine

zăpada acoperă strada vizibilă din casă
privirea ta mă obsedează
până la sfârșitul filmului
ne batem cu perne ca după țânțari
frec locul mușcat
mă simt perfect pentru mersul pe jos

la cumpărături nu-mi pot lua privirea
dintre sânii tăi
îmi umplu coșul invidiat de ceilalți adulți
considerați responsabili
pentru aglomerația la case
vânzătoarea ne crede persoane publice
dacă nu-mi ajung finanțele
te voi săruta până când
patronii vor suplimenta
numărul premiilor de fidelitate
clienților care achită cu cardul voi scoate
limba
ca o maimuțică într-o stare devenită virală
pe facebook iubirea noastră va fi dată exemplu

tot drumul spre casă cât va ține furtuna
vom auzi trecătorii rugându-se
fiecare dumnezeului său

târgul de vechituri

pasărea știa un cântec
despre frumusețea câmpiei
până să ajungă în dreptul ferestrei
continua să-și miște aripile
negre de fumul prin care se luase la întrecere
cu sufletele întoarse
de cel ce putea face stelele destinația
oamenilor

a venit cineva din înalta societate să cumpere
timp
cel mai bun pentru moarte posibil
plin de virtuți dacă ar fi putut să nu-i pară rău
de cât își dorea lumea

îngerul galben lupta să țină calul în frâu
deși ar fi fost dreptul lui să refuze

diavolul se închina tuturor
nu aveți prieteni în spatele acestor uși
se vorbește franceza
ca după zăpezile de altă dată
mi se făcuse poftă de carne în pântecul mamei
ajunsesem la termen
odată cu ruperea apei mă obsedau pornirile
cuvântul onorabil trebuia considerat imprudent

pasărea continua să privească
șerpilor își făceau mare crucea să cadă
în locul lor n-aș fi sigur

adam și eva din nou

stau în fața unei prăpăstii așteptând
marea să acopere tot ce-ar putea însemna
diferențe
materia se unește cu spiritul
într-un fel trecător de-a ne chema oameni
nemuritor mi se pare crud să trăiesc
fără niciun reproș
din partea ta n-aș renunța
la dulcele gust al răzbinării
pe moarte
cum eu nu te părăsesc pentru că fizic
aceeași instanță judecă între mine
și tine doar tu alegi să vorbești
deși cea mai bună cale ar fi
să ne controlăm respirația
în fața ispitei mi-e greu începutul dorinței
precum o cascadă de sânge
lovesc un zid ridicat din greșală
ochii înlăcrimați îmi aduc aminte
sentimentul de vechi din fotografia cu pomul
îmi face bine să vorbesc despre tine
ca un bărbat sănătos
lucrul acesta mă-ndeamnă
să arunc o privire spre ramuri
dac-aș putea să te trag ca pe-un înger aprins
de curiozitate să te-nvăț felul meu
de-a pune cuvintele
să muște limba iubirii neînțelese din copilărie
nu am făcut rău nimănui intenționat
mă plimb aproape de mare
n-ai vrea să uit

teama de moarte născută odată cu noi
 greu de învins

Viorel Dodan, Râmnicu-Sărat, Buzău

Culori

M-am înfășurat în hlamida albă a viselor
Iar ea îmi apasă umerii cu povara ei
N-am purtat niciodată o hlamidă și asta pare
Să nu convină trupului meu ne-regesc...
E doar un trup de carne și oase,
trăind simplu în praf de anonimat
Sângele meu n-a fost niciodată albastru,
subțire
Ci roșu-gros, ca vinul de vie hibridă
culeasă pe brumă
Am mirosit aerul albastru-electric
cu fulgere divine
Ce uneau pământul și cerul în eternitate
Am simțit în tălpi ghimpilor scaieților migratori,
singuratici
Și praful negru-fierbinte al drumurilor
frământate de roți ancestrale
Nu m-am născut nobil,
dar am avut o regină-mamă
Care m-a înnobilat cu coroana
binecuvântată din frunze de porumb
Și vreji de bostani cu flori galben-aurii
Și poate de-aia, umerii mei
nu sunt făcuți pentru asemenea povară...
Și poate de-aia îmi place
că sângele meu nu e albastru,
Și poate de-aia
îmi place mai mult clorofila vieții,
Sorbită cu nesaț, la ceas de seară,
balansându-mă între două lumi...

Liniștea trandafirului

Am ucis azi un trandafir
Tăindu-i tulpina încet,
Precum un criminal ia gâtul victimei sale...
A murit demn, în liniște, fără sânge...
N-a încercat să se apere cu spinii săi
De tăișul metalului rece sclipitor...
L-am simțit liniștit, împlinit și împăcat
Căci timpul lui era pe sfârșite
I-am simțit seva zvâcnind în petalele-i roșii
Și în restul de tulpină amputată,
Ca ultimă dorință de a mai bucura privirea...
L-am dăruit iubirii mele, eu, vinovatul de crimă
Atunci i-am înțeles liniștea trandafirului:
Și-a dat viața pentru un zâmbet
Și o clipă de bucurie.
Și roșul era mai roșu
Și verdele era mai verde...

Tresărire de lumină

Lumina se scurge agale prin fibra-mi,
Făcându-și cu greu loc printre gânduri...
Căldura-i ușoară se lasă asupra-mi
Purtându-mă-n vise prin timpuri.

Aleg printre sulițe lunge
De iarbă și lacrimi de rouă,
Simt viața pulsându-mi în sânge,
Și inima mi-e ca și nouă!

Mă strigă un Phoenix de-s rudă
Cu el, sau un altul, fecund.
N-aud, m-afund în natura nudă
Și printre fire de-albastru m-ascund.
Mă lepăd de neguri precum de-o Satană
Și mă botez în Soarele roșu-apus,
Mi-e sufletul zâmbet de fată codană,
Ce lumii are atâtea de spus...
Las norii în spate de-acum,
Aud cum mă strigă furtuna...
Să-mi fulgere-n minte oricum,
Dar calea-nainte-i doar una!

Ce mitice plaiuri m-așteaptă s-adast?
Ce vise, ce drumuri, poiene și cerbi?
Sunt punctul de spirit pe câmpul cel vast!
Sunt fiul luminii și-al falnicei ierbi!

Vedenie...

Mi s-a părut că-ți văd umbra
Strecurându-mi-se
prin geana întredeschisă a așteptare
Mi s-a părut că-ți simt degetele subțiri
atingându-mi cordul
Am tresărit, pentru că medicul
mi-a zis că n-am voie
Să-mi las inima pradă nimănu
Mi s-a părut apoi că-ți simt respirația
Și pieptul vibrând în ritmuri nebune...
M-am scurs încet în clepsidra timpului
Încercând cu disperare
Să mă opun scurgerii
nisipului clipelor peste noi
Mi s-a părut că te văd zâmbind
Amuzată de truda mea sisifică
Mi s-a părut că lacrimai nisip de clepsidră
Cu lacrimile tale îmi udai brațele încordate
Ce se opuneau curgerii clipelor,
Iar ele se lipeau de lacrimi, îngreunându-mi-le
Mi se părea că pleoapele nu mă mai ascultă
Și vor să se-nchidă peste lumina chipului tău

Mi s-a părut că-ți simt buzele arzând de
dorință
Căutându-și culcuș în lobul urechii mele
Mi s-a părut, doar...
Tu ești aici, lângă mine, în trup și spirit
Ești umbra mea, de care am atâta nevoie...

Iulia Dragomir-Blejoi, Prahova

Sunt îndrăgostită de tine

Sunt îndrăgostită de tine
până în măduva oaselor,
până la fluxul și refluxul bucuriei,
al melancoliei,
al tuturor emoțiilor legănate de cântecul de
lebedă sau de strigătul cocoșului din zorii
inimii,
cu răsăritul și apusul viselor deșertate în
lumina soarelui de vară.
Sunt îndrăgostită de ochii tăi calzi, căprui,
de culoarea fericirii,
în care se răsfrâng luna, stelele,
pierderea, regăsirea sinelui,
în care strălucesc toate căutările.
Trăiești în mine, curcubeu zburător,
și simt că-mi explodează pieptul de atâta
zvâcnire spre muzica sferelor.
Auzi simfonia? Sau doar clocotul așteptării
însetate de dor,
de dorul de a te îmbrățișa așa cum îți
îmbrățișez sufletul în fiecare respirație?
Sunt îndrăgostită de tine și întind către tine
toate mângâierile ochilor înaripați.

Ți-e dor de ea?

Ți-e dor de ea atunci când o cauți
până în piscul temerilor,
când îți prăvălești stâncile ezitării
în marea riscului,
când vii după ea în miezul întrebării,
aducător de pace,
când o urmezi în cântecul privirii,
în așternutul gândurilor,
când o cauți în fiecare făptură întâlnită în cale,
în casa părintească, în cărările viețuirii,
când vii acolo unde locuiește inima ei,
în universul a tot ce i-e drag între răsărit și
apus.
Ți-e dor de ea atunci când îi vindeci ulcerul
îngrijorării,
când o chemi fericit în mijlocul sufletului tău,
întâmpinând-o cu pâine și sare,

cu brațul plin de flori.
Ți-e dor de ea atunci când strigi
în cele patru zări
că e cea mai frumoasă femeie pentru tine,
unica spre care tânjesc lujerii dorințelor,
ființei tale,
când la ea sfârșesc căutările,
când alergi spre totdeauna
pentru a-i aduce cortegii de zâmbete,
pentru a o avea aproape până la contopire,
până la capătul timpului.
Ți-e dor de ea atunci
când cel mai frumos sunet e glasul ei,
când în privirea-i magică îți găsești odihna,
când din ochii ei de poveste
izvorăsc toate energiile,
când cele mai frumoase, așteptate momente
sunt cele din prezența fără de tagadă.
Ți-e dor de ea când la fiecare respirație
te întrebi ce simte, ce face, ce gândește,
și vrei să vă locuiți unul pe altul,
să lucreze Dumnezeu binele în orice detaliu,
alegere, urmă a trecerii,
în viața imaginată doar alături de ea.
Ți-e dor de ea atunci când o iubești.
Ți-e dor de ea?

Capodopera

Se zgâlțâie scoarța culorilor în fibrilații tăcute.
Se-amestecă roșul cu galbenul văzului
pe paleta orelor de vară,
când certitudinea dorului îmi inundă orizontul.
Mă ating de albastru ca de cortina unui gând
primăvăritic,
cu toate visele tresăltând în mușchiul inimii.
Vezi cum înverzesc așteptările
când tăcerea se întinde până la malul dorinței?
Mă așez pe un vârf de analiză
urmărind fuziunea de nuanțe
în contactul cu buza trăirii.
Mă sărută în alb, mă sărută în negru,
mă sărută în curcubeu,
mă sărută pe direcția emoției
până când în fuiorul timpului
se nasc capodopere.
Degeaba privești! Poate că fibrilații
se zăresc ca prin ceață în pântecul întâlnirii.
De la tine se vede altfel. Ți place imaginea?
Colorezi un colț de zi, de vară, un anotimp,
ce a mai rămas? (18.august 2015)

Poziția sinelui

Stăteam spate în spate
ca două universuri paralele.
Nu ne atingeam conturul viselor,

catifeaua pielii,
nu ne aventuram
peste granița straielor nevăzute.
Eu cu fața către peretele tâmplei,
tu cu fața către peretele inimii,
eu alergând pe câmpul bucuriei,
tu înotând în realitatea culorilor.
Stăteam spate în spate ca două ape
ce se întretaie când și când,
la o răscruce de gând roditor,
lângă o baltă de singurătate.
Rămân pe fagașul firescului,
nu mă întind peste semne
înspre masca viețuirii.
Când apele se vor revărsa peste maluri
vom cunoaște îmbrățișarea.
Stăteam spate în spate, doi călători
cu ochii scrutând busola inimii,
eu cu spatele către centrul vieții,
tu cu spatele către malul plăcerii,
eu ascultând freamătul ierbii,
tu cu privirea pierdută în zare.
Continuăm căutarea în labirintul ce ni se
așterne între omoplat și impulsul zvâcnirii,
între brațe și pulsația mișcării spre fericire,
tot spate în spate, de la distanța viziunii,
până vom fi atrași de mirajul altei poziții.

Simona Epure, București

veșminte de înger

în cer nu există croitori pentru sfinte
sau pentru îngerii cu aripi imense, solare,
acolo unde nici nu există morminte
și unde dragostea - niciodată - nu moare.
nici goi nu ne sunt îngerii, e doar fantezie,
aceste păsări uriașe, din rai migratoare,
care nu poartă rochii, fracuri sau pardesie,
ce le-ar putea rupe aripile prea lucitoare.

însă, pe margini de nori, prin toate cerurile,
toți îngerii vor purta acolo veșminte,
ducându-ne în răsufările lor toate rugile,
învăluți în voaluri, plutind prea cuminte.

mereu îngerii noștri purta-vor veșminte,
ce sunt toarse din lacrimi de dor pământene,
din rugile noastre niciodată prea sfinte
și din iubirile noastre mult prea perene.

.....
iar dacă, în ceruri, nici nu există morminte,
îngerii îmbrăcați în veșminte știu, oare,
unde-s îngropate iubirile noastre mai sfinte?

ploile din noi

e-atât de trist în lume
și-atâta ploaie-n jur,
oprește, Doamne, ploaia,
ne iartă, te conjur,
căci zidurile crapă
și visele ne pier,
încuie apa-n piatră
și ploile-n cer.
ne mor cireșii-n floare
și fluturii-n zăvoi,
de mult prea multă apă
ce curge peste noi.

.....
oprește, Doamne, ploaia
ce vine în șuvoi,
și-apoi oprește apa
și ploile din noi...

raiul merilor

în mine, astăzi, a crescut un măr
ce a-nflorit, încet, făr' de cuvinte,
iar ramurile-i mi se-ncurcă-n păr,
în primăvara asta albă, prea cuminte.

iar frunzele-i mi-au înverzit pe trup,
bobocii îmi mustesc tăcut de sevă,
vor sufletul, ca pe o creangă, să mi-l rup
eu, azi, în raiul merilor, sunt doar o Evă.

mi-e gândul prea tăcut de-atâta pur,
sunt Eva unui rai al merilor din mine
și o iubire aș vrea să-mi crească împrejur
dar Dumnezeu, în raiul merilor, mă ține.
raiul și iadul sunt amândouă-n noi,
le-avem deopotrivă-n suflet și în minte,
posibile - de-nfăptuit - sunt ele doar în doi
și imposibil sunt de spus doar prin cuvinte.

acum, eu vreau să plec un timp din rai,
să vin cu mărul ce-a crescut în mine,
să mă respiri prin albe sărutări de mai
și-apoi, din iad, să mă întorc în rai cu tine.

stea căzătoare

mereu vei fi cu mine și în mintea mea,
îmi furișez uitarea și mult îmi va pareă
când - dincolo de nopți și dincolo de zile -
parcurs pe loc o viață, în mii și mii de mile.
când sap adânc în mine, iar, căutând o stea,
pe mine veșnic mă tot caut, dar sunt altcineva,
opresc în cer acea ninsoare de stele căzătoare

și-aștern mereu spre tine iubirea ce mă doare.

puțin a fost și, din puțin, nu știu ce-a mai
rămas,
poate ne amăgim, vrând iar iubirii să-i dăm
glas,
de sus, din cerul nopții mele-a mai căzut o
stea,
stingând chiar din lumina ce-mi luminase
calea...

Florin C. Florian, Botoșani

Passepartout

în timp ce dumnezeu
cu căștile-n urechi
se uită probabil la biziday
și ronțăie popcorn
toți așteaptă înfrigurați
summit-ul nato
toți se tem de criza monetară
și de sfârșitul lumii
și-și fac stocuri de sânge
de aer de apă de mâncare
de gânduri și de sentimente
unii își construiesc buncăre
prin cimitire

tata așteaptă
trăgând din țigară
analizele de la oncologie
vecina de deasupra așteaptă
întoarcerea fiului rătăcitor
făcând mătăanii cât e ziua de lungă
soacra-mea așteaptă rezultatele la loto
voi nu știu sincer ce-așteptați
poate pe godot

tuturor pare să le fie o frică teribilă
numai poetul
cu piticii adunați în jurul lui
ca niște maeștri ai tăcerii
își așteaptă
bruma de pensie
și îndrugă verzi și uscate
trecătorilor depresivi și posaci
plini de colbul istoriei
ce-așteaptă să le fie
developată pe gratis
memoria credința
prejudecățile
și alte semne de întrebare

flash

în noaptea aceea glacială
corpul tău picura cu ceară
rănile textului sângerând
fluturii și-au pus apoi
pecetea imponderabilă
pe gurile noastre amuțite
printre coaste năvăleau
pietrele cu care
aruncaseră în tine
iartă-i magdalena
sun geloși pe candoarea foi
unde e loc doar pentru
îmbălsămarea ta

în subsolul altui text
broaștele se-afundă și mai tare
printre stelele din lac
și-o lișiță scociorăște întruna prin
mâlul memoriei stătute

sunt atât de emaciate

trag cu dinții de crusta cernelii închegate
care-a lăsat pe dinafară
întâmplări netrăite
ce-mi alină câinii
și pune pe jar întunericul minții
niciun sânge nu-i compatibil cu-al meu
cu gura uscată și-amară
mă întind după rouă
și sorb din ogive
spasmele viorii ale luminii
zdrențuite de sârma ghimpată
un înger deșelat de neaua copilăriei
umblă cu coasa ruginită a bunicului
îl implor să taie cu blândețe
cordonul ombilical
al textului acestuia
în jurul căruia tot felul de
iele-moașe-bocitoare
și umbre ne-rostuite ne-ronțăite și ne-
amușinate
se încing într-o ciuleandă
și dau de pământ cu viorile scripcarului
și cu ulcelele olarului
necrologul va apărea pe somax
timp de trei zile
apoi va veni
n-are încotro
și primăvara

lume lume
să ia aminte toți

a spus cocoșul din pragul vecinei
poetul acesta a iubit-o ardent
pentru forța ei lirică
val după val
și ideile voluptuoase
în care mă aciuiam
cu un gângurit mut

jurnal infidel

cele mai frumoase versuri
ale mele
le-a scris inima
mă pun în genunchi
ca pentru rugăciune
și-mi lipesc urechea stângă
de neaua colii de hârtie
din adâncul adâncurilor
nu uitați că-i caniculă
se înalță răcoroasă
ca o bere azuga
seva sensurilor dintâi
se umplu candelile din bisericile părăsite
se așează stelele pe cer
și luna tolănită între ele
ca nudul feciorei din poveste
se pun seminte în brazdă
blablablaba
și uite cum dintr-odată
foaia mea se face-o
broască origami
și sare-n smârcul memoriei voastre
făcând țandări
chipul domnului supt
și toate prejudecățile
plus judecățile
de apoi și cele de valoare

cele mai frumoase tăceri
le aștern fulgii
când ninge ca-n povești
și cuvintele rămân amanetate
în călimara sângelui
printre aorte unde
eșarfele ei
despletind curcubeul
încă se pârguiesc
printre vitralii ce miroso
a măslini înfloriți

Aura Gârlovan- Sângerei, R.Moldova

Mă tot bate aerul în ochi și e vânt.

Mi-e frig de dorul tău
mi-e febră fără tine,
mi-e plâns fără dragostea ta,

mi-e gândul telepatic sfârâmat.

Să dau de tine, să gădesc ceva din tine, măcar un deget
măcar o geană în ochi, măcar un picior de blug
un deget, o geană, un blug.

Azi la biserică au avut prohod
și-au cununat după slujbă,
mâine au botez. Eu am plâns când m-au
botezat, dar fratele meu - nu.

Chiar, de ce plâng copiii
când îl văd pe preot apropiindu-se?
e înfiorătoare haina morții,
dar mi se pare și mai înfiorătoare cea a vieții.
Ție nicicând nu-ți pasă, tu îmi trimiți poze cu
Don't Worry
pe chat, dar ești setat pe ideea I Don't Care.
Ce câmpie întinsă e în sufletul tău.
Mi-au spus că timpul a făcut pană
și că nu mai pornește
și m-au sunat, da, mi-au spus să-i caut
vulcanizare, aflându-mă în brațele tale.

Cum aș fi putut să te las
și să repar timpul dacă tu ai fost
cel care l-a stricat? Și eu te-am rugat
să o faci cât mai discret, acum a devenit

O problemă mondială pana asta de timp pentru
că omenirea e împărțită în două: cei care
așteaptă să treacă timpul
și cei care așteaptă să se oprească.

Eu am crezut în noi

și din prințesă te-am făcut regină
și dintr-o mică stea, te-am prefăcut în lună
ca să-mpărățești peste lumină.

Te-am admirat de luni până duminică

Te-admir de ani în șir și acum, când dormi
încă
îmi ești iubită, și-mi ești cadou.
și ușor-ușor treci de la „ești” la „sunt”.

Știi tu că îmi place să te văd nervoasă
în seara-n care vin cu flori
și-mi place să mă cerți pe telefon
ca un robot de casă.

Tu, minune,- mi coagulezi toate emoțiile
când sunt beat, nebun sau fericit.

Și-ți pasă și nu-ți pasă, și te doare și ți-e somn,
și te caut când nu te-ascunzi
și te întreb și îmi răspunzi cu „Nu”,
modest cum știi tu și aromat cum te învăț.

Te refac în fiecare zi ca pe-un muzeu
de oameni vii în care sunt și-n care ești
în care râd și luminezi, în care mor
și tu-mi zâmbești perplex de gingaș
cu sclipici pe gene și pe dinți.

Tu, frumoaso, împărăteasă peste mine
și peste noi, și peste lume,
atâta timp cât sunt... fii vie !

Mușcă-ți limba,

mi s-a umflat gâtul
lasă tragedia să-i consume pe alții
vreau la mare, să fac plajă pe Mont Blanc.
Pune-mi ceva în urechi, astupă-le

mușcă-ți limba, nu-mi vorbi
nu mă privi, nu mă lua în brațe
nu mă întreba ce am.
Mă dor ochii din cap până-n stomac
n-am mâncat de câteva zile
s-a terminat mâncarea la capătul ăsta de lume.
De ce m-ai adus aici? vreau la mare
să dorm, să cânt, să citesc, să ascult, să țip
mi-am mușcat limba de zece ori azi.
A fost un rus pe aici și
s-a uitat peste umărul meu
eu i-am zis că m-am rătăcit,
a tăcut și a mers mai departe,
cred că avea și vodcă la el
de asta s-a și resemnat așa nevinovat
Tu de ce ești îmbrăcat în negru?

vrei să te uiți prin gâtul meu la inimă, dar
mă dor ochii. Vreau vodcă
caută-l pe rus și fă-l să-i pară rău că
nu a înghețat când m-a privit peste umăr
ăștia-s nebuni, știi

Cum să mă doară atât de tare gâtul?
toată lumea crede că am răcit
tu să crezi că am făcut un accident gutural
da, uite, am întors capul la spate și,
și gâtul, ticălosul, n-a stat pe loc.
Îți place să scuipi când mă vezi tristă
da` eu nu-s tristă, eu-s bolnavă

mi-am mușcat limba,
mă dor ochii până-n gât

mă doare gâtul până-n stomac
caută o lumânare. Fii pregătit!

Spirală de culori maro

lângă unghiile mele albastre
la lumină și roșii la stele.
Se înregistrează o creștere și un
câștig palid
pentru orgoliul tău galben-închis,
dragostea noastră instabilă cu linie
verde peste una albă și alta neagră.
Urmează

o noapte
frumoasă

în nuanțe de negru închis cu lună fără stele,
cu noi fără suflete.
Urmează

să-mi cânti
rock-ul nostru
preferat despre leacul cancerului ca-n cer care
furuse rozul unui
copil abia născut într-o lume albă cu pete -
trecut, rușine - orgoliu și moarte albă.
Simbolistica de sub urechea ta scârțâie și ai o
problemă cu interpretatul
corzilor de vocale din silaba ea și ea.

O ea de două ori.

Suferința e o linie verde
cu semafor vopsit într-o alternativă
de galben-maro sec și lung
cu spumă de lapte arhaic;

te-a înroșit bronzul pe inima,
nu se stă așa mult la soare
e o vară acustică în plămânul tău.
Fumul nu e rază de soare,
e sediment de bronz negru
de ciocolată amară cu arahide vechi
de la Polul Est.

Și globurile se mai schimbă;
ce faci când vine Crăciunul?
stai cu globul tău antic pe birou
să vezi cum se îneacă uscatul
prin telescop.

E și apropierea aceasta
un risc albastru pe portativ.

Gabriel Ghimpu, Galați

Acuarelă 1

Într-un timp
camera ta mă primea cu fondante mov
cafea neagră
liqueur „Marie Brizard” verde
țigarete cafenii nemarcate
și cu tine
mult prea puțin îmbrăcată
cântând la pianină un capriciu de Mendelssohn

azi totul e monocrom
nici măcar
acel capriciu de Mendelssohn
nu-mi mai sună prietenos

Acuarelă 2

am venit în lume cenușiu, nătâng și diform
lumea m-a transformat în fiară
iubirea m-a colorat în om

Acuarelă 4

n-am colorat niciodată curcubeie în apele
ochilor ei
chiar dacă steaua sudului se cuibărea
dedublându-se
mereu acolo
niciodată n-am îndrăznit să aleg
să pun cap compas pe stânga, sau pe dreapta
aș fi eșuat(?), aș fi ieșit la liman(?)
nu voi ști niciodată unde sfârșesc curcubeiele
din apele ochilor ei
ochii ei s-au închis!

Acuarelă 5

am întâlnit ploaia de vară în drum spre tine
cerul, vânat de supărare, m-a bătut cu stropi
mari
nefiresc de reci
un cocalar cu mașină fițoasă
a ținut să mă stropească și el din cap până-n
picioare
ce mai conta
eram flească oricum
m-ai primit cu acel zâmbet alb
toate acestea nu m-au putut opri să-ți spun
„adio”

Acuarelă 6

alunec în albastru
lăsând urme neclare
aproape hilare
dâre caleidoscopice
întruchipând trasee
ipotetice sau reale
sub privirile tale
o enigmă pe care
tu va trebui s-o dezlegi

Acuarelă 7

am fost aproape de tine
atât de aproape încât
răsuflarea ta mi-a ars aripile
pasul tău strivind, apoi, cenușa
puțina cenușă
din care-aș fi putut renaște
privirea ta albă nu m-a cuprins
și-ai trecut
lăsând în urmă un zbor nenăscut
o pată de cenușă
pe drumul tău sinuos
eu am rămas în tine
inertial

Mirela Grigore, Rm. Sărat, Buzău

Mama

mama este cântecul de dor
care sfâșie văzduhul sufletului
din depărtate zări
sfidând legile
timpului
mama este rădăcina spre identitatea
care îndepărtează linia orizontului
din lumina ochilor
sfidând legile
cunoașterii
mama este lumina spre poarta iubirii
care spală cu iertare gestul bolnav
al fiului rătăcitor
sfidând legile
reverberației
mama este drumul spre casă
pe care îl străbați cu gândul
din depărtări
sfidând legile
dorului
mama este trecutul etern al vremii
care urzește viitorul omenirii
din dragoste și chin
sfidând legile
timpului

Spovedanie

Zăcea în mine neputința oarbă
Și ocolem, trist, drumul spre iubire
Eram un rătăcit pe barca vieții
Și nu mă adăpam cu fericire.

În diminețile cu roua rece,
Mă-nvioram c-o nepăsare seacă
Și-nfulecam doar fructele tăcerii,
Iar dragostea mi-o îndesam în teacă.

Mergeam prin cursa vieții schilodite
De-o ură răzvrătită și bolândă,
Ferestrele spre suflet tănuite
Le camuflam cu-o viață grea și surdă.

Dar soarele din sufletul Tău mare,
Mi-a dezghețat tenebre simțăminte,
Le-a pus pe-o barcă spre oceanul care,
De-atunci, le poartă în Cuvinte Sfinte.

Rondelul tăcerii

„Tăcerea e de aur”, se confirmă,
Cunoașteți, sigur, zicerea cea veche,
E motto forte șefilor din firmă,
Ce promovează-n post, după ureche.

Din șirul de valori, fără pereche,
Ce ne conduc de ani și tot infirmă...
Cunoașteți, sigur, zicerea cea veche,
„Tăcerea e de aur”, se confirmă.

Priviți în jur, românii stau și-așteaptă
De ani și-n țara lor se reconfirmă,
Că sunt uniți în cuget și în faptă
Și-s surzi, și viața-i grea, și tot infirmă...

„Tăcerea e de aur”, se confirmă!

Reflecții autumnale

Peste pământul ruginit
De-atâta toamnă roditoare,
Se-lasă cerul greu, cernit
Și culcă păsări, pomi și floare.

Peste poveștile de viață
Cu-atâtea zile minunate,
Se lasă timpul ca o ceață
Și-ți culcă tinereți criptate.

Peste o dragoste nebună
Cu declarații și suspine,

Se lasă zbugium și furtună
Și-ți culcă amintiri caline.

Azi, peste timpul răstignit
De Universul gol de spațiu,
Se lasă omul chinuit
De gânduri rele și tentații.

Doar peste suflete curate
De drag de oameni și de cer,
Se lasă armonii uitate
În Univers și în eter.

Daniel Lăcătuș, Călan

Poetul care zace în mine

nimeni de aici nu minte
când se spune că este probabil
să vină în curînd o zi
cînd se va scrie despre mine
ca despre cel mai mare poet romantic
în conformitate cu aprecierile primite
am cunoscut mulți oameni
dar cel pe care îl cunosc mai bine sînt tot eu
principala mea calitate este talentul
n-am făcut nimic toată viața
înafara faptului că am scris
despre femeile care m-au sedus
dintr-un motiv care îmi scapă
majoritatea au fost condamnate la o viață
banală
prostituție alcool sau terorism
toate fostele mele sînt sinonime
cu ce se spune despre viață

la fel se spune despre Tania
ce-i de făcut cu femeia asta
care a fost sărutată de toți bărbații?
sub rujul de pe buze păstrează
o blasfemie dulce și o pasăre și o agonie
numai ea mai dă un răgaz
poetului care zace în mine

În acest îndepărtat ev mediu

aici în acest îndepărtat ev mediu
totul coboară în adîncuri
așa că trebuie să umblăm
ascunzîndu-ne umbra

se vorbește puțin și numai despre lucruri
cu adevărat importante
ca o formă de apărare
nimeni nu pronunță cuvîntul cu pricina

astăzi este duminică

astăzi este duminică
o zi perfectă pentru a pune capăt
văitărilor mele și pentru a plăti tribut
celor care m-au decepționat
nu îmi pare rău să spun
am rupt acele poezii de dragoste
în care muza mea ai fost tu
o sticlă de bere și un gram de cocaină
și mi-am spălat rănile
în izvorul ochilor batjocoriți
n-am fost fericit nici măcar în uter
unde a trebuit să suport
pudra de hașîș amestecată cu tutun
dar astăzi este duminică
mulțimi de lumînări
vor arde amintirea unei vieți boeme
ca o lampă întunecată din trecutul meu

morții nu-i pasă în ce limbă vorbesc slujbașii ei

cine au fost mai răi în războaie
nemții sau rușii și care lagăre
au fost mai îngrozitoare
cele nemțești sau cele sovietice?
despre lagărele nemțești
nici un supraviețuitor n-a vorbit
vreodată cu tandrețe sau melancolie
despre lagărele sovietice nici un supraviețuitor
nu și-a amintit cu nostalgie și tristețe
alții au murit pentru libertate
unii pentru convingeri politice sau religioase
mulți pentru teritoriu sau limbă

morții nu-i pasă în ce limbă vorbesc slujbașii
ei

acest lucru nu se va schimba
îmi spunea bunica
cît timp trăim într-o lume
unde sîntem conduși mai degrabă
de clovni triști și specii rare de babuini
un fel de templu unde conviețuiesc
farisei antici și antihriști
careucid în numele dumnezeului lor
o lume în care niciodată cuvintele
nu vor avea mai multă forță decît armele
nici holera sau cancerul
nu au adus atîta moarte
cîtă au adus conflictele dintre niște popoare
care pretind că au descoperit civilizația
deși ele nu au trecut de primitivism
cu fiecare cuvînt rostit

îi simțeam durerea pe o mie de pumnale
care-i străpungeau inima
„ai sufletul frumos ca al unui artist” i-am zis
„artist a fost și Hitler” mi-a replicat bunica

Paula Lavric, Iași

proiectul Labirint

iartă-l Doamne nu știe ce face
tatona terenul
din jurul gâtului meu
pentru un moment am crezut că
vai o să mă sugrume
am tușit
tuse instinctivă
seacă cu ochii închiși
apoi i-am simțit mâinile făcute cupe
vreo zece centimetri mai jos
eram încă în viață
și am îndrăznit să-l privesc în ochi
când a șoptit
asta va dura puțin dar
o să-ți placă
cum să îmi placă am înghițit în sec
mi-a comunicat intenția era onorabilă
ceva pentru viitorul medicinei
un fel de labirint prin venele mele
avea deja donatorii
Doamne iartă-mă și pe mine

femeia scarlet

mi-am dat seama
cât de singur ai fost până ieri
când te-am întâlnit
mi-ai desfăcut palma
așteptam o buburuză ori
să-mi citești viitorul alături de tine
însă ai trecut-o
prin șlițul pantalonilor tăi arzători
din bolboroseală ai dat în incoerență
am înțeles
și mi-am repetat în gând
că asta care fierbe-i patima

ca femeie am primit rolul meu în societate
rol de solitudine perfectă
care sprijină tencuielile părăsire
și face blocurile ostenite
să adoarmă
până și pe acelea cu grad seismic ridicat
o fi semn bun
când dinții se macină
molozul mi se topește pe limbă

și scuip sânge pe palma desfăcută de tine
lucrurile se vor îmbunătăți
ar trebui să încerc rujul acoperă durerea

copile nu-ți lăsa sufletul

nu-ți lăsa sufletul să devină confuz
copile
nu-l lăsa să se însingureze
aș putea să te urăsc
să te învinuiesc
pentru faptul că nu m-ai cunoscut
înainte
de-a se dărâma casa de peste râpă
copile nu-ți lăsa sufletul să se îngreuneze
prea mult moloza prea puțini pereți
pereți de care te-ai fi sprijinit
aș putea să te urăsc
pentru faptul că
nu ai avut un aparat foto
măcar o poză
faceai să nu ții doar pentru tine
copile
ai să uiți
prispa era mai joasă decât în amintirile tale
ferestrele poate nu la fel de zgâriate
doar tu ai mai fi putut să spui lumii
adevărul

nemernico ai să mori singură

dinspre tine venea
gălăgios un miros
de sicriu în care s-a fumat
nu mă lăsa înăuntru
stai
cum să-ți explic asta
iubirea ta mă înspăimântă
puțin așa cât o alarmă neprogramată
să zicem
una
care zbiară la cinci a.m. când
îți dormi cel mai cald somn

iubirea ta se stinge în scrumiera preaplină
chiar ți-e imposibil să te lași
de fumatul ăsta din-când-în-când
nu știi firește sperai să îți spun eu
nemernico
de ce scrii astfel de versuri
ai să mori singură încetează
îi rănești sentimentele
eu dau din cap în semn de negație
tu nu știi cum îi
nimeni nu te păsuiește
când trăiești cu dependențe
sicriele îți fac semn să intri

Iulia Macovei, Buzău

Enigmatică liniște

Sobrietate dragostei,
Urlătoarele cascade de gânduri,
Convoaie și cortegii de cuvinte,
Care azi îmi aduc aminte,
De un loc creat în mine,
Pustiit în adâncuri de tine.

Sunt doar un solitar
Fugind în nopțe de tine,
Regăsind o enigmatică liniste.
Un plâns de pasăre ciudată,
Otravuri dulci pierzându-se,
În abisala noastră dragoste.

De-ți va fi dor de mine,
Vei regăsi doar o suferință libertină.

Umbre călătoare

Încerc să-mi îngrop o umbră,
Ca un paradox
Gânduri îmi reprim,
Reneg și ascund,
Umbre dureroase,
Pe alei de întuneric,
Fug de suflete pustii.
Folosesc o mască nouă,
Ce-mi devine închisoare
Trecutul pierzându-se în zare...

Cugetări din adâncuri

Lasa-mă să-ți fiu,
Muză, liniște, nicotină,
Să-ți curg prin vene
Fără să mă opresc,
Fără să mă gândesc
La o dependență amară.

Lasă-mă să-ți fiu,
Altar al secretelor,
Confident al murmurilor,
Al păcatelor slujitor,
Sclavul iubirilor,
Am să-ți fiu?

Altar al rugăciunilor

P-un rug al durerilor,
Pus-au destine pe altare,
Rugăciuni în așteptare,

Popor al indolențelor.

România, floare albă,
Asta nu-i doar o scrisoare,
E-un îndemn la deșteptare,
E un strigat din infern
Conectat la voci înălțătoare.
Tineri oameni au plecat,
Alții, cu miile s-au adunat
Și-n revoluție-au strigat:
„Colectiv, nu stat!”

Costin Negruș, Pașcani

Avanpostul

Noaptea își aruncă vraja
peste pământeașca lampă
Și a viselor caleașcă este gata de asalt.
Totul stă în admire ca stindardul fără hampă
ce așteaptă-a vieții pală să-l ridice spre înalt.
Nevăzutele parâme se desprind de cheiul
sortii,
iar pe marea năzuinței visul pleacă spre etern,
luminând tăcerea rece ce cuprinde prova nopții
ca un lampadar ce arde din al zilei crud infern.

Stele se desprind alene din șiragul de mărgelce
ce-nconjoară faima nopții cu un tainic colier
Și pe nevăzute raze se coboară mândre iele,
să își plimbe fecioria peste-un colț de plai
stingher

Din ‘cel colț erupe lava unor frământări
interne
și aruncă către aștri nori de patimi fumegând,
drept esența unui suflet ce dorința și-o așterne
ca o scara ce unește Idealul de Străfund.

Mesagerele coboară pe fusele dorinței
și își poartă-a lor menire într-un sipet ferecat.
În el e răvaș din ceruri, drept pedeapsa
ingerinței
Când a sufletului lavă spre Etern s-a îndreptat.

Nu a priceput el, oare, că a cerului pășune
este așternutul sacru unor zei fără de chip,
ce și-au ridicat în dogme garduri, drept
asertiune
că omul e mic în scopuri și la zei doar
contratip?

Ale zeilor crăițe hora nopții o dansează
Și pe buzele celeste vrăji întortocheate spun,

să provoace suferință tânărului ce visează
învelit de roua nopții sub un foșnet de alun.

Din a horei frământare se desprinde o crăiță
Poart-o salbă colorată în culori de curcubeu
Drept medalion sticlește atârnată o cheiță
ce secretele deschide și-al zeilor safeu.

Din adânc se desfășoară a cuvintelor magie
și se-nșiră ca un șarpe către cel căzut în somn.
Frunzele se-adună-n slove,
drept cerdac de iobăgie
sub care să-și ducă crucea
cel ce-a vrut să fie domn.

„Gândul lui de-a fi egalul zeităților celeste
să îl facă sclavul sorții în regatul pământesc,
să nu simtă ascuțimea unor nevăzute creste,
dar să-l macine dorința de a ști ce nu-i lumesc.

Să-i lăsăm speranța vie că a timpului genune
o va depășii cu trupul sclav în tainice dorinți
când va crede că puterea în iubire se transpune
și ca ea îi fi-va premiul ce se cumpară cu-
arginți.”

Din a cerului mânărire diamante curg în lacrimi
căci blestemul spus de iele este rug înflăcărat
ce topește sacre piscuri - ale zeității patimi,
picurând balsamul care oblojește ce-i curmat.

Stropi de raze cad în valuri peste lumea
adormită
Și coboară drept pecete pe un pact fără hârtii:
Zei și-au ales puterea, omul nou să o resimtă,
iar voința omenească să se piardă în pustii.

Pentru om rămâne calea de-a spera că- n a lui
lume
este rege peste clipă, decident într-a lui rost,
dar el nu va ști vreodată că în noapte fără
nume
a primit o nouă șansă: să devină avanpost.

Solia

Pe cărarea de lumină de prin ceruri neumblate
Unde visuri se încheagă într-o bură de mister,
Se aud glasuri de îngeri ce își lasă-a lor palate
Și pornesc spre adunarea ce se-ngheagă-n
eșicher.

Este timp de celebrare căci a gloatelor solie
Le va prezenta tributul și al omenirii gând:
De a fi egală-n spirit, dar vasală pe-a sa glie
Când va renunța la visuri, nemurirea
așteptând.

Lumea azi nu mai ridică scări din pagini de
dorințe

Al ei spirit fără capăt e un paloș bont, crestat
Ce în teaca amăgirii, plin de boli și suferinte,
Nu reflectă strălucirea unui „ieri”, demult
uitat.

Este azi prea fascinată de a banului lucire
Prea ades coboară ochii numărând rostogoliri,
Cum monezi ne înconjoară cu o neagră
amăgire
Într-un cerc fără speranță, clădit pe
dezamăgiri.

Al ei univers e frica că va pierde din putere-
Un șirag de calpe conturi cu rotiri de titirezi
Lumea își trăiește drama când a vieții adiere
Rupe nefirească forță ferecată în monezi.

Dar privire-i se înalță către nimbi de energie
Care cad în dulce unde tot curbând al vieții
rost
Dând hazardului puterea de-a opri neagra
urgie
Ei comprimă viitorul în prezentul ce a fost.

Lumea falnică privește cum semețe idealuri
Înrădăcinate-s încă în trecutul-ndepărtat
Chiar dacă tulpina sorții îndoită e de valuri
Peste-a veșniciei mare se ridică abrutizat.

Este astăzi laitmotivul unor răzvrătiri interne
Sau rămâne doar trecutul cu eterne remușcări?
Lumea pune în balanță visul netrecut de vreme
Astfel, ea își vede golul unui țel fără urmări.

Iată, lumea se ridică, timpul este de legendă
Când a gloatelor solie din tulpină face scări
Și le-ntinde către stele, spațiul, timpul se
suspendă
În a sa călătorie lumea se avântă-n zări.

Trâmbițează castelanii de a solilor venire,
Se deschid înalte ceruri, se aprind și stele mii
Tunete vestesc sosirea spre a lumii amăgire
Căci egalitatea sorții nu e dar pentru cei vii.

Din celesta adunare se ridică o faptură
Blîndă ca o adiere, luminoasă ca un far
Cu a sa liniște-n suflet spre celesta-adunatură
Își prezintă OMENIA al ei simplu, tainic har.

„Onorată adunare, falnică e-a mea menire
De-a fi prima ce cuvântă dreptul lumii ca să-l
știți

Cum ea se prezintă-n toate, fără rost de-
adimenire
Ca un înger printre oameni, cum deja și voi
simțiți.

Eu vă rog să prindeți lumea la a voastră
prăznuire
Chiar de-ar fi Cenușăreasă la celestul vost'
palat.
Mă pun gaj pentru cerință, pentru-a voastră
dăinuire,
De-a vedea a lumii taină, adevăr imaculat.

Dacă visul de mărire și a lumii năzuință
Prețuite sunt de îngeri ca un dar mai iscusit
Și la schimb a mea candoare, ferecată în
voință,
Nu cuprinde strălucirea unui troc prea mult
dorit,

Atunci, iată, deschid calea, chem a lumii
HĂRNICIE
Ce a ridicat pe oameni din nisipul infinit
Și i-a ars în foc de gânduri cu internă energie
Construind oglinda lumii ca un dar neprețuit.”

Se ridică HĂRNICIA din a solilor grămadă
Și își scutură mantia de al așteptării praf,
Dând prilej de bucurie adunării ca să vadă
Cum voința și cu munca își prezintă al lor graf.

„Din adânc și întinerici omul a găsit tăria
De a naviga pe valuri de știință și de har,
Construind mărețe lucruri din frumos și-a luat
simbria
Dreptul de-a roti rulete, nu de-a fi un punct pe
zar.

Eu i-am devenit pecete pe contractul fără
nume
Eu l-am ridicat din neguri și din timpuri fără
rost.
Prin urmare, vă cer clipa de a-l accepta în
dume
Și îmi pun drept gaj ființa, într-un troc cum n-a
mai fost.

Dar cum văd pe-a' voastre fețe că rămâne
îndoiala
Ne-îndrăznind să-ntindeți mâna către semenul
de jos,
Eu renasc în voi lumina și vă curm, să zic,
foiala,
Nerăbdării dumneavoastră îi dau astăzi nou
prinos.

Chem o ultimă solie, nefiind rost de tăgadă
Că ar fi comunul lucru ce îl regăsiți în cer
Cer IUBIRII să se-arate ca o ultimă făgadă
De a prinde a sa făptură la al Raiului ungher.”

Murmur se ridică-n ceată căci se simte adierea
Unei nevăzute forțe, unei netrăite stări.
Castelanii simt căldura unui foc de nicăierea
Ce în mreje îi cuprinde ca pe-o țintă în cătări.

Iată cum se miră gloata căci IUBIREA-i
nevăzută
Nimeni nu-i știe făptura și al măreției trup,
Căci prea tainica iubire nu din ceruri e cazută
Ci ea s-a născut în oameni, în lumescul mare
stup.

Nici măcar nu pot cuprinde pașii cum și-i
desfășoară
Cum pătrunde-adânc în suflet fără cheie de
folos,
Cum îți macina voința, cugetul ți-l înfășoară
Într-o bură de mistere cu un astru nebulos.
Stranie e adierea fără glas ce se abate
Peste margine de ceruri, peste turla din regat
Și cuprinde cu tandrețe sufletele-naripate
Ce dau adunării spirit pentru-un vot nedezlegat.

Dintre oameni se ridică mesagera fără seamă
Și îi da iubirii formă să erupă-n al ei glas:
„Onorată adunare, văd în voi interna teamă
Că așa fi a vieții cale biruind al vost' lăcaș.

Eu trăiesc în două trupuri ca o flacăra de veghe
Și rămân o picătură într-o mare de idei
Ce se-n volbură adesea într-a trupurilor zeghe
Stârnind valuri de splendoare, sunt cerneală în
condei.

Eu îmi știu interna cale și a mea putere-n lume
Eu nu sunt soldat în luptă, ori prilej de răutăți
Doar îmi împlinesc solia și cinstind al meu
renume
N-am nevoie de orașe, de palate sau cetăți.

Voi aveți raze de soare și lumini de aștri date,
Voi aveți nemărginire, stăpâniți al lumii vânt
Însuși cerul să nu cadă voi îl sprijiniți în spate
Pentru-a noastră nemurire voi ne cereți
legământ?

Voi vă asumați întinderi stăpâniți eternitatea
Și deciziile voastre pentru oameni rămân legi,
Dar o lege n-o cunoașteți, nu-i pricepeți
vastitatea

Și aceasta e Iubirea - un regat fără de regi.

Ea cuprinde doar perechea unor suflete rebele
Ce în vastitatea lumii se cuprind spre infinit
Cu interna energie ele zboară către stele
Dominând tot Universul cu al dragostei zenit.

Iată, astă e puterea ce lumea o pune-n tavă
În balanță voi să puneți doar al nemuririi har
Voi să-i dați eternitatea mult prea crudă, mult
prea cavă
Când ea va fi fost trăită, fără al iubirii dar.”

Gloata stă în așteptare într-o liniște profundă
Un întreg complet de despoți căutând balanței
rost
Schimbă între ei gândire, calcule sunt prinse-n
undă
Construind eșafodajul și al nemuririi cost.

Dintre toți își plimba roba un bătrân fără de
seamă
Se ridică din agora ca un zeu purtat de vânt
Fără a porni furtune, glasul lui fără de teamă
Dă verdictul ca un tunet ce coboară pe pământ.

„Voi, ce azi trăiți dorința de a fi egali sorții
Voi, ce renunțați la visuri nemurirea așteptând,
Nu realizați că sunteți mai bogați în fața morții
Când iubirea vă-nsoțește la al judecății rând?

Cum puteți ceda iubirea, să trăiți în rece stare,
Tot cătând caldură-n aștri sau în meteorici
nori?
Voi aveți magie-n sânge și a nemuririi boare
Voi o respirați de veacuri, fără zei ajutori.

Vă veți duce azi acasă, la a voastră îngrădire
Ce doar fizic are margini, mărginind infinități
Veți avea răspunsuri caste, omenirii dând de
știre
Că a zeității tagmă vă admiră cum sunteți.

Este timp de celebrare căci a gloatelor solie
Își prezintă azi mesajul reintoarsă pe Pământ
Că întreaga omenire e stăpână pe-a sa glie,
Fără dor de-a fi vasală, zeilor așezământ.

Altruistul

Sunt vise de foc în liniștea nopții
Ce urcă speranța pe căi în avânt
Iubirea-și alege în voie iloții
Un petec de apă și-un boț de pământ.
Un dans îi cuprinde și-o tainică boare

Ea cald îl imbracă cu brațe ce-l vor
În para iubirii și-n dulcea chemare
Se moaie-n suflet, se stinge în dor.

În mare se culcă prea largi orizonturi,
Iar timpul înoată în marea de foc
Din aburi de vise și clocot de porturi
Se naște un suflet ce n-are noroc.

Senin îi e chipul și-i pură gândirea
Puternică pală îi suflă-n destin
Privește departe, văzând omenirea
Scăldată în haos, durere și chin.

Cu pași tremurânzi el merge agale
Legat îi e trupul de-a lumii nevoi,
Dar spiritul liber nu știe de zale,
E apa tâșnindă din trupul zăvoi.

În buche de carte își vede aleanul
El poartă cu soarta intern dialog,
Când zestrea luminii o-ntuneacă banul,
El pleaca spre Hades drept suflet zălog.

Și aripi își pune sandalelor roase
Mantie de rouă pe umerii fermi
Cu pară arzândă în minte și oase
El trece ținutul trecutelor vremi.

Pe cercuri arzânde, în horă se prinde
Cu umbre ce-așteaptă eternul județ,
Iar cartea și crezul, a sale merinde,
Îi dau energie și pasul semeț.

Un râu se așterne în calea urmată
O luntre se-nalță la mal, tremurând,
Iar Charon prin ceață clienții așteaptă
Să-i ducă în beznă și-n negru străfund.

Hidos e Cerberul ce-și flutură coada
El stă și așteaptă pe tron de catran
Și dulce aluaturi mănâncă prihoada
Când barca se mișcă la zgomot de ban.

Iar tânărul oaspe spre Hades coboară
Îi cere să vadă destinul lumesc,
Cum râde Olimpul de-a lumii ocară
Și cât se întinde vechilul ceresc.

Îi cere să vadă speranțe apuse,
Destine înfrânte și bieți muribunzi
De banul ce mușcă, de arme depuse
Spre-a lumii sclavie a-titanilor scunzi.

Cuvinte mărețe îi mistuie mintea

El cere speranța căzută, și-n schimb,
Își pune zălog și trupul și cinstea
Cunună de lauri să-i prindă în nimb.

E albă lumina ce naște în faptă,
Gigantică faclă al său altruism
Ce-i smulge lui Hades ascuns-a lui șoaptă
Ce sparge lăcate din negrul sclavism.

Se-nvolbură Stix-ul, cărare formează,
Iar Lumea apare plutind pe un vis,
Lăsând în adâncuri a negrului piază
Ce-n bani își aflase al ei necuprins.

Când tânărul oaspe departe privește
El vede o lume cladită din nou.
În temnița-i rece speranța clipește
Căci el este liber în negrul cavou.

Balul

Pe cărarea necuprinsă de a timpului morișcă
orizontul se întinde ca un râu ce curge lin,
obosit de-atâtea veacuri să tot joace-n a lui
rișcă
ale omenirii visuri, găuri negre în destin.

În trecut a fost vârtejul unor gânduri de
renume
ce i-au modelat voința și i-au dat un nou făgaș
de-a strabate tainic secolii fericit să își asume
netrăite sentimente, drept al dragostei sălaș.

Ieri, în secolii de legendă, promisiuni au fost
sădite
în cuvinte strâns legate de al poeziei har,
de-a lupta pe frontul vieții cu trăiri prea rar
gândite
într-o clipă de sfială că ar fi celestul dar.

Azi, cuprins de îndoială, mărginit, adânc
privește
cum întreaga omenire își tot leagă pietre-n jur,
cum în neguri fără capăt lumea, într-un joc
orbește,
se aruncă răsând sadic de al său, prea crud,
sperjur.
Cu o stampă-și vede calea însemnată pe vecie
de-a trăi singuratatea unor gânduri de pripas,
Dar cum nu-și acceptă starea vieții în
contumacie,
Orizontul se deschide către-un netrăit răspas.

Se deschid în departare ale poeziei ziduri,
un șirag de albe gânduri ce se-nalță-n eșicher

A lor faimă reîmbină armonia unor lieduri
cu imaginea firavă a luminii de pe cer.

Luna își perindă pașii pe a cerului câmpie
și din stea în stea împarte invitații către bal,
căci a poeziei gală va începe ca o vrie
transformând prea neagra noapte într-un
curcubeu regal.

În palat se dau în lături porți cuprinse de
mistere.
Ale poeziei caturi se deschid spre invitați.
Fiecare-și poartă falnic invitația-n revere,
o insignă ce îi face să se simtă mai bogați.

Din trecuturi de legendă, într-o epoca regală
versuri s-au topit ferice în insigne de poet
ca hrisov de prezentare la a poeziei gală
că ar fi exploratorii unui mit din alfabet.

Mulți cutreieră pe holuri eludând a vieții strajă
și prea crude introspecții îi tot macină pe rând:
Vor putea ei să-nțeleagă, azi, a poeziei vrajă,
vor pricepe Infinitul unui suflet prea plâpând?

Își privesc a' lor insigne cum lucesc în
așteptare,
mai să sară de emoții din revere de costum
și o necuprinsă forță îi cuprinde ca o boare
și le da beția vie de-a-nfrunta al lor fatum.

Animată este sala de a gloatei frământare,
toți discută despre viață, despre visuri și iubiri.
Dar deodat', încolonată, drept a poeziei stare
se prezintă o orchestră fără seamăn în priviri.

Prim solistă este rima ce în potriviri de sunet
leagă vaste teritorii, antagonice-n destin,
dar care își dau binețe după-un accentuat
răsunet,
legând versuri între ele peste-un zgomot
clandestin.

Ritmul, iată, o urmează în a poeziei vrajă
ca un soț cuprins de patimi ce se-ntind spre
infinit.

Cu trohei și iambi păzește poezia ca o strajă
și o apară de versul, mult prea liber și hulit.
Scânteieri de Infinituri îl urmează-n prezentare
dând orchestrei o sclipire mult prea mică
pentru-un gând.

Comparații se înșiră în a poeziei stare,
și ridică întreaga sală, frumusețea-aplaudând.

Vin metafore să-nchidă a orchestrei înșiruire
și hiberbole duc trena unui rol, azi, desuet,

de a prinde poezia sub feerica simțire
dată de trăirea sorții unui suflet de poet.

În peniță-și poartă ritmul unor frământări
interne.
Din trecut spre necuprinsuri el crează, rând cu
rând,
ale Nemuririi forme, iar orchestra le așterne
peste secolii de legendă-portative pentru gând.

Dirijor peste cuvinte el conduce epopea
unui șir de nestemate, cald ascunse în cuvânt,
iar orchestra îl urmează prezentându-i clar idea
de a fi trecuta stare sau al noului avânt.

Este oare simfonie astă muzică celestă?
Din ce nevăzute ceruri își alege al ei drum?
De ce vechiul o admiră când modernul
o detestă?
Cine oare va răspunde întrebărilor duim?

Doar a inimii bătaie va-nțelege ritmul sacru,
va deschide poeziei ale veșniciei uși
și în clipe de restriște va păstra ca întru-un
nacru
frumusețea unor gânduri ce au suflet de
păpuși.

Poezia este suflul unei inimi fără stare,
e orchestra ce răsună peste necruprinsul timp
sau înscrisul din hrisoave, drept tratat de
împăcare
între pământeasca lume și al cerului zăstimp.

Câte secole vor curge continuând a ei
splendoare?
Câte gânduri vor așterne generații drept
demers?
Câte punți vor fi legate între lumi cutezatoare,
ce vor încerca să urce munți de patimi într-un
vers?

Unii înțeleg tăria sentimentelor divine
și pricep că-i greu supliciul de-a păstra al ei
parfum.
Părăsesc cu resemnare sala, unde poezia vine
cu o aură de vise și cu visuri în album.
În album se prinde Noul de a Vechiului patină
și dansează melodia unui joc triumviral
cu poeți, cu sentimente, cu iubirea fără vină
contopiți în idealuri la al poeziei bal.

Mihaela Oancea, București

Ridicare din lut

Te logodești c-un munte, în lan cu iarbă-
albastră,
se-adună cerbi când încă e vară la fereastră.

Pe brațe ți se culcă păduri cu dor de stele;
zâmbind, le-nmuguresc pe tâmple, brumărele.

Curând se face iarnă; în lut arborii țipă
și, transformați în păsări, din moarte se ridică.

Lună la perigeu

În lava lunii ajunse la perigeu
sticlesc spinări de gânduri
cu vaier zimțat, pământiu.

Adâncit într-o floare de lotus,
liniștit,
Uroborus rostește o mantră
deprinsă din vechime.

Se clatină iar totul,
cu nu știu câte grade pe Richter;
încă o noapte în care murim
un pic și încă un pic.
Cineva în jur?
Nimic –

Bufonul

În cadranul irisului unui bufon
se ghemuiesc cohorte de îngeri
denudând sensul
orelor îmbrățișate
până la cenușă.

Semiumbră. Imagine în oglindă
a încăperii-peșteră
care începe să se micșoreze
pe măsură ce se multiplică.

Risipite pe parchet,
dorm câteva creioane -au avut șansa
de a-i colora trecătorului
zborul spre liniștea zmeurie,
însă au reușit să contureze
un abisal licorn
uitat într-o mare
măcinată de alb
și un bufon
păstrând întipărită pe retină

nu doar durerea din casa lui Iair,
ci și taina
unui rest de soare.

Monica Ostașuc, Măriței, Suceava

Balet

În sunete triste,
Și-n negrul decor
Un gol așa mare, un gol-
Și-un salon,
Lunecau baletiste și-un om.

Satanice note înnoapte se sparg
Și-n negrul decor
Omul e demon
Și fetele mor,
Iar dansul devine ușor monoton.

Pașii de dans se-nmoaie încet
Și-n negrul decor
Se-aude mai tare un bocet, un bocet-
Și fum ca efect,
În tristul salon de balet.

Ascultă!

Ascultă! Vântul bate iar
Și amintirile apar.
Ascultă! E plânsul amar,
Mă face-n noapte să dispar.

Ascultă! Sunt voci de iele
Pe culmi funebre.
Ascultă! Cum apar...
Și-n gol se sparg, dispar.

Ascultă! Totul se-ntoarce...
Iar și iar, dispar, apar...
Ascultă! Se sparge-o inimă,
În noapte, în van...

Ascultă iubite!
Cum mor și dispar.

Totul și eu

Un tunet și trăsnet- e frig
Se-ntunecă-n tristul cavou,
Orașul devine decor,
Cu oameni, obiecte și eu...

Un fulger și nori cenușii,

Momente grele în spațiul pustiu,
Cu dansuri nebune și zmei,
Cu oameni, obiecte și eu.

Un râs în delir se-aude acum,
De undeva din marele turn,
În ploaie oamenii se descompun,
În furtună poetul râde nebun.

Cădere

Și o să cad odată,
La înc-o lovitură,
O să dispar de-apururi,
În groapa de durere...
Și n-o să văd nimic,
În lunga mea cădere.

Și-o să cad odată,
În negrul cel greoi,
Și-o să-ntind o mână,
Cu tremur și fior...
Și-o să dispar din lume
Și-o să devin cenușă,
În groapa de durere,
În lunga mea cădere.

Liliana Viorica Popa, București

Putti

Putti ăștia dezgoliți
Își filfiie aripile albe deasupra mea.
Mereu îmi fac semne de pe plafon
Și scutură din zestrea ancestrală
Petalele ghirlandelor baroce.
Gnostici sau agnostici
Cum îi știți,
Răsfoiesc străvechiul logos
Și aruncă monezi
Pe urmele secundelor,
Prețul neuitării....
S-au înroșit cariatidele-n obraji
Și frescele transcend în fiecare noapte.
Aleargă spre ultimul bal
Sa transforma secundele in piatra.
Putti ma recunosc prin lume
Si au o poveste pentru fiecare amurg.
Aseara m-au lasat in poarta
Altei povesti
Planetare.
PÚTTO, I s. n. - (în sculptura și pictura
italiană) denumire dată figurilor de îngerăși

care apar frecvent în compozițiile iconografice sau decorative din epoca Renașterii și apoi în baroc, motivul plastic al copilului Amor; amoraș. (< it. putto)

Albastre

De pe crestele albastre coboară seara
Să-mi rotunjească umerii de piatră
Și brațele și vina neiertată,
De prin păduri se aude vioara
Și vântul ce aleargă prin corzile crengi.
De pe crestele albastre coboară și noaptea
Pe genunchii mei să îți facă culcuș
Și vântul adoarme pe creangă arcuș
Și-ți picură cînturi și șoaptă....
Pe genele noastre albastre adorm
Poveștile pereche, neștiute, rătăcite.
Culese de pe străzile înguste
Ce seara, în amurg, le aud șoptite.
Dimineața, din ceață ușoară, din clar - obscur,
Lumina de jur-împrejur ne înconjoară,
Se înalță din abur de munte spre înalt,
nefirească,
Și îmi lasă o floare de colț pe tîmpla mea
albastră.

Unde pleacă tot verdele ăsta de-acum

Seara vacarmul se stinge ușor
Aramă și aur se adună în pridvor
Și blîndă lumina dispore
Dinspre miazănoapte răzbat spre mine fuioare,
Cărările cîntă de drum și de zare.

La mine, la Rîșnov, mai jos, sub cetate, și timpul se oprește avid de o carte.

Mă ia în caleașcă, mă duce departe
Pe drumuri de argint, de mine știute,
Dintr-un pumn de colb mă remodelează
Și într-o piruetă mă reinventează.

Unde pleacă tot verdele ăsta de-acum
Se schimbă iluzoriu în colb ireal
Plutește, devine virtual
Și fuge, se așează o vreme
La Zurich, într-un tablou de Chagall.
Noi doi culegem frunze,
Resturi de lume delabrate,
Intens, noi doi
Trăim zvicniri proiectate
Momente echivoce
De uimire încîntate,
Din alte orașe,
Din alte regate.

Exercițiu de mistificare

Mă poartă pașii seara spre panteonul
Ridicat pe acropola din apropiere.
Și rămîn singură cu mine în fața lumii
Și a cerului devenit altar.
Loja mea se ridică, devine celestă.
Zei ne-au dat cuvîntul

Să ne putem ascunde gîndurile.
Doar muzica curge peste toți...
Trupul meu a devenit de mult
o catedrală trufașă cîndva,
Ochii, vitralii ce proiectează lucidități
nemiloase
Și reverii primare.
Pînă cînd interogațiile pătrund insidios
În fiecare cotlon de uitare
Și caută jumătăți de adevăr,
lașități în parte asumate,
Tăceri volatile, pelicula densă
de fade ipocrizii acceptate,
Adevăruri negociate de spaime,
de orgolii, de umori
Prelungite imaginar dincolo de acele
adevăruri.
Vinovății refulate, vinovate amnezii,
minciuni inocent vinovate.
Și muzica curge peste toți...
Pînă cînd mîinile mi se împreunează
a rugăciune.
Zgura informă, pudră a angoaselor
a căzut la picioare..
Au ars, un fum imperceptibil
se ridică spre înalt...
Luminatorul se deschide singur,
Zidurile Ateneului năruie temeliiile lumii
Și prind să se înalțe brusc.
Și mi se pare că totul se sfîrșește și începe
acum.
Vitraliile au devenit obscure.

Cosmina Price-Miheșu de Câmpie, Mureș

Palmierul din ochii cămilei

În pieptul meu e o bucată de deșert
crăpată în abisuri teatrale
de caii tăi ce-odată alungați în vale,
speriați de vacile murdare și lăptoase,
se îneacă-n apele termale
stoarse-
dintr-un porumb fiert.
Atunci, căzut în nostalgia fermierului pustiu,
ai apărut în fața mea c-o stropitoare

ce-nfățișa un dromader
puțin cam ars de soare;
Dar pentru bântuirea primăverii din proverb,
nu am putut să-i dau un luciu arămiu.
Era oricum prea udă și ar fi ruginit
Tristețea infantilă a unui mugure-ncolțit.
Și totuși, ce să încolțească în terenul meu arid
?
: iluzia ochiului meu insipid.
Mi-aș fi dorit să văd atunci
că porumbul meu era prăjit,
și mai mult,
că palmierul din ochii cămilei...
a murit.

Frunză bătrână

Mă plouă cu lacrimi de cedru
Si-mi cresc rădăcini de suspin,
Mă cheamă mușuroiul diedru-
frunicile par să poarte baldachin.
Furnicile...pat pentru gânduri,
Te vizitează-n peștera vopsită cu eter,
te așteaptă să cobori din cer,
din cerul zeilor-
oameni din diferite timpuri.

Dar captat în pictura rupestră,
Scurgi infinitul vâscos-
suspinat de-această viață terestră
unde, inevitabil, se-ascunde și corpul meu
spinos.

Ieși acum din groapa ta pietrificată
și vino mai aproape de țânțarii mei fricoși;
Știi c-aș fi venit de fiecare dată,
dacă picioarele nu-mi erau acum
transformate-n cedrii noroioși.

Bonsaiul lui Dumnezeu în toamnă

Doarme nevoia,
e rece și sumbră,
picuri de floare se scurg după umbră,
umbră de brad și pini aburiți
în calea albastră cu lei îmblânziți.
Rece e farul,
rece ca tine,
curg tot la vale șiroaie blajine,
rachete, morfine,
apă și-amine,
culoare prea ștersă în murmurul lunii,
e dimineață iară și eu-mi ud alunii.
Din osul mercurului moale, tenebra
adulmecă porii orbitului cer,

e plin Universul de fler...
și câtă mirare
în suspinul albicios
din cortexul cleios,
deasupra unor ritmuri macabre și rudimentare
crestate în noaptea teribilului soare.

Droguri dospite în ocean
iau doamne barbare
din caleașca regeneratoare
de emisfere contemporane
și niște pământ african
să fie mai aproape de Dali și Mann.

O sferă topită pe-un femur gălbejit
e tot ce mai poate fi privit
din muntele vrăjtit,
unde bunicul adună saliva înghețată
în borcane simple de hârtie glasată,
ascunse-ntr-o ie brodată.
E un ghiveci spart.
Două mile și-o suflare ne despart.

Cei doi din cinci și al șaselea

Un puzzle de amintiri atât de vechi
cu colțurile pieselor tocite
de-atatea nopți nedormite
și încercări eșuate de a reuni
uitatele perechi
de gemeni obosiți,
separat răstigniți,
fără a se mai putea privi
vreodată sau din nou...
Se aude un ecou.

Liniștea îi îmbracă în priviri șterse
ale stelelor însetate și dese
de chinul lor enigmatic
și totuși comun...
Se simte miros de tutun.

Încercări li se permit oricând,
dar alene suflând
în poala răsfirată...
Se frânge un regret.

„Imploră luna încă odată”,
îi plăcea ei să spună
atunci când ținutul de mână
devenea amintire
inundată-n
veșnica adormire.

Corneliu Rodeanu, București

Valea Plângerii

Liniștea se așterne în Valea Plângerii,
Când toți cei ce se cred nevinovați vor tăcea.
Stau ca vulturul pe stâncă să ascult șoapta
purtată de vânt.
Simt cum iertarea atinge o aripă.
Împletește în goana ei două pene, una albă și
una neagră.
Așa cum școlarul încrucișează degetele la
spate.
Cu credința că minciuna nevinovată,
are statut de adevăr.
Naiv îmi umplu aripile cu iertare și mă avânt,
În zbor să cutreier lumea.
Aventura nu a durat decât o viață.
Într-un sfârșit mă prăbușesc în țărână,
Obosit și neiertat.
Mai privesc o dată cerul,
Înțeleg că trebuia să rămân pe stâncă
păstrând tăcerea.
Aș fi avut timp să aud
că iertarea nu vine niciodată singură.

Plângi metamorfoză, plângi

te naști și începi să plângi,
crești plângând pentru lapte,
după primul pas făcut în fugă plângi.
la pima notă mică iară plângi,
cânt termini școala plângi de bucurie.
auzi primul te iubesc și plângi involuntar.
se stinge un părinte, nu poți decât să plângi.
dai naștere unui copil ce plânge și el,
acum plângi fără ca el să te vadă.
după vremea plânsului, te stingi.
nu vei mai plânge niciodată,
e timpul ca cei ce rămân... să plângă!

Netrăire

Clipe pierdute în netrăire,
Curg alene și totuși nefirec,
Culeg recolta gândurilor fade,
Fără de vis în somnul zilei,
Încerc cu degetul o mare,
Traducerea neînțeleșului te iubesc.
Mult prea străină este limba,
Folosită în minciună,
Atunci când mă îmbrățișezi.
De aș putea să uit o clipă,
Perfidul și eternul gând,
De tine și de toți să mă ascund.
Aș trăi ce nu pot face alți,
Să mă cufund de fiecare dată,

Într-un gol umplut de tine.
Abisul mă privește sec,
Topește orice urmă de firec,
Exorcizatul omenesc,
Rămâne din noi toți,
Nerostitul... te iubesc!

Străinul de lângă tine

Nici numele nu îl cunoști,
Și nici de unde vine,
Se așează lângă tine,
La un capăt de bancă,
Privește în zare pierdut,
Te întreabă șoptit,
De ce ești așa tăcut?
Te întorci spre el încet,
Începi să-i spui povestea ta,
În doar șase cuvinte.
Cu o mână pe umărul tău,
Îți trece încet prin viață,
Rămâi prietenul lui vechi,
Cu străinul de lângă tine,
Totul e subțire ca o ață,
Mai găsești puțină putere,
Să încerci o nouă speranță,
Cu străinii ce trec,
De îi faci să rămână,
Cei încă neștiuți oferă,
Din când în când,
Sincera strângere de mână.

Ioana Simion, Bacău

Brațele lui Venus

Clopote nu bat
Pentru sinucigași
Nici când teama
De groapa fără piatră
Te-nhață de
Picioare

Așază-te-n mijloc de drum
Ca s-auzi cum bate
Vântul
Iar când îți suflă-n timpane
Ia-l de gât,
Sucește-i mersul.

Inima pulsează încă
Sub țigara aprinsă,
Înfiptă.
Înfige-o până se stinge.
Unghii lungi și lipicioase

Scormonesc la colțuri
Mintea.
Eu, gândacul lui Kafka,
Mi-am făurit singură un
Adevăr
Ca să pot dormi noaptea
Și ca tu să-l pui în frunte
Și să zici că-i doar
Al tău.

bărbați,
Reci.
fete,
Bătrâne.

Tinichea,
Absint al gândurilor mele
Fă-mi brațele la loc.
Hai să murim
singuri.

Boem electric

Aripile-s de tinichea
Și corpul e electric.
N-am știut cine sunt
Pân-ce nu m-ai strigat
Pe nume.

Sub talpa lui
Asfaltul se topește.
Și clapa neagră albește,
Și clapa albă negrește,
Mânjite de carne friptă.

Nu mai crede-n nimic,
Doar în brațe legate
Ce închid circuitul,
Și poate
În ziua ce-o să vie.

Care-l găsește,
Dormind sub scări de piatră,
Dormind sub cer de plastic,
Sau sub tavan c-oglinzi.

Când mi-a trecut pragul,
Mi-a aprins becu-n minte
Și i-am dat vin roșu tare
Tot mereu, ca să mai stea.
Și-apoi s-a ridicat de-odată,
Mi-a zis că tre' să plece
Să se-aprindă pe el
Și apoi și pe alții.

Iar când l-am prins de mână,
Să-i spun să mai rămână,
Până-n talpă am simțit șoc
Am zvâcnit fiindcă m-am ars.

A plecat de la mine,
S-a îndreptat spre tine,
Spre voi, spre ei, el, ea.
Să-și facă auzită
Din piept, din gât, din minte
Sirena.

Unde mai ești acum,
Nu mai știu nici eu.
Azi aici, mâine colo,
Până la scurtcircuit.
Iar corpul electric
A ars aripile de tinichea.

der Val

Vulturi de Monfaucon
Au ciugulit
Ochii, brâul și gura.
Împing sus pietroiul
Ce cade iar
De-a dura.

Aburul năruie,
Arde și cerul.
Saltimbanci de tot felul
Se târăsc,
Apoi mor.

N-am nici neam
Și nici rasă
Sunt
Doar eu și pavajul,
Cu praful
De opiu și absint.
Caut
Să stau
Și stau ca să
Plec.
Să plec
Ca să am unde să stau.

Și stau.
Teama e să închid
Ochii,
Să nu văd ce e
Și să văd ce va fi.
Iar brâul
Strânge
Tare, prea tare.

Parcă ieri
Nici nu-l aveam.

Mi-e sete
De moarte
Mi-a ars toată gura.
Apele se retrag
Când întind mâna.

Mi-e cald,
Mi-e sete,
Mă târăsc în genunchi
Pe pavaj,
Dar stau,
Rămân aici.
N-am nici neam și nici rasă
Sunt doar eu și pavajul.
Rămân...mi-e cald...rămân.

Aici nu stă nimeni

Eu stau la Obor.
Nu te enerva pe cei
care te vor îmbulzi la ieșirea din metrou.
Caută semnul „Colentina”
e cel ruginit și așezat strâmb pe zid.
Urcă la suprafață.
Vei auzi, iar și iar, incantații:
„Două la un leu”, „Trei lei grămada”.
Nu te lăsa captat
de nicio altă ofertă.
Mergi tot înainte și treci strada,
roșu sau verde, nu contează,
de mult și-au pierdut autoritatea.
Treci pe lângă chioșcurile
cu cărți la mâna a doua,
salută-l pe bătrânul ce vinde romane clasice,
în timp ce dârdâie de frig
în paltonul ros de molii.
Odată ce ajungi la țiganca
ce nu de mult mi-a ghicit norocul,
fă dreapta.
Nu te lăsa intrigat,
de duzina de pături cu obiecte ieftine.
Când ai să treci pe lângă pătura din urmă,
vei vedea un telefon, o clanță, un bibelou lipit
și o copie a Diavolului lui Papini,
tu mergi tot înainte.
Când ajungi în fața licelui,
aprinde-ți o țigară, chiar dacă nu fumezi.
Un grup de tineri se va aduna în jurul tău,
cerându-ți câteva. tu dă-le tot pachetul,
apoi urmează-i,
ei te vor conduce în blocul meu.
Nu te lăsa fermecat,

de privirile obscene din spatele genelor
de la primul etaj.
Urcă până la mine.

Simți miros de fum?
Simți miros de alcool?
Evident.
Îmbrățișează-mă.
Acum, mă poți certa.
Îmbrățișează-mă.
Acum, mă poți jigini.
Sărută-mă.
Acum, mă poți părăsi.

Coboară înapoi.
La unu, fetele s-au retras în camerele lor.
Dacă vrei, încearcă să le bați la ușă.
Grupul de liceeni va fi împrăștiat,
tu urmează-o pe una dintre tinere,
cere-i o țigară, chiar dacă nu fumezi.
Tu mergi tot înainte,
„Diavolul” s-a cumpărat rapid,
treci pe lângă duzina de pături.
Dacă vrei, aruncă câteva priviri.
Odată ce ajungi la țiganca
ce nu demult m-a înșelat,
fă stânga.
Treci pe lângă bătrânul anemic,
vei auzi cum vorbește despre Brontë,
nu-i da vreo atenție.
Mergi tot înainte, treci strada,
roșu sau verde, nu contează,
de mult ți-ai pierdut interesul.
Incantațiile cu
„Două la un leu”, „Trei lei grămada”,
vor fi mai răgușite.
Dacă vrei, negociază și tu.
Coboară sub pământ.
Caută semnul „Spre peron”,
e nou-nouț.
Îmbulzește-te în metroul supraîncărcat.
Burta trenului se va închide.
Pleacă liniștit.
Aici nu stă nimeni.

Bogdan Șoflău, Florești, Cluj

Ieri, tata

Ieri, tata mi-a spus că a tuns
O stea cu coada prea lungă
Și carul cel mic iar l-a uns,
Pe cel mai mare s-ajungă.
Mi-a spus - nu-i așa neplăcut

Să fii pus la munca de sus,
Primești chiar și spor de trecut
Și ai timp de muncă în plus.
A spus... nu-i lipsește nimic
Și de nimic nu se plânge;
Așa-l țin minte de mic,
Orgolios pân-la sânge.
Știi bine că eu chiar nu sânt,
Deși tu, poate, ai fi vrut,
Prea harnic aici, pe Pământ,
Dar voi veni să te ajut.

Flotanți

Umbre triste urcă-n blocuri,
La etajul cinci stă soarta,
Descălțându-se de tocuri,
Face zile-ntregi pe moarta.
Latră câini pitici pe holuri,
Nu mai vor viață umană,
Beau bețivii când dă goluri
Orișicare campioană.
Trec, pe repede în față,
Zile albe, gri și negre.
Trase de măgari prin ceață,
Par și bune și întregre.
Stau crispați oameni în case,
Viitoru-n demisol.
Toate bune și frumoase,
Numai timpul e nasol.

Dragă Țară,

Dragă Țară, lași să crească
Munți de ură-ntre români,
Lași năpasta să ne pască,
Mulți în jug, puțini stăpâni.
Dragă Țară, lași să urle
Pui de câine, nu de lup.
Muți cu trâmbițe și surle,
Azi, timpanele ne rup.
Dragă Țară, lași în frunte
Mitocani și nesățui,
Demoni stau pe orice punte,
Îngeri nu mai ai destui.
Dragă Țară, știi tu oare?
Fiii tăi îți devin fiice,
Cu sprâncene de fecioare.
Cum pot ei să te ridice?
Dragă Țară, tot avutul
E al tău doar după nume,
Căci te pradă-ntreaga lume
Și rămâi numai cu lutul.
Dragă Țară, neiubită
Ești de mulți crescuți la sâni,

Trece-i tu pe toți prin sită
Și iubește-i pe români.
Dragă Țară, fără pică,
Te-ntreb, la aniversare,
De ce nu devii iar Mare
Și rămâi prea trist de mică?

Aviară

Uite, am în mână vrăbii
Și pe gard e plin de ciori,
Îți dau pușcă, arcuri, săbii,
Dacă vrei să le omori.
Eu le țin doar de proverbe,
Nu de carne sau de ouă;
Le prăjește sau le fierbe
Sau le fă pe amândouă.
Mie dă-mi doar niște pene,
După ce le ciufulești,
Să-mi aștern din ele perne
Și să dorm, să uit cum ești.

Liliana Spătaru, Brașov

Cât o privire

Eu sunt la marginea tuturor lucrurilor.
Până la nemărginire, ești Tu, cu iubirea.
Eu sunt la margine de ceas, la margine de
verde,
Tu, ești cumințenia anotimpurilor.

Eu mă hrănesc din lumina pământului
deși, e-ntunecat de atâtea strigăte!

Mai apoi dansez în zori cu fluturii
Pe umerii macilor și a vântului, vara

Căci toamna, mă surprinde-n cuvântul
de la marginea tuturor lucrurilor.
Legământ sunt Doamne, cât o privire!

Cuvinte de taină

În ferestrele lumii, nori de tristețe. Singurătate.
Razele lunii țeș tăcerea
în toate rugăciunile mele.
În camera mea, umbra de ieri, melancolia.
Singurătate
undeva la margine de toamnă așteaptă.
Lumina, flori de viață dintotdeauna,
pentru totdeauna.
Ochii mei plâng. Ochii tăi nu înțeleg.
Ne ascundem în semne, cu toamna.

Astăzi, am învățat cum se poate zbura, cu frunzele.
Fără surâs, ziua nu respiră cadența ta.
Vinul roșu, în cupa sufletului naște speranța.
Insulă de speranță – poezia, libertatea ta
Astăzi bătrână-s, precum toamna la sfârșit....

Despre mine

Cât despre mine, voi ce credeți
că veți spune?!
Că m-am născut în toamnă-n taină-
într-o casă, acolo sus pe deal
unde nu urcă nimeni,
unde doar vântul sobru de amiază
atinge ce-a rămas
din gânduri...cioburi....umbre,
acolo sus, pe deal
unde pe un câine
nucul, mărul de la poartă
doar vântul îi mai cată
și toamna mută, fără frunze,
lăsându-și pe pervaz
tăcerea ce se frânge....

Ce credeți că știți voi despre mine
nimic nu-i scris.
Câteva cărți veți mai găsi pe raft,
douăființe dragi prin lume, și,
neîmplinirea unui vis.

Pentru tine

Să te întâlnești cu poezia îți cer
prin păduri când umbli tăcând,
Când râde sau plânge natura
sau vreun pui de urs rătăcind
pe cărări de el necunoscute...

E cântul pe care-l întâlnești
prin munți, când te freamătă dorul,
freamătă vântul lumii întregi
Când tu, ușor la pas, urmărești
să vâneză căpriorul...

Te cheamă pădurea, știu asta.
Numai tu taina lor din adânc
cu respect îi trăiești uvertura,
Acolo ești puternic și stăpân
pe timpul ce-și pierde măsura...

Și-atunci când o să-ți vină dor
de chipul ce-n amintiri se pierde,
de poezia ce te chema fierbinte,
Să lași obloanele munților deschise

Să rog toți cerbii-ntâlniți la izvor
să te ierte.

Corina Stoean, București

Ploaie albastră

Cheamă-ți eroii
În orașul șubred
Plouă, plouă, plouă...

Ființe de carton cad din cer abătute de
picăturile de ploaie
Iar norii grei prind în jurul lor întreaga planetă
ca într-un dans de descompunere a firii.

Cam peste tot,
Timpul se scurge într-o rană deschisă adânc
În apele pline de viețuitoare adormite
Iar trupul pământului suspină haotic
Într-o anostă conviețuire a trădării.

Albastre flori, albaștri pescaruși și albastre ape
Își continuă cântecul îngânând
note vii grăbite-n zbor.

Să auzi cum pașii se târăsc în drum
Să adormi în plânsetele grele
ale ceasului care stă în fața lumii
Să auzi glasul grabnic răbdător al frunzelor
care cad prin fața ferestrelor
Să adormi în timp
ce suspină trist păpuși de lemn...

Cum n-ai vedea,
să nu te uiți cum picăturile de ploaie dansează
printre corpurile arborilor care s-au schingiuit
de-atâta patimă
Nefireasca priveliște a unor ochi vii
care privesc fără vină
Printre pietre ce îi sunt aruncate.

Se zăresc luna și soarele ce
se însoțesc într-un dans nebunesc
În sărutul dulce al unei morți fugare
În orașul șubred,
În care plouă, plouă, plouă...

Tablou de toamnă

De sus, de jos,
De nicăieri și de niciunde
Se zăresc în zare
Păsări albe, negre și-n culori bizare

Se petrec cu jale
Spre însingurare.

Cu un ochi blajin
Viețuitoarele își împart soarta
De bucurie și de bunăstare lumească.
Un penaj multicolor zboară deasupra
văzduhului
Împrăștiind în zarea albastră răsfrângeri ale
apei cristaline.
Palmele reci ale pământului modelează
trupurile,
dăruind omului o redefinire a portretului său
nestatornic.
O pasăre verde privește spectacolul și
murmură în timp ce veghează
o livadă invadată de viemi de mătase.

Cerul își întinde brațele spre nicăieri
Unde păsari zboară pe niciunde,
Pe sus, pe jos,
Spre nicăieri.

Complicitate

Pești aduși de departe se scaldă în apa ca de
marmură
Și se așază haotic în încăperea vastă
Călătorind spre ferestrele timpului deschis spre
libertatea de apoi,
Salvați fiind de repaosul universal al
începutului de vreme.
O dulce chemare..
Iar în zare -
se ivesc pescarușii care-și vorbesc și se alintă
suav -
melancolic sună timpul care-și petrece pașii pe
podea
și-n gândurile noastre trec rămășițe de nisip
din clepsidra universală a sorții
care-și perindă degetele prin părul nostru,
ca într-un cântec de leagăn
cu eroi infantili și hilari.
Pe trotuar,
se aud pașii trecătorilor grăbiți.
În priveliștea autumnală
Copacii-și ascut ramurile-n cerul
care le îmbrățișează perpetuu
Ființând spre eternitate.

Chemare

Scârțâie podelele
Imensul covor din grădina bunicii
se veștejește sub ochii mei

Pașii mă conduc în podul plin
de praful clipelor viitoare
Răsfoiesc pagini din cărți vechi,
uitate în tăcere.
Cuvintele s-au prins printre degetele mele
Și nu mă mai lasă să plec.
Adorm..
Și umbra de carton a cărților se zărește în timp
În jur se zăresc amintiri
în culori vii și mișcătoare
Ca prin vis se strâng personajele în jurul meu,
Și joacă voios iluzia vieții și-a morții.

Lăcrămioara Teodorescu- Odobești, Vrancea

Căutări

M-ai căutat în clipa ce-a plecat,
Și m-ai găsit ascunsă în destin,
Te-ai speriat de gândul sufocat
De visul ce trăiește clandestin.

M-ai căutat în valurile mării
Și m-ai aflat la umbră de dumbravă,
Tu sens ai dat pe dată așteptării
Scoțând cu-n zâmbet mierea din otravă

M-ai căutat prin norii răzvrățiți
Mă oglindeam senină într-o stea,
În trandafiri de frunze ocrotiți
Iubirea pentru tine clocotea.

M-ai căutat în ceașca de cafea,
Era prea întuneric să mă vezi,
Când soarele o rază își jertfea,
Tu m-ai găsit în albele zăpezi.

M-ai căutat sorbind nemărginirea,
Ai dărâmat a timpului hotare,
Și fluturând în grabă fericirea,
Ne-am regăsit în floarea de cicoare.

Dorință mărginită

Te-am dorit ca pe o șoaptă,
Ce îmi mângâie timpanul,
În tăcerea-atât de-abruptă,
Răvășind încet aleanul.
Te-am dorit ca pe-o ploaie
Ce se scurge peste zare,
Reușind cu greu să-nmoaie,
Dorințele arzătoare.

Te-am dorit ca pe un cântec,

Ce-mi colindă amintirea,
Dar ai fost doar un descântec,
Ce mi-ai amăgit privirea.

Te-am dorit ca pe-o chemare,
Revărsată peste noapte,
O nălucă ce apare,
Atingând buzele coapte.

Te-am dorit ca pe-o izbândă,
Peste tot și peste toate,
În privirea ta plâpândă,
Vedeam vise deșirate.

Te-am dorit dulce ispită,
Ce mă poartă către stele,
Dar dorința-i mărginită,
De distanța dintre ele.

Răsplată

Ți-ai dorit să-ți fiu lumină,
Când destinul-și plânge visul,
Într-o clipă clandestină,
Sfredelind încet abisul.

Ți-am fost soare la fereastră,
Când în suflet era noapte,
Un crâmpei din zarea-albastră,
Bucuria unei șoapte.

Și ai vrut să-ți fiu răspunsul,
Unor întrebări deșarte,
Răscolind tot universul,
Printre dorurile moarte.

Eu am fost descătușarea,
Unui vis ce se născuse,
Am înlăturat mâhnirea,
Sentimentelor apuse.

M-ai vrut tandră mângâiere,
Ce te duce în ispită,
Un vulcan plin de mistere,
O dorință împlinită.

Astfel, eu am fost chemarea,
Sortii care rânduiește
Răsplătindu-ți așteptarea,
C-o iubire ce-nfloarește.

Îți sunt

Îți sunt femeie și iubită,
Când ploii se-neacă în amurg,

Îți sunt sălbatică ispită,
Când diminețile se scurg

Îți sunt bătaia unei pleoape,
Când visele se împletesc
Îți sunt dulceața unei șoapte,
Ce dor în suflet îți sădesc.

Îți sunt văpaia din privire,
Când ziua pletele-și revarsă
Sunt a iubirii definire,
Când simți că inima ți-e arsă.

Îți sunt destin în palmă pus,
De timpul care se grăbește,
Tot ce-n cuvinte nu e spus,
Sunt visul care rătăcește.

Răzvan Toma, Ploiești

Focul lui Phoenix

Mă trezesc în toiul umbrei, hăituit de-același
vis
Ce făcutu-m-a într-o seară să tot cad înspre
abis...
Și mă simt cuprins de umbră, strâns legat
și când respir
Și-orice fac, mă zbat,
nu-mi schimbă aerul de cimintir
Dar în tot cuprinsul negru simte drumul că îl
pas
Iară eu îl simt cu pietre ce-s picioare de
compas
Și-s încinse dar le-ncinge pasul meu
când le atinge
Și-apoi, desfăcându-mi pieptul,
chiar și piatra mea mă frige.
Închid ochii... cum în lume de-ntuneric
e-ncolțită
Cea lumină de pe urmă care-n zori va fi
găsită...
Forme pline, certitudini și speranțe încarnate
Ca-n Geneză stau ascunse, așteptând a fi
create
Nu mai mișc... în întuneric
eu pe mine-s de jertfă,
Parc-aș fi un fir de iarbă pentru lama de cosit...

Când, de-odată, se aprinde acea sferă de
lumină
Ce trăiește-n necuvinte într-o formă celestială
Și-înflorește ca un lotus într-o mie de petale
Revelând perla corolei și lucirile-i radiale.

Eu o mușc și-o-nghit și-ndată
totul mi se luminează,
Simt că nu-s singur călare,
simt iar calul cum nechează...
Ies din mine flăcări multe parc-ar fi aripi de
iad
Dar lumina ce mi-au dat-o,
m-a făcut iar să tresalt.
Umbre dese, cunoscute zbiar-acum neîncetat
Căci lumina mea le este ghilotina de la cap...
Iată-în față mea stă totul, tot ce n-a fost revelat
Iar deasupra mea stă bolta
ce demult m-a alungat.
Eu privesc floarea-mi în ochii-i
cum pe sine se despică
Iar iubirea ei ca spinii
cum de mine-o crucifică...

Și-astfel se deschide poarta Orientului
cel așteptat
Ce din negura tăcerii numai mie mi s-a dat...

Cireașa de pe tort

Iubito, azi am mers în bucătărie
și am încercat să gătesc

Am luat o cratiță mare în care am băgat
un jurnal pe care l-am dat prin răzătoare
ca să poți să guști din cuvintele mari
și alt-dat solide,
esențe și diferite arome ce-ți pătrund în gură
cu menirea de a sta pe limbă
fără ca tu să poți să le scuipi...

am făcut și aluatul, am amestecat câteva
amintiri (în forma lor brută) cu puțină hârtie
și a ieșit o cocă de fotografii dintre cele
mai reușite în care zâmbetul tău (cel sincer)
se întinde cât de mult vrei
după care am adăugat aluatul în cratiță
și am amestecat.

am turnat apoi niște sirop de declarații,
după gust
și câteva sentimente, sare, piper
și... încă ceva înțepător...
după care iar am amestecat și am lăsat la
cuptor

când aluatul a crescut, l-am scos
și am cernut prin sită niște dor,
atât de alb și sincer încât nu puteai să-i rezști

În final, te-am invitat să servești la mine

prăjitura specială
dar nu ai venit deoarece
erai cu un băiat în oraș,
prietenul tău cel mai bun...

În van...

Dar ce văd, ce este la fereastră?
Să fie pasărea care de mii de ani
se ascunde în etern
când pe drum cercetătorii,
vânătorii o aleargă prin păduri
de mici copii și rămâne în mister?
Cum fără substanță reușește să s-arate?
Cum în sânge și în călimară des își face cuib ?
Și cum prin pânțele de mamă se tot zbate
și s-agită,
ar vrea să iasă și să cânte dar rămâne
nevăzută...

Pasărea s-a așezat pe pervaz
și așteaptă...și așteaptă...și... așteaptă!
Ciupește-mă de palmă !
Zgărie-mă rău, lasă-mi semene pe tot corpul,
lasă-mi urme-n coaste-n tălpi și-n palmă,
dă-mi să beau din gândul tău!
și apoi când vin necredincioșii toți buluc
să le arăt,
să le duc palmele
să simtă locul unde m-ai ciupit,
să pună degetul în coastă chiar pe rană
și să creadă!
O, rămâi, rămâi cu mine
altfel de ce ai mai venit,
îți voi da să bei din mine
am chiar sânge bleu-marin...

Tresărind din somn copilul,
bombănind morocănos,
fuge să-și îndeplinească visul
călca strâmb și se lovește
și deschide geamu-n grabă
doar o vrăbie se mai găsește...

Restul este doar în van...

Tablou

Mi-am lăsat liber creionul să cotrobăie prin
pod
Și-a găsit de cuviință să măzgălească
fel și fel de paragrafe, dintre cele mai
variate...
Și parcă tot ce vedeam prin oraș,

pe facebook , la televizor
Avea să ajungă să fie măzgălit de creionul
bucluș...
Ba mai mult, la un moment dat,
când i s-a rupt motzul, a început să șteargă
Folosind cu nesimțire guma din dotare...
Așa s-a întâmplat că atunci
când ai venit în viața mea călare pe acel
zâmbet ,
Hm...
Uitasem tot...Uitasem de parcă
nici nu existase cândva.
De atunci, creionul meu nu mai vrea să scrie,
ci parcă pictează ceva...

Valentina Becart Văran-Paşcani, Iași

Când pustiul își devora visătorii

Te-am închis într-un pumn
de frunze,
când toamna se scâldea în lumină
și pașii nu conteneau să strivească
amintirea
despre noi.

Te-am învățat tăcerea,
când înserările se cuibăreau
în suflet
și orice depărtare devenea
o lacrimă
pe lama însângerată a unui strigăt.

Ți-am dăruit iubirea,
când fântânile mureau după
un strop de apă
și nimeni nu se încumeta
să mai spere
la ceasul când pustiul își devora
visătorii.

Te-am îmbrățișat cu toți
anii mei,
ocnaș într-o viață făurită
din foc și furtună
și, când ochii n-au mai putut
să-ți cuprindă infinirea,
te-am închis într-un pumn de frunze,
într-o amintire despre noi,
iubire și tristețe,
tristețe și iubire,
mereu și mereu...

Din rădăcina străbună

Cu mâinile acestea pline de revoltă
și patimi,
voi smulge din fiecare ochi
orbit de orgolii și îngenuncheat
de soartă
ultima rădăcină străbună
și toate văile ce-au răsunat
de cântece nebune,
la ora înserării, când fecioarele
despuiate
au băut din vinul învingătorilor;
amestec de aureole scăldate
în trădare
și-n roua iubirilor nevindecate.

Adesea, când lumânările se sting,
fantomatice stihii
se văd mărșăluind
la ușile zăvorâte,
la ferestrele unde visele mor
într-o lacrimă...
când Pictorul Anonim
aruncă la întâmplare
amestec de culori ciudate, săgeți otrăvite
și-n mijlocul rugăciunii
un strop (ca o pulbere fină) de sacralitate.

Cu mâinile acestea pline de viață,
de teamă
și frământări fără noimă,
voi hrăni rechinii nopților însingurate,
tăvălite în lanuri
cu miresme de pământ reavăn
și levănțică;
pământ modelat (adesea) în cele mai
acute
forme de artă,
întrupate (în nopțile cu lună plină)
într-o bicisnică fiară...

Un cuvânt osândit să renască

E o beție de adânc și culoare
în această dragoste delirantă,
tăvălită prin iarba unui amurg
solitar;
și ce înflorire furtunoasă,
pe tâmpla unui Vezuviu arzând
pe coapsa flământă a unei
curtezane.
Să plouă cu descântec, cu blazare
și clovnii vor râde
în oglinzile de fum,

în această tăcere ce-mblânzește
și te-nfruntă.
Doar sfinții mai mint,
când timpul răsuțește o lance
în oase înfrigate, ostenite,
când fantomele își fac confesiuni
pe patul unde dragostea
s-a dezbrăcat de suflet
și focul s-a dezis de cenușă.

Te-aș implora să rămâi
în această confruntare cu pustiul
cu firul de iarbă crescut pe buza
abstractă
a unui cuvânt osândit:
să mă porți ca pe-o sublimă desfătare
printre vulturii ce-ți tulbură somnul.

Te-aș implora...
dar nimeni nu mai vine, poete,
să-ți mângâie veșmântul alb
al întristării,
în duminica când rugăciunile rămân
pentru prieteni și vânt,
iar dragostea închisă, ca o noapte de doliu,
în cel mai tolerant ospiciu...

E-atâta culoare în acest amurg
delirant,
că întregul meu destin
se-apeacă peste ziuă,
ca cerul frânt peste singura bătaie
de inimă,
ca viața risipită
în lumina vlăguită și lehușă...

Să-ți fiu blestemul

Ești anotimpul ce-a zăbovit
într-o privire
cu flori, cu crengi uscate,
mereu înlăcrimând o frunză,
o inimă ce bate,
o stea ascunsă în gândul unei nopți.

Ești ruga șoptită la răscruce
cu viforul, cu depărtarea întunecată,
mereu lăsând orfan
un suflet ce-a crezut în semne,
un leagăn ce nu mai știe a spune: mamă,
tată...

Ești semnul meu din sânge
cu oarbe rătăcirii, cu praguri
interzise.

Nu ți-a păsat de ieri,
când timpul îți făcea cu mâna
și oaza de lumină îți scâlda retina;
de mâine, eu sunt amintirea
din cel mai sfânt blestem...

Mihai Bălăceanu, Craiova

Bunul șomer samaritean

Ah, vocea lui din interior -
picătură chinezească pe timpanul conștiinței.
Eu, douăzeci de ani, anotimpul tinerețe,
nu l-am mai putut răbda, vă dați seama,
așa că l-am concediat.

Mi-am concediat îngerul păzitor!
Parcă îl văd și acum -
mă privea mirat din undele lacului,
nu zicea nimic. Apoi, mi-a întors spatele,
a încălecat pe-o rază de lună
și s-a evaporat în noapte.

Zilele trecute, ce să vezi,
mă plimbam prin Cișmigiu în toamna vieții -
o sticlă de Cola în mână,
rugina bătrâneții strălucind
tot mai vizibil pe trup -
eram antiteza însuflețită
a duminicii însorite de vară.
În fine,
în timp ce-mi purtam nepăsător
ridurile pe alee,
l-am zărit la margine de drum!
Avea aripile murdare de praf de stele
și sorbea cu nesaț dintr-o pungă cu ambrozie.
M-am apropiat de el și l-am privit cu milă:
ochii îi erau atât de pierduți în spațiu,
încât într-o pupilă
îi puteam vedea Calea Lactee,
iar în cealaltă, Andromeda.
I-am întins sticla de Cola,
iar el, parcă a schițat un gest de recunoaștere
și mi-a întins, la rându-i, punga cu ambrozie.
L-am așteptat să bea o gură;
începuse să tușească tabagic, după care
ochii îi redeveniseră îngeresc de pământeni.
M-a așteptat să sorb o gură;
Bruc, mă simțeam nefiresc de ușor,
ca și cum familia chiriașă de organe interne
ar fi părăsit subit apartamentul din carne și
oase.
M-a privit îndelung-
era clar că mă recunoscuse-

și-a smuls o pană din aripa stângă
și mi-a așezat-o în palmă.

„Du-re repede, până nu pleacă din stație!”,
mi-a zis.

Atunci am realizat că țineam în mână
tichetul meu către Rai.

Nocturne Op. 9 No 2

Draga mea strigă,
ce-ai zice dacă aș fi
liliacul tău de companie?
Ce dacă eu sunt miop, iar tu vezi bine?
Ce dacă tu porți aripi de firmă,
iar eu două bucăți de pânză, second-hand?
În fond, avem țeluri comune:
amândoi vrem să prindem șoricelul de aur
care, după apusul soarelui, se ascunde
pe undeva, prin canalele visului.

Hai, nu mai sta pe gânduri, draga mea strigă!
Deja aud cum îți încolțește în ochi o dorință;
pupilele - două spirale de lumină –
care strigă
noaptea până hăt, departe,
în uterul înstelat al boltei cerești...
Hai, haide să legăm întunericul
între aripile noastre
și să invităm stelele
să sară coarda!

O radiografie a poluării

Gurile rele
deversează, an de an,
reziduri în apele ființei mele.

Încălzirea globală a sentimentelor
îmi subțiază, lună de lună,
stratul de ozon al rațiunii.
Și mă mai doare ceva...
Cred că, pe undeva prin suflet,
am un reactor nuclear fisurat,
căci, acum o săptămână,
mi-a răsărit din inimă
un buchet de călcâie ale lui Ahile.

Noapte de ianuarie

Privesc prin fereastra de la dormitor
orașul cuprins de muțenie
și îmi pare că toți - oameni, arbori,
blocuri, mașini, garduri –
suntem

simple figurine de gheață
într-un imens glob de cristal
prin care Gerul privește demiurgic.

Câtă liniște!

Parcă aud foșnetul stelelor
în veșmântul lor de Univers,
iar tremurul lor îndepărtat
mă trimite cu gândul la
trupul unei fecioare înainte de amor,
dinainte ca eu să pot privi Lumea
prin fereastră.

Și atunci realizez că
prin imensul glob de cristal
pulsează, totuși, Viața!
Noi - oameni, arbori, blocuri, mașini, garduri -
nu o putem vedea,
dar știm că ea există.
Așa cum știm că la poli în adâncuri,
dincolo de oasele bătrâne ale ghețarilor,
o femelă de pește
își va purta întotdeauna icrele
către Primăvară.

Beatrice Bernath Haifa, Israel

decameronii mei 4

bună dimineața la prânz
nu-mi vine să ies din pat și să fac lumină.
vegetez pe întuneric cu gânduritul porumbeilor
cretini de cealaltă parte a geamului...asta ar fii
un bun timp de făcut dragoste la fel ca într-o
dimineață cu multă ploaie
am totdeauna două din trei ... nu apare nimeni
pe calul înaripat care paște nisip de pustiu trist
și înfometat visând la cărbuni încinși
mi-ar mai place uneori să visez
aleg personaje din cărți le desenez în mintea
mea cum vreau după trecerea timpului
disecții intuitive
deocamdată mai staționez în iubiri vechi din
era comunistă, locotenenți de poliție curajoși
sau mai ales un niculae din „marele
singuratec” amestecat cu poeziile lui
cărărescu și am reușit să-l actualizez.
oameni de carne și oase nu am curaj să
amestec în sufletul meu, l-am izolat cu celofan
transparent de restul organelor interioare și

deocamdată las poartă deschisă în regiunea plăcerilor ..intelectuale
în dulce farniente, am creat un grup nou azi
noapte „călători însingurați din toate țările uniți-vă” și vom stabili prin alegeri o zi anuală sărbătoarea cimiliților la cap
nu am spații sub pat
picioarele prea scurte... ale paturilor
poți numi laș pe cine se ascunde în povești străine ? sau miaună la porumbeii din geam în conversație
în loc să prindă șobolanii înaripați și să-i prepare friptură la cină
visez în preistoric
când bărbații erau bărbați fără frigidere, telefon, tv, doar muiere mascul
și o bătă multipurpose
cred că uneori bâta putea fi în mâna mea și masculul după ce pune ursul pe foc de cină tot pe mine mă urma
vino femeie !
el spune privind în urmă pofticios și îmblănit și am venit.
în cameră mi-a arătat
toată colecția lui de pantofi cu toc și șosete

mai avea un dulap plin de sutiene și sâni falși din gelatină de oase de dinozaur
așa că am făcut împreună un party de măști vegetariene din frunze de mlaștină
și am bârfit broaștele curve
peruca roz o port doar în public împreună cu zâmbete atârinate de coadă ca conservele legate de limuzina mirilor încă naivi
voi veni la nuntă cu chiloții în poșetă
și o pungă de adunat oase
în țăcănitul vesel al unei mașinii de scris
o gură mare plină de dinți exprimă tenacitate
și o privire uimită chiar visătoare
citește scrisori anonime numai cu perucă
se scarpină sub ea cu o furculiță curioasă
corectează texte istorice
explică agnostic
urechii atotștiutoare de ce azi
este necesară din nou magia neagră
și tot purtând peruca lui roz
peste zâmbetul parșiv chiar ștrengar
învârte deasupra capului găina congelată
din frigider cumpărată la sail-ul de sărbători de la magazinul rusesc cu 9 lei
știe el ce știe
găina nu e cusher
va alunga spiritele bârfitorilor din chaturile private de pe faisbuk

în toată săptămâna anului nou
va deveni cândva supă cu leuștean
cu privirea ațintită asupra pantofului lui stâng
conversează cu gaura din șoseată
povestea va face tapaj
și invective tăioase, majuscule scandalizate
senzaționale
trag o pungă de hârtie maro peste cap
și corpul meu destins
va scrie abstinence complezențe
anul nou care vine desființează libertatea
și fruntea mi-e plină de griji
voi fi bătută cu ouă stricate la expoziție eu
expun femei cu picioare în evantai și subiectul
nu va fi pe placul măștilor politicoase
setea veche de când e lumea mă provoacă
să povestesc istoria unui absurd sănătos
refugiu joc periculos
mă simt atât de inocentă
în snobismul propriilor dureri el se ascunde
când se îmbracă
urechi prea mari și păr albit în nas scoate
forfecuța din buzunar și retușează lungimea
creierului care atâră de sub peruca cănită
ce poți face cu o realitate
ce poți face te întreb ?
și în mod automat corectează din nou cuvântul
„dumnezeu” în cuvântul
„împrejurări”

0.0

plutesc pe linia dintre acolo
și acolo
au dispărut orizonturi în tine
port semnul atingerii dintre acel noi și azi
hieroglifice pe un miez de mine
întinsă pe spate pe linia subțire
dintre iubire și moartea unui zâmbet
mă scufund în vechea vâscoasă
altă altă întrebare
cine erai
cine voi fii fără tine eu mâine
cerul se scurge pe timpul finit
amestecă un eu cu un ego
caut reverii o amortire de simțuri să uit
dispar într-o ceață
cât de sărat e în ochi nisipul în eon

nu mi-a trecut prin minte umbra
până acum fiind preocupată să ating vise
cu o aripă de flutur
acum tu-mi trimiți ideea umbrei
lipită de picioare, ocale
și era totdeauna acolo în umbra-i așteptare
colorata mea tristețe pe care o pictez

în curcubeuri o învârt în piruete de idei
o amețesc cuvinte în rime
și când mă scoate din sărite îi lipesc
pe buze zâmbet cu rujul meu cel mai roșu
și ochelari de cal

doresc să mă pierd
să alunec în neființa inconștienței plăcerii
să pătrund în ea ne devenind jenată
că mă privești direct în față
să te pătrund dincolo de piele și ochi
să devii transparent doar mie, permeabil
privirea-mi să se piardă în complicatele
sinapse
să nu-mi displacă nici una din gândurile tale
ascunse
mă voi pierde în tine până nu mă mai cunosc
și recunosc mai eu mai întreaga în eul meu
ascunsă în cotloanele buzunarului tău secret
cusut în căptușeală
eu mică ghem doar a ta
păstrată între pachetul de țigări bătaile inimii
și carnețelul de cuvinte , cuvintele mele, ție
doresc în îmbrățișare să am puterea să te
privesc cu ochii larg deschiși
să nu simt nevoia să-i strâng și imaginar
să număr ochiurile tricotate din fire de timp
când mă iubești iubire prefer
să uit un timp un spațiu,
orizonturi respir când mă respiri
te vreau oxigen

deci mă crezi căprîță
care se cățăra pe stânci în căutarea cerului
drumul e greșit cărarea strâmbă care duce
nebunul până în capăt de creangă,
instabil maleabil serviabil
când te aștepți mai puțin, când simți în nări
sarea proaspătă al ozonului
craca s-a rupt
trac
te-ai reîntors acasă adânc
ating bază, pământ, trag sevă
capra din mine cu un încăpățânat
opintit din copite
începe urcușul sisific spre noile ceruri
deci așa, mă crezi o visătoare
care se joacă de-a dragostea
în căutarea imposibilului
inexistentului moment
în care universul dispare
impractica dansatoare
pe fire de stele sub ele abisuri, durere
tu realizezi
că eu doar.. detest compromisuri...?

bazaconii existențiale

interferențe
învăluite în fum ambiguu
coboară
indiferențe impulsive nu zboară
timp nesigur
orizont argintiu în zgomotul valurilor
sparte
caut o linie pură privesc în departe
întunericul se adună în nervi
nu regăsesc sentimentul
rotocoale de fum învăluie nedefinit
plictisit
nefuncțional elementul
scurte treziri trec fulgere fâlfaite de aripi
ziceai?
obișnuiam parcă ceva
la această oră a noastră intimă
caut acel ceva în înserat
am uitat sclipirea nuștiuceului
deprimă
mai caut un sentiment ..

în liniștea zgomotelor tăceri nerostite
întunericul se adună același
diferențe de nervi
învinuite
o plictiseală adâncă mă încercă uimită
a fost o dată ceva
ceva mai diferit pe înseraturi

rămân un flutur oarecare cu un aripi pictate
pe mâini pe picioare
tulbure timpuri supărare
devin baubau-ul politeisto ateist
veleități de nonconformist
alter-egoul spiritual al condamnaților la moarte
cercetător conceptual
decapitat
șișșșșș
portret mental
azi
fața mea devine o mască de plastic
a uitat să mimeze fericiri simple
nervoasă
panică
atacuri trezesc din somnul burghez de
dimineată
am mânjit provizoriu buze
cu colțuri ridicate modelat zâmbet
din silicon și ceară
am cumpărat un sac de ghips și amestecat cu
apă
fixat două paie în nas

oxigen
uns pielea cu ulei
nimic să nu adere permanent nici măcar
bucurii
și am luat imprimat stil mortuar
o eu acum
memorie temporară a unei stări de spirit
o voi purta pe față fără să se observe
când totul devine mult mai dificil
când nu vor mai exista fețe
când nu vom vedea priviri
când vom intra în noi fără ieșire
panică
oxigen ermetic conservat în sloganuri
demagogie
decepție
nu mai există răspunsuri
intrare fără ieșire
încerc să mă remodelez
și am uitat modelul inițial
uitat nuanța colorată
uitat o direcție
aripi uscate pe o frunză care de mult nu e
verde
concretul actual a devenit gri beton
uitat drumul spre orizonturi libere
tresar spaime
au dispărut opțiunile logice
visele cad în negru
liniște, capetele nu vorbesc, e interzis
fața-mi devine mască de plastic
nu știu nimic
inepții
rânjetul chaosului urlat de muezin
monoton
fals fals fals
absurdul la conducere alla achbar !
cântăreața fără cap se unduie tâmpă dintr-un
dans erotic de burtă
uitată în noua realitate
9.10.2015 ziua în care au fost cam 5,6,7,
atentate teroriste în casele, familiile, viețile
noastre civile, anonime
10.10.2015 atacurile continuă ,sunt atacate
fete, mame, fii ,fice ,copii, cu arme și cuțite în
autobuze pline de școlari, la prânz, în centrul
Tel Avivului pe stradă, fete tinere luptă
pe stradă cu teroriști înarmați
toate drepturile inclusiv
supărarea rezervate mie și ție și vouă
Beatrice, te aplaud că ai găsit inspirația în
nebunia inconjuroare și că ai pus-o pe hârtie
scrie Adina
eu zic.. e greu de aplaudat sau mulțumit, scriu
pe automat, încă nu am ieșit din șocol

existențial și sunt terifiată de viitor, am pierdut
o lume cădem în groapa unui nou ev mediu
unde vom emigra noi
cei care purtăm lumina unde și a cui e vina
indulgențe
political corect e stricăciunea
mâinilor stângace
iubește-ți semenii
zău ?
oferă restul de obrazuri cu multe fețe
probaduia un fost evreu
prezentul e deja viitorul trecut și noi suntem
singurii care poartă cioburile amintirilor în
cuvinte și cumva cred că totuși cuvintele
rămân , trebuie spuse, scrise chiar prin
nonsensul absurdului realității
vreau să deveniți supărați !
astăzi devine necesară
o supărare
cred că o renunțare la personal persistă
trecerea la un sentiment colectiv, apartenență,
nimic nu mai are multă valoare fiind trecător,
spiritul trebuie promovat poate
mai mult decât individul și momentul
prostii virale
giberish descărcare nervoasă
m-am trezit și ... m-am găsit
muscă în lapte în ura asta mondială
mă-ntreb ca cetățeanul' turmentat ...
ce caut eu în povestea asta
pe cine aleg, nu vreau nici stânga nici dreapta
devin sens giratoriu
oscilez ecouri
Max Geler a demonstrat contra expoziției
Renoir considerând nudurile pictate de artist
o artă diabetică în contextul naturii în plină
putrezire pernicioasă ,artă periculoasă ... de
sute de ani, impresionism baroque și etc...
și da
intrăm în epoca nihilismului motivat
demagogic prin conceptualism de două parale
prea leneș
să fie aprofundat bazat pe un adevărat studiu
istoric sau artistic
regresia umana începe
cu disecția și anularea artei
ați hotărât ceva cu Renoir întreabă un prieten
virtual..
din manifestația aia, cea mai tristă figură mi se
pare imbecilul cu pancarda "God hates
Renoir". ...atât de multe absurdități, de
tâmpenii obținute prin alăturarea a numai trei
cuvinte, nu este ușor să realizeze ceva

ar putea să-l angajeze cei de la muzeu să le
facă reclama, cu condiția să își păstreze
zâmbetul
de-a lungul vremii
infamii zâmbite azi artă conceptuală
anyway.....aș fi folosit un ruj mai roșu
și ochelari de soare la protest
scriu eu plină de spiritul absurdului
if Renoir is not good for the diabetics he
should try Francis Bacon for the pink lively
color cholesterol quality
or me in order to comit suicide..scrie Adri
postând un autoportret galben
yes. ..or Beatrice Bernath for hepatic
afflictions scrie Otila într-o încercare
interesantă și inedită de a mă alătura marilor
artiști mondiali contestați
nu sunt creștin, scrie altcineva dar din ce știu
cuvintele 'dumnezeu' și ' urăște' nu prea se
potrivesc conform doctrinei creștine ... în orice
caz, ar trebui folosite mai cu măsură,
împreună sau separat
crez asociații... de idei sau simplu
turmentez o lipsă
daaa
sunt o nouveau burgheză , mă trezesc târziu și
pe-ndelete , ceai, cafea, plimbare cu câțelul
îmaginar, ștrudel la barul local , vizită la
vernisaaje, salată cu brânză franțuzească , prind
câteva muște obraznice , scriu cînșpe rînduri,
trag o linie, și apoi fac culturalizare serioasă
așa mai în orele de noapte ...voi citi poezii
critici de artă politică și crime....
cine știe ce asociații , salată totul devine
kalinka și cazaciocul s-au tradus și se cânta
acum în arabă pe televizorul rușilor interese
politice
vaca și chiloții... totuși devin o sinapsă
asociativă a erei noastre absurde
singura necunoscută sau neînțeleasă din
ecuație e numele meu sărit ca o ciupercă după
ploaie sub autoportretul pseudo sinucigaș a lui
Adrian ...poate sunt grea de cap și mi-a
dispărut simțul humorului ..dar mă gândeam
că așa se întâmplă după acele atribuite "
hepatic afflictions „și eu nu renunț la
Camambert și arta durdulie a lui Renoir și nici
că-mi pasă că
am devenit o fraieră cu afflictii hepatice și eu
care credeam că e doar o bronșită cronică
cu un pic de astmă
încep să mă în nec de răs voi muri fericită
știind precis că și nudurile mele
vor fi protestate la Moma
am adormit fără chiloți

ar fi cazul să închid al treilea ochi
primesc grațioasă orice compliment
viața e o defilare de moment
apreciez tot
tot
posed toate psihoterapiile necesare
le port în mine
în buzunare
mentalo punctura
logoreicul deget pe testatură
analiza psihotica de noapte
masajul picioarelor în șoapte
atenția de zi și noapte
cocoșul vecinului scandalizat urlă
mesajul
e timpul să visezi cu adevărat
adică retrage-ți crezul trezul în
neființă
îmbrățișează o pernă și dormi
și taci
am asurzit
da
mi-am păstrat gândurile
personale
când lumea a explodat
sub mine
sub tine
am pierdut o bătaie de inimă nu am respirat
viața ne-a expirat tot aerul
surâsuri de plastic continuă să scrie virtuale
pășărele și apusuri de stele
a apus o lume cu noi în ea
m-ai furat
dorm trează în vorbe tăiate
idei scuipate
am devenit transparenți
nu am spus
păstrez în mine refulate
minimale
artificii de cuțite
cad fără discernământ
ași da tot ce în mine mai bun
și nimeni nu mă atinge acum mă atingi doar tu
sau nu
vom câștiga un alt viitor
altceva
altceva
nu pretind să știu
cade o ploaie de cuțite și institutul
meteorologic a dat faliment
șșș
voi atinge din greșeală oala de noapte
de lângă pat
visez că mă trezesc din coșmar
te rog ține -mi mâna în nopțile

cu stele sunt o romantică
romantică romantic

ermetice de noapte

te fumez
noaptea doresc doar noapte
granițele nevăzute
îmbrățișare strânsă a întunericului calm
șterge tot inutilul
muzică valurilor sparte
singurătatea învăluită în întuneric mă iubește
înțelege
e un aliat o companie calmantă
ași opri timpul noaptea e bună cu mine
și mă simt atât de completă
iubesc prin liniște
întunericul nopții cu marele zgomot al mării
trece prin mine
sunt cea mai eu de iubit
iubesc zilele luminii de toamnă
în care pot să râd fără griji
să nu gândesc nimic doar soare nu prea
luminos nu prea cald
și te doresc în mine când mă entuziasmez din
absolut nimic
uf da iubesc o viață care ar putea fii a noastră
e a mea
cum așa putea să o vânez să o prind în ierbarul
meu de fluturi albaștri decupați din cer
tu decupezi cai zburători și tigrii bengalezi
de ce nu rămâi doar al meu
continui să te cauți
nu știi că nu poți fii
nimic nu știi
vreau să dansez în noaptea asta
voi uita viață
purific
somm
scrum
am adormit in muzica vânturilor
devreme
azi e prima furtună
furtunile mă transforma în visătoare
dornică de dragoste ascunsă
am luat în mine în liniștea mea
muzica vânturilor
să mă curăț de de zgomotul realităților ce trec
direct prin creierul meu obosit de zilnice
noutăți murdării virale
mă înfurie ignoranța
voi renunța un timp la ochi
văd prea multe în ultimii timpi și gândurile
se tulbură nu mai e loc în dezordine
zgomot informațional

paradoxuri inculte
ecranele nu mă lăsa să dorm
am ales muzica vânturilor mă pătrund
în furtună și o las sa treacă prin mine
purificare de zgomote
nudă de realități
cum aş putea să nu gândesc nimic
cel puțin o zi
caut o cameră goală fără ferestre sau uși
să respir liniște
liniște precară am muncit
pentru ea am fugit în ea liniște
gluma e pe mine
liniște?
mi-adus o anumită liniște constatarea
cred în unica iubire
de mine nu am unde să mă ascund
o viață, o dragoste, un om
simt tine
trăiesc zilnic renunțarea uitării
acel noi este un eu interior
tu ai rămas eu
te port cruce
suntem scrumul lutului prim
am devenit impermeabilă în lipsa ta
amortizez
în miezul inimii aceeași durere
somniaferele nu adorm iubire
în tine așa dispore
în îmbrățișarea ta
exist
am adormit în muzica vânturilor
ascult întuneric
furtuna totdeauna curăț
întunericul șterge granițele realităților
restrânge spațiul
eu și nimic
reșesc să visez
e palpabilă
oaza mea
întru în cântul furtunii și trag ușa
ermetic e bine
nu te caut pentru că nu exiști
te fumez

Zina Bivol, Chișinău

Sunt o hartă a femeii

Corpul meu este însăilat din hărți albe
De culoarea laptelui, unde călătorii mereu fac
popas,
Aici sorb cu privirea întreg traseul
Care se construiește pe oasele mele,
Cu o vibrație de lup tânăr

Gata oricând să se arunce asupra prăzii.
Insulele mici sunt de apă proaspătă
izvorăsc din tulpina epidermică
Întinsă pe spatele meu.
În fiecare dimineată îmi seamănă mai mult...
Doar învelișuri fără rimă alunecă pe negrul
picioarelor
De sus până jos, de jos până sus,

Formând din corpurile cerești ale galaxiei
mele
Cel mai luminos brâu, Calea Lactee,
Vârsta celei mai vechi stele este de 20 de ani.

Seamăn cu o noapte pătată de vin alb sau poate
Sunt luna din vorba profetului indian:
“razele lunii nu sunt pătate, chiar dacă luna are
pete” *

Sunt o hartă...
Și numai un bărbat
Ar putea descoperi semnele zodiacale
Întinse pe dealurile mele.
Femeie cu gust de lapte,
lapte proaspăt de primăvară.

Nici pasărea nu zboară mai sus ca tine.

Te răsfoiesc bărbații ca pe un atlas universal,
Iar din fiecare semn își construiesc
Meridiane feminine.
Eu nu sunt harta Europei...
Sunt harta bărbatului ce va crede în mine.

Punct.
Sunt o hartă a femeii...
Și orice reprezentare geografică
Poate fi găsită pe numele meu.

Peștele din burta pescăresei

Sare în puf,
Se aruncă în apă
Și cade în burta pescăresei
Ca un pește prins de mal.
Din solzii lui aurii
S-a țesut cel mai lung brâu,
Prin el trag aer în piept
Și deschid ochii zilelor de mâine.

Inima lui mare a intrat
Într-o odaia mică, mică...
Din tot spațiul
El are cei mai mulți m2,
Aici poți construi orașe,

Se pot întinde mări și oceane,
Aici pot zbura păsări și înflori copaci,
Aici pot înota oamenii și merge pescărușii,
Aici e odaia unde Dumnezeu
Nu doarme niciodată.

Mi s-au așezat liniile pe burtă
Ca un abecedar,
„Învăț literele să vorbească cu mama.”

Numele meu de zână
Îl las pentru povești.
Strâng apă pentru
Un nou botez.
Vreau să port
Numele mamei mele,
MAMA.

Doamna Ploaia

Aud cum îi picură săruturile
Pe umerii mei goi
Și ca o pasăre
Mă țin de gâtul ei.
Dansăm...
E primul vals
La care mă pricep atât de bine,
În mâinele sale
Mă simt
Mai sigură ca niciodată...
Mă ridică mai sus ca cerul
Și mă coboară mai jos decât pământul.
Dacă dispar
O caut pe străzi
Știu că niciodată
Nu este în casă.

Dansez cu ploaia,
Doamna cu ochii de apă
Și fața mereu umedă ca gura unui pește.

Aud cum mă strigă,
Și o caut în urechile acului.
Vreau să-i păstrez și cel mai mic sunet.

Dansez,
Nu obosesc să dansez
Niciodată.
Eu niciodată nu obosesc
Să miros a ploaie.
Vă invit la dans!

Nuca

Nu mai este nici o nucă
Sub nucul de la poartă,

Ori de câte ori coboară,
Pământul o mănâncă și tot o mănâncă...
Nu mai este nici ploaia umedă
Sub cerul de la sat,
Ori de câte ori cade,
Bătrâni o usucă și tot o usucă...
A rămas doar o umbră
După gard,
Ori de câte ori apare,
Cineva o înlocuiește.

Când se va deschide nuca
Să vă opriți la poarta
Bunicilor mei.

**Gabriela Boroianu,
Drobeta Turnu Severin**

Dans

Cerul meu, pământ de vise
Crești copacii ne-mplinirii,
Umbră-n brațele întinse
Port pe drumul răstignirii;
Zile cerni pe drumul meu,
Păsări albe de lumină,
Lacrimă de Dumnezeu,
Peste-a toamnelor rugină...
Stele luminând senin,
Noaptea-n gene se ivește;
Cerul meu pământ divin
Dorul greu în vise-mi crește!
Zbor pe gândul risipit
Frunză răsucită-n vânt,
Desfășor peste zenit
Dans pe poante... de cuvânt.

Fără rost

Ne-am cunoscut din întâmplare
Același soare ne-a aprins
Și-am ars precum o lumânare
În focul care ne-a cuprins...
Ne-am risipit cenușă apoi
În vântul vieții șturlubatic
Cătându-ne drumu-napoi
C-un pas nesigur și apatic.
Purtăm un suflet tatuat
Cu semnul ars al neuitării,
Iubirea ne-a amanetat
Această viață însingurării;
Și niciodată n-o să știm
Ce s-a-ntâmpnat
cu cei ce-am fost,

Pe drumuri astăzi rătăcim
Cătându-ne, dar... fără rost.

Reproș

Cu mine așteptarea stă la masă
Iar doru-i agățat la stâlpul porții,
Când stele plâng speranțe peste casă
Visări se-aprind în candelabru noapții;
Mușcate ard în flăcări la fereastră,
Un cântec de sirenă a-nceput,
Chemări dezbracă rochia de mireasă
Iubirii ce se-ascunde-n așternut.
Cu mine cântă flautul plăceri,
Arpegiile fac noaptea să-ntârzie,
Când ne-ntâlnim să ascultăm tăceri
Și gânduri ce vorbesc în poezie;
Deschisă e portița către stradă,
Vioara vieții cântă rapsodii,
Cu mine bucuria stă la sfadă,
Cu mine... numai tu n-ai vrut să fii!

Ne stingem în lumină

Blestemați ne stingem în lumină,
Neiertăți ne înălțăm la cer,
Sumbri-i viitorul ce-o să vină
Într-o lume c-un prezent mizer.
Ne dezicem de cuvântul spus,
Cerem aripi și ne revoltăm,
Vrem iertare sau o șansă-n plus
Viața asta-n roz să o pictăm.
Așteptăm răspuns înfrigurați
Pân' la fund bând cupa cu venin,
Îngeri de păcate condamnați,
Suflete-nșelate de destin...
Dac-o fi să mai cădem din cer
Ne-om lua o insulă în mare,
Dezlegând iubirea de mister
Să-nvățăm speranțele să zboare!

Maria Brîndușa, Târgu-Mureș

Nocturne

Noaptea,
ascultă foșnetul ierbii,
căci acesta e timpul
când
fărăma de viață,
suspendată între ieri și mâine,
de suflete se agață...

Noaptea,

vorbește în șoaptă,
de vrei s-auzi în liniștea ei
îngerii
născându-se din stele,
atunci
când visurile oamenilor
în zborul lor nebun,
izbindu-le,
se contopesc cu ele...

Noaptea,
pășește cu grijă,
pe cărările pădurilor virgine
din sufletul gol,
căci acolo
își dorm somnul de veci
iubirile moarte.
Vise... cu ochii deschiși

Știi?
Uneori
mi-e atât de întuneric,
de frig,
de liniște și ...
de frică
fără de tine,
încât
aș răscoli lumea toată
în speranța
că,
poate,
Te voi regăsi.

În speranța că poate,
Acolo,
la capătul
cel dintru început al ei,
mă vei găsi
de data aceasta
și Tu...

În speranța
că în brațele tale,
Mă voi regăsi.

Fruct interzis

Am căutat libertate,
am implorat
libertate,
am alergat după libertate,
m-am înfruptat din ea,
fruct interzis,
și-acum...
acum, simt că fiecare pas

nu e altceva decât
o infinită
cădere în gol.
Era
atât de simplu,
atât
de comod,
să mă pliez pe tiparele
de culoare
indigo,
decupate în carne vie,
de mâini
nevăzute.

Era
atât de mângâietoare,
de liniștitoare,
de consolatoare
iluzia că sunt parte, o mică
parte,
din ceva măreț,
că sunt cineva, că existența mea
are
o oarecare finalitate,
o oarecare
valoare...

Nedumeriri

Ce faci
la ora când
mi-e dor de tine,
când
sufletu-mi e-al nimănu,
când dragostea,
mai clocotește furioasă-n mine
când
gându-mi ultim,
umil, se-nchină timpului?

Ce faci
la ceasu-n care noaptea
mi se
prelinge-n trup
alene
și ochii-ncep a-mprăștia
'mprejurul meu
blesteme?

Ce faci
la ora când
inima-mi obosită
refuză
să mai bată,
când până și speranța

zace-ntr-un colț
pe jumătate
moartă?

Ce faci
iubirea mea,
de timp, uitată?

Mihai Batog Bujeniță-Iași

Sonetul fulgului de nea

Plecat din înalturi cu trup diafan
Sunt doar o steluță în Sfântul Crăciun
Apoi peste întreaga natură depun
Hlamida cea pură a Noului An.

Sunt viața ce vine și semnul cel bun
Și-s blestem pentru cei ce-n rele avan,
Din viscole-adună averi de ghiolban;
Înghețând, cu mine pe ochi, cel nebun...

Și lacrimă am fost pe trup răstignit
Dar și bucurie în timp nesfârșit...
Pe-obraz de copil sunt dulce sclipire,

În vorbe de-amanți doar o amăgire...
Iar de voi, cei mai mulți, când rar sunt privit
Mă credeți ca leafa ce iute-ați topit!

Sonetul cronică

Stă Vodă la Cotnari cu fruntea-n palmă;
El trage vin, cu spor, dintr-o bărdacă...
E silă multă-n țara lui săracă
Și printre dinți îi scapă o sudalmă!

Venit e turcul pe moșie, iacă,
Prea tulburându-i a sa fire calmă,
De-i vine a-i spune lui Mehmet de mamă,
Ca-n viața lui prostii să nu mai facă.

Însă chemă la cramă pe toți turcii,
Găsise-n vin ideea de scăpare;
Iar ei veniră cu buluc și fală...

Mâncat-au și-au băut precum năucii
Da-n zori zbierau, smeriți în gura mare,
Bre, ne-au snopit ghiaurii la pileală!

Sonetul iubirii

Pe unde trec se nasc noi universuri
Eu primăverilor le dau culoare
Și sub privirea mea tristețea moare,
Iară poezii mă desfată-n versuri.

Copile și copiii zâmbesc în soare;
O șoaptă are alte înțeleșuri
Schimbând o clipă-a vremurilor mersuri
Dar și a morții sumbră-nfiorare...

Când deseori aflați-n umbra crucii
Spurcate vorbe-aruncă hăbăucii,
Simt cum amar de iască-mi este gura

Și va veni în locu-mi sora, ura,
C-aplaudă frenetic mamelucii
Când voluptuos mă vând toți politrucii!

Sonetul viscolului

În geamuri bat cu degete din neaua
Cu care-acopăr spații necuprinse,
Iară pe culmile ce par ne'nvinse
Troiene-așez precum drumețul șaua.

Pe buză vă îngheață zeflemeaua
Când alarmate știri, anunță prinse:
Tractoare, pluguri sau mașini deprinse
Cu lupte doar prin fulgi ca floriceaua.
Nu-s case-n care focul să trosnească,
Pe priciuri reci zac babe degerate
Trăgând de-o țuică să se încălzească...

Și-n crâșme stau țărani cu chip de iască
Ce-așteaptă-n lungi tăceri înfiorate
Să vin-armata să-i dezăpezească!

Adrian Buzdugan-Brăila

porții de fericire

purtăm întunericul lucrurilor
ne-acoperim lumina cu el
temători
(puțin mai contează
de trupul mi-e foaie
și cugetul până
ori de trupu-mi
zgreaptână tremurat
pe-un gând neștiut

nici Erato
Caliope
nu-mi sunt muze

iubirea-i aceea ce-mi mișcă
moara cea grea
și viața ce-o aduce-n tumult
zbuciumată)

în imagini alterate
firea ʼntins, robotic toarnă
porții mari de fericire
fadă

blestemată
binecuvântare de-a iubi
binecuvântat
blestem
de a gândi

blestemată
binecuvântare de a gândi
binecuvântat
blestem
de-a iubi

blestemată
binecuvântare
binecuvântat
blestem

de la vânătoare de versuri (în oglindă postmodernă)

Iubito,
am fost la vânătoare de versuri

uite ce ți-am adus:
trei iubescuți.

iubescu-ți sânii grei, trecuți de verde,
coapsele-alunghi și preamăiastru încheiate,
umerii dulci, obrazii calzi
și toată carnea,

toată pielea transpirând
stropi deși, micuți, de viață și amor

iubescu-ți gesturile delicate
privirea drăgăstoasă și nurlie,
zulufii-n *négligé*, căzuți rebel peste ureche,
și isteriile scăldate-n lacrimi,
și simplitatea și eternul...
și teiubescul ce-l rostești încet
ca pentru noi, ca între noi...

iubescu-ți firea ce ne împreună
și ne divide-n mod ciudat,
tot adunând.
Iubito,

am fost la vânătoare de versuri,
nu m-aș fi dus,
că mă dureau tare încheieturile,

da' na!...
uite totuși ce ți-am adus:
trei iubescuți.

iubescu-ți sânii grei, trecuți de verde,
coapsele-alunghi și preamăiastru încheiate,
umerii dulci, obrazii calzi
și toată carnea,
pe care un mahomedan,
conform unei fatwa nou-nouțe,
are dreptul s-o și mănânce!
și toată pielea transpirând
stropi deși, micuți, de viață și amor
iubescu-ți gesturile delicate
privirea drăgăstoasă și nurlie,
zulufii-n *négligé*, căzuți rebel peste ureche,
și isteriile scăldate-n lacrimi,
și simplitatea și eternul...
și teiubescul ce-l rostești încet
ca pentru noi, ca între noi...
și multe, multe altele,
doar n-am să stau acum să le enumăr,
să mă usuc aici ca pana fără zbor
ori fără de cerneală,
deși ți-ai dori,
ah, ce ți-ai mai dori!...

iubescu-ți firea ce ne împreună
și ne divide-n mod ciudat,
tot adunând
deci? ți-am lăsat pe masa din bucătărie
trei iubescuți.
ce ai să faci din ei?

ruga bătrânului arcaș

lasă-mă să te dezmierd
abia s-ating a tale corzi
să cânt trei note triste
în genele-ți întinse strună
ca firul tors al arcului
ce-l port de-o veșnicie-n spate

degetele-mi bătrâne, crăpate
se vor încurca pentru-o clipă
în părul tău blond, inelat
și-or ieși înviate și pline de dor
lunecând pe gâtul și umerii fini, de satin
în restul nostalgicelor, uitatelor note
mă voi opri
la tremurul pur al sânilor mici

mâna-mplinită de dragoste
sigură va ține săgeata în arc – voi ținti –
și orice tânăr dorit, fără greș,

pe loc fermecat la picioare-ți va fi
rămânând ca el să se-nfrupte din tine
în nebune, spumoase talazuri de-amor

lasă-mă să te dezmierd
să cânt ce-am iubit

revanșă

vreau să câștig
sau să pierd

acum
chiar acum
în ciobul ăsta de clipă
vreau ca ochii'mi să vadă
frigul, goliciunea din noi
dispărând
în neant
vreau să fiu Eu
vreau să văd oamenii Oameni
și vrerea mi-e sclav

am să joc pân' la capăt
până cărțile s-or toci
și chibiții plictisiți or pleca
lăsând să le scape
din buzunarele doldora
bancnote pe străzi neștiute
până când trestiiile unduinde
(înc' aflate sub adierea
acelui meșter de Pascaline)
se vor prinde că potul
în joc pus de el
e doar fum
până când
sorii toți
vor lumina din nou
neumbriți
vreau o revanșă
intrarea: o viață
mizez toată iubirea ce-o am:
„Fericire pentru toți!”
și fie ce-o fi
e revanșă

Alexandrina Chelu-Oradea

Sonetul Caudatus

Privind cu Goethe spre același țel,
Și-anume-acela de a construi:
„Să cauți forme noi” - a rostui
Noi trepte pe sonetul cel rebel -

Am cutezat să caut în trecut,
Pe lângă retrogradus, alte forme,
Și am descoperit, cu alte norme:
Sonetul caudatus - nenăscut!
Noi vrem să fim originali în scris,
Dar multe-s încă,-n lume, de aflat!
Iar disciplina versului muncit
Nu se compară cu un vers descris
În haos și cu ritm dezordonat!
Dar cum e versul - drum blagoslovit –
...
E națiunea?! Nu! Nu-i drum închis!
Deschide-ți calea, tu, poet curat,
Că-s încă multe de descoperit!

PS: Goethe spunea, în traducerea lui Aurel
Covaci: „Să cauți forme noi e-o datorie”...

După faptă...

Cu ochii împăienjeniți de boală
Și cu dureri la fiecă suspin,
Încerc să-mi vindec sufletul senin
De ne-mplinire, ură și răscoală...
Și urc, cu ochii liberi, către cer,
Lăsând în urmă lumea mâniaoasă,
Căci dincolo de nori e mai frumoasă
Și pot să spun: „mai am la ce să sper”...
Ridic, umil, o altă rugăciune,
Pe care încă n-am rostit-o clar,
Astfel, privirea rece, mintea coaptă -
Mă vor călauzi spre-nțelepciune.
Prea multă răutate - totul e calvar -
Dar vom primi cu toții... DUPĂ FAPTĂ !

Când suferi tu...

Când suferi tu, se-ntunecă pământul,
Iar mie îmi îngheață-n simțuri cântul,
Mă-ntunec eu, scâlzându-mă-n durere
Și totul se preschimbă în tăcere...

Când suferi tu, suspin de neputință,
Știindu-te răpus de suferință,
Mă zbat să fiu cât pot de mult aproape,
Nici somnul nu mai vine pe la pleoape...
Când suferi tu, cuvântul meu dispare,
Și doar în poezii de mai răsare,
Precum în noaptea asta cristalină,
La care sufletu-mi acum se-nchină,

Cerându-te pe tine,-n disperare...
Deja mă zvârcolesc, cer îndurare,
Mă chinui și nu știu cum să-ți vorbesc,
Probabil...e un semn că te iubesc?

La moartea lui...

La moartea lui, o stea va dispărea,
În mine se va stinge-un Univers
Și voi rămâne singură în Vers,
Lipsită de afecțiunea sa...

La moartea lui, toți îngerii în cor
Vor plânge suferința-mi lumii-ntregi,
Vor auzi săraci, păgâni și regi,
Și vor simți sfârșirea mea de dor,

Încât se vor cutremura și-n vis!
Iar Timpul îmi va sfâșia din firi,
Zâmbind, și tinereți, și bătrâneți,

Să lase-n urmă doar un Paradis
Cu cele mai statornice trăiri!
Dar... voi înnebuni între pereți,
.....
Știind că a-l iubi e interzis!
Cum pier adevăratele iubiri,
De ale răutăților săgeți!

Camelia Chirchiboi-Brăila

în lada cu păpuși e forfotă

se îmbracă
se dezbracă
scena lumii așteaptă
cu sufletul la gură mă aplec
să-mi culeg în brațe copilăria
se aude în ogradă glasul tatei
vin ploile de floare, fata mea
se răcorește a frumos pământul
în pragul casei mama curăță cuvintele
ea mereu vorbește cald
n-am văzut-o tristă niciodată
poate doar o frântură de supărare strecurată
când pasul fetei se îndrepta spre urbe
de-atunci păpușile se tot îngheșuie în lădița din
podul casei
și afară e cald, e cald

gata! altă cursă

vorbim rar
cuvintele sunt un fel de lăstuni pe sârmele de
telegraf
așa cum le vedeam în cartea de matematică
bucurești, editura didactică și pedagogică,
1976
atunci distanțele erau linii de cale ferată

peste care construiam poduri
sau tunele unde ne strângeam în brațe
(așa răsturnam din ghiozdane frica)
acum îmbrăcăm gândul
în câteva vorbe
ne căznim să facem o oală de ciorbă la miezul
noptii
și credem că va mai veni o zi
și pentru iubirea noastră
chiar dacă e aglomerat în Gara de Nord
iar vacanța mea se apropie
vezi? asta e o altă cursă
depinde modul în care gramatica unei limbi
ți se bagă sub piele

ca să împarți sufletul

n-ai nevoie de cuțite
preferi să îl așezi în palma lor -
hrană de toate zilele
mai puțin poate decât Tatăl nostru
și niciodată de ajuns pentru cei care
smolesc zilele cu gânduri murdare
ești un fel de tarabă ambulată
deunăzi copilul acela trăgea de poala mamei
să-ți cumpere cireșele
nu i-ai spus câte friguri ai îndurat până să
înflorești
și nici câte zăpezi te-au troienit până să crești
ei te știu așa, puternic și vânjos
în curtea casei -
copacul în care păsările pun în loc de paie
frânturi de suflet fragil, fragil, fragil

se pornește mereu de la o întrebare

se caută inevitabil câteva răspunsuri
nesiguranța zilei transferată
mâine mai avem ce mânca?
e frig în podul palmei
cuvintele blajine sunt decorticate
ce mai rămâne nu se poate numi sens
e doar un fel de colivă fără bomboane
lipsește până și crucea de zahăr
au furat-o necredincioșii acestei vieți
pioșii se întrebă la ce bun
eu spun că le place viața îndulcită
nimeni nu știe mai bine ca un diabetic
ce înseamnă să te înțepi
probabil că rămân întrebări la care solicitanții
nu vor mai găsi niciun răspuns

Oana Constantin-Pitești

Cuvânt înainte

Încep prin cuvânt înainte
Să am de unde să închei
O proză în versuri rostite
Pe ton colocvial.
Nu anost.
Ca de la om la om
Nu fără rost.
Cu motive clar definite
În metafore stabilite de normă,
Cu inversate epitete,
Să dea textului sens
Să dezbine,
Să aducă în lumină,
Să ceară
Un răspuns favorabil poetului.
Dar încearcă în zadar
Să aducă prin cuvinte înșirate
Un sens mai credibil,
Real.
Să aducă lumină în suflet.
Dar cum?
Când întunericu-i refugiu
Și gândurile scrum
Arse de veșnica torță nestinsă?
Nu poate-aduce sclipire
Doar fum.

Cu note de subsol sacadate
Dau sens,
Umplu rânduri
Și sper
Că cititorul mă cunoaște,
Că m-a văzut și mă știe.
Sunt eu.
Poet fără nume
Anonim, trăind din cuvinte.
Cuvinte pe foi.
Cuvânt înainte.
Pasajele goale,
Descrieri anoste
Și monolog la sfârșit
Să știu că am început,
Dar n-am terminat.
Pierdute pe rânduri
S-au dus speranțele viitorului
Și poetul a rămas
Nemișcat
În vântul de afară,
În ochii cititorului,
Cu lumina difuza-n fundal.
Iar întunericul pândind așteptând.

Sunt tot eu? Sunt altul?
S-a schimbat cititorul.
Sau cititorul pe el?

Condeiu

Am pus condeiu pe foaie
și capul în palme
să-mi aud mai clar
goliciumea.
Căldura m-apasă,
dar
Încep să înțeleg
că nu sunt lumini
ci doar lumânări
ce ard mocnit.
Am luat condeiu în mână
să încerc să aștern un abis
un vis pe o coală.
Atras de extatic
mă las pățimaș scrierii mele.
Peren sentiment,
himeră
pentru lumea de-afară
nu doar pentru sine.

Sfârșit

M-am trezit oftând
ca dintr-un vis.
Pe emisfera stângă a creierului
îmi rămăsese scris
o slovă,
un stih,
estompat dar pregnant.
O amprență a unui vis.

Dar fără să vreau
le-am șters cu-o clipire.
Pe fereastra deschisă
Au zburat fără simțire
Lăsându-mă singur.
Întins pe spate
mi-am apucat tâmplele,
în palmele fără` de linii
cu destinul sfârșit
și norocul pierdut.

În cuvinte

Mă definesc prin cuvinte
Cuvinte scrise și sterse
Rescrise apoi
Cu alte cuvinte,
Cuvintele noi,

Mă definesc prin ele.
Sunt trăiri senzitive
Și aduc în prim plan
Defectul creației,
De care sufăr din prima zi
De la prima șoaptă
Și primul rând
Și prima coală.
Prima ruptură.
Întâia oară n-a fost greu
Căci nu știam ce înseamnă
O literă pusă-nainte.
E cotitură de drum.
Sunt pașii spre mine,
Spre eul ascuns,
Ascuns în cuvinte,
Păzit de puncte și virgule
Puse prea des,
Puse din mers
Când n-ar trebui.
Evadarea sunt pauzele.
Pauzele de la scris,
Pauzele de la spus
Când nu mai sunt
Când nu mai caut și
Știu c-am pierdut bătălia –
Bătălia cu mine.
Armele au fost cuvinte.
Și tăcerea sentința –
Condamnarea la moarte.

Simion Cozmescu-Călan

Fără folos

nu uitata mea
nu de tine este vorba
îmi e doar un fel de cald
și de sete
poți să mergi mai departe iertând nervuri
și părelnice
iluzorii disperate neîncepte darnice greșeli
vene pline de clorofilă
nu pot scoate pomii din flori
cuvintele din sunetele plăcerii
strigoii din luna mai
nu dragoste uitata mea
nu îmi amintesc de tine
chiar de mi-am aprins
firele albe la tâmple
aducerea aminte nu vine ușor
simt surd talpa ta desculță cum îmi ridică
cracul la pantalon sub o masă oarecare
dar nu ai ochi
nu îmi amintesc ochii tăi

doar două găuri negre
care răsucesc timp materie lumină
fără folos

Să iasă fluturi

firele albe de păr zurliu
sunt fluturi născuți din viermii
ce se ospătară de cuviință din zilele traiului
meu
Doamne e greu și recunosc
nu înseamnă că te știu nu te-am întâlnit încă
aș da la anunțuri singur hetero
am o garsonieră
vreau să cunosc persoană Dumnezeu
să locuiască cu mine
plata la utilități o suport eu
el să îmi răspundă la întrebări
și să mă lase din când în când
să zbor cu florile fără tulpină
să cert o femeie iubind-o
să o iert iubindu-mă
și din viermii care
îmi vor devora trupul să iasă fluturi, Doamne
să iasă fluturi

Nu uita

o mintea mea cea perfect trează lord
și deplin stăpânitor
al urechii străbătută de current
cum ar fi că te înfiori când
călcâiele tale apasă pe apa
ce va îngheța timpanele
spartă goarnă destin pustiitor respiră
și uită mâinile noastre au înotat
demult acest râu e o cămașă
apa va curge și gerul
ne va ierta liniștitor acuarelele
se scurg din ochii mei când te pictez
cu genele alintate
liniște îți aud sudul cel fără de mărgean ticăie
în ceasuri elvețiene depistate
la un control vamal la granița dintre
tine și mine
potrivnic sfielnic ne lipim de garduri
ne-ascundem când trece visul
cerbul trecut căprior și știu
și uit și blestem mă tem
următoarea mea urmare va fi malul ce se va
prăvăli spre val oceanul plin de sare se va
respira ca un animal ca un cuvânt
singur neiubit neștiut
moare pe buzele trecătoare vânt
și lumină și bulimie neîncetată perversă

umple gătleje
fragile o mintea mea floare inegală
petale moarte și mai multe vii
soare subscris în conturi anonime elucidate
sub coamele tigrilor bengalezi
o doamne oare ce mai vor și ei cler și cleștar
întră neîntrebați
tac peste ghivecele din balcon
flori albe violete albastre flori verzi
mintea cea trează și mâinile tale
mâine e singularul
ce-mi împătore obrazul viața sclavia
o moarte recuperată din cerul gri
totdeauna vor exista ruperi de ritm
și bombardamente explozii
nume pictate cuvinte picate roase
mă arunc în aerul pur cu dinamită euro 6
nu poluez flori frunze și versuri
doar mă ajută să trec de acel control vamal
de mâna aceea care îmi frământă creierul
și îmi spune respiră de parcă ai avea solzi
nu uita iubește nu te lăsa în anonimatul urii
toți sunt acolo de fapt plutește și lasă
în urmă viitorul coboară într-un cer mai adânc
fără timp sau inimă
regăsește lumina toarn-o în ochii femeii
privește prin oasele ei goale până
în tălpile-i care lasă maci însângerați
în pășirea peste viața ta
abia atunci te vei putea odihni

Această seară

poftește ia de umblă prin mintea mea
condurii și condorii să te poarte chicotind
risipă ți se par apele și pietrele?
le învârt la deget pentru logodna cu ninsorile
frunzele florile pânzele anotimpurilor
poftește ia de vezi de nu te întrevezi
într-o oglindă deschisă leneșă scârțâind
ca ochiul meu după beție bându-te numai pe
tine
și multe corăbii ce pleacă în furtună
cu matrozi roboți romului și dorului de
căpătuială
tu bântui prin amintiri și îți alegi țări
scandinave pentru trimitere
de porumbei voiajori dar și dirijori de destine
și simfonii
în săli cu pietre megalitice și lințolii de păcat
tu mă bântui și mă mântui
mă pierzi mă iubești
dar poftim ia de umblă prin mintea mea
cu niște dreptunghiuri mari avare
cât rama fotografiilor goale
din această seară

Iulia Cristian-București

Curriculum vitae

Luându-mi inima în dinți la amurgul
copilăriei,
Mi-am pus sufletu-n tren cu destinația
Necunoscut.
L-am aruncat și de prăpăstii înghițit a fost,
Tăvălit în văi abrupte de sfori ghimpate,
Trecea ca o boare prin pădurea de văpaie
Și dormea în lanul de flori moarte.
L-am găsit camuflat în coral,
În negura unei mări de stricăciune;
L-am strâns în mână ca pe o ultimă speranță
Și scos-am așchii, cioburi, cuie ruginite.
L-am stors de substanță ca pe-un burete
tămăduitor,
Picătură cu picătură din aortă și din capilare
Curgea izvorul înțelepciunii mele –
Esență vie din suflet ales,
Ce-mi umple călimara cu înțeleș.

Dragoste prin recurență

Dragostea este matematică,
X-ul din ecuația existențială,
Interval deschis la doi
Și închis la infinit.
Este dreapta cu care profanul
Se-ntretaie, ca o secantă,
Planuri paralele ce-și găsesc
Simetria în sacralitate.
Este un număr complex,
Realul se-mpletește cu irealul,
Subjugându-se unul pe altul.
Este o împărțire, fixă sau
Rotunjită, de-o parte sau de alta,
Dar mereu pozitivă.
Este o sumă de numere
Palindrom ce-și văd reflexia
La capătul cioburilor celui alt.
Este un șir mărginit
De la cer la pământ
Cu o infinitate de termeni
Și motive de a fi.
Dragostea este matematică,
De aceea n-o-nțelege nimeni.

Glasul celor mu(l)ți

Între vis și reverie
Taina neputinței zace
Și în veșnica surdină
Toarce timpul, toarce.

Uniți de-o boală molipsitoare,

Privim șabloanele-nmulțite.
Împărțiți în zâmbete zeflemitoare
Și în gene încâlcite,

Fiecare își primește rolul,
Îngânați de glasuri demiurgice
Dar cine știe adevărul,
Când Ei știu doar să joace?

Când haina va fi fost brodată
Glasul dulce, mamă, îți suspină
Și tu, nu plânge, tată,
Căci mulți din urmă au să vină.

Mă va mântui poporul,
Între scânduri adormite,
Legănând suav tricolorul
Falduri reci, îmbătrânite.

Translucid

Șine de tren îmi străfulgeră tavanul,
Făcându-i solitaritatea să pară
Mai puțin patetică.
Îi urmăresc constelația pieritoare
Scuturându-se de interes
Odată cu raza călătoare ce le-a dat rost
Zidurilor orfane.
Crengi cu sevă injectată se prelungesc
În pânze țesute peste nopți acide,
Picături, șiroaie, râuri
Nu potolesc pădurea incendiată,
Întinzându-și flăcările
Într-un cerc vicios –
Căprui mort.
Era mai ușor când amicul fidel
Cu ochi de nasturi mă ținea
Strâns, apărându-mă de
Monștrii ce jucau sub pat.
Încă se mai ascund între scânduri,
Doar fiindcă le este mai frică
De monstrul care stă treaz
La suprafață
Și clipește spasmodic
Către abisul amețitor.

Denisa Popa Curea-Ardeoani, Bacău

Magnolie-nflorită iarna

Tu nu îți numeri anii nici nu ceri
Mai mult decât o clipă de visare
În care nu-s zăpezi, doar primăveri
Sălășluiesc întinsul... Ce-ntâmplare

Să ne găsim pe tainice poteci
Rostind într-un duet poemul vieții!
Îmi pari grăbită, unde vrei să pleci
Tocmai acum când murmură poezii

Numele tău - metaforă zglobie -
La fiecare zbatere de gând?
Liantul dulce-amar în poezie,
Rămâi, nu-i vremea zborului! Curând

Va înflori magnolia candidă
Și fără tine-ar rătăci-n tristeți.
Hai, poruncește-i florii să-și deschidă
Petalele spre alte dimineți

Și-acolo vom afla de ce răsar,
În plină iarnă, albele magnolii.
Îți amintești?... Eu și acum tresar...
Tu ai venit din lumi fără orgolii

Însuflețind fărâme mici de lut,
Lăsându-le un rost și o povață.
Știi mersu-acesta de la început...
Angelica-ți făptură ne răsfață.

Țipătul pietrei

Acolo, peste marea fără lacrimi,
Din sare pescăruși culeg risipă
Și plâng neizbăvirile de patimi
Înaripând și piatra care țipă.

Câte o pană scrijelește-n stâncă
Până ce apa curăță nisipul
Fără a ști că-i tristă și adâncă,
Și mai adâncă fi-va ea cu timpul

Acolo, luna, adumbrea cândva
Și țârm, și val, și nave în derivă
Nemaigăsindu-și somnul undeva,
Își deapănă-amintirile captivă.

Când cerul priveghind orice damnat
Deznoadă lanțuri puse peste gând,
Un val ce pretutindeni te-a urmat
S-a-ntors la țârm o piatră căutând.

E toamnă-n gândurile mele

Pune-ți sub tălpi aceste fărâme
Din inima mea căzute curând
Dezleagă-le taina, tomnaticul gând
Nanicând n-ar putea să dărâme

Cetatea de doruri zidită în plâns

Cu mâini și lumini tremurânde,
Vezi urmele-acestea plâpânde?
Nisipuri de glezne le-au strâns.

Azi sufletu-mi trist și flămând
Adoarme pe-un țărâm de-amintiri,
Mai toarnă în cupe iubiri
Scăldate-n oceanul preablând.

Că toamna-i atât de aproape
C-o văd răsărind în cuvânt
O filă purtată de vânt
Încearcă destinul s-adape.

Din colțuri cuvintele curg
Când luna de moarte desparte
O lume-adormită în carte...
Ce liniști profunde parcurg!

Cum doare tăcerea

Ochii mei nu te văd, te-ai albit cu răceală,
Mă sugrumă tăcând o năluca, o boală,
Gânguresc un descânt pentru vremuri cu soare,
Umbre negre și lungi rătăcesc prin ninsoare.

Nu sunt pași din prezent să ne poarte-napoi
Nici cuvinte deajuns, au curs toate șuvoi...
Dinspre tine-ntr-un vers, uneori prea sărat,
Dinspre mine lătrând durerosul oftat,

Și se-agață de-un zid apărut din senin,
Nici să fugă n-ar vrea, poposește puțin
Speră, crede-n minuni, timpul nu e pierdut,
Curge-n pagini de gând, nemilos, nevăzut

Într-o horă a sorții ne-nvârtim fantomatic
Eu cu tine în suflet, tu zâmbind carismatic,
Să-i plătim un acouton vieții, azi, ce ne pasă,
Când pe umerii iernii, grea, cortina se lasă.

Nu mi-ai fost nici ursită, nici vreo strajă din cer
Ții în palme lumină, sub călcâie mister,
Luna doarme-ntre noi sau o fi-ngândurată...
N-o să uit că mi-a fost peste piept nestemată.

Maria Grădinaru-Iași

poeziei (ieri)

galaxii necunoscute se ciocneau în mine
ca și cum granița dintre lumi nu ar fi existat
dimineața înclinase universul

rostogolind toate nedumeririle sale
prin fereastra din care mai devreme te
respiram

(astăzi)
în îmbrățișarea ta
doar cuvântul respiră
pârguind clipa
(mâine)
sper să mă pot trezi din nou lângă tine
fără teama că altcineva ți-ar putea citi printre
rânduri
versul acela nescris
în care mi-am cuibărit privirea

decoupage

spunea cineva
că nu am frumusețea fetelor de pe copertile
revistelor
dar că aș avea acel ceva
care îți capturează privirea într-o poezie
fără drept de apel

m-am amuzat gândindu-mă la banda dublu
adezivă
cu care uneori lipesc cerul tău de al meu
fără să-mi prind degetele

poeziei

ți-ai făcut cuib din amintirile mele
de parcă-ți sunt acasă de la începutul lumii

îmi dezbraci fiecare gând
până când esența unui cuvânt lasă pradă
vederii
locul în care cerul își are înfiptă rădăcina

și totuși mă locuiești abia de o clipă

tandem

îți sprijini întrebător privirea
de roțile bicicletei desenate pe tricoul meu
și pedalele se pun în mișcare
dezvăluindu-ți o altă dimensiune a timpului

la prima curbă
gândurile cad sub țesătura fină
rătăcesc printr-o coloană sonoră necunoscută
până acolo unde clipa se dilată
aglutinând lumile într-un unic respir

Sorin Grosu-Ploiești

Efigie eminesciană

Când luna de opal a lui Gerar dănțuiește
fermecată la serbări dionisiace,
Cu aripi împrumutate de ÎNGER ȘI DEMON,
însetat de dor, te caut tenace!
Zbor deasupra dragii Moldove ,
cu miros de sărut al maicii din copilărie.
Și simt chemarea leagănului tău
cum mi se repede spre tâmpile,
Și aud strigătul tău, de limbă vie,
alergând printre himere urbane și diurne.

Mă simt naufragiat în propriul trup,
alergând printre năluci cotidiene..
Mă pierd în oceane negre cu chip de blocuri-
turn și cu pretenții postmoderne,
Zbor deasupra norilor de alabastru,
deasupra brazilor care mă cheamă la „mas”,
Deasupra plaiului tău mitic, la mijloc de codru
des, unde toate păsările ies,
Salut sub cetini, ciocârliă,
acolo unde ne-a fost dată în zori pâinea
Și mă întreb: CE-ȚI DORESC EU ȚIE,
DULCE ROMÂNIA?

Evadez până la a lui Decebal „MEMENTO
MORI”, într-o duminică de ianuarie,
Opintindu-mi razele întremătoare
în cioburile clarului de lună,
În pajiștile iubitei schitului de la VĂRATIC
„canonizat” de neînțeleasă iubire.
Acolo unde EA a ales ca INIMA ei să bată...
în dulce eternitate, ca o litanie de duminică.

Îngenunchez pe un podmol de lut în care mi-
am julit genunchii și mi-am sculptat simțirea.
În dragostea dintâi a vechilor mei străbuni,
în RUGĂCIUNEA UNUI DAC,
Și, în sfârșit, îmi odihnesc privirea...
Căci, la orizont, se-arată, ca o căciulă de trac
...
Pădurea de tei ce tocmai și-a îmbrăcat,
sfielnică, ia.

Vis

Când luna hibernală își așterne sclipirile de
argint, în pauze prelungite de Scrabble,
citesc pe tabla de joc VIS.
Deasupra norilor, deasupra crestelor de munte,
cresc în mine două inimi și multe generații,
Îmbrățișez teii lui Dionis și strig :

„O, rămâi, rămâi la mine,
te iubesc atât de mult!”.

Îmi culc capul pe piatra de hotar a pernei-
android,
Îmi înaripez sufletul cu fluturi cibernetici
și flori albastre pictate pe porți botoșănene
Și încep să trăiesc aieva,
Spunând un răsunător „DA” amneziei urbane
și supermarketurilor decadente,
cântând un alt fel de DOR.
Revin părelnic în zori, cu noi soluții
lingvistice pentru MUZĂ, fără să vreau să ies
câștigător,
cântând o nouă partitură, în lumină văluroasă
și lină de Bucovina,
în nădejde de perpetuă odă pentru Maestru
și înțelegere pentru epigoni,
cu un nou tempo, adagio appassionato
în ritmurile mele de viață diurnă.

Spectator contemporan

Aleargă OMUL CONTEMPORAN,
fără răsufare,
Rezemându-se de o picătură de rouă ,
Zdruncinat haotic de lume,
reînviat periodic de OM și de oameni.
Aleargă...se zbate.
Se zbate, încolăcindu-se ca un cercel,
Privit de mii și mii de ochi,
care prin privirea lor,
Înveninează o stare, un gând, un țel.

Se pierde, se pierde tăcut, între mrejele
gândului, urmat de infinit.
Dar...stai, deodata infinitul
se recompune în tainițele sufletului său,
Ori de câte ori își reazemă
capul pe lavița de țară,

Lăsându-i din suavă „epura” ei.
În ghicitoră sau în oglindă zărește
un firicel de lumină
mângâindu-i smerit sufletul.
Se încălzește prin culori vii,
iar Lacrima-i atinge lutul din inimă.
Dealurile și câmpiile satului îi redau țara,
chiar acum în zori de iarnă aglomerată...
Pârâul satului care i-a adăpat copilăria...
liniștit, frumos, tăcut,
Pe ale cărui valuri ghicește
mărgele călătoare, zburătoare
ce își limpezesc vocile de primadone,
Dar și gaițe stridente,
contrapunțe ale armoniei cosmice.
Acum, ACUM abia,

Orașul s-a cufundat în amintiri de fum,
Iar la orizont se-arată ...
pădurea, mamă adoptivă,
Ce mă naște an de an.

O, mamă...

Părul tău de abur
Ca negura nopții cu lună rurală
în luna lui Undrea,
Se pierde smerit în vânt,
pe străzile diurne
Între o slujbă anonimă
și două tarabe de verdețuri.
Ochii tăi de culoarea agatei
îngemănate cu lapis lazuli
Privesc rugători spre ai mei,
în prădalnica febră a vieții.
Buzele tale sfinte de „ah-ul” îngrijorării
Și de osanalele rugăciunii,
Murmură tăcute în inima mea.
Azi, când aș vrea să-ți îmbrățișez insomniile
să-ți sărut mâinile trudite de acul iei mele,
Să mă rog Celui Prea Înalt
pentru darul veghei tale,
Mamă, o, dulce mamă, minune de stea,
icoană de lumină,
Primăvară eternă de mugur candid
și fior de colind etern...
Mă întreb, nu cumva în căutările mele,
În prag de reînceput și emoție de iarnă,
Muza care îmi adapă setea de curcubeu
ești chiar TU?

Ioan Emanuel Gruia-Arad

Poemul arborelui

Sunt arborele
din mijlocul mării,
iar sufletul meu
este lumea voastră.

Sunt ușa
prin care timpul curge
și,
sub masca mea,
se ascund
dune de nisip.

Port în suflet
butoaie cu vin,
lăzi cu zestre
și bolnavi

cu dor de casă,
care și-au pierdut
rolurile
și replicile
în spectacolul meu hain.

Când torțele se aprind
în zare
ochii mei se ridică
să-și caute
o nouă lume.
Ieri am fost semizeul mărilor.
Azi am văzut
o mie de urși
cărând în spate
case
cu tot cu oameni în ele
și o vulpe
stând în două picioare
și bătând,
cu un bici,
un om întins pe spate.

Când văd stele căzând
din bolțile fumurii
îmi spun:
„Sunt și eu una dintre ele”,
iar când vânturile
îmi aduc bărci
încărcate cu buchete de crini
mă fac vultur
și-mi iau zborul
către o altă sferă.

Mă ascund în ochii poezilor
ca să creez
și beau sudoarea sufletelor lor
ca să prind viață.

Între blocurile
de marmură neagră
sunt un lup,
iar între fântânile cu sare
o floare sălbatică,
a cărei ghimpi
străpung palmele
celor ce o ating.
Fețele albe ale zânelor,
părul lor negru
și mâinile lor lungi
adesea mă ademenesc
și mă roagă să devin muritor,
dar monștrii
din spatele chipurilor lor de gheață
mă fac să urăsc

lumea voastră...

Sunt arborele din mijlocul mării.
Port în mine
altare,
oglinzi
și un câmp de lumânări.

Mă ridic
asemeni unui colos
din mare,
dar lanțurile
cu care sunt legat
doar ochii celor vii
le pot vedea.

Pentru mine
apa oceanului
e veninul
pe care sunt blestemat
să îl beau
de multă vreme...

Vă scriu,
trupuri cu chip de femeie,
mâini de războinic
și picioare de taur:
ființa mereu curge;
voi n-o puteți opri.
Căutați însă
semințele mării,
ca să rămâneți,
în nopțile albastre,
torțele ce aprind
cele o mie de ținuturi
ale lumii

Contemplare

Un câine sălbatic,
îmbrăcat într-o rochie de mireasă,
ținând între buze o pipă
și având mâinile pline de lepră
se admiră
în oglinda cerului...

Eclips

Himere bătrâne
și flămânde
zgârie,
cu unghile,
cerul.

Corăbii de hârtie
sunt împrăștiate
pe o mie de oceane.

Oameni de cauciuc
poartă clopote
în spate
și felinare
în mâini.
Trestii verzi,
împletite,
se înalță
spre ceruri.

Doar ochii rămân veacurilor
să vadă
castelele de sticlă
și visul lor nocturn.

Miraj de toamnă

Trei butoaie cu pulbere
ard pe-un deal.

Pe-o sârmă,
agățată de-o parte și de cealaltă
a cerului,
o țigancă
întinde rufele.

O pisică bătrână
doarme
pe-un cufăr cu perle.

Flori uscate
se ridică
din vasul de lut,
găurit de viermi.

Căruțele cu zestre,
caii cei negri
și izul lemnurilor umede,
adunate pe lângă
coliba de humă,
se pierd în răcoarea
ultimei nopți
de toamnă.
Doar râul rămâne
să șteargă
păcatele
acestui ținut.

Magdalena Hărăbor-Brașov

Regăsire

Am fost repede uitat
pentru că nu am intrat în povestea
țesută cu mâini dibace
în trepte coborâtoare
până la stămoșii mei.
Am fost repede uitat
pentru că nu am făcut parte din
apele și munții de cremene
ai timpului plecat spre veșnicie.
Am fost repede uitat
când cerbii mi-au șters urmele
săpate în lutul tare al memoriei
N-aș vrea să-mi lipsească
bucuria de a mă întâlni
cu mine
într-un mit al începutului.

Tăcerea zeroului

Singurătățile acum se nasc
pentru prima dată
somnul mă refuză înverșunat
număr copacii din fața casei
unu, doi, trei...plus luna plină, rotundă
fac zero
stelele plus băncile pe care se așează visele
mele
fac zero
femeile plus bărbații din orașul meu
plus umbrele ce-mi dau târcoale,
tot zero dau
ura dintre două nopți albe
naște fără să vrea iubirea
unei zile perfecte
la capătul socotelilor , doar un punct se mișcă
O iau de la capăt: unu plus doi
plus trei plus ceva plus altceva....
zidesc un zero imens și extrem de
fericit....
iar în mijlocul lui, nemișcat , tu...

Drumuri

Nu voiam să alerg după tine
dar mă chema lumina...
străină, venea în valuri către mine
acoperindu-mă cu respirația ei.
Drumuri s-au deschis pentru noi
dar nu le vedeam din cauza ceții
și-am apucat-o fiecare
pe drumul lui, rătăciți de atâta căutare.

Luam luna în brațe să-mi cânte
cel mai lung cântec de leagăn
când răsări în fața-mi, rază piezișă de
stea.M-am întâlnit fără să vreau
cu umbra lucrurilor ce le purtai pe umăr
și m-am împiedicat în trenea lor
fără să amețesc, mi-am adus aminte
că as' vară, am plecat la fel
pe drumuri separate și la capăt ne-am
adus aminte iarăși de noi...
cum eram pe vremuri, două sunete împletindu-
se
într-o notă armonică și senină,
senină și beată de atâta fericire.

Dorința

Cuvântul dornic de plămadă
Îmi cere milă...o gură de oxigen
Cerșește prin venele lui nu
sânge curge, ci purpură de asfințit
se articulează din stinse chemări,
din cernerea văpăilor
anotimpurile lui netrăite
prind aripi
cei dintâi pași ai săi
se leagănă arar în unduirei suspinale
și-și caută culcuș în căușul inimii mele
din prea multă dorire
le strivesc seva
în geamăt surd
mii de coarde rupte se risipesc timid în eter
din trupu-i nu rămâne decât carnea-
rană vie, fără pansament,
sufletu-i, neîmpăcat, tânjește
după mântuire.

Mihaela Hură-Dorohoi, Botoșani

Pe care aripă?

Marele scriitor s-a oprit
în infinitul lui o clipă
și s-a gândit
pe care aripă
să-ți mai dea ceva de citit.
Locuri goale mai sînt
pentru litere de pământ,
a rămas și câte un colț stingher
pentru litere de cer.
Stă cu pixul în mână
și nu știe
ce să-ți mai scrie
pentru următoarea săptămână.
Ai fost cuminte și nu prea,

deci sarcina-i destul de grea.
Hm...
Deodată, îți aude ruga nătângă:
dă-mi, Doamne, și mie ceva
să semene a stea!
Pixul a pornit
cu un semn scrijelit
vulturește
pe aripa stângă.
Mai e ceva de vorbit?
Ia și citește!

Drumuri desculțe

Nu te uita-napoi, n-ai nicio vină
nici pentru noapte, nici pentru lumină;
când amândouă în sprâncene-ți plâng,
mai fă un pas și-nchide ochiul stâng.

Credeai că iarba-i fără mărăcine
și că prăpastia nu-i pentru tine;
bolnav e răsul, ți s-a-nfipt în piept...
Mai fă un pas și-nchide ochiul drept.

Acum, lumina nu-ți mai arde ochiul,
nu te mai vede-n noaptea rea deochiul,
blestemul din adânc nu-l mai ascuți.
Acum e bine și prin tine
pot crește drumuri
de copii desculți.

Negustorul

Într-o zi, pe negândite, l-am zărit
în colțul ochiului drept -
părea un negustor cinstit
și înțelept.
Într-o cutioară,
marfa lui
semăna a de toate:
a dimineață și a noapte,
a puf galben de pui
și a cărări terminate.

M-am apropiat tiptil,
să nu fugă
și, cu credință de copil,
l-am întrebat, a rugă:
cât îmi ceri
să schimb ziua de ieri
pe una nouă, din cutia ta?
Mi-a zâmbit:
nu-ți cer nimic
pentru un gând atât de mic -
ziua de ieri rămâne așa.

Bine, i-am spus,
atunci cât îmi ceri
să schimb ziua de ieri
cu una de mâine?
Mi-a zâmbit și-acum:
un colț de pâine,
să-l ai pentru drum
și două mere coapte,
să-ți ajungă pentru o noapte -
ziua de mâine vine oricum.

Bine, i-am spus,
atunci cât îmi ceri
să-mi iei de tot ziua de ieri?
Aș vrea s-o pierzi în cutia ta.
N-a mai zâmbit,
s-a uitat la mine și-a șoptit:
Eu sînt un negustor cinstit.

Afară

M-am trezit uitată într-un gând,
nu mai știu cu ce era. Îmi pare
că trecea prin el o stea căzând.
Am strigat cât am putut de tare.
M-am trezit închisă într-un dor
fără leac și fără chibzuință,
fără uși deschise pentru zbor.
Am strigat de-atâta neputință.

Fără chei în lacăt m-am trezit
într-o zare rară și departe,
pipăind pe drumul istovit.
Am strigat cu litere pe-o carte.

Pentru gând, și dor, și zare rară,
m-am trezit din viața mea afară.

Alexandru Iancu, București

Femeia

Nestăpânit și gol în întuneric,
dar plin de drojdia simțurilor,
trupul ei mirosea înnebunitor a aluat proaspăt
frământat...
Sigur o cunoșteam, sub mușcătură
sânii ei familiari și calzi ca o pâine,
îmi abureau cerul gurii!
-Cine e ? -Cine e? mă întrebam
în strânsoarea îmbrățișării,
până când mâinile ei neliniștite
se odihneau în părul meu bogat
și eu puteam în sfârșit să-i rostesc numele:
-Dalila!

Prânz

Prin zarea sângerie a inimii tale bolnave,
mamă plecată
să îți faci piața în cer,
întoarce-te odată în raiul tău orfan!
Nu auzi cum copiii tăi mici strigă de foame
și așteaptă să mănânce ingeri?

Oedip în oglindă

Narcis ratat, născut în zodia cicatricii,
cu pumnul strâns lovind într-o iluzie impură...
Rănit până la os în sticle și nitrați Argint suav
schimonosit
în neputința dragostei de sine!
Cu ochii larg închiși ce vezi?
Sărutul cast al mamei, care pe frunte ți-a fost
dat
Alunecând încet, încet spre lacoma ta gură...
Rămas nepotrivit ca într-un picior străin
Pantoful unic al Cenușăresei!

Vânătoare

Aripă a focului, zdrențuită în zbor,
pasărea duce în cer
sufletul meu tăcut, de copil!
Și ce putere oarbă să iubesc,
aveam primăvara
când sângele tot mi se împrăștia pe câmp...
Dar dacă în piept simt
o plăcere nebună de moarte
și tu ai uitat nunta noastră din patul alb al
zăpezii
în care intram goi acoperindu-ne cu cerul,
mă avertizează renunțarea că acum
sunt doar un cerb hăituit,
nu-mi recunosc copitele tocite de vreme
și ochii bătrâni încercând să lăcrimeze!
Aparent știu că am păcătuit, Doamne,
dar de unde atâta nepăsare în jarul
pe care-l sting cu carnea
și-n dinții strepeziți
în care inima mi-o înfig!

Stejărel Ionescu, Timișoara

omul aprinde focul zeilor

am venit din Divinitate,
am poposit cât am poposit pe pământ
și mi-am făcut rostul,

și i-am făcut rostul,
m-am întrupat cu apele și cu focul,
cu ziua și cu noaptea,
cu nașterea și moartea,
cu soarele și ploaia,
cu izvoarele pământului,
după care am luat drumul întoarcerii
și m-am întors spre pământ
și atunci m-am întrupat cu pământul,
și m-am întrupat cu zeii de pământ
și cu cei de aer, și cu cei de foc,
și cu toată cugetarea lor,
și cu Focul cel Viu și Veșnic,
și m-am întrupat cu timpul
și cu curgerea lui,
iar venele mele
erau pâraiele subterane
ale pământului
prin care curgea seva acestei vieți,
am umplut golul cu plinul
și Sinele meu cu al tău,
și am cules de pe cer lumina
și i-am dat făptură.

din lumină am luat fulgerul, tunetul
care revărsau foc,
și pământul era foc și fum,
și a fost lumină și întuneric
iar umbrele aveau figură de oameni,
iar focul a devenit
fulger și tunet,
umbra de om a luat tunetul
și l-a aruncat în munte,
și muntele s-a cutremurat,
și a luat fulgerul și la aruncat pe cer
și pământul s-a luminat,
iar prin voința și tăria omului
focul a biruit muntele
și a intrat în măruntaiele lui,
de atunci omul
i-a pietre din munte și aprinde focul
pentru nemurirea zeilor.

marea adunare a strămoșilor noștri

Decebal însoțit de Marele Lup Alb
s-a întors în Cetatea de Scaun
de la Sarmizegetusa Regia,
și a dat ordin să se aducă bușteni din pădure
pentru Marele Foc de Taină
și pentru Marele Sfat,
a chemat oștenii, și a trimis solii
la cetățile din preajmă
Costești, Blidaru și Piatra Roșie,
și să le spună așa: mâine de dimineață

odată cu cântatul cocoșilor
să se formeze cete de daci,
câte douăzeci de la fiecare cetate
și să se prezinte de urgență
la Cetatea de Scaun,
fiindcă va fi mare adunare
unde se va auzi cuvântul lui Zamolxe
și se vor aduce întru aminte Legile Marelui
Profet,
pe Marele Lup Alb la trimis
pe cea mai înaltă creastă a munților
pentru a da de știre celorlalți lupi
să înconjoare cetatea pentru a o păzi
de hoartele străine de cotropitori,
apoi a cerut să se scoată din puțurile
adâncurilor
burdufurile de vin învechit de sute și mii de
ani,
să se aducă din celelalte cetăți
cei mai grași berbeci
pentru a fi sacrificați pe Altarul Luminii
la miezul nopții odată cu ploile de stele
care vor anunța întoarcerea celor plecați spre
eternitate,
a scos din adâncurile pământului
unde nu mai intrase de mii de ani
tronul pe care a fost încoronat Zamolxe
și la așezat în apropierea focului
așteptând primul cântat al cocoșilor,
luna încă nu trecuse de vârful brazilor
când Marele Lup Alb
a și dat semnalul de adunare,
primul cocoș a și cântat
parcă trezit din somn de urletul acestuia,
pădurile vuiiau și trosneau
se auzea clipocit de ape
iar izvoarele șiroiau spre vale,
oștenii intrau în cetate,
focul se înălța până în vârful brazilor,
focul trosnea , berbecii plângeau sub lama
cuțitelor,
de pe altarele morții
sângele se prelingea spre rădăcinile
pământului.
v-am chemat aici să vă aduc la cunoștință
ceea ce trebuie să faceți la întoarcere
în cetățile voastre,
de acum acestea vor fi legile
după care vă veți ghida
Legile Marelui Spirit Zamolxe,
fiindcă el și numai el este spiritul
și scânteia trimisă de Dumnezeu,
luați de mâncați, luați de beți
fiindcă aici vor sta trei zile și trei nopți
și ne vom sfătui

despre ceea ce trebuie să facem,
știți cu toții că țara este în mare primejdie
și de aceea ne-am întors ca să o ducem înapoi
acolo unde îi este locul,
cea mai mare primejdie
sunt percepțele religioase anoste,
destrămarea culpabilității,
cercetările zeilor noștri confirmă
întoarcerea spiritelor,
nu mai există o recunoaștere
și o cunoaștere de sine,
chiar că îmi este și teamă
fiindcă mulți au uitat
să mai propovăduiască iubirea,
nu mai există înțelepciune,
suferința poporului e prea mare,
vinovăția și furtul este un mare păcat,
au ajuns să ne fure chiar și energia,
și asta ne doare,
să ne căutăm fericire, fiindcă omul e creator
precum Dumnezeu va trebui să și-o găsească
pe parcursul acestei vieți,
dacă ne vom ruina înțelepciunea
ne vom paraliza puterea
și ne vom întoarce înapoi în moartea
din care am venit.

Zamolxe în Kogaion

au coborât sfinții din înalturi
și s-au așezat alături de Zamolxe
în Kogaion,
dincolo de curgerea timpului
Focul cel Viu era Veșnic,
și odată cu venirea Marelui Lup Alb
plinul, ne umplea golul făpturii,
iar fiul omului aprindea
focuri pe dealuri
în cinstea Marelui Preot
și al Marelui Lup Alb,
între tunet și lumină
se revărsau umbrele celor plecați,
muntele era înconjurat
de sus și până jos de ruguri de foc,
în interiorul lui
cei prezenți la sfat
aprindeau smirnă și tămâie
și afumau sorerele spre apus
cu stingerea zilei,
un copac din apropierea timpului,
cel mai semeț copac
avea rădăcinile împletite
cu zenitul
la talpa muntelui,
un firicel de apă se furișă

dimineată de dimineată
să aducă răcoare
acelui copac
care dădea viață muntelui,
taina omului era ca și fulgerul
care brăzdează universul
și despică pământul
până la rădăcini,
și pământul se înroșea și rodea,
fiul omului adăpa pământul
și pământul da roade
pentru om și fiul lui,
pământul care a fost cândva sterp
acum dădea roade
datorită fiului omului,
iar Zamolxe în Kogaion
se ruga pentru om
și fiul lui,

iar omul atunci s-a dus în junglă
și a chemat la el toate animalele
ca să le hrănească,
apoi a strigat păsările din înalțuri
și le-a dat grăunțe, s-a dus la ape
și a hrănit viețuitoarele adâncurilor,
iar Zamolxe i-a mulțumit omului
și fiului său și s-a rugat pentru el,
iar omul a plantat pomi fructiferi,
a semănat grâu și a crescut dobitoace,
și omul și fiul lui
au avut de toate, au avut îndestulat.

pe calea lui Zamolxe

se întorc nemuritorii,
cerul este plin de smoală,
lupul alb și-a găsit odihna
sub norii negri ce îmbracă luna
în mantii de ceață,
corbii croncăne și mușcă din stele,
lacrimile grele ca plumbul
îmbracă satul,
se aude hăuit în munți,
se întorc lupii în Cetatea lui Zamolxe,
pe Altarele Timpului se sacrifică mieii,
sângele lor se scurge
peste ființa noastră,
în Amfiteatrul Dacic din Munții Orăștiei
se pun la sfat toți bătrânii
timpurilor trecute
de la nașterea noastră,
se analizează,
se cântărește bine
fiecare silabă și cuvânt
și se dau verdicte,

se toarnă vin
în ulcelele de lut
și se înfulecă din berbecii
sacrificați în sanctuarele timpului,
bătrânii au obosit
și cu soarta pe genunchi
îndură durerile celor răstigniți
pe Columna lui Traian,
istoviți de luptă
mai au puterea de a striga
la istorie,
mai au puterea de a cere
schimbarea,
dar cine să le-o dea,
îl cheamă atunci pe înțelept,
îl cheamă pe Zamolxe
ca prin legile lui de vorbe și fapte
să le îndeplinească gândurile sufletului
ca acest popor măreț rămas de la Decebal
să urce spre lumină dincolo de nori
unde sălășluiește zeul dac.

Mihaela Mihai, Ploiești

Canon, sau altceva...

canon în tu major și trist
cu ploi în umeri și pe chip
cu lacrimi crude de-ametist
în ochi de daltonist

sărut curat pe chip de nea
cu aripe căzute-n gri
cu ploaia ce tăcut dospea
și-n loc de Tu, e Ea...
Ea, mută ca un clopot surd,
amestecată-n despărțiri
bătea pe-un puls puțin absurd
în ritm stupid și crud

s-or întâlni din nou, cândva
la colț de suflet și de dor
brodând un vis, pe canava,
un zbor, sau altceva...

Altă ploaie

plouă urlând, pe coapse reci de odalisce
în valuri ne-nterupte, și în perpetuu dans,
îmi tatuez pe gânduri calde cicatrice,
și îmi rescriu anost, eternul bun rămas.

am lacrimi vorace, căzând flămând în gol,
mi-e visul discromatic, antagonist și surd
am inima căzută, cumva, în cheia sol

și rătăcesc perpetuu prin univers, absurd,

rescriu crochiul amestecat cu ape seci,
născut dintr-un penel îngenuncheat în glod,
mi-s ploile absurde și dezertând pe veci
din gânduri tatuate cu sânge cald, nărod.

Mă duc..

merg desculță pe drumul de ieri
în ochi îmi cresc iar cireșe amare,
număr mătăanii scăldate-n seri
scurgându-se trist, pe degete rare
ce nu-mi mai cuprind nepăsarea
plecărilor dese prin cioburi de dor
răsărite crud, din chemarea
cu care-nvățam prima oară să mor...
cu care-nvățam ultima oară
să cad în cochilii amare de melci,
că iar nu pot ca să mă doară
îngerii răstigniți prea lungi, prea reci...
du-te de-acum, e iar cenușiu
sufletul ăsta nemernic de mut!
du-te!
sădesc pustiu
culeg neviu
răsar acut
din atribut
nepriceput...
du-te!
nici dor
nu vreau,
să mor
ușor
lîn, curgător!

mă duc...

Murire

legată la gură cu aripi amare,
zâmbesc intrinsec dintr-un secol de dor
reinventez febril iubirile-n decor,
și-mi cad de pe umeri săruturi de soare...

și-mi cresc apoi din ochi întrebări zevzece
pe-acorduri ample, de pian rebel
și port sincope arse-n cerebel
și-aștept murirea, fluturii goi să-mi lege
cu mâinile la spate, și fără leac!
fluturi și om să cadă pe pământ
să-și lege amintirile-n cuvânt
și-apoi să plece-n pribegie, înc-un veac

Dan Minoiu, Ploiești

Altar

Nu mai avem untdelemn
La dragostea candelii noastre
Hai vino și pune un semn
Fitul, din păcatele noastre.
Demult, rugăciuni nu-mi mai plac
Și focul nu-l vrei să mai ardă
Te pierd părăsită-n alt veac
Când jocurile vor să ne piardă.

Femeie cu trup de altar
Hai schimbă doar ceasul din grindă
Când vraja din candelă iar
Încearcă din nou să ne-aprindă.

Curățenie

Vino, ia-mă de mână
și hai.
Ploaia ta este și
ploaia mea.
Stropii ce cad pe
buzele noastre...
Sunt lacrimile noastre,
iubito.
Nu, nu e ploaia.
Ea va veni după...
După ce vom uda
răutățile toate.
Ia-mă de mână iubito
și hai.
Lasă-ți lacrimile
Înfășurate-ntr-un plânsset.
Și hai.
Vino să ducem dorurile
la uscat.
Pune-ți cămașa iubito
și nu lăsa vântul să intre.
Vezi, nu călca frunzele lipite pe asfalt
de freamătul ochilor mei.
Sunt spaimile noastre iubito,
picurate ca roua.
Vino iubito, ia-mă de mână
și hai...

Dimineți

Îți dau nefericirea Doamnă
Într-o pungă.
Atât am strâns și-atâta am să-ți dau.
Să nu încerci să sufli
Se sparge ca o șoptă.

Iubita mea, de Doamnă
Nu rostui într-o teamă
Mai am un pic de aer
Dar strâns acum la gură
Nu pot să-ți mai rostesc,
În clipa ce vei sparge
Tumultul de-o secundă
Și trupul meu de-o clipă
Se va opri, firesc.

Joc

Între lacrimă și stea
Pe oblânc de vreme rea,
Zace biată dragostea...

Spune că de la fântână,
S-a întors mai mult nebună
Că și-a prăpădit norocul,

Lua-l-ar grijile-n tot locul,
Numai-n patimă și foc,
Colo jos, la iarmaroc.

Pe obraz de turturele
Prinse dragostea a-mi cere
Să uit pasul dragei mele.

Loredana Păunescu
Marlborough Hill, Londra

Chemările

Au obosit păsările... Aripile lor crestează norii
De câte ori, de câte ori... N-am încercat
să le înțeleg tăcerea. Renunțările.
Bătaia de aripă...
Sub flacăra stinsă a apusului.
Nu le înțeleg plecarea.
Țipătul.
Dar se întorc ele, să dăinuie în anotimpuri
nemuritoare.
Strălucite de același apus.

Appassionate, Andante

Așteptare, depărtare,
Lumea e o Paranteză,
Appassionate di punto croce, Andante
Culorile vieții se nasc din lumina zilei.
Păstrez un desen abstract
Peste chipul orelor moarte.
Mă-ntorc în iadul clipelor alături de tine
Appassionate, Andante
Respir, ca și când nu am respirat de ieri...

Căderea

În așteptarea secunde
Să pot vedea stele căzînd
Să nu te caut în locuri știute
Ultimul clopot se aude
În zărea tăiată de cocorii disperați
Să ajungă..
Acolo unde nu mai suntem

Final

În urmă văd
Deceniile, veacurile cum se risipesc
Mă adun din căderea lor
Am aruncat spre cer cuvintele, neînțeleșurile..
Și am primit în schimb mirările
Lucrurile nu s-au terminat între noi
Inima mea a devenit o clepsidră care se
răzbuna pe timp
Ce poți să-ți mai dăruiesc?
Am păstrat pentru tine o duminică și un..
sfârșit.
Ating vocalele vieții cu o singură mîină,
Aud bemolul timpului.
Eu zic să plouă
Cu amintiri.
Tu zbori acum cu alte aripi.
Cu alte aripi.

Alexandru Povarnă, București

Femeie însărcinată în orașul meu

Mi se rup pantofii de la atâta mers
pe șine și pietre și asfalt încins
Scriu o poezie fără sfârșit pe telefonul stricat
și creierul nu se mai răcește.
Tu ai strâns în tine toată lumea,
suntem toți închiși în uterul tău
și ești frumoasă cum nu ai mai fost până acum.
Te îmbrățișez să îți dau forță
să mergi spre soare.
Mă cari pe mine și tot Pământul cu grijă în tine
nu fugi, nu te opri, nu ne naște...
ieri te judecau, azi ești salvarea lor
fragilă și frumoasă
măine vei naște câte un copil
pentru fiecare seminție,
iar pantofii mei vor fi bucați purtate de vînt,
urmele pașilor vor fi pline de apă amniotică
și eu nu voi mai fi...
naște-ne frumos sub cântec de azalee
curgătoare!

claustrofobie cu reflector

nu contează că mă plouă pe cap
nu doare! sunt obișnuit!
bărbile cu maxilare anonime aleargă
prin curtea părăsită cu șerpi și leagăne ruginite
reflectorul pâlpâie cu ultimele suflări
încercând să îi arate soarelui cum să răsară
după concediul exagerat de lung
îi facem pe rând respirație gură la gură
să pâlpâie încă o zi până împlinim
un an de trai sihăstresc
tu cu capul tău spân ești mai frumoasă
ca moartea care îi scapă de durere pe canceroși
cum am îndrăznit? iartă-mă!

după un an captivi în grădina cu bărbi și
leagăne
mâine putem să ne bucurăm că am rezistat
putem să ne bucurăm
că vor veni îngeri cu săbii și trompete
să ne ridice de aici în câteva ore, zile, ani...
putem să ne bucurăm dacă ne ridică împreună
o să mă bucur dacă te ridică prima
să îmi trimiți vise cu tine cântând
o să mă bucur dacă mă ridică primul
să îți trimit soarele cu forța
trăim! bucură-te până mâine și după!

Poemul bradului fără ramuri

ai văzut vreodată un brad fără ramuri?
el crește spre ce cu setea fetei morgana
de bărbați
toată forța pământului
îl împinge către norii zgomotoși
eu urc în fiecare an pe el: încă un pas
sau doi sau trei.
în ultimii doi ani nu am mai coborât de pe el
și e tot mai frig aici sus unde
nu zboară nici șoimii arctici
am lăsat adâncituri la fiecare pas
pt un prieten bun care e singur de Crăciun
eu sunt singura lui podoabă,
iar el îmi cântă prin scoarță colinde străvechi
într-un an vor veni toți prietenii și vor sta
atârnați în adânciturile lui
va fi cel mai fericit brad fără ramuri
și noi cele mai frumoase podoabe.

dedicație pentru tine

îmbrăcată în cartea mea de poezie
bei fantezia nopții cu fiori de aripi transparente
exemplare nenumărate te acoperă

ca pe o comoară neatinsă vreodată de lumină
cu pensule îți trasez epidermic visul,
gândurile, luna din paharul de vin
încă o dată privește-mă în ochi adânc până în
frunze uscate
unde a dispărut sirena din poezie?
Tu din cuvinte?
eu din cerurile reci, înecăcioase?

Lucica Sava, București

Logodna cu trecutul

întoarsă-s
în logodna cu trecutul, la portretul tânăr,
măcelărit de priviri,
de care atârnă marea de lume,
ca atunci când în ochii mei,
se aruncau singurătățile altor oameni,
se licitau mine de aur,
sufletul era așezat pe un soclu,
ca un trofeu aparținând publicului,
întoarsă-s în clocotul unui parfum,
la o mireasă ce își spală rochia,
cu lumina boreală,
a nopții scandinave, în orașul lui Bucur, ascuns
în vârfuri de creion și printre acuarele
aruncate pe șevalete rubensiene,
în felul propriu,
de a experimenta liber de cerebralitate, timpul,

întoarsă-s în gustul madlenei în fior sartrian,
la un trecut fidel, capricios,
cu talpa sufletului în care
ară plugurile, rândunici își fac scară, copii
fericiți, înhamă calul lui Harap Alb, mâncând
jărăticul Lunii,
și au strigătul lor, ca niște Dropii,
amintirile
când vin cu picioarele iuți,
pe urma Fetei Morgana,
iar balerinele le încălță piciorul
într-un poligon unde miresme lipite de trup,
sunt arme,

dau la o parte, perdea de senzații,
pe lama de lance, a unui final apoteotic,
de învingător
cu sufletul prizonier în testamentele
unor frumuseți
parcă desfigurate de atâta strălucire,
caut o poveste de dragoste,
ce mă salva din plânsul
unei fete după iubit,
îmi salva visătorii printre însingurați

fumând din trabucul
unui recrut la taverna unor cuvinte,
sau la întâlnirea cu Schopenhauer,
în vreo tristețe,
caut prieteni, rude, cunoscuți,
ca pe niște colegi de timp,
în băi de lumină, transformate în tandrețe,
caut peste drum,
o casă prinsă în fumul de horn și obloane trase,
acolo sunt bunicii timpului, singuri,
când alte două generații au plecat la alte case,
urma timpului,
o ating cu unghiile răzuind hieroglife
pe câte o inscripție,
răsfoind biografii
în care fierarii aprind focul uneltelor
și scribii își pregătesc pana de scris
sub cerul lui Novalis,
în jarul dragostei, scormonesc,
să vad de unde vine vălvătaia
din care iau cu penseta,
particula fină de romantism.

Stare de Timp

realități
se trezesc dimineața, la aceeași oră, cu ochii
lor,
prădalnici de odihnă,
își scot tălpile din plăpumi de prunci
și se aliniază la o linie de start, unde fac echipă
cu timpul,
într-o probă de rezistență,
una pe alta se caută ca o mamă sau ca o soră,
ieșind din celula nopții
și spălându-se cu sticlute de săruri și apă de
Trandafiri,
se împrietenesc în același leagăn pentru copii,
ca și cum li s-ar datora asta

și nu curg dintr-un creion,
însemnând ce sau cum să se întâmple ceva,
după o deprindere
sau dintr-un conservatorism mai mult
sentimental,

e starea
când realitatea mea, e o melancolie arendată,
de parcă s-ar apropia de capăt, cu gheata lor,
Toamnele
lui Topârceanu,
prinsă-s cu filosofii vremii, printre socratici,
hegelieni,
într-un dialog de amfiteatru,
despre cum timpul

e aruncat în ghiulele de tun
și în intemperiiile Babei Dochia,
cum subiecte, altădată tabu, au întâietate,
liberă sunt să îl aleg pe D-zeu meu,
de aceeași vârstă,
din acelea și găști de copii
jucând șotron sau luând împreună, lecții de
pian,
liberă-s să îmi aleg moartea,
ca pe un mărunțiș
când nu e o preocupare primordială
în realitatea împrăștiată ca pe o muniție,
la care încă
se picta cu limbajul trupului

câte o umbră de femeie sau de bărbat,
strecoară în mine, tineri și tinere,
metaliști sau altfel de rockeri,
ori simboliști, epicureici,
rătăcind cu ei, într-un oraș
pierdut printre clădiri futuriste
și baruri de noapte,
unde o balerină accidentată,
repetă pașii unui Charleston,
și văd
cum în mine, se așază discret,
o Toamnă aflată pe un pat de spital,
ca o fată tânără, înlănțuită-n flori
care au febră,
nu știu cum oameni îi voi îngropa sufletul,
când trupul e luat déjà,
cum fir de urzeală
mă prinde în ochiul ei de macramea
sau în pânza de goblen,
pe care calc cu sfială,

și nu-i la îndemână
timpul
gonind pe cămilele deșertului
sau pe roibi asasini,
printre armate de fantome
ce îmi îngrijesc morții,
la capătul unui an iesit dintr-o comoție
cerebrală, călăii unui vis,
cad pe capete, sub ghilotină,
culcate-s flori sinucigașe,
la căpătâiul lor se plânge mult,
nu iau seamă,
când amintiri populau singurările mele,
când sufletul prins într-un fir de ghem,
își deșira absențele

Seral

Seara devreme,
degetele

îmi sunt niște siluete negre,
îngropând cu cazma, iluziile
și ieșind la negoț pe foaia de hârtie,
ce își scoate la vedere literele dureroase,
scriu
povestea de viață,
începută în urmă cu n ani și căreia îi sunt
chirurg
cu psalmii unui suflet îmbrăcat în dantelă
neagră,
de acul unui croitor,
într-un parfum lăsat la moartea ei, de Afrodita
și nu vreau să fur visul cuiva
ori să întrec pe cineva anume, răstignit și el
într-un trecut mai puțin cunoscut,

îmi continui
drumurile prelungite de rigla timpului
și de nopțile Sheherezadei,
în metafora cu pereți de oglinzi,
mocnind ca un foc
pe foi arse la colțuri,
de care agățate-s pietrele funerare,
ale unor iubiri
și plajele unde Seneca,
își poartă umbra, continui povestea de dragoste
în care și-a pus focul Elena din Troia
cu zeul Amor furându-mi mințile
în servitutea dragostei și a dorințelor
și nu e loc de întors
în scrisul ieșit
din arcul otrăvit, al lui Brutus,
departe însă de un epilog,
unde intriga crește în tăieturi de imagini,
fără să pierd esențialul
în care urc pe un pedestal, eroii mei,
și doar ochii umbrelor,
sunt dezgoliți precum ai cadânelor,
în rest,
văluri acoperă cuvintele
ce vor dormi, nu înainte ca doicile chiriase
în corpul meu,
să legene muze
și eu să îmi desfac patul în duelul vânturilor
din cele patru puncte cardinale,
prin care trec diligențe
în cai mânați de vizitii de la Nord la Sud,

visul meu
îl întorc ca pe un cub,
pe toate părțile în joaca cu fantezia
când iau chipul unor păpuși
jucând v-ați ascunselea
în joaca în care se pun recompense,

se fac pariuri la cursele de roibi din basmele
nemuritoare,
spun noapte bună,
când cerul urcă în trăsurile cu fiicele unui lord și
ultimul
cuvânt căzut e în somnul oniric,
pe perna cu mătânii și îngeri,
iar Luna din palma Afroditei, jefuită de
bogății,
va domoli plânsul unei fete după părinți,

Solii de cuvinte, ție

și ies din mușonii,
când litere iau forma unor scoici
pe marginea Atlanticului,
ies din tăcerea transformată
în instrument de teroare,
de minți criminale,
când îngeri și demoni se luptă între ei,
la masa unor jucători,
unde se joacă la două capete,
solii de cuvinte vorbesc de sufletul îndrăgostit,
de simțuri nedesfăcute din fașă,
renunțând la un fel de a fi, la capricii,
spun cum se strecoară în mine,
o Toamnă în pudra
de arome, a unor Forthizii,
într-un film mult, alteori într-un desen animat,
cum tocul de scris,
e-un arc încordat, devenit pluton de execuție,
pe tăietura adâncă, a unei oglinzi,

și-un dor
străin de mine, sofisticat, personifică timpul
de la care aștept herghelia de cai,
să spargă gheața râului
de unde sufletul bea,
mă plimbă printre ostroave,
prin Vara ce-a fost cu măști de foc,
ale lui Prometeu,
într-un tablou cu geometrii înșelătoare,
timpul,
tot în haine clasice, mi-l îmbracă
fără a ști ce formă ia
când îi lipsesc sculptorii, lutul,

urc vârful nostalgiei,
în balerinii unor gimnaste,
antrenându-mi obsesii
în care seara se plimbă o tânără cu părul negru,
despletit
și-i invitata mea, la un ceai,

cuvinte

își aprind veiozele, gonind umbre
în jurnalul celor șapte zile și șapte nopți
săptămânale,
mă risipesc într-un început
de scrisoare despre cum mă simt eu,
singură sau cu Dumnezeu,
în dumbrăvile
unde Heine își lasă poezia, cum sufletul meu,
în Sânziene miroase și e în front abisal
când pe-un picior
de foc e așezat haosul,

îți scriu
în muzica ce picură sunetul la porțile lui Bach,
cum îmi dezvolt lumea ce nu e perfectă,
fără a contesta perfecțiunea,
cum fiecare așteptare
e un exercițiu în care nu-i nici o sumă sau rest,
doar un coregraf ce își face numărul
și să nu uit,
la capăt de an,
aștept să împrăștii Levănțica în dulapul de
haine
Luna costumată în Moș Crăciun
să prindă în petarda de emoții, un om de
zăpadă,
scos din cufărul Iernii,
aștept
să prind în linii, culori, amintirile atinse de
ziuă și noapte,
acceptând că de trup și suflet,
nu se va deslipi, niciodată, distanța.

Anișoara Vleju-Chiril, com.Crucea,Suceava

Copaci

Nu sunt copaci care să pășească pe trupul
singuratic.
Se desprind voci din golul
lăsat pe buza cerului, un înger îmi
demonstrează
că nu ai plecat unde credeam eu mai devreme.
Am încă pe palme febra ochilor tăi,
am încă în sânge boala nevindecată
și aștept, tot aștept ca după o toamnă
să înceapă o seară nouă,
să mă dau ca exemplu când ies la tabla vieții
și explic mecanismul golit de dumnezeire.
Peste un timp ar putea începe pleoapele mele
să plângă după o iarnă tristă
în care la fereastra mea
nu se mai adunau râurile
să stea la o bărfă matinală.

Am început să cos petale pe marginea
gândului,
m-am detașat de lucruri mărunte
să am timp pentru întâlnirea cu tine.
Se făcea că un cântec ne aduna pe același
portativ
iar un menestrel își curăța instrumentul muzical
pentru concertul propus.
M-ai luat de mână, o singură fibră
din trupul meu a rămas rece...
Florile își dezmoțesc mâinile moi,
mă simt sigură de tot ce-i în jur
când le culeg de pe pajiștea verde
ca ochii tăi.
Sunt atentă la drumul ce pornește
bidimensional,
două vise albe, două nopți pline.
Nimic nu mă convinge să reiau traiectul.
Dementă ca o nălucă abandonez căutarea doar
atunci când frunze se ridică
din cupa inimii să violenteze aerul pur.
Un ghem de brumă se așterne
pe cărarea ce duce cu sine fiorul șoptelor
pe care le rostești când în camera mare
se înghesuie sentimente
cât pentru o mulțime de voci.
Nicio umbră nu a rămas lipită
de zidul ce conține parfumul fals,
nicio haină nu s-a atins de marginea vântului
care împrăștie pe câmpii albastre
câteva fâșii de silabe omorâte
în fuga absentă de pe pagina de jurnal.
În cuibul matern îmi port lumina cu tine,
logodită în taină.

Sunete

Peste fluturi cade seara ca un cuțit,
urme de iarbă cresc în palma cu pământ
din care mi-ai întins pe tavă inelul iubirii.
Sunt mândră că am pe cineva drag acasă,
am viță de vie pe stâlpii porții
și pisicile nu îndrăznesc să tulbure
leagănul amețit ce scârțâie lângă scară.
Apoi, mi-am amintit că ieri
te-ai întors purtând pe brațe o minge de soare.
Era inima vie ce strălucește în casa mărunță
unde amândoi împărțim sărutări fetiței noastre.
Văd cum nori de dimineată aleargă
împrăștiind lacrimi
pe pardoseala fierbinte.
Înțeleg că mi-ai lăsat timp să ajung
pană la talpa zidului
unde oamenii își toarnă câte o cană de vin
să muște cu voioșie o îmbucătură de vis.

Mă comport cu teamă, nu ai mai zâmbit
de la a doua oră din zi și tristețea
a acoperit demențial fructul iubirii.
Sau poate am înțeles greșit ceea ce se contura
pe clapele ascunse ale pianului.
Un sunt prelung rupt din tăcere...
Vreau să ajung până la umbra cuvântului,
să-mi iau cu degetele fiecare apăsare febrilă,
s-o desprind din schița chipului tău,
s-o prețuiesc, s-o împart.
Cu mine nu e de glumit,
ochii trădează expresia moale,
sângele se ascunde prin venele ude,
căutând calea spre tine.
Un început se distinge, un gen de formă
că norii se iau după mine în căutarea ta.
Am câteva fructe, de mere sunt pline coșurile,
câmpiile îmi arată că împreună cu tine
mai pot locui până-n veci.
Dincolo de lucruri - un semn că viața
ne ține pe loc.
Nu știu cum să cânt această melodie,
două note se tot sărută și-mi fac poftă
de baia caldă cu miros de ambră.

Pădure

Cresc în trupul meu niște păsări,
ciripesc singuratic în căutarea unui umbrar
în care să-mi cuibăresc nevoia
de brațele tale.
Îngenunchez pe furiș la poarta subțire,
lângă geam se prefigurează o spaimă ciudată.
Cu tine mi se umple ridul adânc din colțul
drept al ochiului trist,
cu tine mi se ascut simțurile din linia vieții,
cu tine presimt că mă duc
spre un loc absent,
un loc în care să îngrijesc florile,
să le dau de mâncare și să culeg pentru ele
sărutările ample pe care mi le arunci zilnic.
Poate sunt prea departe, îngăduie-mi să vin,
dorul de brațele tale mă copleșește...
Parc-aș muri când vreau să renasc întru tine...
Pe pagina albă aștern fluturi,
imagini de hârtie creponată se joacă
pe pleoapele mele
ca într-o horă în care dorul de tine
mă țintuiește-n cătușe.
Iau o mostră de timp,
vicleanul tot duce cu sine
bucăți și bucăți de secunde,
mușcă demonic din lutul zidit
pe tălpile fragile.
Mă ascund la poala copacilor tineri,

un vânt nerușinat îmi ridică rochia,
în cercuri mi se rotește ființa
ca și cum aș pleca
din viața asta fără să iau cu mine
o porție de soare,
să duc chezășie dincolo,
că sunt oameni pe-acolo,
oameni simpli, oameni mulți...
Tu - semn de întrebare
ce-mi lasă crengile să smulgă
din nepăsarea ființială
după care alerg într-o călătorie neîntreruptă...

Simbol

Septembrie își decojește de pe garduri
stările de aur înmiresmat,
după un cântec de mierlă alergă frunzele
prinse de fruntea ta de piatră.
Niciun lup nu-și cunoaște mai bine prada
când încercă să-mi vâneze
de prin gânduri câteva sentimente,
să mă ia drept dihanie din jungla carpatică
prin care tu, dement actor de paradă,
m-ai abandonat pe cărările simple ale Rarăului
într-o rugăciune lipsită de Dumnezeu.
Aici scriu rânduri și rânduri de cuvinte,
stau la poarta peșterii mele
unde trăia mai demult
bătrânul cu crucea-i de piatră,
îmi înmulțesc păcatele chemând vântul
să te biciuie
peste fața ridată de ierni,
să mă bucur că încă o luptă
am câștigat după plecarea din lume,
să nu-mi mai amintesc de tine
pe vremea asta, liberă pe vârful de munte.
Aș vrea să-mi prind palmele de pietre,
să simt sufletul pământului
cum se zbate sub părâul fragil,
să apuc de degete rădăcinile
ce cresc în mine, să le depun
pe mușchiul moale de la căpătâiul lumii,
apoi să vii ca un amant dezbrăcat de lume,
să te închini cu inima vie înainte de a muri,
să-ți desfac ochii din orbite
și să te miruiesc pe nesimțite
până te cumineci cu Dumnezeu.
Atunci să ne întoarcem în lume, curați și sfinți
ca apa ce vin de sus, din ochii Domului meu.

Marius Zincă, Pitești

Toamna anilor

Cuvintele s-au oprit undeva printre frunze.
Nu mai curg
de pe ramuri, din cer,
la fereastră să-mi mângâie privirea.
Dezgolite,
stau în picuri de roua
dimineții ca și cum ar fi primăvară.

Primăvara dinaintea iernii și tocmai acum
și-a găsit timp să-ncolțească barba-n ghiociei
pe fața brăzdată de gânduri. Ai văzut?

Parcă sunt rădăcini întoarse cu grebla,
în sus, de nervi
că nu se aud cum cresc înapoia mea.
S-ar fi vrut înainte,
să fie aripi, să-mi poarte șoaptele în zare,
în văzduh tăcerea

și

dorul plânge
că nu e toamna îndeajuns
de noi să ne culeagă
și (mă) rod anii.

Zbor fără aripi

Știu că și tu ai momente
în care palma te mănâncă,
degetele te rod să arunci cuvintele gândurilor
pe hârtie.

Știu că și tu ai lacrimile sufletului
plânse înăuntru și nu mai au loc.

Aleile de dor sunt prea înguste.

Erau
o infinitate prea mică
pentru timpul
de afară.

Se plâng singure, pe cer, acum și norii
aleargă în cerc, frunzele coboară pământul.

Nu mai trebuiesc aripile pentru zbor.

Doar brațele să (cu)prindă îmbrățișarea.

Cu mine, de vorbă

Îți amintești de vecinul nostru de la ultimul
etaj,
mai aproape de cer?
El nu trebuia să urce treptele,
era deja acolo.
Mai folosea liftul din când în când,

să coboare,
să vadă cât mai am de urcat
până la căsuța din deal

(aducea cu o capelă).

Ieri am ajuns acolo. Nu am bătut la ușă.
M-am postat cu privirea
în vale, el tot înspre sus o avea.
Eram ca și cum am fi fost

spate în spate,
paznici la o poartă,

(pri)vegheam zarea.

Așteptam lumea.
Eu pe cea care cobora, el pe cea care urca.
Ne ciocneam tăcerea din vorbe când și când,
să nu lăsăm
țigara să ne ardă fitilul mai devreme de zori.

Se strânseseră toți

și
de sus
și
de jos.
Ne luam „la revedere” acum. Fiecare în felul
lui. Unul
cu lacrimi, celălalt rece.
Privea ploaia de dedesupt de cer

și eu stau cu mine.

Dincolo de adânc

E doar timpul meu dincolo de adânc.

Stă. Așteaptă atingeri de suflet
când te acoperi cu cerul
să nu-ți fie prea cald
în febra de tine
ce o port.

Nu vezi?

Nu simți?
Dorul curge așa,
ca la copiii din noi,
din copilăria alergată de toamnă
pe uliță, să prindă iarna la vale cu târlia.

Un el și o ea aruncă bulgări
de zâmbete chiuite
de roșul obrazilor aprinși
și nasul le curge cu aerul
în piept tras tare pe mânecele
de lână împletite de bunica.

Se-ntâmplă.
Timpul meu în al tău sau al tău în al meu,
sunt tu și tu ești eu,
suntem noi.

Mihaela Aldea-Buhuși, Bacău

(re)vedere...

mi-ai luat obrazii între palme
privirea s-a prelins printre gene
să atingă sufletul
ce s-a așezat între tăceri de când ai plecat
pleoapa se supune fără șovăială
ca-ntr-o rugăciune
o lacrimă face mătânii discrete
să nu-ți vadă temeri spășite
gânduri nude te privesc cu dorință
în mine...pustiul apune
netemătoare-i clipa revederii
mă supun indecent de cuminte
te simt atât de aproape
am dat tribut timpul întins
între pământ și steaua noastră
nimic nu mai are valoare...
m-ai învățat să dau totul clipei
căci clipa e totul...
cu fiecare simetrie de șoaptă
mă pătrunzi până-n retină
ca un alizeu într-o primăvară târzie
îți simt fiecare atingere
basmelor prind contur într-o realitate
pe care-o măsoar cu întârziere de-o viață
parfum de lavandă împrăștiu cu fiecare suflare
cuvintele îți sunt simfonii
ningând poeme îmi cuprinzi visul
în căușul nopților tale
și buzele ni se-ating
tăcute și cald

noi...

nu știam nimic...
mâinile ni le împreunaseră
glasuri ce ascundeau himere
în fiecare părticică stingheră de suflet
exilată în lumi cu ferestre opace
eram condamnați
rechizitorii făcute la masa tăcerii
ne-mbătau cu elixirul speranței
nici drept la recurs n-am avut
am acceptat pedeapsa
supuși și cuminte
ca într-un bildungsroman
când timpul ia formă convexă
ne-am pierdut fără călăuză
în temnița demult ridicată
din pietre de râu ce înșală retina
cu fiecare suflare
am privit îndelung
ochii erau închiși de glasuri mute
voiam să nu ne știm prin cuvânt
m-ai luat de mână
durerea curgea lumină
spre ultima treaptă
condamnați amândoi
am plecat
pe un alt drum...

paradox II...

am încercat astă-seară să modelez adevărul
și să-i dau o formă...așa cum mi-ai spus
tu...sau tu...
mi s-a părut greu fără să-i știu greutatea
doar tu o știai...tu...sau tu...sau poate și tu...
dar niciodată tu cel care n-ai mișcat un
deget...sau n-ai plantat un pom
sau n-ai săpat o fântână sau n-ai făurit un
Om...sau...
tu cel care ți-ai întins arătătorul începându-ți
discursul cu "eu"...
mi-am strâns pumini...
printre degete curgeau frânturi de... minciuni
deși tu ...sau tu...le voiăți incolore...îmi ardeau
retina
deși tu...sau tu...le voiăți inodore...simțem
ghioluri aproape
deși tu... sau tu...le voiăți insipide...mă durea
de-atâta amar
mâinile mele au singura vină...

am încercat astă-seară să văd adevărul
l-am căutat cu ochi pierduți...prezenți mai
vechi ...sau mai noi...

mai curați...sau mai tulburi (de vremi...de nevoi...)
prin fiecare ochi se vedea un alt adevăr...

ochii mei au singura vină...

am încercat astă-seară să aud adevărul
șuierau definiții să-mi spargă timpanul...sau
vorbe de duh
periate de scaieții ce se prind de sinapse...
sunete mute ce spuneau doar cuvinte...
urechile mele au singura vină...

am încercat astă-seară să simt adevărul
cum îmi curge prin vine...prin surâs...sau prin
lacrimi...
să-l simt că mă trezește la viață...să-l simt și
când dorm...și când plâng
să-l simt când mi-e dor... să-l simt și în gând
epiderma mea are singura vină...

astă-seară mi-era dor de cuvânt...

intraductibil...
la capătul așteptării
azurul prinde aripi
printre gene de amintiri
dimineța întoarcerii
rupe bucăți din diferențe de timp
să aprindă lumină binară
fulguirea primei îmbrățișări
îmi încălzește bruma
într-un orizont imperfect de rotund
tu ești un punct alb într-o mare de noapte
îmi șoptești că așa
pot ajunge la tine oricând
nu-ți plac mâinile împreunate
jurămintele îți sunt rugăciuni nerostite
atunci când depărtările
cioplesc icoane
dorul își țese coroană
din iriși cu care ți-am sărutat
ieri...fărăma de suflet

îți caut atingerea
atât de aproape

Camelia Ardelean, Deva

Se furișează iarna...

Se furișează iarna stingher în viața mea,
Cu-alaiul ei de neguri nervoasă dă din coate,
Deschide fermuarul nămeților din ea,
Spre pârtia speranței aleile-s blocate.

Bocesc luminătorii pe cerul sidefiu,
Crestează universul un întuneric magic,
Se scurge-nsingurarea din frigul tot mai viu,
Îmi croncăne în suflet un corb cu plânsu-i
tragic.

Pe stâlpii stăruinței asced imaginar,
Încerc să prind o rază din luna dispersată,
Dar ceața frânge aripi cu tentă de Icar
Zburând peste pământul cu umerii-i de vată.

Scrâșnește caldarâmul sub pasu-mi înghețat,
La temnița durerii pereții-s invizibili,
Mă strigă anotimpul cu glasu-i apretat,
Iar crengile golașe ni-s martori impasibili.

Se tulbură și vântul gemând ca un nebun,
Castele de zăpadă ridică-ntr-o secundă,
Gătit de-acum pământul e-n șicul său zăbun,
Cu zâmbetu-i de piatră, natura ne inundă...

Popasul dintre clipe

Din cupa rugăciunii mi s-a prelins tăcerea,
Suspîn de gânduri frânte se prăbușește-n
gol,Sub ceru-avid de raze sucombă adierea
Zefirului iubirii-n abisul benevol.

Un înger de Lumină-mi zâmbește doar în vise,
Prin pletele-i de lavă – un întuneric mut.
Pe-a nopții strapontină, himerele-mi nescrise
Își leagănă mătasea cernită-n absolut.

Spre valea fericirii mi-e calea pustiită,
Căci piscul rațiunii-l asced arareori,
Popasul dintre clipe în soarta cea pripită
Brodează stinse toamne-n șiragul meu de sori.

Mi-s patimile-amurguri pe bolta sângerie,
Speranțele-mi cad, slove, pe frunți de
pergament,
În deus-piece-ul morții aproape că par vie,
La zidu-amărăciunii am spus ades: „Prezent”!

Albatroși

Din mine zboară pașnici albatroși,
Cu aripi împletite-n cer a rugă.
Sub norii cochetând, aventuroși,
Se-ascund de-a șovăielii buturugă.

Atât de puri pe-albastrul infinit,
Li-e zborul frânt de faldurile sorții.
Pe crengi îndepărtate de zenit,
Culcușul lor e preambulul morții.

Au visul întinat de amintiri –
Prea cenușiu sau... mult prea întuneric.
Așteaptă lângă plajă, la „sosiri”,
Rebelul val, plonjând în el feeric.

În ciocul ațintit spre asfințit
Aduc în grabă câte o felie
Din luna gri, cu chipul obosit,
Să-i facă nopții-adâncă temelie.

Prin țipete pătrunse de amurg,
Se conturează-o nouă dimineață.
Tremurător, secundele se scurg
Din albatroșii mei sculptați în ceață...

Între dulce și amar

Ni-e conștiința rătăciturii far,
Clipind debusolată-n întuneric,
La vama orizontului eteric,
Captivă între dulce și amar.
Când îmbrăcăm armura de cristal,
Strivim orgolii și speranțe mute,
Rămân aceleași umbre abătute,
Crestând spinarea ultimului val.

Într-un destin tixit de somnambuli,
Ne-nghesuim, cu aripi nimicite,
Sub pleoapa existenței ilicite –
Maree tristă de captivi creduli.

Spre adevărul de necontestat
E-un drum pavat cu sânge sau ruine,
Doar demonul durerii ne-apartine –
Un înger cu trufie infestat...

Ion Popescu Brădiceni, Târgu-Jiu, Gorj

Balada Zburătorului

(Varianta transmodernă)

Mărgăritărel de ziuă,
hai să batem apa-n piuă
ca să iasă roua pură
și, cuvintele, din gură
a spălare-le pe toate.
Scoica mea, nu se mai poate!
Perla mea, te strâng în gheare,
spre-o cumplită-mpreunare,
grădinar să-ți fiu, iubit,
din sfințit în răsărit,
de din zori și până-n seară,
de din miere până-n ceară,
de din stil până-n pistil,

de din arhetip viril
până-n transparentul Will,
de din semnul exoteric
până în simbolul sferic,
de din marele-ntuneric
până-n calculul numeric.

Mărgăritărel de noapte,
cad din Pomul Vieții, coapte,
versuri șlefuite-n gresii
pân-la noile expresii
care stau în sinea lor
precum pâinea în cuptor,
iar Cunoașterea, străină,
le îmbină, le dezbină,
după caz, după nevoie
într-o Arcă Metanoie.

Mărgăritărel de lavă,
dragostea-ți îmi e otravă
și licoarea cea mai grea
în, arzând, inima mea.
Hai să batem apa-n cerc,
tu: cochilie, eu: melc,
pajură ieșind pe brânci
din prăpastiile-adânci
și purtându-mă pe spate
spre-nspumata libertate.

x x x

Mărgăritărel de jar,
de din ghindă, din oglindă,
umbra-ta să se desprindă
ca ecoul din cleștar.
Să-mi devină dorul har,
cartea mea: abecedar.

x x x

„Zburător cu negre plete,
vin-la mândra să te-mbete,
cu nectaruri și ambrozii
să te-nvârți în jurul cozii
și să desenezi în iarbă
un poem care se-nchiarbă
ba din greieri, ba din fluturi,
ouăle să ți le scuturi
peste verbele ca peștii
prin lagunele poveștii,
icrele să le depună
pe floarea de mătrăgună,
pe solzii de pe biserici
înălțate printre ferigi
de cei nouă meșteri mari,
de cei nouă cărturari.
Zburător cu plete lungi,
vin la mândra să te prunci,
să te lepezi de porunci,
vin' așa cum ești de mândru

să reînviezi cuvântu’,
să-l, poetic, faci să fie,
poezură și pictrie,
să-i dai aripi ca să zboare
înapoi către izvoare.”

Avatar în toamnă

Ah! Garafa pântecoasă
doar de sfeșnic mai e bună.
Cu Diana-n clar de Lună
scriu pe pielea ei fierbinte
un poem cu transcuvinte.
Fuse vin, fuse nectar?
Goală-i azi, iar eu de-o lună
zac de-o jale, jefuit
de-al meu har, și n-am idee
cum de poate o femeie
cu-al ei corp să-mi dea în dar
un întreg abecedar
cu noi litere-simboluri.
Ah! În cristaline boluri,
nuferi galbeni levitează.
Eu cu cea din urmă rază
doar transcriu textul de față
parcă dintr-o altă viață.

Strechea

M-aș îndrăgosti de toate femeile
de pe pământ
pe furtună, pe ploaie, pe vânt,
pe viscol și ger.
Le-aș iubi rochiile mulate pe trup ca ideile
pe simbolurile unui gunoier.
Le-aș iubi umerii goi, gleznelor subțiri,
le-aș săruta buzele
ca niște petale de trandafiri,
al căror parfum mă scoate din minți.
Și-aș ridica ecluzele
de la iubirea năvalnică, entuziastă,
ca să îmi inunde fiecare atom,
fiecare informație a corpului
meu glorios, galanton.
Iubito, ca pe-o rodie, te-aș ronțai între dinți
și te-aș chema să-mi fi perechea
până ne-ar încinge strechea
și ne-am hrăni unul din altul
sub aurul soarelui, sub Cerul Înaltul,
în Crugul poienii, în Mierea grâului;
și ca pe o lostrită te-aș răpi
de din bulboana râului
năpustindu-se, înspumat, înspre Mare.
Ultima chemare
a Morții

să mă găsească în fața Porții
cu capul în nouri,
cu picioarele-n rouri...

Paulei, acest po(h)em, între tragic și boem

Ce frumoasă-i Paula
care-mi umple aula,
cu-o ambrozie-nectar
ca s-o-nscriu în calendar
ca pe-o Sfântă a iubirii.
Paula-i frumoasă foarte
ca o amforă cu toarte,
șoldurile ei m-adorm
ca-n baia de cloroform
a poezilor pierduți:
rătăcindu-se spre Meka.
„Mult ți-e mândră aura –
să-mi fii tu centaura,
să mirosoasă a mosc și crin,
să miroși a rozmarin,
să mă-n tine până-n cer
proiectat ca-ntr-un mister
revelat de Don Quijote
între nouă mori de vânt,
hiperbole și litote.
Unge-mi-te iar în rouă
din pulpele-ți amândouă,
Paulă, ca o cadână.
Vrei tu ca să-mi fii stăpână?
Să te iau sfios de mână?
Ca-ntr-o spumă și-o smântână,
ca-n oglindă de fântână
ne-om, în taină, drăgosti!
zi și noapte, noapte, zi...”
Paula-i fermecătoare,
și sub lună, și sub soare,
mă vrăjește bat-o vina
ca Isis ori Proserpina,
parcă m-ar orbi lumina.
„Vino, Paulă, hai vii
dintre melci trandafirii,
din șerpoaice și din ierbi,
între sânii tăi să-mi fierbi
sângele și ființa toată,
să mă tragi apoi pe roată,
pe roata norocului
și-n inima ghiocului
să mă vâri ca să renasc:
strugure zdrobit în teasc
căldare căzută-n puț.”
„Oh, al mamei scump puiuț,
– când deștept și când prostuț –
ți-am, un pat, țesut din ramuri,
ți-am împrăștiat balsamuri;

și-am rostit și un descântec
fiule, să-ți fie somnul
dulce și vegheat de Domnul
cum în vis și în veghere!”
„Mamă, ea-i o zână-naltă;
când în râu, goală, se scaldă
mai că-mi ies muguri pe piele,
flori de-aprilie și stele,
mai că iar m-aș însura-mă!
Învață-mă, dulce mamă,
corpul svelt ca de zeiță
ca pe scrin, cu o cheiță
de-aur, să i-l – brav – descui,
să nu spună nimănu.”
Paula-i din rai și iad,
lostriță-i l-al apei vad,
dau s-o prind, ea-mi lunecă
iute și mă-ntunecă,
simțurile-mi se aprind,
ca să pornesc în colind
pe la curți de prinți, domnițe,
feți-frumoși și miorițe.
Carnea-mi se resimte beată,
să mă reîntoarcă-n ceată,
iar să ne vânătorim
între tragic și sublim.

Ionuț Ciotu, București

Baut lăv

Mie îmi plac vulpile,
Întotdeauna mi-au plăcut vulpile,
Animale senzuale când sunt singure
Dedicate când sunt domestice,
Câino-pisici, la fel de credincioase
și mofturoase.
Mincinoase ingenioase
Își fac cuib în perna ta
și rămân acolo cu un strop de ludic,
Caută liniște pe vreme de război
și întărită pe vreme de pace,
Impredictibile, îți fac viața amară
dacă nu ești punct de interes.
Mie îmi plac vulpile,
Dar nu am iubit niciuna.
Poate ca nu am fost capabil să le prind vîi,
Poate nu am cântat suficient de crud, fragil,
Poate resping instinctual orice îmi place
Oricum nu am iubit niciodată o vulpe.
Am prins însă o pisicuță,
Delicată creatură scurtă și sprintenă
Tristă degeaba,
Nu prea ieșea de sub plapumă.

I-am peticit punga cu fum
Iar ea a rămas lângă mine.
I-am arătat aurora boreală
Iar atunci a tors și mi-a promis
edenul construit din epave și corbi
Lipite cu noroi și fân sub soare arzător
De seara de septembrie,
Acoperind marea
și întreținând iadul în șemineu,
În adieri de câmpie poluată
și miros de sare amară.
I-am promis gădilându-i urechile
Că nu voi aranja altfel sticlele cu opțiuni,
Că voi bea din ceea ce-mi oferă,
Oricât de mizer va fi castronul,
oricât de neagră ar fi licoarea,
Că mă voi strădui
să desenez posibilitatea acelei grădini.
După ce timpul și-a dat jos pălăria
și ne-a salutat,
Nu a terminat urarea iar pisicuța
și-a ascuțit ghearele.
I-am cerut să nu lase blana în ploaie
Pentru că dacă se udă va îngheța,
Apoi cristale de gheață
o să apară și pe retina mea,
Spărgând vase de sânge și văzând roșu.
Nu m-a ascultat și a ieșit în ploaie,
Ghearele s-au făcut mănuși de box,
Eu m-am făcut sac de rafie
Și a început să se depună tartru pe noi.
I-am cerut să înceteze
Dar ea a dansat în ploaie privind norii grei,
încărcați, întunecați,
Apoi a intrat pe hol
Iar frigiderul a luat foc
Iar eu am rămas mut
M-a furnicat pielea, am vrut s-o jupoi,
Am vrut să curăț jegul de sub unghii,
dar ea a pus lăbuța pe degetele mele
și a zis să-l las acolo.
Am vrut să cunosc felinarul stins
Am vrut să devin îngurășmânt,
Dar frica și rațiunea mi-au spus să nu o fac.
Cicatricile de la mâna stângă, de sub semnul
cancerului ștanțat pe mine când eram mic,
Sunt făcute de ea
De acea pisicuță mică, firavă, zgribulită
în zăpadă mov,
Care mi-a cerut să o ajut să sape în apă,
Să privească jarul suferinței
de pe un fotoliu comod.
Cicatricile astea o să treacă mâine
Dar o să curgă sânge de acolo

de fiecare dată în care îmi voi aminti de ea.
În continuare îmi spune
că instinctul de prădător m-a făcut vânat,
Nu dorința ei de a atinge
oase arse de timp și vopsea,
Efervescenta din ochii ei
încă îmi arde interiorul.
Mi-am recules ghiociei din pachetul de țigări
Mi-am ascuțit fiecare glonț în parte,
Iar acum tot urmăresc o vulpe
Poate n-am s-o prind, poate îmi va scăpa,
Poate vine ea la mine, poate nu o alerg
prin lanuri de grâu, înțepat de lăcuste,
Poate am să cânt operă dansând vals singur
iar ea se va alătura,
sau poate nu.
Oricum tremur îmbătat de erotismul
lumânărilor,
Cu orice dâră
ce se cere mirosită pe holul comun.
Pentru a potoli marea din mine
am să scuip cheagurile de sânge și puroi,
Fie ținând-o de lăbuță,
Fie de pe prag ros de patetic ca de rugină,
Dar știu sigur că am să încerc.
Timpul care tocmai își termina salutul,
punând înapoi pălăria pe cap,
Îmi spune că trebuie să rumeg
cimentul de sub tălpile ei.
Normal ca nu vreau
să crească haotic prunul pe care îl ud,
Dar dacă nu reușesc să-l transform
în podul de care am nevoie până în lumea ei,
Eu voi ști un lucru,
Mie îmi plac vulpile,
Chiar dacă nu am iubit niciodată una.

Venin cu ambrozie

Deși știi că eu pentru tine
Sunt ca fumul de țigară
Pentru anticameră,
Rău pentru cei ce urmează să vină,
M-ai cumpărat, un chilipir,
Vânat de vidul încropit cu hormoni.
Piele pe piele, glaspapir pe glaspapir,
Umezit de amintiri, lacrimi, sânge și sudoare,
Ne-am consumat ca o lumânare,
Încet, cu foc și pe întuneric.
Degetele din lutul lui Dumnezeu
Au lăsat valuri pe tine,
Urme râncede ce vor putrezi,
Dar nu te îngrijora,
Ești mai putredă decât ele.
Tocmai ce terminasem chimioterapia,

M-ai iradiat iarăși.
Nu aveam de unde să știu
Că am sărutat Cernobîlul,
E ușor să confunzi Zoloftul cu Viagra.
Iadul se află la 1cm sub pielea ta,
Ciudat cuptor huh?
L-am confundat cu un radiator,
Zăcând degerat în copilărie.
Măinile tale, pernuțe moi,
Mint ca un Martie geros.
Te-am sorbit ca pe o limonadă,
Incomod de acră dar plăcută că ai pulpa,
Și acreala mi s-a strecurat în suflet.
Conturul tău delicat,
Prăpastia în care mi-am fărâmat oasele,
Tremura a plăcere la priveliștea lupului
dezgolit de blană,
Și noaptea a fost eclipsată
Când a înflorit trandafirul grădinii tale,
Nu credeam că spinii tăi totuși
O să-mi păstreze oasele drept companie.
Mi-am rupt dinții în clavicula ta,
Parcă aș fi mușcat din inima ta stâncoasă.
Mi-am umplut golul dintre coaste
Când am vărsat peste noi mlaștina lipsurilor,
Si ne-am porcit ca o pereche de alcoolici,
Dar nu alcoolul a fost problema noastră.
Știai că nămolul ăsta uscat arde ca zmoala,
Dar mi-ai spus să nu-l spal de pe mine.

Panaceul experimental

Ochi bătrâni,
Cu aromă elină,
Pe chip tânăr, proaspăt plouat,
Sticlesc lumini negre,
Amenințător de ascuțite.
Inflamații aride acoperite de nisip,
Se scurg în uitarea metalică,
Lacomă și purpurie.
Chihlimbar topit curge pe răni uscate...
De unde vin șerpilor și pocalele?
De ce otrava asta ingerată nu ucide?
Acorduri de chitară acoperă
vâlvăta infernală a milioane de damnați.
Vișiniul strident, visceral, plin de cheaguri,
Se schimbă în nuanțe de albastru-verzui.
Cheia sol nu începe ci termină.
Pensulele tușesc culori și cer pânză,
Iar pantofii mei cer să fie călcați de tocuri,
Sub mese festive,
Pe care stau candelă,
Și tăvi pline cu pene,
Și pahare umplute cu sânge,
Și decorații artisanale, prost făcute de moire

nepăsătoare...
Cutia ta cu emoții ce ascunde?
Șinele tale unde duc?
Diavolii mei ascut creioane,
Șterg ochelari,
Citesc articole din Constituție,
Demonii tăi, în schimb, ce fac?

Cică maturizare

Primesc un salut,
Sunt întrebat ce fac.
Instinctiv răspund bine,
Apoi ecourile aceluși „bine!” mă scutură
elegant.
„Chiar fac bine?
Chiar sunt bine?”
Îmi transpiră palmele,
Mi se dilată pupilele,
„Sunt bine?”
O a doua pernă care zace rece în pat
Îmi recită acatiste...
„Sunt bine?”, mă întreb iarăși,
Și din coșul de gunoi
Ies două gheare sinistre
De pe care picură negru:
„Chiar ești bine?”,
urmat de un troznit de oase.
Simt cum tricoul se ridică
Sprijinindu-se pe firele de păr.
Camera se întunecă subit,
Florile din vază se ofilesc.
Agonia se încolățește în jurul meu
Ca o cămașă de forță.
Atunci când un sunet de mesaj
face geamurile să vibreze,
Aprind becul, arunc florile în coșul de gunoi,
Iau o cămașă peste tricou,
Pun a doua pernă în dulap,
Înod punga cu gunoi, o duc la ghenă,
Zâmbesc și tastez „Bine! Tu cum ești?”
Îți dai seama că ai crescut
Atunci când monștri din capul tău
Nu se mai află sub pat...

Constantin Gr. Goga
Fetești, jud. Ialomița

Vino

Vino,
Ca dintr-o pânză de Cezanne,
Sau, de ce nu, Henri Matisse,
Ori ca mireasa din Liban,

Întruchipată-n al meu vis;

Vino,
O clipă să sculptăm în dor,
Un avatar de androgin,
O paradigmă de amor,
Sau adevărul, dintr-un vin...

Floare de dor

Pe crengi sunt florile de-april,
Visând cireșele fecioare,
Se-înălță, către cer, un crin,
În puritate și splendoare...

Tu mă privești de la fereastră,
Eu te privesc de pe un grui
Și îți trimit, să pui în glastră,
Floarea de dor, dintr-un gutui...

Spin

Mă dantelează-un gând, ca spin,
Când stau pribeag, cu mine-n noapte,
Cât adevăr ar fi în vin,
Și câtă liniște, în șoapte,
De ce ne este dat cuvânt,
Ca să ascundă o gândire,
Și de ce semănăm... vânt,
Ca să culegem știm... În fine,

Glosari pe-aceste chestii cred,
Se pot clona la... infinit,
Când partea nu mai vrea întreg
Și nici călugărul... un schit...

Poveste albă

Am nins ai eu, ca stele căzătoare,
În cerul rotitor
sau în eres,
Iluzii, ce... în vrie sunt cabale,
Și se transformă-n mantie, pe șes;
Și sentimente, în flori de gheață-am nins,
Ca să zâmbească,-n geamuri, la copii;
Povestea albă continua-va-n vis,
Sau poate în alțițele pe ii...

Cristina Grigorov,
Pinneberg, Germania

A fi sau a nu fi

dacă nu te văd și nu te aud
nu înseamnă că nu ești în mine
în seara când ovaru-mi drept

este a doua mea inimă
și fiecare zvâcnet este o bătălie
pe viață și pe moarte
când simt până la lacrimi
loviturile de ping-pong
dintre a fi sau a nu fi
și te visez ghemuit într-un pui
de șoarece pe care-l strâng în pumn
uit că este doar un joc de creație
neîncrederea devine mai puternică
decât dorința chiar dacă
nu știu ce este mai deplorabilă
fericirea temporară a speranței
sau resemnarea necredinței
poate că nu există învinși și învingători
atunci când iubești viața la fel de mult
cum îți place ție să-l joci pe Hamlet
în pânțelele meu / nenăscut

Al cincilea anotimp

prea agitată să adorm
ascult Beatles și sunetul iritat
al caloriferului rămas fără apă caldă
o buburuză se agită pe piciorul lămpii
căutând sursa luminii hipnotizante
toamna a venit în anumite zile
în altele este soare și-un aer călduț
de primăvară întârziată
la colțul străzii pe care locuiesc
un poștaș în pantaloni albaștri
precum o mare poluată de solitudine
sorta la prânz un morman de plicuri
în bicicleta sa de culoarea șofranului
facturi / scrisori / toate oficiale
de la bănci / de la casele de sănătate
cine mai trimite astăzi scrisori personale
când am uitat emoția de conifer a hârtiei
și alintul creionului pe foaia subțire
vom salva pinii / ne vom spune zâmbind
amăgitor / suntem atât de caraghioși
când ne scuzăm greșelile
cu capul drept și inima îndoită
niciun sfârșit nu seamănă cu altul
clipa trăită și viitorul pe care
nu-l pot cuprinde cu mioapa-mi simțire
sunt fețe ale aceluiași gest de spaimă
față de străinul ce plânge pe furiș
în spatele pleoapelor închise
noaptea a invadat micul meu oraș
deposedându-l de mișcare
îndopându-i gura și ochii cu neliniști
aspirându-i viața în al cincilea anotimp
spectacol suprarealist al eternei suprapuneri
a unui străin peste mine

Foame

ca un măr roșu / strălucitor și gol
cu măruntaiele roase de viermi / pe ascuns
până când ar fi mușcat din mine cineva
ca tine / cu dinții dorințelor ascuțite
dar ai rămas flămând / mai înfometat decât
înainte de a săpa tranșee în pielea mea
ca un popândău culcușul pentru hibernare
neavând provizii decât pe mine / strălucitoare
și goală
în cavernele nudității mele ți-ai rotunjit iubirea
ca un prunc în pânțelele mamei și murim
unul de foamea celuilalt / încontinuu

Numai când scriu

numai când scriu ochii mei percep
resturile dintre două nuanțe de roșu
așa cum un bărbat separă iubirile
în pasagere și permanente când
eliberată din frumusețea concretă
femeia-i posedă imaginația și visele
deoarece numai coala nescrisă absoarbe
ca o sugativă surplusul de cerneală
acea parte a ființei mele pe care
nicio oglindă nu o expune
și redă mișcarea imponderabilă a buzelor
de la deznădejdea solitudinii la extazul
comuniunii cu altul / Dumnezeu / bărbat /
femeie
și cum niciodată nu semănă cu mine însămi
în placida realitate a trupului care alunecă
spre gura de vărsare în imaterialitate
scrisul este unica patrie în care mă recunosc
și-n care pot să râd
sau să plâng fără rușine

Ana Lică, Ploiești

Dorință

Toată iubirea
pe care doresc să o dau
se împiedică în liniile telefonice.
Nu există cuvinte,
nici fapte
care pot cuprinde acest
sentiment copleșitor din inima mea.
Vreau să îmi dau iubirea ție,
să te țin la pieptul meu.
Vreau să îți simt
inima izbindu-se de a mea.

Cuvinte

Cuvintele tale
au fost chibritul aruncat în nepăsare
care a stârnit o flăcăvă
în inima mea,
iar, în final,
te-ai uitat
la dansul flăcărilor
ce mă mistuiau.

Reflexii

Aș vrea să distrug
toate oglinzile din lume
și să sfărâm
falsele reflexii
create după chipul nostru.
Nu ne definește
pielea ce ne acoperă oasele și sufletele.
Suntem mai mult de atât...

Refugiu

Calmul tău
îmi aprinde ființa,
modul tău de a fi
și rece și cald...
Ești un foc ce nu se teme de ploaie,
o fereastră deschisă.
Ești ferm și neîncrezător în tine,
dar ești refugiul meu
în zilele negre,
căci la tine mi-e gândul mereu.

Robert Iordăchescu- Limanu, 2 Mai, Constanța

Expirat în societate

Tresar în pungi de plastic prăfuite,
În rafturi cu termen expirat,
Fără adaos și la un preț de nimic,
Înghesuit într-un colț,
Zac umilit de privirile perforante în treacăt,
Îmbulzeala și vacarmul de votcă
mă aruncă într-un colț,
Sunt scanat, iar codul de bare nu se potrivește,
Nu exist, sunt acel produs fără proveniență,
Fără certificat de autentificare,
Da! nu exist în baza de date,
Nu am gust, nu am miros,
Nu sunt solid și nici lichid,
Ce guri pot hrăni? mă poate alege cineva?
Pot folosi la ceva? iar răspunsul vine:

Nu corespund cu piața,
Cu cerințele oamenilor,
Mă vor retrage de pe piață,
Nu sunt căutat și încure distribuirea
Altor produse la mare căutare,
Au încercat să mă dea la schimb cu alte
produse,
Dar în zadar...
Așa că m-au aruncat într-un colț în magazie,
Abandonat printre pânzele de păianjen
și praful sufocant, iar găurile din pereții subțiri
găzduiau razele de soare,
În lăuntrul magaziei sumbre,
Doar doi pași mai am până la tomberon,
Să zac printre gunoaietele nefolositoare...

Morile de vânt

Ca niște pale ne onduim,
Du-se de vântul turbat,
Scos din pântecul naturii
Moșit de cerul mieriu.

Ursit de viețuitoarele pământului,
Alăptat la sânul timpului bătrân,
Apoi crescând spre crestele cerului
Mângâindu-ne frunțile curcubeul.

În ape ogindindu-ne fețele posomorâte
De chinul milenar urzit la trudă, la suferință,
Parcă putrezite de blestemele
Semenilor noștri arși pe rugul timpului.

Primim cu bucurie ofranda, chinul veșnic,
Palma robului încătușat în sclavie,
Pășesc pe trupurile îmbălsămate în lacrimi
Iar cenușa spulberată de cele patru vânturi

Ne împroașcă chipul schilodit de frică.
Parcă o dără de viață se naște din el.
Un zâmbet smuls din lașitatea ghiarelor morții,
Sugrumate de vântul turbat.

Teama strămoșilor

M-am dat jos din patul în care zăceam,
Fără vlagă, fără a ști încotro mă îndrept,
Ating cu tălpile murdare de frică
pământul sfânt
Pe care pășesc cu teama
de a nu-mi deranja strămoșii,
Pășind neghiob
distrugând urmele străbunilor mei,
Străbuni care au luptat cu veacul,

Care au înrădăcinat în sufletul nostru
demnitate,

Mă tem de vântul furios
să nu îmi fure mirosul pământului,
Apa să nu-mi spele urmele,
Iar focul să nu-mi mistuie gândurile.
Trăsnit de fulgerul vremii întunecate
Apun cu ochii în sânul pământului,
căutând răspuns

Răspuns pe care eu și semenii mei
îl așteptam demult
Mânjit de singurătate,
stropit de utopia cuvintelor,
Sugrumate în pereții clepsidrei de cristal

Mă preling atingând fericirea
în fiecare grăunte
Măsurându-mă în secunde, în milenii...

George Militaru,
sat Tăriceni, comuna Șirna, Prahova

**În ebraica numele Mihai înseamnă
„Cine este ca Dumnezeu”**

Cine este, oameni, ca Dumnezeu?
Nimeni, e lucru simplu, firescul.
Superb, sublime va rămâne mereu
Unul singur: Mihai Eminescu.

El este iubirea, este natura,
Este sufletul acestui popor.
Este căldura și e măsura,
Sacra lumină arzând de dor.
El este iarba, este și luna,
Este pământul cel sfânt, românescul.
El va rămâne întotdeauna
Pururea tânăr: Mihai Eminescu.

Cine este, oameni, ca Dumnezeu
Pe acest al nostru dacicul plai?
Unul a fost, va rămâne mereu
Să ne lumineze: Eminescu Mihai.

Ajută-mă
Celor arși în tragedia de la „Colectiv”

Ajută-mă acum, cât mai sunt viu!
De voi pieri, zadarnic mă vei plange.
Sub zări senine, în apus de sânge,
Cu voi prieteni, eu n-am să mai fiu.

Ajută-mă, candva mă vei urma
În cimitirul trist, atât de aproape

Și luna, lunecând de peste ape,
Te va jeli mereu în urma mea.

Ajută-mă! De ce nu vrei? Nu poți,
Sau tu nu vrei o mână a-mi întinde?
Din universal ce nu ne cuprinde
Noi vom pleca în altă lume toți.

Ajută-mă! Nu vreau acum să mor!
Mi-e teamă rău de noaptea cea adâncă.
Trec apele, vuind, pe lângă stâncă
Și-un soare crud mă arde-ngrozitor.

Pe drumul alb

O, tinerețe, prieten și tovarăș,
Un cal frumos zburând spre depărtări,
Spre lumi necunoscute, iar și iarăși,
Ademenit de cele patru zări.
Aud și-acum galop pierdut în urma,
Lumina frământată de tumult.
Zăresc păduri de vis păscând o turmă,
Poieni cu clopoței de dor ascult.

Și mă trezesc în tine, senectute,
Înfiorat de glasul de demult,
Pe drumul alb văd pasărea ce nu te

Așteaptă-n pragul timpului ocult...
Lumina vieții, alba ei virtute
Și-acum, prieteni, lacrima-i ascult.

Vasile Marchiș,
Asuaju de Sus, Maramureș

Încercarea cea mai grea

Arde în mine arhiva de rugăciuni nerostite
Scriu parcă mă debarasez
de materiale inflamabile

Scriu parcă mă dezbrac de haine
cuprinse de foc.

Prin cuvintele de foc sau prin focul de cuvinte,
inima este mai mult decât un pompier.

N-au stins nici nu sting pompierii cu apă
câte cuvinte a stins și stinge inima cu sânge...

Toate cuvintele ard!

Cum să mai scriu astfel?

Văd gramatica destinului

ca pe un foc cu ardere completă

Prin arderea completă a cuvintelor

nu mi-a rămas cenușă, nu mi-a rămas fum.

Cum să mai scriu la modul elementar.

Arde în mine arhiva de rugăciuni nerostite.

Sunt ca un preot lipsit de cuvinte

care săvârșește slujba prin semne

Situație

Azi m-am simțit sărac și sărman și prin aspectul că persoana mea este doar una. Și dacă sărăcia este constituită cum că Am o mână de boabe de grâu câte a avut Robinson Crusoe, naufragiatul, cu care a avut tăria să facă agricultură, eu nu mă supun la acest risc, ci fac din ele cea mai mică pâine posibilă, deoarece prin orice poți deveni suspect, mai puțin prin sărăcie.

Dăruire extremă

Nu te crede superior nevăzătorului dacă nu ți-a fost atribuită ca recompensă lumina. Cum că ai doi ochi și poți da unul celui ce nu vede, doar ochiul acela odată dăruit te va cuprinde cu adevărat în lumina iubirii..

Meditație extremă

Într-o vreme pe când îmi controlam cu pixul poziția și fizionomia,adică scriam, convins că doar scrierea mea continuă este virgula credibilă între mine și lucrurile neînsuflețite, credeam că muza mea îmi face feste, auzindu-l prin ea chiar pe Dumnezeu spunându-mi:
„ Stai o clipă în locul meu ! ”
-Eu ? am răspuns uluit în surdina Domnului.
Nu sunt vrednic de așa ceva Doamne! ”
Ba da ,a spus Tatăl Ceresc, Eu am multe locuri:
La munte, la mare, în câmpie, la hotare, locuri în care trebuie să fac ceva..
În locul pe care te-am pus, îmi găsesc arareori clipele de răgaz ,
Deci,oricine ba chiar și tu
Poți sta sta în locul meu atâta timp cât nu ți se cere să faci nimic...”

Elena Olariu, Răducăneni, Iași

Colectiv

Să invităm Toamna în hora
Crizantemelor; zbuțuită ca toate
Fecioarele, te-nvârte, te-mbie, te-ndeamnă,
Toamna – copilă, toamna, Doamnă târzie,
Frunza – gaj și-o lasă, Legământ cu pământul,
Iarna să cearnă, unduindu-și pletele ramurilor;

Somnoros, vântul n-apucă
să măture plapuma verde;
sub așternutul negru, bobul de grâu
Moare și încolțește...

xxx

În beciul vechi de ani
prin ușa larg deschisă pătrunde
Lumina anemic; osândiți la odihna de veci,
pe pătura groasă de oameni,
roiesc viermii ieșiți din pământ;
caută hrana afară și setea de apă
ucide ultimile săruri din vene;
sub pătura veche, morții de ieri,
de astăzi și mâine, abia de mai pridisesc
să-și ascundă durerea din oase;
sufletul, putred,
pământul îngrașă și din pământul
putred, sângele, încet se usucă...

xxx

cărarea – îngustă, desparte viața de moarte;
cale deschisă spre dincolo,
Moartea în beci se retrage: e umbra mai deasă,
pământul mai reavăn și viermii,
o, Doamne, viermii găsesc nou sălaș
printre trupuri; cunosc pe femeia,
cunosc pe bărbatul cu trupurile sângerânde:
cu grijă îi învelesc...

Trupurile umflate și negre
nu duhnesc încă:
dar viața dispăre încet, încet...

xxx

ușa, larg deschisă
ori din belciuge scoasă,
lasă moartea să intre, să iasă...
cu sine, duce în beciul lipsit de
lumină, încă o viață...
trupul, anemic, cu apă curgându-i
în loc de globule albe și roșii,
luptă; mai luptă;
inegală, lupta, neputință devine
și ochiul plânge și lacrima
usucă febra din trup...

xxx

Haideți să scoatem trupul
din beciul fără lumină!
-Supurează! Supurează,
îmi spune lăuntrica voce;
destinul ni-l facem singuri
sau așa credem; într-o zi,
totul decurge la voința Celui Mare...
... spinii, înțeapă lăuntrica voce, viața se
scurge prin vene și voma, tot mai deasă,
dă semne: sfârșitul i-aproape...

Aprindeți candele-n Biserici

Aprindeți candele-n Biserici!
Hienele culcuș de noapte-și fac prin colțuri;
E întuneric, picturile murale plâng
Scrâșnind și înghițind tăcutele dureri
Și, Doamne, omul astăzi, uită să se-nchine...

Voci sumbre și sudalme acoperă pământul:
Să ne-nchinăm de multă vreme am uitat,
În veșnice reproșuri ne ducem traiul, fața-ne
Doar banul ne-o mai spală...
Fraților, aprindeți candele-n biserici!...

Ieri, o mamă-și plângea prunca: ni-i îngropăm
înainte de vreme; Cartea Sfântă spunea:
Copiii vor învăța părinții ce-i Credința!
Prea multa libertate i-a îngropat de vii în
Flacăra albastră-a morții...

Aprindeți candele-n Biserici!
Sufletul și mintea – hăbăucă, nu vrea să
Îngenuncheze: nu mai vrea să guste
Apa vie și înțelepciunea le este răvășită:
Nu cred în Calea Sfântă...

Ieri, vântul, prin ploaia de săgeți a sălciilor
A plâns; lacrimi divine au trezit la
Toleranță și iubire: creștini, aprindeți
Candele-n Biserici, uleiul ars Lumina
Sfântă iar s-aducă-ntre semeni...

Spleen (Măcar de-ar zări pământul...)

Măcar de-ar zări pământul prin pletele-i
curgând
Filonul căutat de hetairele-nsetate de apa
vieții;
Măcar de-ar răsări prin venele deschise, nu
lacrimi,
Nici ploi acide; mai degrabă rădăcini de viață
sfântă
Dintr-o veche sămânță-ngropată de vremuri...
Măcar, din iureșul amnezic al celor îngropați
de vii
Ar lumina pământul – a câta oară, Doamne?!
Noi, cei rămași la coarnele plugului ruginit,
Iarși să-ntoarcem brazda, metalul să
lucească,
Poamele să crească și-n băătăură să chicotescă
Zbenguitul pruncilor născuți cu dragoste și-n
Truda zilei de mâine alăptați...

Măcar, la strălucirea razelor de soare,
să mai visăm

Că mâine este-o altă zi;
cometele, născute peste
Noapte să nu ne strepezească mintea -
Și-așa puțină; credința ne-o furară
cei fără de credință!...
Icoanele ne plâng pereții și lacrimile
Spală obrazul ostenit de vreme al bunicii...

Măcar, în ceasul din urmă,
trezi-ne-vom cu toții!
Să nu mai lunece lumina minții pe coclauri,
Părinții să ni-i căutăm prin țintirime –
Din prispa casei de mult s-au călătorit...
Măcar, de ne-am întoarce iarși
la Credință...

Mai aproape de cer...

Ieri, stând de vorbă su sufletu-mi
Să nu mă-ntorc în trecut mi-a spus...
Amintirile, ca orice sămânță, mai coaptă,
Mai crudă, trebuie-ngropată – prin moarte
Să renască – palidă la-nceput, cu
Frigul în oase și plină de tină...

Murmurând la plânsul vântului un vers
Dintr-o simfonie vetustă, suflete, sunt gamele
Reaprinse pe care înțeleaptă, iubirea
Le-așterne în calea-lî, covor roșu spre cer să
Înalțe... Ca tine, în versuri, mai triste, mai
vesele,
Cântă dorul liliacului în mai înflorit...
Mai aproape de cer, mai aproape de cer
Este refrenul; cine înțelege urcușul acesta
Și greul ce-l duce în piept biet suflet –
Să scurmi universul, copile, să dai de izvoare,
Desculț să rămii pe vecie, să zbori peste lume
Și lumea să strige din urmă: goniți-!l!

Corina Popovici, Arad

Clona pustie

Jefuitori de umbre, prin belul în crepuscul
au deshumat frenetic eminescul,
zdrobind pustiul geniu,
în receptacul superb,
de floare-albastră
Un gând nevrotic,
stupid și experimental
luci vederii noastre.
Și cenzurat de anatema, prelevă cu ardoare
Nuclee stinghere, prin codri de aramă,
Clonând definitivul genial.
Dar...eroare de clonare:
În stâlp catastrofal absent, de lupanare.

FATA

Tornada de gânduri meschine
îmi smulge-un facies anost,
de mascaron luat în leasing,
cu girul parohiei,
pe două luni de post
teatral.

De dulce e vinul isteriei,
se-mbată-n el aspide.
Efectul e letal. Victorie!
și comitetul eteric și celest
î inundă show-ul ipostazelor de naos,
în amendă diluvială.
Dizarmonii de osanale
și mime triviale
de incantații fortissimo,
cu impregnații de etică pianissimo,
excită în crescendo,
timpâne străvezii de *star-uri* infernale,
hipoacuzice la ritm de canon,
figurații paradisiace în seriale hispano.
DIOS MIO!

Egoism

E noaptea ta și
ziua mea.
În dar bizar de ziua mea,
din bezna ta,
luceferii să smulg aș vrea,
să-mi fac un dar perfect
și să atârni în ziua mea,
cercei luminii,
din lumina ta.

Resentiment

Mă dor vorbele-mi grele,
nimic e gura cu litere știrbe,
ce-nghite zgomotos o inimă călcată.
Așa, cu capu-n jos,
stai atârnat de crengi,
cu degete prea lungi,
în stadiul de primată tristă,
pe ruta strămbă, darwinistă.
Și...muza are clenci din ăla,
strâns, de agățat.
Similitudini, ce să zic...
Patetic jubilează amorezii,
ca huhurezii prin ruine
de iubire crasă.
Grimasă!
Grijă, ioc!, avuși de mine,
ioc! la etici masculine.

Eu îmi apăr strălucirea,
și-n demență de absență,
mă doare rătăcirea
din fapte.
În șoapte, iubescu-ți tragic jocul,
iubesc definitivu-ți totul.
Iar doru` trădătoru,
la cina cea de taină,
își strigă amăgirea:
Mai vii, iubire?

Lia Cilniceanu Târgu- Jiu, Gorj

Ars poetica

Se coc ideile
în mintea mea
ca și fructele toamna
și sucul lor
îmbată de fericire
copacii,
sărăciți de rod
ca și cum
poezia mea
astâmpără setea
și
ține loc de merinde
pământului arid
din sufletul
omului.

Poezia
e un sediment.
Vopsește-l frumos pe dinafară
și mulți oameni
îl vor ciopli
și își vor face case
crezând că sunt ale lor.

Oamenii de rând dețin
arta rostirii
atunci când numesc piatra
și ea se naște
rănindu-le genunchii,
atunci când ochesc pasărea
și ea cântă
rănită prin ierburi
și-și face cuib
din lacrimile lucrurilor
care tac.

Poetul
e cocostârcul beteag
ce compătimizește

zburătoarele sănătoase
orbite încă din leagăn
de lumina soarelui ecuatorial,
condamnate să cadă
rând pe rând
în apele mării
cu nostalgia uscatului
și a toamnelor netrăite
ținându-le loc
de aripă.

A fi poet
înseamnă
a te împerechea
rând pe rând
cu toate lucrurile
făcându-le să simtă
starea de bine
a coincidențelor fericite.

Fără nervuri

Mă condiționează privirea
și limitatele simțuri
să nu văd
dincolo de verde
punând laolaltă
coroana și cântecul păsărilor
și să trec cu vederea
întregul
mai presus
de fiecare frunză
și de fiecare copac
orbecăind
pe poteca șerpuitoare
din umbra pădurii
legat la ochi
și fără nervuri.

Voi călători
până la lizieră
purtată pe ramuri
de copacul dansator
și
miezul pământului
căzut din sufletul meu
greu de frunze
fi-va
oală de lut
bună de replantat
rădăcinile aeriene
ce-mi vor încolăci
trunchiul nesimțitor
și-l vor face să cânte
frunzărindu-l

în toate limbile cunoscute
ale pământului.

Trezește-te, inimă
făcută căuș
și în diastolă,
jumătățile de trăiri
și palmele necunoscuților
vor să te mângâie
otrăvind
arterele goale
doar
cu nefericirea
de a trăi
deloc singur!

Înecul lui Platon sau Cum lucrurile pot fi cunoscute doar în nemișcare

Am cunoscut
undele râului
înainte de a țâșni
de sub piatra de munte.

Câtă durere
la nașterea trupului meu
și câtă uitare
a sufletului.

Neadevăruri am spus
mai apoi,
purtată fiind de torent
când algele mi-au colorat albul ochilor
și undițele pescarilor
m-au prins în cârlig
drept nadă
pentru ademenit peștii.

Mă voi atribui
la prima strigare
iazului înghețat,
fără pești,
fără alge,
fără pietre alunecoase
pentru a avea parte
de liniștea premergătoare
dezțelenirii
frunzei de nufăr,
devenită,
fără de voie,
popasul mișcător
al broaștei râioase
sărind din îngheț
direct în primăvara
plină de flori

ce mă va atribui
și la a doua strigare
tot iazului înghețat,
fără pești,
fără alge,
fără pietre alunecoase,
prielnic sufletului meu
obosit
de multele anotimpuri
ce cad peste noi
îndepărtându-ne
ireversibil
de veșnicul static.

Hierofanie

Cuvântul,
stare incidentă a întâlnirii cu tine
și a sentimentelor nenăscute.

Cum să aleg
grâul de neghină,
cuvintele potrivite
auzului tău
de masa vocabularului
și
emoția de nonsensul
afirmațiilor declarative,
fără a văduvi
poezia de dragoste
de
preapuținul preamultului.

Ia-mi cuvintele
prea uzate
de emoția
primei întâlniri
și
indignarea
bunului rămas
dându-mi puțința
de a tăcea
dragostea noastră
până la capăt.

Numai noi doi
de la începuturi
traversând
erele geologice
pe umeri
de dinozauri uriași,
îmbrățișând canioanele
de la o margine la alta
a pământului
care suntem

și
în care
din prea multă dragoste
ne vom întoarce.

**Cornel Cubleşan,
Breaza, jud Prahova**

Mai respirăm

Când respirăm cu putere,
iconițele de hârtie
cu Maica Domnului și Iisus
cădeau ca secerate.
Le așezăm la loc,
Acestea cădeau din nou cu spatele spre cer.
Pesemne, Domnul își întorsese fața dinspre
mine, și respirația
devenea din ce în ce mai grea.

Liberi

Eram atât de liberi, încât păream vii,
întinși la soare,
cu nuferii,
asurzii de concertul pescărușilor
ce luminau aerul ,
ca niște fulgere albe,
mângâiați de valurile excitate de trupurile
noastre,
părea că Dumnezeu ne mutase în veșnicie,
nici nu observasem ca pielea începuse
să se învinețească
odată cu marginea fotografiei.

Cântecul mâinilor lungi

Mâinile tale lăsau portative de cântec pe trup,
apoi deveneau mai lungi,
îmi căutau visele.
Erau ca două păsări lacome.
Erai o poartă cerească,
intram
și deveneam înger,
simțeam mirosul nemărginirii,
al nemorții,
mă inițiam în legile absolutului,
să nu mă pierd.
Parcă nu-mi mai ajungea spațiu- timpul
să respir.
Apoi plecai.
Soarele se dizolva
ca o pastilă în paharul cu votcă.
Se făcea noapte,

mâinile tale deveneau lungi,
nu mă uitau,
mă căutau în vis.

Umbra ta era un cântec verde

Cât șoapta unui mesteacăn
să mă alinți cu un cuvânt,
cât mireasma unei petale înflorite,
cât aripa tremurândă a unei libelule,
să-mi mai aprinzi o dată viața în odaie.
Pe marginea cupei
s-a uscat timpul,
și apă dulce s-a scurs,
și-atingerea buzelor s-a stins și ea,
în cristalul viu se înmulțește tăcerea
și soarele are umbra ta,
și lumina ochilor mei triști,
umbra ta era un cântec verde
când mă legănai ,
avea miros de pâine coaptă
când mă atingea,
cât șoapta unui mesteacăn,
să mă mai alinți cu un cuvânt,
ca o țigară-mi arde viața,
în mâna ta noapte.
Umbra ta era un cântec verde când mă legăna,
ca o țigară ce arde până la capăt,
noapte,
să mă stingi pe mine-n umbra ta.

Ioana Diaconescu Moroeni, Dâmbovița

intimitate

am turnat peste suflet piele
din găleata cu toate cele șase simțuri –
e scrum în toate cotloanele lui
fulmicoton în fiecare rădăcină a dinților
& fiecare cuvânt stors din viscere are
componenta chimică a păcatului

(mi-e teamă de începuturi mai mult decât orice
fiindcă)
atunci mă apropii cel mai mult de Dumnezeu
implorând ca
mângaiatul pe spate sticla de acetonă
sau momentele în care îmi storci coșurile
cu atâta precizie de parc-ai fi tata
să nu se termine
îmi aud sufletul gemând cu muște în păr
visul de a fi nefericit printre cearșafuri
la câțiva metri în sus de podea

*poemul tău are anumite particularități
anatomice
spuneai tu virgulă cu virgulă conform
analizelor //*

încă din prima săptămână a vieții embrionare
mi-am prins palmele în ușa de termopan
a balconului
din mine însumi

ei credeau că blagocestia mea este sinceră

până când au aflat că
profanez stâlpi de telegraf de fiecare dată
când plouă
fiindcă de prea multe
ori au lăsat semnalele optice
să ruginească

e ca atunci când încerci
să descoși aripile unui avion
crezând că
la first class pasagerii beneficiază
de catapultări într-un spațiu secant
unde aerul le poate înghiți personalitatea
.....
tu plânge-mi visul și crește-l
câtă vreme omul se simte vinovat e încă om,
nu-i așa?

despre genunchiul tău de pasăre albă

care se zbătea constant lângă schimbătorul
de viteze
mângâindu-mi golul
cu o transpirație roșcată
când trupurile noastre și-au arcuit corăbiile
clavicula ta mi s-a părut
a fi o aripă cioplită sub piele
....., ai dărmătat lampa
cu parafină
ca să nu te mai caut
în mișcarea browniană a unor
gânduri ieftine
despre iubirea Sylviei Plath
pentru *daddy*
eu știu că nu-mi trebuie viză de
flotant să întorc pasări pe dos & apoi să
fug

frică. el crede că viețile oamenilor sunt prea lungi

*
sinucigașul pictează pe pereți bancomate
de statura celui mai mare frate gimmel

curățându-și pretențiile de pe
glezne copilul se joacă
de ceva timp cu întrerupătorul
și discurile cu led zepellin sunt ca un cub
rubik în mâinile lui
**

*bătrânul semafor are propriul câmp
gravitațional
e beznă în tuburile de oxigen
de când mileniul precedent oftează agresiv
prin sinusurile noastre doar
coatele mele mai vorbesc
despre nepuțința femeii din spatele vestei
portocalii
de a resuscita reclamele la pielea de găină toți
pietonii ăștia care au învățat să muște
electrozii căzuți dintr-un corp transpirând
sub pleoapele noastre
& îndrăzneala de a desublima un vers
dintr-un segment nefardat
a vieții pe care am așezat-o pe rafturi--
ignorați indicațiile scenice
cum se numește tehnica aia
când bați cu pensula îmbibată în aqua
rele pe deget?*

Elena Mihalachi, Chișinău

Nu i-am rugat

Le-am permis tuturor să îmi îmbălsămeze
sufletul, oarecum încă viu
Mulți dintre ei mi-au pus crini
ca să-l păstreze mai rece,
Nu m-am rugat demult pentru el,
Căci pentru el se roagă degetele mele,
care sunt proaste
Și vinovate de tot ce ating,
ce există și ce nu există.
Se roagă părul meu,
care îmi sugrumă creierul
și îmi îngrelează gâtul
Când cade pe umeri.
Se roagă genunchii mei,
care scârțâie pe podeaua
Ce a strâns atâtea minciuni și praf
De pe pielea ta moartă.

Sufletul meu carnal, oarecum viu,
nu mai ascultă nici o rugăciune,
Dar eu continuu să cred că ele se vor împlini.

Am început să mă mișc

Nisipul e la fel ca un Diplodocus:
Cu nările din alge moarte,
Îmi cercetează picioarele și mie,
Cu cât se urcă mai sus,
Mi se subțiază carnea,
Iar gândurilor mele,
Li se rup vertebrele.
Lingușitor, mă îndeamnă
să mă las dominată de el,
iar arterele să pască lumina
de pe dorințele mele îndreptate,
fără nicio vină
către dor.
Mușcă din mărul așezat pe pieptul meu
Candid de atingeri,
Fără să lase urme...
mi-a ajuns la gât
și mi-a așezat meduze pe buze.
Cineva mi-a mușcat din dureri.
Nu poți cădea în păcat
Cât mai ai un vis...

Am început să mă mișc ca nisipul...

Dezbrăcată de verbe

Aseară m-am culcat cu mine,
m-am îmbrățișat
și m-am sărutat înainte de somn.
Pe la miezul nopții mă împingeam
cu picioarele de pe pat,
Nu aveam loc și am vrut să mă dau la o parte.
De pe trupul meu, curgeau litere,
Am încercat să îmi strâng săinii
ca să nu pierd cumva,
Cuvintele ce avea
să mi le șoptesc înainte să adorm,
Dar sfârcurile mele erau incapabile
să păstreze urmele
Dinților rupte în grabă.

Între mine și mine am pus verbul : „Trage!”
Și am tras fesele mele mai aproape
Ca să pot simți sângele ce aleargă rebel
Spre coloana de pulsații ce îmi stăpâneau
corpul.

M-am așezat lângă Mine
Și îmi sărutam părul:
Știi, ar trebui să ne aflăm mai des între haine!

Sete

Îți era prea sete...

La un moment dat, stăteam inertă
sub boabele de rouă,
Iar sânii mei mici
au devenit două escorte ale tăcerii,
Ți-ai pus mâinile de jăratec pe coapsele mele
Și ele cumiți, s-au depărtat în fața ta,
ca unui Zeu.
Între ele s-a deschis o nouă lume,
Unde pietonalele se frământă agitat
Și fiecare casă din ea,
așteaptă să fie plină de copii.

Mi-ai verificat timpul dinăuntru cu degetul
Și când ai simțit că e vreme de ploaie,
Ai intrat nervos
Între buzele fremătătoare, ce te chemau,
aproape rugător
Ai simțit cum se crispează
fiecare stradă din mine,
Ai înviat natura virgină,
Iar memoria mea copia
fiecare tresalt al cărnii și
Ale oaselor mele,
ce îmi făceau pleoapele să doară plăcut.

Azi te voi cuprinde fastuos în mine.

Ana Maria Muscalu Cornu, jud. Prahova

V
i
n
o

Vino și mângâie-mi corpul plăpând,
buzele-mi sângere pe mătasea florală.
Când te sărutam în serile ploioase
îmi explodau vinișoare pe corne și-n oase.
Lasă-mă să te cuprind cu sufletul
din irisul zbuciumat.
Desfrâdatele mâini
îți tot pipăie claviculele sacrosancte.
O arsură în coșul pieptului ne umple de pelin.
Arid călcăm pe oase
și zdruncinam capete și coapse.
Poate că nervii mei tranșanți te-au domesticit,
dar aveai tu o calitate teatrală
monstruos de șarmantă.
Pe tonul tău suprarealist mă aruncai
cu tot cu suflet în panta abruptă.

În paragină sfârșește zborul, neomul.
Gândul tău se năpustește sălbatic
iarăși asupra corpului meu.
Eu pariasem pe pleoapa ta,
dar într-o sală de teatru,
într-un burg de minciuni,
mă reclădeai pe mine din fraged pământ.
În deșertul palmelor tale,
se înfiripă un mugur de ardoare
și o notă muzicală dătătoare de viață.
Mă simțeam perfect omogenică
și plină de stabilitate.
Prosopagnozia e tare amară,
dar eu te cunosc din creștet până-n picioare.

C

a
l
i
g
r
a
f
i
e

u
m
a
n
ă

Caligrafia umbrelor tale
mă transformă
într-o bezmetică de dor.
Te redau lumii ca să-ți crească
copaci în timpane.
Distanța ce s-a instalat comodă
îți scutură scoarța.
Te cresc pe aripi
sau pe-un simplu nerv,
te scald în vulcanii mei tămâioși
iar apoi
te scriu nebună din amintiri.
Frazele îngânate
de buzele mele crăpate
încep să îmbătrânească,
dar sper să lase-n urmă
câte un manuscris de carte.
Imaginează-ți: artă, mister,
credință
intuiție
ființă
Și eu, care te iubesc dincolo de univers...

Sentiment

Pe măsură ce îmbătrânesc,
devin tot mai bun
la arta asta,
de a-ți mărturisi
nenumăratele sentimente.
Totul e întunecat.
O pustietate fioroasă
îmi străbate tot corpul,
iar
sufletul meu nu știe
daca-i vânătorul sau prada .
Secunda, minutul, ora
sunt chiar scurte
pentru
a ne putea transmite
tot ceea ce ne frământă.
Timpul se măsoară
în bătaii de inimi.
Buzele mele lipite de buzele tale
îți șoptesc înăuntru
psalmii lui Solomon.
Suntem doi îndrăgostiți,
obligați la zborul
spre
singurul drum drept
către Paradisul din cer.

Tăceri

În epoca războaielor psihotronice,
noi
macerăm în absolută tăcere,
propriile gânduri efemere.
Ne cățărăm pe muntele nostru
de tăceri
și căutăm oameni de o altă factură.
Perfide priviri ne săgetează din mulțimi,
iar noi
locuim bălți și zdruncinăm
roci calcaroase .
Ne-am săturat de segregarea socială,
dar
construim cele mai înalte ziduri,
care
să ne potolească
foamea colosală de răfuială .
În miezul haosului nefiresc
încă mai avem speranța
de a vădi un strop
de omenie .

Alexandru Oltean, Bistrița

Noiembrie

Noiembrie... Ninge cu cer plumburiu,
Amestec de ploaie și fulgi de zăpadă,
Noroii își cere tributul în stradă,
Pe vârfuri de case covor argintiu...

Privind spre înalturi cad visului pradă-
Surâsul zăpezii aduce-a pustiu;
Pe geamul de-afară văd fulgi care scriu
Cuvinte-nșirate ce gata-s să cadă.

Ninsoare, dar parcă, prea mult e noroi
Și totuși e iarnă și vine spre noi.
Dar nu e ninsoarea din visele mele...

Atunci când copil, eu pe câmp alergam,
Cu fulgii cei albi bucurosi mă jucam-
O lume ferice... Puzderii de stele! ...

Primăvară

Doar petice de alb peste câmpii
Și izvoarașe șopotind ușor;
Un soare cald adesea intră-n nor,
Pe uliță iar chiot de copii...

Destul am stat lipiți lângă cuptor,
Cu gândul la zăpezile-argintii;
În locul iernii duse pe pustii,
Azi primăvara a venit cu dor.

Ies în pădure primii ghiocci,
Se zbenguie-n pășune albi miei,
Din somnul iernii, găze se ivesc;
În jurul meu e totul înverzit
Natura la viață sa trezit,
Mărite Doamne, cum să-ți mulțumesc?

Timpul

O stâncă albă, parcă rezemată
De azuriul cerului senin-
Deasupra, vulturi zboară-n cercuri lin
Si cad apoi spre apa-nvolburată.

Lângă cascada, răsturnat un pin
Croieste-o punte, parcă desenată,
Spre-o lume poate și mai minunată
Să treci dincolo... Oare ce destin,

De malul cu verdeață mă desparte ;

Cum pot pleca o clipă mai departe,
Când râul, stânca, toate mi-s în cale?

Si stânca albă, ca si apa rece
Pe toate timpul veșnic le petrece..
Noi cu-ale noastre, timpul cu-ale sale...

Atunci...

Te caut azi și mâine, negreșit-
Și-am să te caut, nu știu câtă vreme;
Cât inima la ea o să mă cheme,
Va fi o zi, anume, de sfârșit?

Uitate-atunci, modestele poeme
Din carnețelul, poate prăfuit,
Ți-or spune, oare, cât te-am prețuit,
Cum n-am cerut iubirii diademe ?
Și dac-ar fi să căutăm vreodată,
Dacă sunt eu, sau tu ești vinovată,
Vom răscoli, desigur, începutul...

Și-atunci vom face pe pământ dreptate,
Și-om condamna, fără recurs, la moarte
Acel, întâiul vinovat:... sărutul !

Matei Popa, Bacău

Călătorie

Stai înfipt
Cu picioarele în întuneric
Suspendat în spațiu
Cu privirea ațintită spre un punct
Ce a reușit să sară peste umbra sa.
Și-o rază de lumină intră
Printr-o crăpătură în întuneric
Și sare atentă
Pe fire subțiri de nimic
Și îți străbate pieptul, inima și gândul
Și te îndeamnă : „Vino!”.
O urmezi tăcut
Printr-un coridor lung și scund
Și ești adus într-o curte
Unde un șir lung de
Oameni
Cu armele pe umăr
Așteaptă războiul.
O ușă mare se deschide
Toți pătrundeți înăuntru
Într-un spațiu luminos
Iar din fiecare direcție se-aud
Sunete stranii.
Mergeți în coloană până la un zid

Și te abați de la drum
Și ajungi într-o lagună
Unde o limuzină ruginită așteaptă.
Te urci în ea și te
Trezești în întuneric,
Așteptând chemarea
Spre interior.

Pânza neagră

Stau într-un
Galben pal
Și mă uit drept în față
La ceva negru
Ce răsare din toate direcțiile
Ca o pânză de subțire
Și inima mea simte negrul
Îl vede cu proprii ei ochi
Și-și îndreaptă suflarea-i toxică
Spre creierul meu
Și negrul, întunericul mă contemplă
Pe mine, privindu-mă pe interior
Anticipează ce va fi
Și mă înțelege pe exteriorul plat și
Fără relief.
Și eu mă uit în mine
Și văd întunericul
Doar o parte din el
Ca un disc
Văd doar atât și îmi imaginez restul.
Și el chiar există
E acolo. L-aș putea atinge
Dar m-a învățat sunetul
Ploii mărunte
Că de-l ating, trec dincolo
Și am văzut chiar eu,
Și era și inima-mi de față
Și ea poate confirma fără
Defensivă și patetică ezitare
Că cine atinge întunericul
Trece dincolo, și nu știu
Ce e dincolo, și niciun basm nu-mi spune.
Și stau și privesc pânza de
Întuneric, țesută foarte bine
Prin care nici punctul nu
Poate trece neatins.
Și ridic privirea spre infinit
Și negrul acesta nu piere în depărtare
Ca orice lucru, ci se vede
Până unde ajunge lumina
Ce tot din el izvorăște.
Și mă gândesc la partea de
Dincolo
Și curiozitatea mă îndeamnă
Să pășesc fără vreun motiv anume

Prin pânză. Și cad
Spre ceva nou și nu
Ajung nicăieri, dar peste
Tot văd ceva nou
Întuneric de altă nuanță
Ce anunță finalul
Inevitabil
Al inexistenței afazice.

Vorbirea

Sar din cuvânt în cuvânt
Pe fiecare literă
Ca să nu cad
În negrul de dedesubt.
Totul e cuprins într-o
Sferă. Albastră și rece.
Ca noaptea de dinainte de război.
Ajung pe punct, în final
Și un zid înalt de piatră
Răsare în spatele meu
Și generalul iese din el
Și îmi spune : „E timpul să plec”.
Mă lovește și cad
Dezechilibrat, fără aripi,
Pe interiorul sferei ce
Înconjoară totul.
Și vreau să ies
Simt că nu mai exist
În sferă
O lovesc
Și ies prin crăpătură
În exterior. Generalul strigă: „Adio”.
Și nu mai sunt.

Inexistența

În deșertul palid, fără relief
Se afla în centru

Ca o statuie
„A fi”.
La dreapta lui, „sunt”
Adică S și U și N și T,
Fiecare mai veche decât succesoarea
Iar în stânga, "nu sunt"
Oglindirea asimetrică a lui
S și U și N și T.
M-am apropiat încet
În liniștea statică
Și am strigat : "A"
Și cuvintele s-au prefăcut în râuri fără izvor.
„A fi” curgea din depărtare
Și se bifurca în centrul deșertului în
„Sunt” și "nu sunt".

Și le-am urmat, mergând cu propriile
Mele picioare, până la mare.
Și am început să înot în mare
Și fiecare particulă din corpul meu
S-a transformat în strop de apă
Și m-am amestecat cu marea.
Și „a fi” a prins viață și
A strigat : „<<A nu fi>> să dispară!”
Și marea a secăt, și eu o dată cu ea
Am mușcat din absolut
Cu dinți de umbră, "A NU FI".

Carla Schoppel, Brașov

Prefacere

Pe axul arborelui morții
trupu-mi se pierde în sine însuși.
În pieptul ca groapa
timpul sapă spre mine uitarea,
lărgindu-mă ca apa în ochiuri,
subțiată ca ceața.
Lumea lucrurilor
mă leagă prin obișnuință de viață
dizolvând de acum întâlnirile
din trecutul complice.
Ochiul extinde spațiul
se dezleagă amintirea de pleoapă.
Tu te prefaci apă albastră,
eu mă curbez ca o frunte senină de înțelept
între lumi de neon.

Sfinxul

Cu toții lovesc secundaru-napoi
spre pajiștile Arcadiei infante.
Reclamă timpuri de aur ce par netrăite
dar rămășițe de întrebări încă-i sugrumă.
Iată-i desfigurați,
toți monștri ai debaralei lăuntrice
orbecăind prin viață
în costume de carne și praf.
Pentru ei sfinxul nu are ghicitori
căci îi vede încă pe patru picioare
incapabili să facă autopsia vârstei,
să-l cunoască pe cel ce-i privește din apa
oglinzii.
În splina timpului
leagănul vieții e și cel al morții;
dar ei se sfărâmă țărână
într-o viață care n-a fost vreodată a lor.
Ei sunt închiși în cadranul copilăriei,
când era mai bine să ai pentru viață
doar întrebări.

Magul și Vrăjitoarea

De umerii lumii atârnă trecutul
-rană osificată în orizontul crepuscular-
Între pereții de carne ai tâmplei
încolțește iluzia absenței,
iar întâlnirea se cerne din ce în ce mai rar.
El smulgea darurile luminii de sub un val,
ea se-ntindea pulbere pe un mal.
Ca o gură a văzduhului surâdea Marea,
sufând unul spre altul Magul și Vrăjitoarea.
Pentru că se-ntâlnesc,
arterele lor bat deja un timp mort.
Apă! mormânt neîncăpător al iubirii,
cadavru al amintirilor netrăite...

Depărtare

Sunt acrobatul ce sapă cărările apropierii
în nisipul mișcător al îndrăgostirii.
De-acum mioza strânge sânge,
pupila mă izolează de lume
iar eu rămân un biet număr impar.
Zei mă-mping
să mă uit în ape ca Narcis;
unde doar piei încâlcite mai locuiesc.
Mă contract ca pulsul în așteptări dizolvate
și rostesc necuvântul,
dar trupul nostru comun - seducător bestiar-
se-nchide ca o rană a vrăjilor întâmplare.
Rechem vacanța noastră
spre Nicăieriul vieții și-al morții;
dezlegând viitorul promis de iubirea fatală.
mă destram ca să te umpli de mine,
tu mă legi ca să nu mă mai caut
și învățăm depărtarea.

Stoica Gâpeanu, Brăila

Cornul resemnat

Nicio icoană-n valea amânării
doar urme de-oseminte seculare
când cornul resemnat al soarelui
a venit până-n datini să ne are.

Zimbrii au năvălit din uitare
și pe prundișul de temeri se-ntorc.
Ei zac în ani ca-n orizontul mare
și-n sângele din ierburi cerul mai invoc.

Tot astfel, zăpezile de brazi,
s-au tolănit pe-o coastă barbară
și absorb zilele-ntre vulturi și cerbi
pe fruntea-nsuflețită a drumului de vară

Câmpul

Renaște câmpul în arbori și grădini
E taurul ce-a prin în cornu-i tot pământul.
Luceferi vin să-mi mai suradă și prelung
Pe-o coastă de deal se răsuțește și vântul.

El simte un chiot de valuri în bălți,
O toropeală caldă dintr-o simfonie,
s-aprinde-mprejur, străbate-n adânc,
și râde-n lumină mai greua tipsie.

Un tril de lânci mocnesc înfipte
În năvălirea ierbii ce vedeam.
Mai ard pe soclu umbrele-argintate
Când aș fi vrut și eu să fiu și încă mai eram.

Izvor

Ninge peste colții de întrupare
Ce-au ieșit destul din arătură,
El însuși izvorul tihnit
s-a oprit într-o coapsă de țărână.

Îl cheam-o geană de ape de ieri-
Dar și o ascuțită teamă de ani.
Prin păduri căpriorii hoinari
Un clopot sunt la gât de primăveri

Ce mai știi de zile și nopți?
Erau pe poteca stingheră, barbară
Cuțit de ierburi ele-ntorc demult
Și pe răsărit cu seninătate ară.

Certitudini

O stea vestește dimineața-n alergare
O fugă-n speranțe au rămas mamele și copiii
Asudă cămașa pe șold când o zi e o
Temere de ani și este urmată de o zi
Mai luminoasă
Un strigăt inelul de logodnă așezat
La degetul unei veșnicii
Și femeile au drumul lor neîntrerupt
În glia asta cu țepi de străduință
Îmbrăcat în urzeală de veghe
Timpul uită să mai facă popas
Bărbații văd doar culori aprinse
Hoinărind îndelung mai departe
Și devin până la primul pas al
Zorilor
Certitudini în care crezusem.

Sorin Vânătoru, Ploiești

Acum e momentul !

Nu, Doamne, n-am să înlocuiesc
nicio literă din Cuvîntul Tău nemaipomenit,
ba am să înlocuiesc!

Mereu între Rai și Iad la masa de scris,
mereu în pariu cu Tine pe muchie de cuțit,

între mine și Tine mereu am strigat
„Acum e momentul ! ”,
„Acum e momentul ! “
și mă prăbușesc în oligofrenie,
ca într-o supremă rugăciune!

Va veni
Cineva, cândva, îmi va suna la ușă.
Peste un an, un ceas, o vreme,
se vor retrage dorurile-n gânduri.

O vreme am sperat
un an am amânat
un ceas am alungat
o vreme am iubit,
doar tu mai vii,
tu m-ai iubit cu-adevărat.

Vei veni noaptea, în somn,
cândva,
peste un an,
un ceas
și-o vreme.

Retras inert,
cu dorul în pământuri.

Rugăciune pe patul de moarte

Pe zi ce trece mă sfirșesc în Tine,
n-a mai rămas din mine decît o muțenie ce-mi
ține loc de lumină,
mor surpîndu-mă în Învierea Ta,
odată cu respirația ce mi-a mai rămas în
această halucinație dintre mine și Tine,

Atotputernicia Ta a prins viteze supraluminice,
să mă prindă din urmă,cînd întind mîna spre
medicamente !

Culmea prezenței Tale este absența mea,

strig acestui Dumnezeu confuzo-oniric:

nu există decît această soră care vine să-mi
facă injecția,

și rugăciunea mi se scurge pe pernă!

Ieșirea din lume

Mă voi cufunda în cea mai incultă dumnezeire,
plecat din mine însumi mă voi găsi în mine,
mă voi descompune în veșnica derivă
unde adevărul e ispită sieși-
Arunc scara. Nu mai vreau sensul.
Vreau eliberarea.

Ce mai putem fi, cînd totul prea este ?
Și zilele noastre se scurg spre centurile
Van Allen.

Omule, nu mai putem vorbi.
Se răscolesc în mine meniri de-altundeva,
porni-voi călător printre călătorii străine,
mort și analfabet voi fi în viața fără fire.
Pe mine nu mă aminti.
Totul și Nimicul nu mai au ce-și spune.
Egal cu mine și cu vegetația neantului,
sînt numai o Veghere.
î închid ochii,
deschid brațele în chip de cruce,

la revedere.

Vladimir Dumitru -Măcin, Tulcea

Bolnav de... Verde

Atât de bolnav sunt de Verde
C-aș vrea să mănânc toată
Frunza și Iarba
Veșminte de Frunză și Iarbă să am
Să fiu ...
Frunză și Iarbă...
Voi fi!

Cer sentința capitală, Iubirea!

Cer condamnarea!
pe viață,
la iubire !
Nu fac recurs...
Nu cer clemență, instanței lui Eros !
Nu vreau eliberare
Din „colții” săi ,
Înfipți prea bine-n mine,
Ce-mi strâng destinul împlinirii
Din ce în ce mai tare !

Ajung-atâta așteptare-mi surdă
Atinerei leoaice” care poate...
stă la pândă...
Sari !

Vuiet supreme

Pescărușul...
cu țipătul său...
în inimă-mi s-a-nfipt...
și m-a orbit...
cu aripile sale !
Secundele-acestea repezite,
tot mai năvalnice
și mai demente
rănesc de moarte...
o tihnă milenară
și urlă-n viața noastră
ca o fiară !

Apel către d-l Eminovici

Te-am văzut aseară, Poete!
Erai pe țărmul mării noastre
Priveai în depărtări
Zărilor în flăcări
Cu fruntea-ți gânditoare
Și ochii ți-erai duși la

Steaua singurății

Lăcrimai, suspinai
plângeai și-apoi zâmbeai cu-amar
gândindu-te la oameni
văzându-i tot nebuni
la fel ca la- nceput
de când... oameni s-au crezut !

Vezi?

Deșartă-ți fu speranța
la fel ca viața lor
nimic nu i-a schimbat
ba chiar, sunt mai nebuni
mai ucigași, mai răi
mult mai avari și lacomi

Te văd mahnit
că n-au vrut să te lase
așa cum le-ai cerut
ca ultimă dorință
ca-n liniștea serii, la marginea mării
să mori ușor, visând
cu fața la luceferi

Îți pare rău! Te cred !

de ce n-or fi ca tine
să creadă-n frumuseți
să spere-n adevăr
să vrea dreptatea sfântă
spre nobil ideal
s-alerge să-l atingă
căci nu-este-o himeră
așa cum ei tot cred
ci e un gând frumos
și demn, de neuitat
lăsat de cine-altcineva
decât de Dumnezeu ?!
Te-am văzut cum așteptai
iubita să-ți răsară
sperai că poate va veni
și veți petrece noaptea
sub teiul tău cel drag
te mei vedeam ades’
când toamna , tu treceai
pe lângă plopii fără soț
prin moină și prin frig
făr’ a primi răspuns
de la crăiasa ta
ce nu te-nțelegea
dar te-am văzut vorbind
cu codrii seculari
pe care-i îndrăgeai
și care, te iubeau
și, ca de-un vis tu ți-aminteai
când tu, fiind băiet,
păduri cutreierai!

Te-ai revoltat cum ai putut
când ai văzut că scumpa Țară
era furată de mișei
condusă de lichele
și l-ai chemat pe Țepeș
să facă rânduială
și pentru-această râvnă
Dușmanii te-au răpus!
Te-ai rupt prin pana ta măiastră
de tot ce-i rău și ce-i mizer
și, ca Luceafărul din noapte
călătorești acum , prin astre

Rămâi cum ești așa, POETE!
pe oameni nu-i mai plânge
că nici ei nu te plâng!
aproape te-au uitat
le ești ca o povară
ba chiar îi plictisești
când te citesc...siliți!

Mai suntem însă unii
Ce stăm încă de vorbă...

Anca Meiroșu-Băicoi, Prahova

Viață de copac

Se spală pădurea în picuri de rouă
Și-și scutură trup de cadână pribeagă,
Ea frunza-și aruncă în vântul albastru,
Cu-a lui vârtoare amară.
Ferăstraiele mușcă din lemnul de cupru
Retezând ai timpului muguri,
Cu vuiet se tânguie hăul pietros
Amorțit în amurguri.
Aburul nopții peste pomi doborâți
Se zvântă-n armuri de sudoare
Plânsul lor vânăt, de soldați suferinzi
Mă obsedează, mă doare.

Minunatei mele F.

În taină mi te-au luat
Fără suflare
Și te-au ascuns în țarina lor rece,
Eu, printre lacrimi, te-am cerut 'napoi
Fără ca ei să se înduplece.

Am căutat printre răspunsuri
Cuvinte mari, să pot ierta.
Dar ca să smulg din mine chinul
Ce neîncetat mă sfredelea,
Nevoie eu aveam de tine
De ochii și privirea ta.
Pe scara ștearsă de mozaic,
Pe iarba galbenă, cosită,
O voce mi-a șoptit aieva
Câteva vorbe de ispită:
Revolta mea să o preschimb în floare
În rândunică jalea mea spinoasă
Și am să văd din nou în zare
Rotunzii ochi ai tăi, încununați de raze.
Eu, floarea, am plantat-o în grădină
O rândunică-n cuib eu am hrănit
Doar ca să-ți văd încă o dată ochii
Și-n inimă adânc să îi cuprind.
Abia atunci am început să cuget,
Abia atunci am început să înțeleg
Că rostul tău în lumea noastră mică
A fost să îmi arăți că e nedrept
Să îi iubim doar pe aceia
Ce se comportă drept cu noi.
Că-i loc în rugăciunea noastră
Și pentru oameni cruzi și răi.
Din corul serilor de dor trudite
Și miaul tău și mersul se desprind
Ecol lor cernut în aripi sfinte
S-a transformat. În jurul lor pământ.

Tu veselă prietenă de joacă,
Tu gri luceafăr la zenit,
Cu ochi de mărgea verde și lucioasă,
Unde-ai plecat? De ce m-ai părăsit?
Nu știu nimic din toate astea,
Vreau doar să pot să-ți mulțumesc
M-ai învățat cum să primesc iubire,
Dar și mai important, cum s-o zidesc.

Aș vrea să fiu
Cafeaua dimineții tale
Cu gust dulceag și abur blând,
Aș vrea să fiu,
Să mă cobor în rotogoale
Pe gâtul tău alunecând.
Dejunul dimineții tale,
Mireasmă proaspătă de brad
În toiul iernii-apăsătoare
Să-ți cresc în prag.

Cu faldurile rochiei groase
Pe mâini să-ți desenez aș vrea
Ghirlande roșii, verzi și albe
Și-n vârful o stea.

Chipul tău alb

Chipul tău alb, însingurat
A răsărit ca o uimire.
S-a tot sfiit, m-a căutat
Zidul înalt și ferecat
L-a dărâmat cu o privire.

Neputincioasă am simțit
Cum zidul 'nalt și dur se sfarmă
Cum străveziile bucăți
Îmbrățișate se răstoarnă.

Rămas-am goală înlăuntru
Cu sufletul mă-nfășuram
Când zidul prăvălit în pulberi
Cu a ta geană-l măturam...

PARTICIPANȚII LA SECȚIUNEA POEZIE

ORDONAȚI ALFABETIC

1. Adam Armina, Nazna, Mureș
2. Aga Lucia Selenity, Brașov
3. Agiu Neacșu, Râmnicu Vâlcea
4. Aionesei Mihaela, Târgu Secuiesc, Covasna
5. Aldea Mihaela, Buhuși, Bacău
6. Alecu Elena, Ploiești
7. Alexa Petronela, Iași
8. Anastasiu Denisa, București
9. Anton Doina, Stăncești, Buzău
10. Apetrei Paula, Foșani, Vrancea
11. Apostol Felicia, Ploiești, Prahova
12. Ardelean Camelia, Deva, Hunedoara
13. Ardeleanu Ottilia, Năvodari, Constanța
14. Assad-Magherescu Daniel, Tîrgu Jiu, Gorj
15. Atanase Ion, București
16. Avramescu Costel, Drobeta Turnu Severin
17. Băbălau Ion, Chișinău
18. Baciul Iulia, Alba Iulia, Alba
19. Băducu Gabriel, Ploiești
20. Bălan Gabriela, Al. Vlahuță, Vaslui
21. Bălășoiu Cristina, Craiova, Dolj
22. Băleanu Iulia, Crihana Veche, raionul Cahul
23. Bănățan Andreea, Felnac, Arad
24. Bancu Alice, București
25. Barbu Diana, Călărași
26. Bărbulescu Mădălina, Cârstănești, Vâlcea
27. Barcan Ioana, Avenida Primero de Mayo, Spania
28. Basică Teodor, București
29. Baz Raul, Câmpina, Prahova
30. Bică Diana, Craiova, Dolj
31. Bicu Oana, Deva, Hunedoara
32. Bîlea Diana, Constanța
33. Biscoș Ciprian, Târgu Mureș, Mureș
34. Bitcă Daniela, Puhoi, raionul Ialoveni
35. Bitere Silvia, Constanța
36. Bivoleanu Ramona, Brăila
37. Boboc Roxana, Buzău
38. Bodlev Cristina, Cahul
39. Borundel Maria, Gherla
40. Bostan Mădălina, Colibași, Cahul
41. Brădiceni Popescu Ion, Târgu-Jiu, Gorj
42. Braniște Mihaela, Holda, Broșteni, Suceava
43. Brașoavă Dana, Tg-Jiu, Gorj
44. Bratu Nicolae, Râmnicu Sărat, Buzău
45. Brumă Ramona, Bârlad, Vaslui
46. Bucoiu Ruben, Hunedoara
47. Buldum Elena, Girona, Spania
48. Bulgaru Costel, București
49. Bulz Adriana, București
50. Bunea Teodora, Breaza, Prahova
51. Buraga Ramona, Urecheni, Neamț
52. Burcă Alexandru, București
53. Calotă Rodica, Tg.Jiu, Gorj
54. Cantor Cristina, Cluj-Napoca
55. Carp Daniela, Suceava
56. Cernegură Maria, București
57. Charangonis Alexandru, Anthias, Grecia
58. Chindea Maria, București
59. Chiorean Aurel, Turda
60. Chiorescu Valeria, Chișinău
61. Chiș Anda, Alba-Iulia, Alba
62. Cilniceanu Lia, Tg Jiu, Gorj
63. Ciorbă Cătălin, București
64. Ciotu Ionuț, București
65. Cipolla Luca, Cesano Boscone, Milano, Italia
67. Cîrtoaje Cristian, Ploiești
68. Ciurariu Daniela, Hereford, Marea Britanie
69. Clifos Petru, Chișinău
70. Cnab Tiberiu, București
71. Cojocaru Alexandra, București
72. Colcer Constanța, Măneciu-Ungureni, Prahova
73. Colțea Adina, Cluj-Napoca
74. Corneanu Mihai, SUA
75. Cosmin Ionuț, București
76. Costov Cristina, Chișinău
77. Cotfaș Doina, Toplița
78. Cotlarciuc Sorin, Iași
79. Crăciun Vera, Galați
80. Crețu Alexandru, Turcești, Argeș
81. Crețu Ioan Petre, Ciulnița, Ialomița
82. Cristache Silviu, Oltenița, Călărași
83. Cristea Melania, Craiova, Dolj
84. Cristu Georgi, Galați
85. Croitoru Violeta, Florența, Italia
86. Cubleşan Cornel, Sântioana, Cluj
87. Curelciuc Bombonica, Suceava
88. Cuzuioc Ion, Chișinău
89. Dănoiu Nicoleta, Buzău
90. Dascălu Loredana, București
91. Diaconescu Ioana, Moroeni, Dâmbovița
92. Dobre Liviu, Șoldanu, Călărași
93. Dobreanu Grigore Marian, Târgu Jiu, Gorj
94. Dodan Viorel, Râmnicu-Sărat, Buzău
95. Doloton Mihai, Călărași, R.Moldova
96. Don Dacian, Arad
97. Drăgan Nicoleta, Brașov
98. Drăgănoaia Alexandru, Stolnici, Argeș
99. Dragomir Cecilia, Ploiești
100. Dragomir Iulia, Țințăreni, Prahova
101. Drăgușin Lusiana, Slatina, Olt
102. Dumbravă Diana, Orșova, Mureș
103. Dumitrescu Constantina, București
104. Dumitru Vladimir, Măcin, Tulcea
105. Enea Gela, Craiova, Dolj
106. Epure Simona, București
107. Filimon Adi, Roșu, Ilfov
108. Firoiu Cristina, București
109. Flămânzeanu Maria, București
110. Florin C. Florian, Botoșani
111. Gabor Andra, Târgu-Mureș, Mureș
112. Gaftoneanu Mihai, Botoșani
113. Gaghii Ion, Vlad Țepeș, Giurgiu
114. Galbăn Gabriela, Piatra Neamț
115. Gârlea Gabriela, Constanța
116. Gârlovan Aura, București
117. Geambașu Valentina, Mioveni, Argeș

118. Gelețu Monica, Aix en Provence, Franța
119. Geneș Floriana, București
120. Georgescu Marilena, Arad
121. Gheorghe Maxian, Strășeni
122. Gheorghe Teodora, București
123. Ghimpu Gabriel, Galați
124. Ghiță Georgian, Ploiești
125. Ghiță Vlad, București
126. Ghizdeanu Bianca, Buzău
127. Giurgiu Maria, Pordenone, Italia
128. Gluck Diana, Giera, Timiș
129. Goga Constantin, Fetești, Ialomița
130. Gomboș Floare, Marghita, Bihor
131. Goreanu Nadejda, Chișinău
132. Goreanu Olesea, Puhoi, raionul Ialoveni
133. Grecu Ana, București
134. Grigoraș Ioan, Baia Mare, Maramureș
135. Grigore Mirela, Rm. Sărat, Buzău
136. Grigorov Cristina, Pinneberg, Germania
137. Gurău Gheorghe, Galați
138. Gurdiș Felicia, Zirnești, raionul Cahul
139. Hadâr Angela, Sibiu
140. Herghelegiu Corina, București
141. Hodoiu Loredana, Telega, Prahova
142. Horga Mihai, Roman, Neamț
143. Hrițuleac Iasmina, Broscăuți, Botoșani
144. Hulubei Alina, Iași
145. Huza Vasile, Drobeta Tr. Severin
146. Iacob Andra, Sibiu
147. Iacob Iulia, Cluj-Napoca
148. Iacobescu Victor, Slatina
149. Ilie Oana, Craiova, Dolj
150. Indoitu Dorin, Puhoi, raionul Ialoveni
151. Ionașcu Alex, Buzău
152. Ionescu Ioana, București
153. Ionescu Ștefania, Ploiești
154. Ionescu Victor, București
155. Ioniță Lucian, Adâncata, Suceava
156. Iordăchescu Robert, 2 Mai, Constanța
157. Iordan Marina, Ialoveni, raionul Ialoveni
158. Iosăgeanu Andreea, București
159. Irimia Valentin, Ploiești
160. Isache Florina, Roșiori, Teleorman
161. Jerlăianu Manuela, București
162. Lăcătuș Daniel, Călan, Hunedoara
163. Lăcătușu Alexandru, Drăgășani, Vâlcea
164. Lavric Paula, Londra, Marea Britanie
165. Lecu Ștefan, București
166. Lică Ana, Ploiești, Prahova
167. Litvin Mihaela, București
168. Liuba Procopii, Chișinău
169. Luca C. Carmen, Bacău
170. Lucaci Sorin, București
171. Lungu Emilian, Piatra Neamț
172. Macovei Iulia, Buzău
173. Maftei Laurențiu, Botoșani
174. Manea Ciprian, Ineu, Arad
175. Manole Lilia, Bălți, raionul Bălți
176. Marchiș Vasile, Asuaju de Sus, Maramureș
177. Mărgăritescu Bianca, Scorțeni, Prahova
178. Marin Ursaru Manuela, Roman, Neamț
179. Mateuț Denisa, Nădab, Arad
180. Meiroșu Anca, Băicoi, Prahova
181. Michici Ioana, Bacău
182. Mihai Larisa, Râmnicu Vâlcea
183. Mihai Roxana, Brăila
184. Mihăilă Andreea, Ploiești
185. Mihăila Simona, Greaca, Giurgiu
186. Mihăilescu Irina, Plăieșu, Timișești, Neamț
187. Mihalachi Elena, Răzeni, raionul Ialoveni
188. Mihuț Ioana, Bistrița-Năsăud, Bistrița
189. Militaru George, Tăricești, Șirna, Prahova
190. Milivoievici Viviana, Timișoara, Timiș
191. Milu Adriana, Pucioasa, Dâmbovița
192. Mira Gheorghe, Costești, Argeș
193. Mîrza Andra, Florești, Prahova
194. Moisei Elena, Sibiu
195. Moldovan Ilinca, Bistrița
196. Monacu Dumitru, Botoșani
197. Moroianu Mircea, București
198. Moroșan Valeria, Vatra Dornei
199. Muller Ramona, Buzău
200. Muntean Teodora, Hunedoara
201. Murariu Dan, Popești Leordeni, Ilfov
202. Murășan Ligia, Almașu, Sălaj
203. Mușat Paulina, Piatra-Olt, Olt
204. Muscalu Ana Maria, Cornu, Prahova
205. Nădejde Angelina, Iași
206. Nanu Carmen, Brăila
207. Neacșu Alexandra, Popești-Leordeni, Ilfov
208. Neagoe Alina, Drăgășani, Vâlcea
209. Neagu Isabela, Ploiești
210. Neagu Nicoleta, Medgidia, Constanța
211. Neagu Raluca, Ciocănești, Călărași
212. Nechifor Georgian, Botoșani
213. Nechita Costică, Tg. Frumos, Iași
214. Nedeia Marioara, Giurgiu
215. Negru Alexandra, Suceava
216. Negruș Costin, Pașcani, Iași
217. Nistor Nicolae, Râmnicu Vâlcea
218. Niță Petruța, Brăila
219. Oancea Mihaela, București
220. Obreja Alexandra, Bârlad, Vaslui
221. Olariu Elena, Răducăneni, Iași
222. Oltean Alexandru, Bistrița
223. Onică Ana, Chișinău
224. Oprea Cristina, Iași
225. Orban Mirela, Bistrița, Bistrița-Năsăud
226. Orțan Vali, București
227. Ostașuc Monica, Dărmănești, Suceava
228. Pădure Ion Popa, Strășeni, raionul Strășeni
229. Pană Dimitrie-Sorin, Titu, Dâmbovița
230. Paparuz Adrian, Zărnești, Brașov
231. Papuc Adriana, Mioveni, Argeș
232. Păsărica Eva, Câmpina, Prahova
233. Pătrașcu Daniela, București
234. Păunescu Loredana, Londra
235. Păunoiu Ilorian, Meieni, Popești, Vâlcea
236. Petre Violetta, Constanța
237. Pfeiffer Emilia Ajule, Postfach, Germania

280. **Pinoșanu Cătălina**, Motru, Gorj
 281. **Pirnevan Casandra**, Sâmbăteni, Arad
 282. **Pleșca Florensia**, Chișinău
 283. **Pleșea Mihaela**, București
 284. **Podea Silviu**, Popești Leordeni, Ilfov
 285. **Poenaru Dorina**, Tecuci
 286. **Pop Dorina**, Timișoara
 287. **Pop Oana**, Cluj
 288. **Popa Andrada**, București
 289. **Popa Daniel**, Târgu-Jiu, Gorj
 290. **Popa Liliana Viorica**, București
 291. **Popa Mara**, Huedin, Cluj
 292. **Popa Matei**, Bacău
 293. **Popescu Nicolae Adrian**, Suceava
 294. **Popescu Carmen**, Pitești, Argeș
 295. **Popescu Marusia**, Iași
 296. **Popovici Corina**, Arad
 297. **Popovici Vasile**, Corni, Botoșani
 298. **Postelnicu Gheorghe**, Dridu, Ialomița
 299. **Povarnă Alexandru**, București
 300. **Price Cosmina**, Miheșu de Câmpie, Mureș
 301. **Proorocu Angel**, București
 302. **Rădășanu Georgiana**, Corocăiești, Verești, Suceava
 303. **Rădăvoi Petronela**, Osebiți, Lui-Călugăra, Bacău
 304. **Rădoi Eliza**, Slatina, Olt
 305. **Rădoi Raisa**, Craiova, Dolj
 306. **Radovici Mihai Christ**, Craiova, Dolj
 307. **Radu Dorina**, Călinești, Botoșani
 308. **Radu Georgiana**, București
 309. **Rădulescu Leliana**, Craiova, Dolj
 310. **Rădulescu Maria**, Călugăreni, Dâmbovița
 311. **Raduta Marius**, Cioranii de Sus, Prahova
 312. **Răileanu Cristina**, Chișinău
 313. **Ralia Julia**, Iași
 314. **Rașcanu Vasilica**, Cuca, Galați
 315. **Rașcu Mihaela**, Tg.Mureș, Mureș
 316. **Repciuc Claudiu**, Botoșani, Botoșani
 317. **Rîmbu Raluca**, Suceava
 318. **Rodeanu Corneliu**, București
 319. **Rodrig Andrișan**, București
 321. **Roman Corina**, București
 322. **Roman Florin**, Sebiș, Arad
 323. **Sabajuc Vlad**, Cahul
 324. **Sachir Urfet**, Mangalia, Constanța
 325. **Samoilă Alexandra**, Greci, Tulcea
 326. **Sava Lucica**, București
 327. **Schoppel Carla**, Brașov
 328. **Scripa Tatiana**, Cernăuți
 329. **Shivani Murgulet Soni**, București
 330. **Sima Simina**, Buzău
 331. **Sîrghie Dumitru**, Slatina, Olt
 332. **Slămnoiu Ioana**, Ploiești, Prahova
 333. **Soltan Felicia**, Puhoi, raionul Ialoveni
 334. **Stan Elena**, Drajna de Sus, Prahova
 335. **Stan Geta**, Piatra Neamț
 336. **Stan Raluca**, Slobozia, Ialomița
 337. **Stan Roxana**, Pietroșița, Dâmbovița
 338. **Stana Diana**, Ploiești, Prahova
 339. **Stancu Mirela**, București
 340. **Stancu Nicolae**, Iași
 341. **Stănilă Emilia**, București
 342. **Stavarache Nicoleta**, București
 343. **Ștefan Dumitru Vlad**, Ploiești, Prahova
 344. **Stelczner Britta**, Hunedoara
 345. **Stoica Gâpeanu**, Brăila
 346. **Strulea Doina**, Milano, Italia
 347. **Suciu Nicolae**, Agnita
 348. **Sude Emil Iulian**, Poiana Cămpina, Prahova
 349. **Țâru Laura**, Brașov
 350. **Țătaru Ana**, Chișinău
 351. **Teodorescu Dan**, Iași
 352. **Teșileanu Marian**, Slobozia, Ialomița
 353. **Țoanță Ion**, Mihăești, Vâlcea
 354. **Todică Gabriel**, Fălticeni, Suceava
 355. **Tofoleanu Ionela**, Galați
 356. **Tonu Alla**, Parma, Italia
 357. **Trandafir Simona**, Quedlinburg, Germania
 358. **Trif Liliana**, Sibiu
 359. **Trușcă Daniela**, Orlești, Vâlcea
 360. **Țucă Ionuț**, Medgidia, Constanța
 361. **Tudor Victorița**, București
 362. **Tudoriu Codruța**, Galați
 363. **Tufan Valentin**, Sheffield, Marea Britanie
 364. **Urmă Ana**, Vaslui
 365. **Ursente Tudor**, Oradea, Bihor
 366. **Vădeanu Georgeta**,
 367. **Vânătoru Sorin**, Ploiești, Prahova
 368. **Vașcan Ion**, Cioburciu, raionul Ștefan-Vodă
 369. **Velcea Constanța**, Giurgiu
 370. **Velicu Marilena**, Tulcea
 371. **Vestemean Ciprian**, Blaj, Alba
 372. **Vîju Cornelia**, Movila Miresii, Brăila
 373. **Vlăescu Dan**, Roșiori de Vede, Teleorman
 374. **Vlas Alexandrina**, Dumbrăvița raionul Sângerei
 375. **Vleju Anisoara**, Chiril, Crucea, Suceava
 376. **Zaharia Aida**, Tecuci
 377. **Zaharia Gina**, Buzău
 378. **Zamirca Madalina**, Chilia Veche, Tulcea
 379. **Zaza Zaza/Elena Livădaru**, Pașcani, Iași
 380. **Zegreanu Iustinian**, Cluj-Napoca
 381. **Zincă Marius**, Pitești, Argeș
 382. **Zingan Mihaela**, Grigoriopol, raionul Grigoriopol

Îi felicităm pe toți cei care au participat și-i invităm să se înscrie și la ediția a X-a, jubiliară!

Înscrierea se face pe www.romeojulietalamizil.ro

sau prin poștă: prof. Laurențiu Bădicioiu,
Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”,
str. N. Bălcescu, nr.131, Mizil, Prahova,
cod 105800, cu mențiunea:

pentru „Romeo și Julieta la Mizil”, ed. a X-a

Perioada de înscriere:

10.10.2016 – 20.12.2016

Detalii găsiți pe

www.romeojulietalamizil.ro

Concurenții selectați la secțiunea Epigramă

Marele premiu „George Ranetti” ION DIVIZA – Chișinău

Romeo și Julieta la Mizil

Certat de ea o viață-ntreagă,
Îi strigă-n culmea disperării
Că nu s-a priceput s-aleagă
Măcar otrava acătării.

Cunoștința

Am iubit la ceas de taină
O necunoscută faină,
Tare mândră și plăcută...
Cât a fost necunoscută!

Unui chirurg

Pacientul, cum îl vezi,
Este gata să plătească;
Doctore, îl operezi
Sau îl lași să mai trăiască?

Dăinuire

Avem un neam deștept și sfânt,
Cucernici sărutăm țărâna
Acestui glorios pământ...
Ce-nghite proști de toată mâna!

Premiul „Grigore Tocilescu” IONUȚ DANIEL ȚUCĂ- Medgidia, jud. Constanța

Spre festivalul „Romeo și Julieta”

Săgeți, în vărfuri cu trotil,
Nervos țâșnesc, urmându-și țelu',
Din toată țara spre Mizil,
Doar nu vroiați spre Deveselu.

De ziua limbii române

Sărmană limbă, plângi în van
Când vezi la noi ce bine știm

Să te serbăm o zi pe an
Și-n restul să te schinguiim.

Întoarcerea la obârșii

Mă-ntorc în sat, când cheamă glia
Și văd că-n sânu'-i tinerel
La fel sunt oamenii... și via...
Și sărăcia e la fel...

Românul în dialog cu toamna (după masivele defrișări)

— Dacă ții să-mi mai dezmierzi
Triștii inimii atomi,
„Lasă-mi, toamnă, pomii verzi !”
— De acord, dar care pomi?

Premiul „Agatha Bacovia” FLORIN ROTARU - Buzău

Mai bine mai târziu...

Un vis de-al meu, de când eram copil,
Îmi face, iată, ziua mai senină:
Expresul azi oprește în Mizil
...C-au dispărut vreo trei bucăți de șină.

Din presă

Au dat la știri, au scris și la ziare,
Că la Mizil, în centru, bat-o vina,
Căzu o farfurie zburătoare,
Când la Uzină-a explodat cantina.

Soartă

A fost blagoslovit cu-o soață
Exact după al său profil:
O egalează în dulceață,
Cu greu... oțetul de Mizil.

Tratament profilactic eşuat

Calciu i-au tot dat părinții,
Însă nu a ajutat,
C-a-nceput să-și piardă dinții
...După ce s-a măritat.

Ica Ungureanu – Buzău Mențiune

Ave –prof. Bădicioiu & Compania!

Mizilul și-a aflat norocul
Căci, după cum îl promovează,
Profesorul sfințește locul
Et Compania-l onorează.

Procurorilor D.N.A

Pe hoții -tineri sau cărunți-
(Și cu statut de demnitari)
Voi i-ați luat la bani mărunți,
Ei au luat doar sume mari.

În postul Crăciunului

Fățele-au primit, firește,
Dezlegare (de) la pește;
Dar, cum foame-aveau de bani,
Se legară de... fazani.

Podoaba mamei!

Înaltă, sexy, delicată,
Având și-o brumă de cultură,
Vă spun, e- un giuvaier de fată...
La câte perle-i ies din gură.

Valentin Ursu – Ploiești, Prahova Mențiune

Romeo de Fefelei

La Mizil am fost aseară
Să o văd pe Julieta,
Când să plec, vreo doi pe-afară
Îmi săltară bicicleta!

Politicianul și Piața Universității

A trecut frumos prin piață
Să îl vadă toți zeleşii
Și-a scăpat făr' de verdeață,
Fără ouă, fără roșii ...

Postul Mare

Postul bine vreau să-l țin -
Știți beleaua cu Infernul -
De la toate mă abțin;
Dar ... să nu înjur Guvernul?!

Vis de decembrie

Mi-aș dori, de Anul Nou,
Socrul meu ce bea cât zece
Să nu-mi dea nici un cadou:
Să-și ia capra și să plece.

Ion Moraru – Independența, Galați Mențiune

Romeo și Julieta din Mizil

Ca să-atragă,-n mod abil,
Pe-un Romeo sub „balcoane”,
Juliete din Mizil
Fac implant de...silicoane!

Viitorul românului

Viitorul, pân' la urmă,
Îl exprim, în sinea mea,
Astăzi în limbaj de turmă:
Oi trăi și oi vedea!

Culoare politică

Pe-acest partid, de la înființare,
Eu l-am privit mereu admirativ
Fiindcă el în permanență are
O singură culoare: ROGVAIV!

Unor compatrioți

Acum, pe timpu-acesta auster,
Păstrând preocupările mai vechi,
Ar vrea să fure „Porțile de Fier”
Să le predea, pe bani, la fierul vechi!

Gheorghe Bâlici – Chișinău Mențiune

Organizatorilor de festival la Mizil

Mizilul, vatră strămoșească,
Prefer să-ncalce eticheta:
Romeo poate să lipsească,
Dar să m-aștepte Julieta!

Metamorfoză bahică

Destui bărbați, visând urât,
Nu iau pe limbă picătură,
Fiindcă-ntreaga băutură
O toarnă, toată, drept în gât...

Confesiunea unui funcționar public

În trista vieții agonie,
Iau leacuri pentru insomnie,
Având deja un bun indiciu:
Dorm ziua toată la serviciu...

Criză guvernamentală

E mare debandadă-n stat
Și-abia acuma mulți discern
Că-n timpul cât n-avem guvern...
Se fură dezorganizat.

Vasile Manole– Galați Mențiune

Marketing

A ajuns faimos Mizilul
Cu celebrele saltele,
De când inspirat edilul
Pune epigrame-n ele.

Reforma în sănătate

Un halat alb în spital
Va elimina dispute,
Dacă are-n mod legal
Buzunarele cu... sute.

Filosofii

Cam așa-s de obicei
Abuzează de idei...
Numai când sunt c-o femeie
Au o singură idee.

Unde duce setea de cunoaștere a bărbaților

Cunoștințe-a adunat
Cu atâta ușurință,
Până una l-a lăsat
Gol și fără cunoștință.

Mihai Haivas – Iași Mențiune

Iubire ratată

În Mizil – știu asta bine –
Julieta nu mai vine,
Căci un singur pește-avea
Ce-i acum la D. N. A.

Evlaviosul și globalizarea

Umblând mereu prin Europa,
Se roagă mult la Cel de Sus;
Ar face și ce zice popa,
Dar la biserică nu-i dus!

Proverb aplicat de un tembel

Numai dacă ești un prost
Pus mereu pe glume hâde,
Spargi o oală fără rost
Doar să vezi cum ciobul râde...

Femeia în viziunea unui artist

Ciupită doar cu degetele fine,
Femeia-i ca o dulce mandolină
Capabilă de armonii divine,
Când nu e mânuită de-o bovină.

Cătălina Orșivski– Vama, Suceava Mențiune

Confesiunea unui don juan

Și Shakespeare, văd eu ofensat,
Și-apoi Ranetti l-au lăsat,
La-al Julietei sân, mereu,
Doar pe Romeo! Vreau și eu!

Dorință

În lumea asta-atât cât îs,
Eu nu-mi doresc să mor de trudă,
De bătrânețe, ci de răs,
Iar neprietenii... de ciudă.

Metamorfoză inversă

Un future ai fost, un soare
Și ai zburat din floare-n floare,
Dar vezi acuma cu obidă
Că-mbătrânind ești o omidă.

Calcul avantajos

Își zise, plin de mulțumire,
În iarna aspră-adolescentul:
Cu focul din a ei privire
Îmi încălzesc apartamentul...

Ion Ruse – Săcele, Constanța Mențiune

Inedit

Romeo-a fost un tânăr cumsecade,
Dar, Julietei n-a putut, cu stil,
Să-i cânte-n toiul iernii serenade
Cum fac epigramaștii, la Mizil.

Revelație

De nu era Ranetti, cel subtil,
Și nu parodia celebra dramă,
Romeo, Julieta sau Mizil,
Erau eroi, dar nu de epigramă.

Atenționare

Diverse coduri colorate,
De nu mai știm nici câte îs,
Ne-anunță o calamitate:
Cutremur la Mizil, de răs.

Audiențe la primar

Bogați sau oameni simpli, în opinci,
Sunt toți primiți, cu grijă, de edil,
Ba chiar și paralela patrușcinci,
La orice oră trece, prin Mizil.

Janet Nică– Ostroveni, Dolj Mențiune

Profitor

Plecă Romeo, trist, umil,
În occident, de viață rea,
Iar Julieta, în Mizil,
Rămase-acum... la mâna mea!

Revoltă

Românule, român decent,
Coboară-n stradă-acum, să lupți
Să nu avem, în parlament,
Decât... trei sute de corupți!

Perseverență

El a furat neconținut
Să urce pe-a puterii scară
Și pân' la urmă-a reușit,
Căci, într-o noapte, îl... "săltară"!

La rece

Judecând, acum, la rece,
Pe al nostru plai bătrân,
Am văzut că apa trece
Iar gunoaiele rămân!

Florina Dinu Dinescu– Ploiești, Prahova Mențiune

Și totuși, Mizilul!

Economia-i moartă la Mizil
Dar el, prin luptă, iese din banal
Și dovedește că-i oraș viril.
Desigur că în planul cultural!

Agenția Națională pentru Retrocedarea Proprietății

Nu-i fuse munca în zadar
Și-a dovedit că este aptă
Ca să ne pună-n calendar
Pe... Sfântu-Așteaptă.

Lege specială pentru pensiile foștilor parlamentari

Pe cei ce-au fost parlamentari
Noi nu-i vom da nicidecum uitării,
Că mulți sunt „mici” și tot sugari,
Sug ne-nterupt la sânul țării.

Ca frații

Cum nu-i niciunul xenofob,
(Și iată, o dovadă am)
Ivan se joacă iar cu Sam...
Dar nu cu mingea, vor un Glob!

Mihai Gaftoneanu – Botoșani Mențiune

Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil” la a IX-a ediție

A noua oară li se naște clona
Având același **coup de foudre** stil -
Părinți sunt amozzii din **Verona**,
Urmași, îndrăgostiții... de **Mizil!**

Figaro, frizer-bariton

(Actul al II-lea, fuga Rosinei,
„Bărbierul din Sevilla”)

Cum fugii trase rău de păr
Simțea că nu-i mai face față,
O taie-n spate-ntr-adevăr,
Scurtând finalul... la mustață!

Deviza lanternei roșii (ultimul clasat)

Cu scrisul meu a(na)gramat,
Să-nchei plutonul, îmi convine -
Așa sunt sigur unicat,
Căci nu e altul... după mine!

Un Don Quijotte versus Dulcinea lui

Îl cam ducea cu zăhărelul,
Dar o ierta a mia oară,
Când ea jura că-i face felul -
Un fel... din arta culinară!

Vali Petronela Slavu– Petroșani Mențiune

„Romeo și Julieta la Mizil” – 2016

Mizil – oraș atrăgător –
Prin festivalul cu ecou, a
Înscris în cartea de umor
O nouă pagină. A noua!

Pițipoanca, la liceu

În clasa-a doișpea, s-a rugat
S-o lase repetentă profii,
Deoarece n-a apucat
Să-și etaleze toți pantofii!

Pădurile mai au o șansă

Pădurile bătrâne se răresc,
Răpuse de atâtea nimiciri,
Dar vor renaște, căci de-o vreme cresc
Puieti, pe-acoperișuri și clădiri.

La medicul de familie

S-au strâns la ușă oamenii, grămadă,
Cu câte o problemă fiecare,
Trei ore, în picioare-au stat la *coadă*
Și au plecat cu *coada*-ntre picioare.

Ioan Toderașcu – Costești, Vaslui Mențiune

Romeo și Julieta la... Liceul „Grigore Tocilescu”!

Admirând, cu drag, aceste fete,
Pot să-afirm – și n-o fac pe vulpoiul’ –
Că-n liceu sunt multe Juliete
Și doar un Romeo: Bădicioiu!

Și totuși...

Chiar dacă astă-vară ne-am certat,
Căci îmi cerea prea mult pe-o zi de coasă,
Vecinul, de Crăciun, m-a colindat
(Plecat fiind) prin beci, prin pod, prin casă...

Privilegiu, vizavi de Beciul Domnesc

Dovadă că trăiesc prea bine,
Aleșii noștri se cinstesc,
Din beci domnesc, cu vinuri fine,
Iar când ajung în beci, domnesc!

Atunci când steaua-mi va apune...

Sentimentul meu e, zău,
Că amicii, după mine,
Vor avea păreri de rău,
Sau, de nu, păreri de bine...

Grigore Chitul-Bistrița Mențiune

Constatare la Festivalul de epigramă de la Mizil

Umorul – vede-o țară-ntreagă –
E exploziv ca un trotil
În poante, când fitile bagă
Epigramiștii la Mizil!

După o nuntă cu scandal

Au vrut să-mpartă socrii darul
Cu argumente potrivite:
Au dat cât au putut cu parul
Iar de atunci sunt la cuțite!

Aleșii și-au votat pensii speciale

Aceste legi paradoxale
N-au parametri realiști:
Prea multe pensii speciale
Și prea putini specialiști!

Resemnarea corupților

Când umbra legii-i tot mai mare,
Stau ca pe ace vinovații
Și se dezumflă tot mai tare,
Știind că-i vor umfla mascații!

Nicolae Stancu – Iași
Mențiune

Mizil-capitala râsului

Când am plecat eu țațoș și cu fală,
Înspre Mizil, chemat de-amfitrion,
Julieta mea, strigă de la balcon,
Să nu mă fac... de răs prin capitală.

Fixul unui Președinte

O cutumă e puterea
Dar în birt eu nu-i fac frondă:
Chiar și când e neagră berea,
Dom' Traian o vede... blondă !

O lege, trecând prin Parlament

*În drumul spre economie,
Au fost discuții în extensii
Și s-a tăiat în carne vie,
(Dar nu cum s-a tăiat din pensii).*

Ajutoare de la turci

Prin vestul țării și-n regat,
De la Suceava la Cahul,
Ne-mbuibă turcii cu rahat
(De parcă n-am avea destul)

Mihai Frunză – Brăila
Mențiune

Când spui Mizil

La Julieta ai gândire
Și la Romeo, cu temei,
Dar ai și-o tristă amintire
Vorbind de Oana și Serghei.

Statutul epigramistului

Ca scriitor trăiești o mare dramă,
Ești renegat, dar aprig temerar,
Căci ești poet, de scrii o epigramă,
Și ai talent de... critic literar!

Turism românesc hibernal

Ninge lin, în ritm banal,
Și nămeții cresc
Iar eu plec pe litoral
Să mă... bulgăresc!

Cititorul modern

Nu vrea sute de cuvinte
Scrise-n poezii și-n proze,
Vrea eroi, amor fierbinte
Într-o carte... doar cu poze!

Laurențiu Ghiță– București
Mențiune

Noua criză a refugiaților
Spre marea Europei disperare,
Vin noi refugiați și cer azil:
E valul de epigramiști ce-apare
În fiecare iarnă, la Mizil!

Venim cu valul

Fugind de apăsările restriții
Și traiu-n lume, tot mai problematic,
Cer, la Mizil, acum, epigramiști
Cu sutele, azil... epigramatic.

Urmând pilda...

Precum cândva Isus Nazarineanul
A transformat în vin întreg Iordanul,
Azi, mizilenii noștri,-n mod concret
Istăul îl transformă în oțet.

Constatare

Mai optimiști decât oricine,
Sau mai naivi, mai bine spus,
Am vrut prea mult s-o ducem bine,
Și de-aia, mult prea mulți... ne-au *dus*!

Florian Abel – Valea Măcrișului, Ialomița
Mențiune

Europoesis

În țara cu un milion de barzi,
Migrând prea mulți din spațiul estetic,
Mizilul, tolerant, acordă azi
Cazare-n spirit și azil poetic.

Dificultăți

Concursul „Minijup-ul șic”
S-a-npotmolit, deoarece
Nu l-au aflat pe cel mai mic
Decât prin testul ADN.

Sfințire

Ar fi culmea înălțării:
Patriarhul Daniel,
După noul moft al țării,
Să sfințească un bordel.

Soluție

Constat că-n urma propriei erupții,
Justiția e astăzi în derivă
Și nu mai poate isprăvi corupții
Decât prin achitare preventivă.

Valentin David – Orăștie, Hunedoara Mențiune

Ca în Rai

Deși **Mizilul** joacă feste
Vin mulți epigramiști cu stare:
Când curge vin, în cramă este
Un loc perfect de **RELAX**Are.

Criogenia salvează poezia

Aș vrea să fiu un secol înghețat,
Cât timp va trece criza cea cumplită:
În plus, nu-i mai nevoie să mă bat,
Cu toți epigramiștii de elită.

Epitaf la mormântul unui poet bețiv

Pe critici greu o să-i înveți
Să-ți faci la mormânt libații,
Dar viermii sigur vor fi beți,
Vreo șase-șapte generații.

Spirit de conservare

La slujbă-s general temut,
Acasă sunt umil soldat:
Prefer mereu să execut...
În loc să fiu executat.

Dumitru Sîrghie – Slatina, Olt Mențiune

Geneză

Scria Vintilă Horea, cu mâhnire,
Că Dumnezeu născutu-s-a-n Exil,
Dar, Doamne, aflu astăzi, cu uimire,
Că locul Tău natal e la Mizil!

La festivalul „Romeo și Julieta”- 2015 se bea apă

Nu suntem păgâni, nici stoici,
Vă dăm „Apă de băut”,
Apa lui Adam Puslojić,
Căci vin nu prea s-a făcut!

Interferențe

Pas cu pas, Iohannis cerne
Oameni cu discernământ,
Avem „Tobă” la Interne
Și „Curaj” la-nvățământ!

Olguța Vasilescu a izolat termic și fonic gardul unui cimitir

O, Doamne, ce idee de proporții,
Olguța noastră merită urale,
Nu vrea să se îmbolnăvească morții,
Căci îi vrea apți de vot pân’ la locale!

Radu Păcurar – Cluj Napoca Mențiune

Portret de Ignat

Taie-n carne, bea paharul,
Și așa, la nesfârșit...
Porcul și cu măcelarul,
Seamănă-n final, leit.

Unor ofițeri din perioada postbelică

Ca eroii au luptat
Lângă pușca, tancul, tunul...
Cu dușmanul declarat:
Alcoolul și tutunul!

Plugușor la palatul Victoria

Speranța frizează eternul,
Urăm într-un glas ca și corul,
În veci să trăiască guvernul,
... la fel ca poporul!

Demografia

Urcă cert, să n-aveți frică,
Nunți cât vor mai fi-n Mizil,
Cu o Jjulieta mică
Și-un Rromeo infantil!

Nichi Ursei – Râmnicu Vâlcea

Eu și concurenții festivalului de la Mizil

Chiar de-n Mizil ajung mai rar,
Eu de confrăți nu-s timorat,
Că e concursul în gerar
Și nu vezi unul...dezghețat.

Poetul

Să ajungă la-nălțime
Își mai face și dușmani,
Când aleargă după rime
Ca avarul după bani.

Perseverență

Acest primar recomandat
Ca om de șpriț și acțiune,
Nu e la primul său mandat
Nici prima sa... infracțiune.

Aleșii neamului

Am observat și nu greșesc,
În existența mea, obscură,
Că doar țigani mai „ciordesc”
Pe când aleșii noștri...fură!

Mihai Moleșag - Tulcea

Nuntă la Mizil

Când va lua de soț pe Mișu, Veta,
Nuntaș va fi Mizilul, tot orașul,
Romeo – nun iar nună – Julieta
Și-n capul mesei, Shakespeare – Tata Nașul !

„Cumințenia pământului” de C.Brâncuși

De-un secol, ghemuit în piatră,
Modestul simbol parcă spune:
„Cuminți” ați fost la voi în vatră,
„Cuminți” veți fi și-n Uniune.

Scenariu biblic

Adam, strămoșul nostru, cel văduvit de-o
coastă,
Privea la Doamne-Doamne, cum îi făcea
nevastă
Și, în structura-i vie, el, proaspăt conceputul,
Simți cum, dintr-o dată, i se-nțărește lutul.

Conexiune biblică

Moise vorbea cu Dumnezeu
După ce urca un vârful de deal,
Căci, probabil, marele evreu
Jos, la poale, nu avea semnal ...

Liviu Manolache– Bergamo, Italia

Prognoză meteo

Vine valul de ninsoare,
De nu poți să te mai miști;
Numai la Mizil, se pare,
Plouă... cu epigramiști!

Bunele maniere spun că, la restaurant, bărbatul intră primul, iar femeia - după el.

Că-i restaurant, hotel,
Bar, bodegă sau terasă,
Soața intră după el.
- Intră ca să-l ia acasă -

Afiș, la intrarea într-o instituție publică:

„Văzând ce iute se propagă,
Flagelul trebuie strivit.
Aici nu se primește șpagă!
- Găsim un loc mai potrivit -

Unul care a emigrat din România, este întrebat dacă se mai întoarce în țară

„Chiar aș veni, că nici afară
Nu este nemaipomenit;
Dar cum să vin? Aud că-n țară
Au pus impozit pe venit!”

Cezar Duca – Iași

Invocație

Cum de nu vii bătrâne Will
La festivalul din Mizil ?!
Ai fi primit cu afecțiune,
Cred că ți-ar da și o ...mențiune.

Elena Udrea în parlament

-O să veniți și voi la rând!
Prorocea Nuți-nrăită.
Atunci m-a fulgerat un gând:
-Să-ți fie gura aurită!

Argument pentru parlamentul bicameral

Un parlament bicameral
Ar rezolva, pe loc, gâlceava
Căci se formează natural-
La Rahova și la Jilava.

Salariul demnitarilor

Să-mi crească leafa e normal
Susține domnul deputat,
Căci s-a redus substanțial
Venitul nostru din furat.

Claudiu Valeriu Conțeșcu – Constanța

Renumere

Orășelu-și are fala
De-unde nici nu te gândești:
Azi, Mizil e capitala
Epigramei românești !

Violatorii din Vaslui au fost pedepsiți cu ani grei de închisoare . În manieră Alecsandri.

Plecat-au șapte din Vaslui,
Masculi și plini de fițe.
Dar, sorții nu poți să te-opui,
Vor reveni „fetițe”!

De dragoste

Hai, să-ți dau o veste bună:
Se întâmplă și minuni!
Ne cunoaștem de o lună,
Și-s gravidă-n patru luni!

Epigramistul și restul lumii

Parvenitul, egolatrul,
Folosește patru-ori patru.
Eu, modest, la minte copt,
Mă distrez cu patru-ori opt...

Eugen Șfichi - Bacău

Hibernală

Motto: Se poate zice TERMOPILE fără
a se zice Leonida? ... tot astfel, cine zice
Leonida zice Mizil. - I.L. Caragiale,
O zi solemnă

La Mizil, de două zile
Un concurs se desfășoară,
Juriu-i crunt, e frig afară,
Dar am niște... termo-PILE...

Mizilenii și criza actual

Motto: „N-avem regimentul 32,
n-avem pod peste Dunăre.”
- I.L. Caragiale, **O zi solemnă**

Ei n-au canalul Panama,
N-au Polul Nord, nici munți, nici chei,
Și nici safari n-or avea,
Căci astăzi nu mai au nici... lei.

Catren estival

În concediu-am fost la mare
Ca să fac iar băi de soare,
Valurile m-au udat,
Prețurile m-au uscat.

La vremuri noi...

Dintre medicii aduși
În oraș, la datorie,
Doar chirurgul azi mai știe...
Să se poarte cu mănuși.

Mihaela Hură – Dorohoi, Botoșani

Tezaur național

Se știe că românii sunt un fel
de neam original și plin de stil:
avem la Slobozia Turn Eiffel
și o Veronă mică la Mizil...

Ispita

Adăpostită sub un ram
și-n plină criză de idei,
Eva-i aruncă lui Adam:
-Eu aș mânca un măr... Tu vrei?

Noroc?

Am pus cu mine un pariu
că mi-e străin norocul chior.
Și am ratat de când mă știu;
deci să mă cred câștigător?

Infrațiune mioritică

Propun ca „Miorița”, de la anul,
să se elimine din manual,
căci prea mulți câini la stân-avea ciobanul
și s-ar părea că nu mai e legal.

Alexandru Oltean – Bistrița

Festivalul de la Mizil

Așa ceva mai rar să întâlnești-
Are savoare, eleganță, stil...
O glumă dacă spui în București,
În hohote se râde la ...Mizil!

Consolare

Aleargă la epuizare
Prin ger, furtună, timp frumos...
Și are-o dulce consolare,
De-o fi, să moară sănătos!

Lege nouă în Republica Moldova

În plen votară deputații
Și de acord au fost cu toții,
La naștere s-asiste soții,
În vizită să vină...tații!

Justiția altfel

Credeam a fi democrației semn,
Dar nu știam atunci ce ne așteaptă;
Aportul ei la judecata dreaptă,
Cât frecția la un picior de lemn!

Nicolae Bunduri – Brașov

„O zi solemnă” la Mizil

Cu o Julietă „demnă”,
La Mizil, în deal - la vii -
Am trăit o zi solemnă
Dar o noapte... și mai și!

„175 de minute la Mizil”

Pe Bogza-l știm un om cu stil,
Ce-a stat aici, sfidând și ploaia,
Cam cât durează la Mizil
Un meci de fotbal...plus bătaia.

Nostalgia unei Juliete

„Julieta” - primadona –
E cu gându’- bată-l spinii !
La balconul din Verona
(Unde și-a uscat bikini).

Un veronez vine la Mizil

Un Romeo, tip abil,
Care face des, naveta,
Vine iarna la Mizil...
Să se „dea” cu Julieta.

Liviu Gogu – Buzău

Renume

E-aici un paradox greu de-nțeles:
Când vinul are,-n zonă, fin buchet –
Că-i stors din soi de strugure ales –
Mizilu’-i renumit doar prin... oțet.

Teroare... Pe plai mioritic

S-o spunem clar și răspicat:
Trăim de veacuri risc etern!
La viața noastră,-i atentat,
Orice... ședință de Guvern.

Avertismentul politicianilor români adresat teroriștilor islamiști

Lăsând de-o parte tot cinismul,
Noi cu tărie vă somăm:
De nu-ncetați cu terorismul,
Venim la voi și... candidăm!

Impactul social al legii care interzice fumatul în locuri publice

Azi, știrea se propagă-n masse,
Simt fumătorii șocuri reci.
Mulți dintre ei vor să se lase...
De mers în cluburi, discotecii.

Bogdan Cătălin Șoflău – Florești, Cluj

Romeo și Julieta la Mizil, în căutare de azil

Romeo spuse Julietei:
– Să cerem, la români, azil!
Veni firesc răspunsul fetei:
– Mai bine morți, decât... Mizil!

Famiglie mare, pensie, după buget

Pensii mari vor lua netoții
Care ne... legiferează.
Partea bună e că hoții
Se mai și pensionează.

La Crăciunul porcilor!

Mi se pare minunat,
Dar, concomitent, mă mir:
Porcii au un sfânt, Ignat,
Însă, niciun cimitir!

Minoriada colectivă

Doar de dragostea puterii,
Când era vremea terorii,
Unii au chemat minerii.
Azi, cine-a chemat minorii?

Dumitru Monacu– Botoșani

Bărbații și circuitul berii în natură

De-abia acum, în miezul verii,
Când i-am văzut la plajă goi,
Am înțeles traseul berii :
Dintr-un butoi, în alt butoi !

Căile Ferate Române

În paragină lăsate
Și mereu devalizate,
Mai bine ar fi chemate
Căile ... Furate !

Tehnologie de vârf

Lumea-i atât de dezvoltată
Încât - susțin cei de la NASA -
Aia în negru îmbrăcată
Vine de-acum cu ... motocoasa !

Romeo și Julieta la Mizil

Nu a sperat marele Will
Că ai lui eroi din dramă
Vor ajunge la Mizil
Ca eroi de ... epigramă !

Petre Florin Vasilescu– Craiova, Dolj

„Omul nu-i decât o trestie...care gândește”

Ce-s aștri, vidul, logica morală,
Ce-i Logosu, la cota cea mai naltă,
Sau gnoseologia ancestrală??
Se frământa un nene lângă baltă...

Unui confrate

Dilema mă neliniștește
Și spune-cât te rog frumos:
Mă dușmănești prietenește,
Sau mi-ești prieten dușmănos?

Pe la 1900, primarul L. Condeescu visa un canal Dunăre-Mizil

În tragicomic democrație,
Așa cum Leonida-a profetit-
Mizilul mult iubit poate să fie
Un port la Marea Neagră sumețit!

Între vis și viață

Visez trăsnaî de când eram copil:
Să fiu Tarzan, haiduc sau pompier,
Cosmonaut, prin Texas pionier-
Și culmea- să iau premiu la Mizil!

Valeria Moroșan – Vatra Dornei

Femeia și tehnologia în mediul rural

E-ndrăgostită de tehnologie
Și își dorește laptop și smartfon,
Dar Gheorghe-al ei de tehnică nu știe,
Deci , generos, i le-a adus Ion.

Aleși între aleși la concursul de la Mizil

Juriul, după competență,
Concurenți, după valență,
Umoriști, după catrene,
Bădicioiu, pe sprâncene.

Unuia care crede că mă tem de moarte

De moarte eu nu mă-nfior
Și drept să spun, abia aștept,
Ca să-mi găsesc un puișor
Să-mi pună mâinile pe piept.

Mizilul în rând cu lumea

Multe lucruri, astăzi, s-au schimbat.
Bădicioiu a găsit rețeta:
Pe Romeo l-a concediat
Să rămână doar cu Julieta.

Gurău Gheorghe – Galați

Pastel (de iarnă) la Mizil

La Mizil e astăzi sărbătoare
Supra/punere în alb decor
Peste valul rece de ninsoare
Festi/valul vesel de umor!

Festivalul în direct

Am petrecut, credeam subtil
În preajma mea o preafrumoasă
O zi solemnă la Mizil...
Și-o noapte furtunoasă-acasă!

Festivalul, frigul și umorul

Veți spune că sunt într-o dungă
Dar nimeni nu zice nici păs
Guvernul ne arde la pungă
Iar nouă ne arde de răs!

La balul epigramaștilor

Epigramaști, ținute elegante
Cu toții foarte, foarte șugu/beți
Rasol de rime și ghiveci de poante...
Iar la sfârșit plăcinte de săgeți!

Pavel Lică– București

Comparație:

Oamenii căsătoriți,
(Să mă ierte feminiștii),
Când au soacră-s lămuriți
Cât de blânzi sunt teroriștii.

Politicienii:

Îndoieli aici nu-ncap:Mulți aleși ne mint
frumos,
Că, deși nu-l au la cap,
Toți au scaun... puturos.

Soluție:

N-avem căldură-n bloc, iar gerul
Mă-mpinge-n plină bătrânețe,
Să-mbrățișez caloriferul,
Că altfel riscă să înghețe.

Consolare:

La concursul din Mizil,
Dacă tot nu câștigați,
Beți o sticlă cu „troti!”
De Tohani și-apoi... Urlați!

Aurel Cehan– Huși, Vaslui

Mizilul...ieri și azi

În artă-spun-nu mi se pare,
O spun deschis,n-o țin în plic,
Mizilul este-atât de mare ,
Că eu mă simt...un mizilic!

Apropo de cartea „Umor... 3G”

Trei puncte,„G”sunt greu de-atins...
E-atâta muncă... și talent,
Că de trei ori mă simt învins
Și tot de-atâtea... impotent!

Fidelitate și pragmatism (Grija nevastei... pentru soțul plecat la Festival)

Te-avertizez, mai știi matala,
Nu îți impun să fii smerit-
Dacă poștești...nu da parale
Pe ce-ai acasă ... gratuit !

La horă-n sat

E mare bal,e hora-n sat...
Se prind în sârbă des feciorii,
Dau din picioare, sar și bat,
Iar alții, beți...se bat ca chiorii!

Mirela Grigore – Râmnicu Sărat

Iluminatul stradal pe timpul festivalului
Primarul e mereu incriminat,
Stradalul a intrat în lumea dramei,
Că noapte nu-i Mizilul luminat...
Acum va fi... va arde epigrame.

Seism la Mizil

Să-și motiveze etica, edilul
Anunță, evitând problema dramei,
Se va cutremura puțin Mizilul,
Chiar azi, e epicentrul epigramei.

Ce aduce postul în cuplu

Să țină post muierea lui, se știe,
A încercat acum și-a făcut față,
E minunat la ei și-i armonie,
Că el, ca soț, îl ține de o viață.

Cu orice preț...

O tot vedea mereu, atât de tristă
Și sufletul se răzvrătea în el,
Dorind s-o cucerească, el insistă,
Și ea... îl controla în portofel.

Pădure Ion Popa – Strășeni, R.Moldova

La Mizil...

Vreau să strig în gura mare:
„La Mizil se-adună Neamul,
Cel din România Mare,
Să-și expună Epigramul!”

Parlamentarul și Țara

Licheaua repetentă,
Ajunsă-n Parlament,
Fiind prea „competentă”,
A dus o viață dulce
Și Țara-n faliment

Furtul veacului

Din gradina Raiului,
Merele au fost furate,
Cică-i treaba rusului,
Și-au fost duse-n Emirate.

Vis de iarnă

Cerul s-a întunecat
Peste plaiul meu natal.
Vine iarna?... Am visat?
Nu, e-o umbră de muscal.

Mira Gheorghe – Costești, Argeș

Lung e drumul spre Mizil...

Vru s-ajungă în Iștău,
Însă drumul fu cam rău
Și cum el nu e agil...
Se trezi tocma-n... Mizil.

Bona

El își ia o bonă-n casă,
Tânără și grațioasă.
Soața, ca să fie-n ton,
Zilnic are... câte-un bon.

Simonei Halep

Și pe zgură te miști bine,
Și pe iarbă... Ești vedetă!
Aș juca și eu cu tine,
Dar n-am scut antirachetă.

Unui somnoros

„Noapte bună” mi-a urat
Când în pat se tolănese,
Terminasem de căscat,
I-am răspuns, dar adormise.

Neculai Iftimi – Iași

Reprofilarea industriei din Mizil

Julieta, sales-manager
Pe saltele vinde ager,
Dar Romeo, tot Romeo
Dă Relaxa pe Dormeo.

D.N.A. dezamăgită de turnători

D.n.a. sătulă
De atâta hulă:
“Nu mai este calitate
În lucrarea pe la spate!”

Fiță de pipiță

Sânii și i-a ridicat,
Fesele tot sus, ca roada.
De vorbim de asortat,
Implicit ridică coada.

Dusul, pusul, și depusul

Se duce părul, pui perucă,
Proteză pui, la dinți pe ducă...
Și când totul ți se duce
Îi pui cruce.

Ion Vașcan – Cioburciu, R.Moldova

Concurs de epigramă la Mizil

Urmașilor lui Marțial,
Setoși de glorie și fală,
Mizil, oraș provincial,
Le dă sentința capitală.

Soțul unei vedete

Cu-o stea în noaptea lui adîncă
O compara cu mult extaz;
Azi ea mai strălucește încă,
El prost ca noaptea a rămas.

Formă și conținut

Cu părul lung și încîlcit,
Ca filozofii de demult
Prin scrisul să a dovedit
Că n-are forma conținut.

Mituitorul în fața morții

Judecătorului din cer,
La scaunul dreptății,
Ce mită oare să-i ofer
Pentru, „În rînd cu dreptii”?

Ion Micuț – Râmnicu Vâlcea

Strategie

Când la Mizil m-aș repezi,
Iar drumul se va-nzăpezi,
Îmi fierb o vadră de rachiu
Și vin cu pluta pe Ghighiu.

Teroare

Cu spaimă și îngrijorare,
Privesc guvernul care vrea
Să scoată morții la votare...
Și înviaza soacra mea!

Emotivă

Nu-mi este jenă să o spun ;
Pe soacra mea de sărbători,
La poartă o primesc cu flori,
C-aduce porcul de Crăciun.

Preșul European

Arabul vine-n Europa,
Dar nu călare pe cămilă,
Ci cu o tehnică subtilă,
Ce ne trimite drept la popa.

Gheorghe Pârlea – Miroslavești, Iași

Un rodeo... la Mizil

În epigramă, toți se văd Romeo.
Și pentru-o Julietă (în profil)
Sunt gata să se-avânte și-n rodeo –
Neîmbânzita fiară-i... la Mizil.

De ce bea vinul Sile

Bea vinul nu că-i musai de băut,
Ci că-n fluidul lui, de la-nceput,
Când alta era scula zdrbitoare,
Reflectă vinul... pulpe de fecioare.

Unuia aflat „sub papuc”

Decât în viață singur cuc,
Mai bine soț, chiar sub papuc...
Ceva însă nu-i roză (chiar deloc!):
Idea că papucul are... toc.

Agrotehnică

Sămânța plantei-i pusă în ogoare
Doar primăvara, cum se știe;
Sezon de-nsămânțat tot anul are
Numai sămânța de... prostie.

Petru Paveliu – Grivița, Galați

Dispariție

I-au căutat chiar și la școală
Pe urma-n Franța, Turcia, Brasil
Și... ”breaking news”... o știre colosală :
„Romeo și Julieta la Mizil”

Scena balconului

Romeo cântă monoton
O arie de Nino Rota
Dar ocupată-i Julieta
Intinde rufe pe balcon.

Somație

Colocatar, să va plățiți urgent căldura !
Nu vă mai lamentați fără motiv
Că n-am cu ce s-achit factura
Și n-am să vă aștept pân-la infinitiv .

Politică

La Paris când plec la vară
O să-mi pun în geamantan
Și o poză cu Traian
Contra dorului de țară.

Alexandru Sfârlea - Oradea

Nu-i Mizil-ic !

Să faci de poezie mare Festival
Dar și pe epigramă să dai click,
Să spunem că-i un lucru colosal,
Nici într-un caz un... MIZIL –ic !

Întrebare „nostalgică”

Deși-i a muncii sărbătoare ,
Albinele trudesc de zor :
Vor fi voind dânsese, oare,
S-o ia spre ... Comunism în zbor ?

Buzunare cu vânt

Suflă vântul pe dealuri și câmpii
Al dracului, așa bate de tare ,
Mai peste tot el face nebunii ,
Dar cel mai rău prin ... buzunare !

Timp pentru scris

Îi vezi ce- asiduu dau și dau din coate
Și-apar nu doar pe Facebook „scriitori”:
Deci își procură, parcă peste noapte,
Timp pentru scris în... închisori !

Dan Norea – Constanța

Prin troiene, în drum spre Mizil

Venim spre voi cu gânduri mai subtile,
Nu vrem cu lauri să ne-ncununăm,
Având în minte **MI**nunate **ZI**Le,
Sperăm să stăm o lună... sinistrați!

Cum devine cazul

Nominativul este pentru nașe
Și genitivul este pentru moașe,
Acuzativu-i pentru DNA
Iar vocativul pentru soacra mea.

Redactorii TV creează dependență

Ai pentru ei atâta stimă
Și-ți dau atât de mult idei
Că-n ziua fără nicio crimă
Îți vine să-i omori pe ei.

Din campanie în campanie

Om politic să promită
Asta-i fișa postului,
Toată viața să înghită
Asta-i fișa prostului.

Alexandru Iancu – București

Oraș tehnocrat

Din neolitic atestat,
Testat prin vremuri grele,
Mizilul e orașul specialist în stat
Pe propriile saltele!

Viitorul simplu descompus

În orașul Cluj-Napoca, lipsa
Se numește ca-n turcește ioc!
Și la ușă apocalipsa
O să bată simplu:-Boc!

Destin fără destindere

Cum să nu mă înspăimânt,
Când soarta crudă mă aruncă
În locul cel mai trist de pe pământ?
Numit și loc de muncă!

Domiciliu forțat

Adam și Eva au fost alungați
Dar nu pot ca să părăsească Paradisu`!
Pământul nu primește refugiați
Și iadul e închis de ISU!

Calotă Rodica, Târgu-Jiu

Vesta anticlonț

Scapi din lupta cea mai dură
De grenadă, obuz, glonț,
Însă mori de-a soacrei gură,
Că nu-i vestă anti-clonț !

Sufleorul

Ca ieri îi suflam la lecții,
Azi suflu-n iaurt, ca prostul,
Că el, din două inspecții,
Mi-a suflat soața și postul.

Retorică politică

S-a votat legea și...basta,
Banii merg în școli, spitale,
Anormale-n țara asta
Sunt doar legile normale!

Remizilind

Iar vin la Mizil și strig:
-Sunt din ce în ce mai tare!
Trupul, țeapăn mi-e de frig,
Sufletul, de așteptare...

Nicușor Constantinescu – București

Constatare

Chiar de-i viscol cu zăpadă și e timpul instabil,
Iarna, an de an, se-adună Lumea bună la Mizil:
Condeieri de pretutindeni, amatori și
consacrați
Și un Juriu-ce mai Juriu! Oameni grei și
tehnocrați!

Dacă obraz nu e- nimic nu e

Și-au majorat, din nou, parlamentarii,
Îndemnizații, pensii și salarii
Și mă cam tem că, la așa tupeu,
Să nu cumva să-i bată Dumnezeu!

Reticență

Guvernul tehnocrat chiar de-o să poată
Din criză și din ceață să ne scoată,
Eu, drept să spun, nu cred și nici n-aș vrea...
Mă tem să nu ne bage-n altceva!

Epigramistului Constantin Tudorache

Ce-am scris eu azi, amicul meu susține
Că ar fi lecturat, deja, de ieri,
Dar și ce o să scrie dânsul mâine
Și eu voi fi citit de-alaltăieri!

Ștefan Al. Sașa, Câmpina

Metoda îndrăgostitului

S-aducă Julieta la Mizil
De când „RELAXA” nu mai e, Romeo,
Schimbându-și al comerțului profil,
Iubite-i cumpără saltea „Dormeo”

Planuri eșuate

A dat, pentru un loc în rai,
Bani grei la sfinți, ca să-l înscrie
Și-acum își duce-umilul trai
În micul iad din pușcărie.

Patriotismul politicianului încătușat

La proces când l-au adus,
În anale să rămână,
A cântat foarte dispus:
„Hai să dăm mână cu mână!”

Întrebare

La D.N.A. , de-o vreme-ncoace,
Răsar dosare precum grâul
Și mă întreb când se vor coace,
Și când penal vor trece... râul?

Nicolae Peiu – Iași

Călătorie la Mizil

Voi călători facil,
Iar tot drumul face bani,
Căci plec, via chiar Mizil,
Însă... vin de la Tohani.

Un Don Juan la vârsta a treia

La anii lui respiră greu
Dar, tot curtează o ducă,
A fost seducător mereu,
Și-acum e gata să...se ducă.

Declarație la DNA

Pot spune căci, știu negreșit,
Din surse ce sunt relevante:
A fost demnitarul cinstit,
În multe, selecte, locante.

Tineri căsătoriți

Îi așteaptă dulce casa,
Dar odată-ajunși ar vrea:
Soața să-i întindă masa,
Iar el, mai întâi, pe ea.

Emilia Stănilă– București

Unui soț realist

Deși sătul de-atâți ani grei
Să fie-ntruna prostul ei,
S-o părăsească n-are rost.
Și-al alteia, el e tot prost...

Unui soț infidel

„- O dată doar te-am înșelat”,
I-a spus, „mă iartă, s-a-ntâmplat!”.
Și s-a-ntâmplat o vreme bună
De două ori pe săptămână.

Unui moș care a încercat pilula albastră

Nu știe care-o fi defectul,
De-n pat a mers cu chiu cu vai
Și-și face în sfârșit efectul
Acum, când e deja-n tramvai..

Unui Romeo realist

Decât să fie-a morții vedeta
În mod patetic, inutil,
Mai bine-o duc pe Julieta
La festivalul din Mizil.

Nicolae Topor – Tătulești, Olt

Mircea Dinescu, patronul revistei „Plai cu boi”, a venit la Mizil

Mircea vine la Mizil,
Căci orașul are stil...
Nu e bine ca să stai
Tot mereu cu boi pe plai.

Parlamentarii hoți care se ung cu Sfântul Mir scapă de arest

Deși fura prin cimitir,
Vâlcov n-a dat cu Sfântul Mir,
Dar Șova Dan, chiar în Senat
Subțire strat pe frunte-a dat...
Se vede-acum la toți urmarea:
Căra-vor mirul... cu căldarea.

Tehnocrat (definiție)

Tehnocratul e un ins
Pe care unii l-au împins
În cabinetul Dacian
Să râdă lumea timp de-un an.

Jurnalistul Rareș Bogdan a spus la TV că Ponta poate să-l urmărească și-n patul Elenei Udrea

După cum Bogdan pledează,
Vrabia mălai visează...
Nu-i vaporul cum e carul,
Nici Bogdan ca... marinarul.

Corneliu Zeană – București

Mizilul

Un lucru-i greu de înțeles
Dar și de prins în rime:
Mizilul, un oraș de șes,
Mereu e la-nălțime.

Antologia Romeo și Julieta la Mizil pe copertă apar doar busturi de bărbați (O excepție confirmă regula) . Propunere de echilibrare.

Rămân bărbații, de la brâu în sus,
Dar și sexul cel frumos,
Pe care-l prețuim nespun,
S-apară...de la brâu în jos.

După marile demisii moneda națională s-a mai redresat

Demisionară, în sfârșit,
Iar ce se-noadă se deznoadă,
Căci leul parcă s-a trezit
Și-a început să dea din coadă.

Epigramiștii

Epigramiștii se revoltă,
Iar lor e greu să le rezisti,
Căci văd, sub înstelata boltă,
Că cititorii-s tot mai triști.

Constantin Goga– Fetești

Mizilului

Ceva banal, din farfurie,
Stropit cu țuică, sau cu vin,
La Festival de poezie,
Mizilule, devii divin!...

Tăcutului X

Tu le taci așa drăguț,
Încât unii pot să spună,
Că-ți scoți gândirea din puț,
Și rostirea, din fântână...

Medicului meu curant

Supărat mai ești pe mine,
Că, la întrebarea ta,
De mai beau, fără rușine,
Am răcnit: “oricât mi-ai da”?!

Fermierului, la semănat, din partea mecanizatorilor chiulangii

-Voi de ce nu semănați?!
Ne-ai strigat, ieri, pe ogor;
-Pentru că nu suntem frați!
Ți-am întors-o, toți, în cor...

Mihaela Litvin – București

Romeo și Julieta la Mizil

Decât să-și curme tinerețea,
Cum le-a merit marele Will,
Mai bine-și leapădă tristețea
La festivalul din...Mizil.

Impas

Ea-i murmura, uitând de toate,
Că-l iubește de nu mai poate.
El i-a răspuns, pierit de tot:
-Și eu te-ador..... dar nu mai pot!

Unui profesor de engleză

„-De la ore vin târziu,
Am o traducere mai vastă...”
Și c-o studentă-n Cișmigiu
O tot traduce pe nevastă.

Unui soț pocăit

S-a plâns nevestei înșelate
Că nu a vrut, că s-a-ntâmplat,
Că-i amărât de nu mai poate
Și-i pare rău...că s-a aflat.

Elena Leach– Sângeorz Băi

Ninge la Mizil

Când ninge strașnic la Mizil,
E bătălie-n mare stil
Și „ninge”-n rime rafinate
Și epigrame piperate.

Amor interbelic la Mizil

Știm că tinerii nu-s sfinți...
Mișu, Veta – mai cumiți –
Practicau în vremea lor
Prin telegrafie-amor.

Brandul de Mizil

Orice puzzle vrei să faci
În Mizil, trăgând o dușcă,
Iese – chiar de ești dibaci –
Ori Relaxa, ori o pușcă.

Tohani – vin princiar

Când Nicky, prinț valah lăsă coroana
Și-și luă domniță pe Doletti Ioana,
Tohani – fiind drept martor al unirii –
Cu vin cinstește și-astăzi musafirii.

Doru Melnic – Iași

Intenția Festivalului

Ca să se-nbrace-n țol festiv,
Mizilul și-a găsit motiv:
S-adune-n Festival, masiv,
Pe cei cu un umor nativ...

Dorințe

Nu e o simplă întâmplare,
Că am ieșit în Strada Mare,
Am vrut să spunem ce ne doare:
Vrem toți corupții la „răcoare”...

Efectul Cotnari

Cine-a băut un vin de la Cotnări,
Cu-a lui buchet ce gădilă la nări,
Nu va vedea prea clar, în patru zări,
Va merge doar pe trei sau cinci cărări...

La degustări

La degustări sunt pus s-aleg,
Vin alb sau roșu sau zghihară...
Și-acum mă simt așa de bleg,
Că sigur o s-adorm afară...

Alexandru Țiclea, Mizil/București

Primari celebri ai Mizilului

A fost eroul *Condeescu*,
Pe-aici trecură și *Codescu*.
Iară, în prezent, vechiul *Menzil*
Are un poet: *Proșcan Emil*.

Îndrăgostiții de azi

– comparație cu eroii lui **Ranetti** –

Romeo este un *traian*
Agresiv politician.
Julieta, cea tăcută,
Este *nuți*, o... limbută.

„Justiția = oarba care nu știe ce face“ (Tudor Mușatescu)

Este oarbă, dar ea știe
Să judece „corect“, iar des
Nedreptățește și o mie,
Dar... mulțumește un „ales“.

Înțelepciune... perenă

Socrate fuse întrebat:
„Să mă căsătoresc, ori ba?”
Răspunsul celui învățat:
„Indiferent..., vei regreta!”

Mihai Enachi– Berești, Galați

La mezelarie:

Un țăran, la băcănie,
Ce părea puțin debil,
A cerut, cu modestie,
O bucată de... MIZIL!

Omul politic:

Cel ce vrea să aiba parte
De un post prin... “dormitor”,
Poate fi toba de carte,
Sau doar un... plagiator!

Problema refugiaților:

Suntem deplin contrariați
De valul de refugiați,
Pai, cum sa-i vrem pe farisei,
Cand noi traim mai greu ca ei?!

Din surprizele democratiei:

Parca-ar fi ca un blestem
Sa traim ca in infern...
Am cerut un alt sistem,
Însa-avem doar alt... guvern!

Vera Crăciun – Galați

Întrebare

La Mizil, iată, se spune...
Că sunt premii mari, în bani;
Oare-acestea sunt „pe bune”
Sau atenții... pentru fani?

Competiție

Romeo și Julieta...
Tragedie, sunt convins!
Poeții preiau ștafeta,
Shakespeare, pare un învins!

Se duce vestea

Marele Caragiale
A știut că din Mizil,
Poate-ajunge-n Haimanale
Rima bună și cu stil!

Dorință

Azi, în locul lui Romeo,
Julieta parc-ar vrea
Un toreador... Oleoo!
Și-un epigramist! Ce rea!

Liviu Florian Jianu – Craiova

Ubi bene, ibi patria

O întrebare mi-e întreg catrenul,
Despre Mizil, în toată opereta:
„Când a plecat, din țară, spre Vest, trenul,
Cum de-au rămas Romeo și Julieta?”

Le Radeau de La Meduse

Văzând pe mare ce se tot întâmplă,
Cum peștele cel mic, este mâncat
De cel mai mare-n dinți, și poftă-n tâmplă,
Regret că n-a rămas subdezvoltat...

Oda feisbuc(uriei)

Poporul ăsta, cine-l înțelege?
Când are lege, strigă libertate.
Când are libertate, strigă lege.
Și, între timp, trăiește cine poate.

Ați primit vreodată o viață întregă, de pomană?

Nici nu s-au dat scutiri de taxe, bine,
Să sature ologii –n maraton,
Că iarăși vin creanțele străine,
Să cearnă-n crematorii, om cu om...

Mihai Arsenie

Speranța concurentului

O epigramă bombă-am să compun
Să-i leg o poantă bună la fitil
Și chiar de-o zice lumea că-s nebun
Tot sper să iau un premiu la Mizil.

Inventivul Romeo

Că-i răgușit, avem dovada
Cu mult curaj și puțin fler
Ca să îi facă serenada
A invitat-o la parter.

Nediplomat

Ca să marchezi evenimentul
Tu vrei să spui ceva drăguț
Dar ai adeseori „talentul”
De-a nimeri din „lac în puț”.

Criză de inspirație

Nu am în cap acum nicio idee
Și tot ce încropesc mi se destramă
Dar e de-ajuns s-apară o femeie
C-am și compus o epigramă.

Laurențiu Maftei – Botoșani

La Mizil

Mai la poale de Tohani
Mândră-i lumea din Mizil
Că aici s- adună fani
Ce scriu versuri cu „troti!”.

Averea

Averea ce acum o ai
De mâine praful o atinge.
Încearcă, omule, să dai
Altfel, Cel Rău te va învinge.

Unei poete dragi

Sunt, desigur, plin de vise
Că acum Zâna Culturii
Nu e doar în manuscrise
E chiar mijlocul naturii !

Amintiri de la mare

Maestru-i cântă la ureche
Unui titancu barba sură.
Își amintesc de Vama Veche
Cu fete„dulci” în.....„saramură”.

Petru Brumă – Constanța

Sfat organizatorilor

Mizilul, dacă vrei să fie
În top- ca Festival, chemați
Noi creatori-de pușcărie.
Și-n juriu uetehnocrați!

Briefing prezidențial

Zice Klaus la Castel:
România s-a schimbat.
Fetelor, primiți în pat
Doar băieți de la Bruxelles!

Gata cu furatul în țară Of-ul veteranilor nărăviți

La așa verdict prea crunt,
Deznădejdea ne omoară-
Apăi noi cu păr cărunt,
Mai putem fura pe-afară!?

Revendicare

Lui Eliade, de la bănci
Mulți păgubiți îi cer azi parte-
Că-au fost o noapte *La țigănci*
Și ei. Deși nu-s scriși pe carte!

Viviancă Găban– Drobeta Turnu Severin

Despre Mizil

Un secol și trei sferturi duce – n spate
Vechiul Mizil , deși nu pare ;
Anual revine în actualitate
Printr – un regal de arte literare !

Unui veșnic întârziat

Ca bună justificare
A metehnei evidente ,
Anticii au vorba care
Spune tot : „Festina lente “!

Aleșilor națiunii

Deoarece fumatul ne ucide
Promiteți abrogarea s-o votați;
Însă , fiind subiect ...„fierbinte “
Într – una printre degete – l scăpați !

Evoluție

A evoluat enorm tehnologia;
Azi , fără ea nu faci nimic !
Va dispărea curând și farfuria
Căci vom mânca dând „dublu click”!

Florin C. Florian – Botoșani

Metamorfoză

Julieta din Mizil
L-a îmbrobodit cu ...stil:
Ieri, un mare agramat,
Azi, un tip... epigramat.

Laudatio

Două lucruri în Mizil
Te atrag la festival:
Epigrama cu „trotil”
și Tohaniul bestial.

Știre bombă

Cică-n gara din Mizil,
Sirience belicoase
Cer primarului azil
cu mâinile pe focoase.

Quiproquo

De Halloween, într-un bar,
C-o scorpie, râvnind iubire...
Treaz, ar fi avut habar
Că soacra-i sub acoperire.

Mariana Paveliu – Grivița, Vaslui

Vade retro...

Stimată doamnă, pune-ți pofta-n cui,
M-am hotărât să nu-ți cedez.
Eu sunt precum chibritul suedez,
Care se-aprinde doar pe cutia lui !

Decizie fermă

Când se trezi abandonată,
Romeo a plecat tiptil,
Julieta hotărî, pe dată:
„Eu plec la mama, la Mizil!”

Efectul Facebook

Eu cred că doar a mea e vina,
Când umblu, ca năucul, după dame,
Și după vagi iluzii poligame,
Ce vor costa de zeci de ori... benzina!

Ripostă

Nevasta foc s-a supărat,
Că stau numai pe feisbuc, după dame,
Ca să-i arăt ce poate un bărbat,
Poftim! Mă-nscriu la un concurs
de...epigrame!

Cristina Oprea– Iași

Melancolii în era Facebook-ului

Mi-e dor de dimineți senine,
În care mă plimbam prin parcuri
Și mă simțeam așa de bine
Fără să știu ce-s alea..."like-uri"...

Melancolii în secolul XXI

Ce vremuri erau altădată
Când rar zăreai printre reviste
O față puțin dezbrăcată...
Azi multe sunt... recidiviste!

Profilul poeziei "Romeo și Julieta"

Că-i fabulă sau epigramă
Că este dramă sau umor
Că-i scrisă de-un bărbat sau damă
Musai să fie...de amor!

Festivalul de la Mizil în miezul iernii

La Mizil se premiază
Doar autorii hăruți
Beau, mănâncă, se distrează,
Și spun că sunt... înzăpeziți!

Nicolae Cristescu – Merei, Buzău

Balada DNA

La Mizil, razie mare
Prin hârtoage și cântare,
Fug patronii, fug ca proștii,
N-au de ce, că e de-ai noștri!

Crama Tohani

De la cramă din Tohani
Vezi Mizilul în rosé.
Șprițul zilnic, de doi bani
Ți se pare Chardonnay!

Armament de Dealu Mare

La Mizil, jur pe vipușcă,
Istrița-i un armament
Care ne lasă gol-pușcă
Cel mai tare regiment.

Romeo la Mizil

Și-n Mizil a fost Romeo.
Fără Julieta!
Și-a luat saltea Dormeo
Dar și verigheta.

Dan Culicovschi – Ploiești, Prahova

Nunta în clanul Cârpați

Vezi atâta opulență,
Bani, bijuterii în draci
Și-ți spui: E-o inadvertență,
Cum să fie ei cârpați?

Elevii români au câștigat Olimpiada Internațională de Geografie

Ne-au făcut o bucurie
Și au vrut să demonstreze
Ca, mereu, la geografie
Știu să se... orienteze!

Dem Rădulescu a jucat rolul unui hoț în schița Oul și Boul

Dem a fost iar epocal
Dar o întrebare am:
Oare n-ar fi fost normal
Să fure și un... biban?

Mizilul este renumit pentru valoarea profesoarelor sale de franceză

Domnul Voltaire, mi se pare,
Le e cel mai bun amic!
Doctoratul, prin urmare,
Pentru ele-i... mizilic!

PARTICIPANȚII LA SECȚIUNEA EPIGRAMĂ

ORDONAȚI ALFABETIC

1. Abel Florian, Valea Măcrișului, Ialomița
2. Adam Armina, Nazna, Mureș
3. Aga Lucia Selenity, Brașov
4. Agiu Neacșu Elena, Rm. Vâlcea
5. Anton Doina, Sighetu-Marmației, Maramureș
6. Atanase Ion, București
7. Avramescu Costel, Dr.Tr. Severin
8. Băducu Gabriel, Ploiești
9. Bâlici Gheorghe, Chișinău
10. Bărcan Ioana, Primero De Mayo, Spania
11. Bejan Daniela, Piatra Neamț, Neamț
12. Bică Mădălina, Ploiești
13. Bivolu Victor, Buzău
14. Bobică Diana, Iași
15. Bobocea Alexandra, Buzău
16. Brumă Petru, Constanța
17. Buda Liviu, Ploiești
18. Bulgaru Costel, București
19. Bunduri Nicolae, Brașov
20. Buțu Elena, Craiova, Dolj
21. Calotă Rodica, Târgu Jiu, Gorj
22. Cantor Cristina, Cluj-Napoca
23. Ceaușu George, Bulzești, Dolj
24. Cehan Aurel, Huși, Vaslui
25. Chitul Grigore, Bistrița
26. Ciobanu Cristina, Galați
27. Cîrtoaje Cristian, Ploiești
28. Conțevici Claudiu, Constanța
29. Corduneanu Elena, Târgu Jiu, Gorj
30. Corneanu Mihai, SUA
31. Corneliu Zeană, București
32. Crăciun Vera, Galați
33. Craiovan Magda, București
34. Cristescu Magerona, Buzău
35. Cristescu Nicolae, Merei, Buzău
36. Culicovschi Dan, Ploiești
37. Cuzuioc Ion, Chișinău
38. David Valentin, Orăștie, Hunedoara
39. Dinescu Dinu Florina, Ploiești
40. Diviza Ion, Chișinău
41. Dobre Adrian, Ploiești
42. Dobreanu Grigore, Târgu Jiu, Gorj
43. Doloton Mihai, Călărași, R. Moldova
44. Drăghici Min, Drăgănești, Olt
45. Duca Cezar, Iași
46. Duca Loredana, Ploiești
47. Dușa Alexandru, Câmpeni, Alba
48. Enachi Mihai, Berești, Galați
49. Flămânzeanu Maria, București
50. Florin C. Florian, Botoșani
51. Frunză Mihai, Brăila
52. Găban Viviance, Dr.Tr. Severin

53. **Gaftoneanu Mihai**, Botoșani
54. **Gelețu Monica**, Aix en Provence, France
55. **Gheorghe Maxian Deladolna**, Strășeni, R.Moldova
56. **Ghiță Laurențiu**, București
57. **Goga Constantin**, Fetești
58. **Gogu Liviu**, Buzău
59. **Grigore Mirela**, Râmnicu Sărat
60. **Gross Tomas**, Baia Mare, Maramureș
61. **Groza Gabriela**, Cluj-Napoca
62. **Gurău Gheorghe**, Galați
63. **Haivas Mihai**, Iași
64. **Horga Mihai**, Roman, Neamț
65. **Hură Mihaela**, Dorohoi, Botoșani
66. **Iancu Alexandru**, București
67. **Iftimi Neculai**, Iași
68. **Ionescu Stejărel**, Timișoara
69. **Iordăchescu Robert**, 2 Mai, Constanța
70. **Jianu Liviu-Florian**, Craiova, Dolj
71. **Lăcătușu Alexandru**, Drăgășani
72. **Lazăr Ioan**, Bervecu de Sus, Timiș
73. **Leach Elena**, Sângeorz Băi, Bistrița Năsăud
74. **Lefter Vasile**, Focșani
75. **Lică Pavel**, București
76. **Litvin Mihaela**, București
77. **Liuba Procopii**, Chișinău
78. **Maftei Laurențiu**, Botoșani
79. **Manolache Liviu**, Bergamo, Italia
80. **Manole Vasile**, Galați
81. **Manolescu Andreea**, Ploiești
82. **Marcu Gabriel**, Buzău
83. **Marcu Mihaela**, Buzău
84. **Maxim Vasile**, Botoșani
85. **Melnic Doru**, Iași
86. **Metco Maria**, Germania
87. **Micuț Ion**, Râmnicu Vâlcea
88. **Mihai Arsenie**
89. **Mihu Daniel**, Ploiești
90. **Mihuț Ioana**, Bistrița-Năsăud
91. **Mira Gheorghem**, Costești, Argeș
92. **Moisei Elena**, Sibiu
93. **Moleșag Mihai**, Tulcea
94. **Monacu Dumitru**, Botoșani
95. **Moraru Ion**, Independența, Galați
96. **Moroșan Valeria**, Vatra Dornei
97. **Mușat Paulina**, Piatra-Olt
98. **Neacșu Alexandra**, Popești-Leordeni
99. **Neagu Nicoleta**, Medgidia, Constanța
100. **Nechita Costică**, Târgu Frumos, Iași
101. **Nică Janet**, Ostroveni, Dolj
102. **Nichi Ursei**, Râmnicu Vâlcea
103. **Nichita Florin**, Ploiești
104. **Nicolae Mădălina**, Constanța
105. **Nicolae Topor**, Tătulești, Olt
106. **Nicușor Constantinescu**, București
107. **Nitu Ioan**, Vama, Suceava

108. Norea Dan, Constanța
109. Oltean Alexandru, Bistrița
110. Oprea Cristina, Iași
111. Orșivschi Cătălina, Vama, Suceava
112. Păcurar Radu, Cluj-Napoca
113. Papuc Adriana, Mioveni, Argeș
114. Pârlea Gheorghe, Miroslovești, Iași
115. Paveliu Mariana, Grivița, Vaslui
116. Paveliu Petru, Grivița, Vaslui
117. Peiu Nicolae, Iași
118. Pop Dorina, Timișoara
119. Popa Daniel, Târgu Jiu, Gorj
120. Popa Ion Pădure, Strășeni, R. Moldova
121. Popescu Adrian, Rădăuți, Suceava
122. Popescu Marusia, Iași
123. Popovici Vasile, Corni, Botoșani
124. Postelnicu Gheorghe, Dridu, Ialomița
125. Proorocu Angel, București
126. Rădoi Raisa, Craiova, Dolj
127. Rădulescu Leliana, Craiova, Dolj
128. Răduță Marius, Cioranii de Sus, Prahova
129. Ralia Julia, Iași
130. Rodrig Andrișan, București
131. Roman Florin, Sebiș, Arad
132. Rotaru Florin, Buzău
133. Ruse Ion, Săcele, Constanța
134. Șerban Elena, București
135. Sfârlea Alexandru, Oradea
136. Șfichi Eugen, Bacău
137. Sîrghie Dumitru, Slatina, Olt
138. Slavu Vali-Petronela, Petroșani, Hunedoara
139. Șoflău Bogdan, Florești, Cluj
140. Sonu Iulia, Iordăcheanu, Prahova
141. Stancu Nicolae, Iași
142. Stănculescu Diana, Constanța
143. Stănilă Emilia, București
144. Ștefan Al. Sașa, Cămpina
145. Stoica Gâpeanu, Brăila
146. Teșileanu Marian, Slobozia
147. Țiclea Alexandru, Mizil/București
148. Toderășcu Ioan, Costești, Vaslui
149. Todică Gabriel, Fălticeni, Suceava
150. Toma G. Rocneanu, Baia Mare, Maramureș
151. Truscan Magdalena, Suceava
152. Țucă Ionuț Daniel, Medgidia, Constanța
153. Ungureanu Ica, Buzău
154. Ungureanu Petre, Corabia
155. Ursu Valentin, Ploiești
156. Văran Valentina-Becart, Pașcani, Iași
157. Vașcan Ion, Cioburciu, R. Moldova
158. Vasilescu Petre Florin, Craiova, Dolj
159. Vlăescu Dan, Roșiori de Vede
160. Zaharia Gina, Buzău

Îi felicităm pe toți cei care au participat și-i invităm să se înscrie și la ediția a X-a, jubiliară.

Înscrierea se face pe www.romeojulietalamizil.ro

sau prin poștă: prof. Laurențiu Bădicioiu,
Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”,
str. N. Bălcescu, nr.131, Mizil, Prahova,
cod 105800, cu mențiunea:

pentru „Romeo și Julieta la Mizil”, ed. a X-a

Perioada de înscriere:
10.10.2016 – 20.12.2016

Detalii găsiți pe www.romeojulietalamizil.ro

INTERVIURI... INTERVIURI... INTERVIURI...

Materialele din această rubrică sunt realizate de Liviu Iancu, redactor la revista *LaPunkt*, în care au și apărut. Liviu Iancu este doctorand în anul II la Școala doctorală de Istorie, Univ. București.

Interviu cu **Ștefan Cazimir**, invitat special al Festivalului

LaPunkt: Spuneți-ne care a fost primul contact al criticului și istoricului literar Ștefan Cazimir cu acest festival. Cum ați aflat de festival și cum ați ajuns la Mizil, la „Romeo și Julieta”?

Ștefan Cazimir (Ș.C.): La acest festival de la Mizil am ajuns demult, de la primele ediții, grație invitației domnului profesor Laurențiu Bădicioiu, care m-a pus în aceeași familie cu domnul George Corbu, președintele Uniunii Epigramiștilor din România, dar și cu alții, chiar dacă eu nu sunt un epigramist profesionist. Eu sunt doar un simpatizant al genului, un amator. Întrebat odată ce loc ocup în mișcarea epigramatică actuală, am răspuns în versuri:

„Poruncă de s-ar da în țară
Epigramiștii toți să piară,
Vă spun cu cugetul curat
Că aș muri nevinovat.”

LaPunkt: Vă văd și astăzi aici, la ediția a IX-a. Ce v-a atras la acest festival astfel încât ați revenit aproape la fiecare ediție?

Ș.C.: Ospitalitatea gazdelor, atmosfera agreabilă și revărsarea de spirit la care asist cu regretul că nu știu să stenografiez pentru a reține cele mai bune epigrame pe care le aud rostite.

LaPunkt: Mizilul este un oraș relativ mic. Cum vă explicați faptul că o manifestare culturală de o asemenea anvergură poate avea loc aici, dar nu este replicată în orașe mai mari?

Ș.C.: Aici este un paradox explicabil prin faptul că, de la Caragiale încoace, Mizilul are un fel de reputație inversă, pornind de la celebra schiță „O zi solemnă”, cu ambițiosul primar Leonida Condeescu, după aceea cu schița lui Geo Bogza, „O sută șaptezeci și cinci de minute la Mizil”. Orașul a simțit nevoia să inverseze o asemenea reputație glumeață – sau oricum doriți să îi spuneți – demonstrând că aici există valori și capacități de afirmare într-un sens pozitiv.

LaPunkt: Ce credeți că ar trebui făcut ca emulația culturală care îi animă pe organizatorii și participanții de la acest festival să fie împărtășită în mai multe locuri?

Ș.C.: În afară de popularizarea acestor ediții, cred că altceva nu se poate face. Unde există oameni cu inițiativă și cu capacitate de a-i mobiliza pe alții, vor apărea – și au și apărut – manifestări similare. Acolo unde nu există asemenea oameni și asemenea inițiative, modelul va rămâne fără efect.

LaPunkt: Platon spunea că poezii ar trebui alungați din cetate. În modernitate, propunerea lui, scoasă din contextul ei inițial, este preluată de cei care consideră cultura drept o podoabă inutilă. Mai au loc poezii în cetate? Dacă da, care ar fi acest loc? Care ar fi rolul lor?

Ș.C.: Poezii nu s-au speriat de verdictul rostit de Platon și și-au păstrat locul în cetate. Uneori, rolul poezilor a fost pozitiv. Alteori, mai puțin sau deloc, pentru că atunci când un mare poet se pune în slujba unei cauze negative, vina este cu atât mai mare cu cât nivelul talentului este mai înalt. Să dau un singur exemplu, scriitorul francez de un talent incontestabil, Céline, pus în slujba unor idei deplorabile. Aceasta nu îi anulează însă calitatea de mare scriitor.

Scriitorii vor continua să fie în slujba unor cauze mai mult sau mai puțin laudabile și, în funcție de talentul lor, vor fi blamați sau apreciați.

LaPunkt: Precum în pilda biblică a talantului...

Ș.C.: Da, potrivit îndemnelor de a nu îngropa talantul. Ne putem aminti aici de strofa finală din auto-epitaful lui Anton Pann:

„Împlinindu-și datoria
Și talantul ne-ngropând
Ș-a făcut călătoria
Dând în lume altor rând.”

LaPunkt: Ce ați dori acestui festival pentru viitor? Cum îi vedeți evoluția?

Ș.C.: Să meargă pe drumul pe care a mers până acum, pe o cale mereu ascendentă. Niciodată nu vom putea spune că am atins nivelul suprem. Întotdeauna este loc de și mai bine.

Interviu cu **Silviu Daniel Diaconescu** și **Andra Cătălina Vasilcoiu**,
elevi la **Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”** din Mizil

LaPunkt: Spuneți-ne mai întâi câteva cuvinte despre voi. Ce faceți acum și ce planuri de viitor aveți?

Silviu Daniel Diaconescu (S.D.D.): Sunt elev în clasa a X-a la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, profilul filologie. Anul acesta este primul meu an ca președinte în Consiliul Școlar al elevilor din acest liceu. Pentru viitor aș vrea să profez în avocatură și mărturisesc că sunt de asemenea interesat de politică, chiar dacă ea nu prea este populară în rândul tinerilor de astăzi.

Andra Cătălina Vasilcoiu (A.C.V.): Eu sunt elevă în clasa a XII-a și urmez profilul matematică-informatică. Am deținut și eu aceeași funcție, de președinte al Consiliului elevilor, dar anul trecut. Intenționez ca de la anul să studiez computer science în Marea Britanie și mărturisesc că nu sunt foarte tentată de o eventuală întoarcere în România la finalizarea studiilor.

LaPunkt: Când ați auzit prima oară de festival și cum vi s-a părut faptul că liceul vostru găzduiește o asemenea manifestare culturală?

A.C.V.: Eu sunt în acest liceu din clasa întâi și am auzit de festival din primul an când s-a organizat, în 2007. Atunci, fiind mică, nu înțelegeam cât de important este festivalul acesta. De-abia în ultimii ani de liceu am ajuns să înțeleg.

S.D.D.: În schimb, eu am fost inițial elev la o altă școală. Totuși, la nivel local se auzea de acest eveniment. Prima oară am rămas puțin uimit: nu știam ce presupune. Eleve și elevi ai liceului pregătiți pentru primirea oaspeților Festivalului...

LaPunkt: Ați ajuns să vă implicați și voi în organizarea festivalului? În ce constă participarea voastră, a elevilor, la această manifestare a liceului?

S.D.D.: Ne implicăm prin voluntariat.

A.C.V.: Ajutăm la promovarea festivalului pe Facebook, împărțim pliante la alte manifestări, întâmpinăm oaspeții. De asemenea, elevii desfășoară de fiecare dată programe artistice: cântă sau prezintă costume populare, de exemplu.

LaPunkt: Ce înseamnă pentru voi festivalul, acum cand îl vedeți cu alți ochi decât atunci când erăți mai mici? Care credeți că este însemnătatea sa pentru elevii liceului, prin faptul că unii dintre cei mai mari epigramiști și poeți ai României se adună aici?

A.C.V.: Festivalul este fără doar și poate un motiv de mândrie pentru noi. Este ceva în plus pe care liceul nostru îl are față de alte licee din județ.

S.D.D. Mai mult, eu consider că găzduim cel mai important eveniment de acest fel din țară, ceea ce nu este puțin lucru pentru un oraș ca Mizilul. Elevii reprezintă una dintre resursele cheie în buna desfășurare a Festivalului.

LaPunkt: A dezvoltat festivalul pasiunea pentru lectură în rândul vostru?

A.C.V.: Da. Din curiozitate, am citit ce s-a publicat în suplimentul festivalului. Eu chiar m-am împrietenit cu una dintre concurențele care au câștigat în anii anteriori. Ea este originară din Republica Moldova și am fost să o vizitez acolo (n.r.-Elena Mihalachi), în cadrul unei delegații mai largi a liceului nostru.

S.D.D.: Trebuie subliniat că avem șansa suplimentară a unei noi deschideri pe lângă cele oferite de activitățile firești din școală, atât către literatură, cât și către relațiile cu alte persoane, din România și de peste hotare.

LaPunkt: V-ați gândit să scrieți și voi poezii și epigrame și să participați la concurs?

S.D.D.: Când eram mai mic, aveam unele idei de poezii și aplecare spre asta. Din păcate, le-am pierdut pe drum. Cine știe, în viitor, inspirat de exemplele de la festival, voi relua această ocupație.

LaPunkt: Cât de important este acest festival pentru părinții voștri și pentru întregul oraș?

S.D.D.: Mândria care ne animă pe noi, ca elevi, este simțită de toți cetățenii Mizilului. Suntem mândri cu toții că putem găzdui un asemenea festival.

A.C.V.: Într-un fel, festivalul pune Mizilul pe harta culturală a României și întreaga comunitate locală este încântată din acest motiv.

Interviu cu profesorii **Victor Minea** și **Laurențiu Bădicioiu**, organizatorii Festivalului.

La Punkt: O primă întrebare pe care și-ar pune-o orice cititor e aceasta – cum s-a întâmplat ca profesorul de română de la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil, **Laurențiu Bădicioiu** și directorul liceului, profesorul de matematică **Victor Minea**, să organizeze un asemenea festival internațional?

Victor Minea (V.M.): Nici noi nu am știut la început ce vrem. Lucrurile s-au așezat cu timpul. Zeii au vrut ca lucrurile să se desfășoare într-un fel. Spun zeii pentru că totul a început într-o atmosferă marină, cum le-ar fi plăcut zeilor greci. Eram cu Laurențiu pe malul mării, la 2 Mai. Laurențiu înoată, se întoarce din mare, vine lângă mine pe nisip și îmi spune: „Domnule profesor, ce ar fi să organizăm un festival?” Eu răspund: „Da, de acord. Și ce vrei să facem mai exact?” La care el îmi spune: „Un festival literar!” Iar eu întreb: „Cum să îl numim?”, la care îmi răspunde: „Mai bine decât Romeo și Julieta la Mizil nu poate fi!” Mi-a vorbit atunci pe larg despre Ranetti și opera lui. Am citit și eu mai mult și am ajuns la concluzia că Laurențiu are dreptate. Așa s-a născut ideea, restul este poveste...

La Punkt: Pentru că tot ați menționat, o a doua întrebare firească se leagă de numele festivalului. De ce „Romeo și Julieta la Mizil”?

Laurențiu Bădicioiu (L.B.): Pe lângă povestea evocată în amănunt de domnul director, este totuși ceva ce el nu știe. În 2007 îmi picase în mână un volum intitulat „Romeo și Julieta la Mizil”, tipărit de o editură din București, care a reactualizat opera scrisă de George Ranetti. În 1907, deci cu 100 de ani înainte de momentul reeditării, Ranetti publicase o comedie cu acest titlu, o parodie la tragedia shakespeariană. Mie, dat fiind că trecuseră o sută de ani de la prima publicare a comediei lui Ranetti, mi s-a părut potrivit, și am discutat cu domnul director să marcăm aniversarea prin inaugurarea unui festival literar. Astfel, în 2007, a fost organizată ediția I. Numele festivalului vine tocmai de la piesa lui Ranetti, „Romeo și Julieta la Mizil” - o parodie politică, care păstrează personajele shakespeariene, dar le schimbă numele. Astfel, lui Romeo îi corespunde Mișu, Julietei-Veta, familiile Montague și Capulet sunt de fapt familiile notabilităților din Mizil, domn’ Nae, primarul și principalul său opozant ș.a.m.d. Totuși, tragedia arhicunoscută își schimbă finalul. Parodia lui Ranetti are happy-end: Mișu-telegrafistul, și Veta-iubita lui, se căsătoresc, iar totul se termină cu bine.

LaPunkt: Ce aspecte din formarea dvs. vă leagă de Mizil și de ideea unui asemenea concurs?

M.V.: Suntem „republicani”, suntem de-ai locului. Eu, de exemplu, m-am născut la 14 kilometri depărtare de Mizil, aproape de poarta Bărganului. Fără să folosesc vorbe mari, este acea dragoste de locul unde te-ai născut și de împrejurimile sale. Această dragoste este cea care te face să vrei mai mult, să te ambiționezi mai mult, te încarcă cu energie pozitivă.

L.B.: În ceea ce mă privește, parafrazez puțin vorbele președintelui american John F. Kennedy: „Nu este important ce îți dă țara ție, ci ce îți dai tu țării”. Schimbând ce este de schimbat, important nu este ce îmi oferă Mizilul mie, pentru că, sinceri să fim, nu îmi oferă mare lucru, important este ce aș putea să dau eu Mizilului. Un al doilea motiv ar fi că eu sunt născut în Mizil, deja la a doua generație. Am rădăcini aici. Cred că dacă aș trăi la Paris sau la Lisabona sau în Noua Zeelandă sau mai știu eu unde, nu aș fi mai fericit decât sunt acum, când trăiesc la Mizil, pentru că aici fac tocmai ce îmi place. Îmi place să adun oamenii laolaltă și, cu domnul director, am reușit să adunăm în jurul nostru oameni de valoare, cărora le mulțumim că dau această măreție festivalului. Nu noi suntem de lăudat pentru acest festival, ci ei. Datorită lor festivalul a urcat foarte mult.

LaPunkt: Am văzut de unde s-a început, de la o discuție amicală pe plaja de la 2 Mai. Cum s-a dezvoltat de-a lungul timpului acest festival?

M.V.: Festivalul are două etape distincte. Prima ediție a lui s-a desfășurat concomitent cu a doua ediție a sărbătorii spirituale a liceului, pe 30 ianuarie, sărbătoarea Sfinților Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Ioan Gură de Aur și Grigorie Teologul, al cărui nume este purtat și de patronul liceului nostru, Grigore Tocilescu-cel născut în Mizil. La inaugurare, festivalul s-a desfășurat în săli de clasă, de-abia de la următoarea ediție am beneficiat de sala unică și inconfundabilă, care a devenit deja o marcă înregistrată și la care noi ținem foarte mult. Am mers în paralel cu festivalul și sărbătoarea religioasă până la a cincea ediție a festivalului, când, în aceeași zi, în liceu, am decernat premiile literare și s-a oficiat slujba obișnuită. Atunci, invitatul ediției era maestrul Mircea Dinescu. Înainte de oficierea

ceremoniei religioase, Dinescu și-a lansat un volum de poezii și albumul de muzică creat pe baza poeziilor. Volumul era inspirat din folclorul românesc, din cântece foarte populare în urmă cu câteva decenii în Europa, precum „Lili Marlene”, astfel încât, la un moment dat, unul dintre cântece a trezit o oarecare rumoare în rândul anumitor invitați, care au acceptat mai greu niște conținuturi poetice.

L.B.: Chiar în acea zi ne-am dat seama că trebuie să separăm cele două manifestări.

M.V.: Așa au fost separate cele două sărbători ale liceului și de atunci începe etapa a 2-a a festivalului. Regula actuală e simplă, de inspirație anglo-saxonă: festivalul are loc în ultima sâmbătă a lui ianuarie, iar sărbătoarea religioasă a rămas în ziua stabilită de calendarul bisericesc – 30 ianuarie.

LaPunkt: Iată însă că anul acesta ultima sâmbătă din luna ianuarie a picat chiar pe 30.

M.V.: Cu spiritul de filolog al lui Laurențiu, cu spiritul...

L.B.: ... axiomatic ...

M.V.: ... al meu, am conchis așa: festivalul rămâne în ultima sâmbătă din ianuarie, iar sărbătoarea religioasă se mută pe 25, aceasta fiind o zi dedicată în calendar Sfântului Grigorie Teologul singur. Aceasta va fi regula ori de câte ori apare o asemenea situație și de aceea, anul acesta, am început sărbătoririle luni și le încheiem sâmbătă.

LaPunkt: Unde a ajuns festivalul la momentul actual? Prezentați-ne câteva superlative!

M.V.: Eu am un singur răspuns aici: să îl întrebăm pe dânsul!

L.B.: Pe dânsul care?

M.V.: Festivalul!

L.B.: Se pare că festivalul mă delegă pe mine să răspund. Superlativele sunt legate o dată de personalitățile care au trecut pe la Mizil de-a lungul celor nouă ediții. Mă uit pe volumul apărut după ediția precedentă a festivalului, cea de-a VIII-a, sperând să nu uit pe cineva: Ștefan Cazimir, Solomon Marcus, Nicolae Dabija, Mircea Ionescu Quintus, Daniel Cristea Enache, Dan C. Mihăilescu, Alexandru Mironov, Lucia Olaru Nenati, Mihai Stănescu, Efim Tarlapan. Au fost mulți... Putem adăuga pe Corneliu Leu, Mircea Dinescu, George Stanca, George Corbu, Daniela Vlădescu, Mircea Vintilă...

A doua oară, ca cifre, amintesc că avem aproximativ 4000 de participanți cam în opt ani.

M.V.: Deci o medie de 400-500 de concurenți la fiecare ediție.

L.B.: Un superlativ (cum ne-ați cerut) credem că este și cartea pe care o scoatem de cinci ani. Fiecare volum are cam 400 de pagini, ceea ce înseamnă cca 2000 de pagini de literatură bună.

LaPunkt: Ați vrut vreodată să renunțați?

L.B.: Aici vă rog să răspundeți dvs.

M.V.: În fiecare dimineață...

LaPunkt: Ne pare rău că nu am putut surprinde grimasa dvs. pentru a o arăta și cititorilor noștri.

M.V.: Începând așa, cam cu o lună înainte de festival...

L.B.: ... probabil și o lună după. Este greu, altfel nu ai cum. Fotbalistul spune: „Meciul cel mai greu este următorul”. Așa și la noi.

M.V.: Ediția cea mai grea este următoarea, dar nu putem renunța.

LaPunkt: Pentru că tot ați amintit de ediția următoare, care sunt intențiile?

M.V.: Deja a fost prefigurată în cadrul festivității de premiere, când s-a amintit că vom inaugura noua unitate de măsură a timpului: Quintus-ul.

L.B.: Ediția următoare va fi dedicată aniversării lui Mircea Ionescu Quintus la împlinirea celor 100 de ani. Este foarte potrivit pentru că și noi sărbătorim un deceniu, este ediția a X-a. După cum vedeți, nimic nu este întâmplător, 10 îl divide 100.

M.V.: Da, 10 divide Quintus-ul.

L.B.: Domnule director, aici vă contrazic, Quintus-ul nu este divizibil, așa cum nici noi doi nu suntem divizibili și am ruga *LaPunkt* să consemneze că noi reprezentăm binomul Matematică-Literatură, denumire care nu îmi aparține, fiind de fapt opera lui Daniel Cristea-Enache. Când ai un binom de felul acesta, n-ai cum să nu reușești: dacă imaginația mea o ia razna, matematica îmi spune „Stop!” ...

M.V.: ... iar atunci când este prea multă rațiune din partea mea, intervine imaginația. Sperăm ca această rețetă, de succes după cum ne spune tot mai multă lume, să funcționeze și la ediția a X-a, unde o să îl onorăm pe Mircea Ionescu Quintus, dar și pe mai departe.

Cartea de Onoare a liceului

Impresii scrise la cald... in mijlocul iernii

Ei, n' iată-ve din nou
cu Muzilul nostru cel de toate zilele! Chica
Joacă sunt fete sau are prietărie, iubiri
de la Muzil, necușe dependente, de haz, de
sprijin, de bună dispoziție de oameni alții. Fetele
ce nu pot spune decât n' potul vorbii, și
mai puțin fenomenelor pale!

ianuarie 2016
Lucia Olaru Șevati

La Muzil culoarea pazei semnifică albul, spre
deosebire de culoarea pazei marilor orașe, care semni-
fică amărăciunea miorului. Duh, suflet și
nationalism curat - asta înseamnă Festivalul
„Romesciștietă” de la Muzil.

Zambu Sărghe

Mergând spre liceul „Gr. Topilescu”, de la gară, pe
strada N. Bălcescu, am văzut pe partea stângă templul
adventistilor. Apoi, pe partea dreaptă, „Mărbomii lui
Iehova”. Acesta mi-a adus aminte de reîncarnare:

„Mă-utreb: scăpare de prostie
Prin re-ncarnare, poate să fie?
Nu: fără minte dacă-ai fost,
Te re-ncarnezi tot într-un prost!”

Olaru Șevati

Este prima dată când particip în vedea
un eveniment așa de bun, plin de bucurie și
de urare na avea o răstă de cel puțin
un „quintus”, așa să se ajute Dumnezeu!
Aduceți bucurie!

Popescu Răzvan R

Cum ajuns-am la Liceu,
Întrebari, de la intrare:
Unde-i Cartea de Onoare
Ca să o mărturisesc și eu!
George Cosbu

devenit nifilean, conform adagiului
celebru!

30 Ianuarie 2016
Am avut revelația Prieteniei, a bucuriei revăderii, într-
oameni de aceeași statură intelectuală, cu preocupări lite-
rare comune și end că Festivalul de la Scizii poezie, o dată
cu editia Jubiliară X, să se creze într-o oportunitate cultu-
rale majore, de gen, și să propună, prin calitate superioară,
elevativă un model de entuziasm benefic.

Se-are simțit oarec de invitație, revin ori cînd cu
plăcere, avînd certitudinea că aici, la Scizii, se în-
tîmplă lucruri minunate ce pot scoate, pe urmă donă-
rile, unul din liberalism intelectual

31 ian. 2016

Adrian

Har poetic, versă epigramatică
cultură, fantezie, spontaneitate talent
- atât dar, câteodată aminte prin care poate
fi surprinsat acest festival. Datarea
lui și iubim și mai mult pe ROMEO
și JULIETA!

Dau CULICOVȘCHI

30 ian 2016 - la Mizil Nae Bunduru

Romeo și Julieta, la Mizil

"Un Romeo, tip abil,
care face des naveta,
vine iarăși la Mizil...
Să se "dea" cu Julieta

Nae Bunduru

Dacă este ianuarie, este "Romeo și Julieta".

Bineînțeles, la Mizil!

Un "La mulți ani" Licențiu Teoretic

"Gigore Loculescu" și îi doresc să organizeze

de 40 de ori câte 40 de editii ale festivalului

international de poezie și epigramă,

empunând cu Fundația Culturală "Romeo

și Julieta la Mizil."

Aurel Coar

Tubire ratată

În Mizil - știu asta bine -

Julieta nu mai vine,

Căci un singur peste-avea

Ce-i acum la D.M.A.

30.01.2016.

Lithars

Acum câțiva ani am participat la Concursul de epigramă și poezie "Romano și Julieta" de la Mizil.

Am luat prima mențiune, la diferență de câteva fecuri față de premiul al treilea.

M-am născut să mă mișc și acum am fost menționată mișcând.

Am luat acum și-am dorit să merg să fiu aici.

Și istoria o-a repetat:

"Sunt la Mizil și-o minune
C-am luat și-acum tot mențiune;
Și Bădicișii m-a vitat
Și iar mă mă menționat."

Lăsând gluma la o parte, sunt fetele
câi sunt aici și-aș vrea să timpul
să se oprească în loc.

Multumesc și vă îmbrățișez cu tot
influtul.

cu iubire,

Vlad H. Petru

30.01.2016 - Mizil

După speech-ul domnului
Minovici, urez festivalului să fianteze
și după anul 2100.

Felicitări organizatorilor pentru
modul exemplar și sustinut în care
construiesc umorul la Mizil.

dr. Vlad Icu

Am fost pentru prima dată la Mizil și
 impresia mea este mult peste ceea ce mă
 așteptam. Organizare ireproșabilă, oameni frumoși,
 literatură de valoare. Felicitări din suflet
 organizatorilor și succes la edițiile viitoare
 Vele Drăcom
 31.01.2016

~~HA~~

Bon courage.

Dr. A. Kulakov et Teș

La festivalul din Mizil
 Veni și Găpu, cam debil
 Și cu creații mare stil
 Un vers, un cânt, un rodent
 Veni-rom an de an, aici
 E rost de premii, de pagici
 Și va feliicit! Ne-ocotat
 Și mă opreși!
 Acum sunt beat
 A Găpului

CU NEÎNĂMURITĂ ADMIRAȚIE
 ȘI PREMIA,
 ORGANIZATORII FESTIVALULUI
 "ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL"
 DE LA ANULĂ VOETORU, BAZICILU
 PĂRĂȘCĂU,
 ȘI CE PĂTĂRIA MOXI (XIERI),
 ORGANIZATORI DE FESTIVAL
 "MIZIL" LA MIZIL, DIRECTOR
 CĂTĂLĂREAN N. V. ANA, UMOR PĂRĂ
 PĂRĂȘCĂU LA TARA DRĂCOM, DR. CĂTĂLĂREAN
 ȘI DRĂCOM
 Dr. Cătălărean
 N. Cătălărean

Recent s-a încheiat cea de-a ix-a ediție
 a "Festivalului de epigramă și poezie"
 "Romeo și Julieta la Mizil", arădău:

În Deseul morilor iubite
 Ajung' se la Mizil adis'
 Mai înălțat de amintiri
 Și mult mai născut de stăru,

Mizil, 30.01.2016

Vele Lăcom
 Drăcom

Mesaje pentru organizatori

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

INSTITUTUL EUDOXIU HURMUZACHI
PENTRU ROMÂNII DE PRETUTINDENI

Mesaj

În numele colaborării dintre Fundația Culturală „Romeo și Julieta la Mizil” și Institutul Eudoxiu Hurmuzachi pentru românii de pretutindeni, îmi exprim bucuria pentru organizarea festivalului internațional de poezie și epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția IX, 2015 – 2016.

Consider că această manifestare are rolul de a promova imaginea României în lume, de a susține sistemul educațional și cultural de către fiecare român, indiferent de țara din care provine, de a oferi informații prin schimb și colaborare, de a sprijini românii de pretutindeni pentru păstrarea și afirmarea identității etnice, culturale, lingvistice și religioase.

Director General Adjunct,

Nicolae BRÎNZEA

Institutul Eudoxiu Hurmuzachi pentru românii de pretutindeni
Calea Victoriei, Nr. 118, Et. 2, Sector 1, București

Tel: +40 21 310 26 98
Fax: +04 21 310 15 36
e-mail: office@ieh.ro
site: www.ieh.ro
facebook: www.facebook.com/
instituteudoxiuhurmuzachi

**Expunerea unui fost absolvent
al Liceului „GRIGORE TOCILESCU”, promoția 1940, veteran de război,
la Festivalul Internațional de poezie și epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”**

Onorată asistență, stimați maeștri ai genului liric, poeți și epigramaști, prea stimabil și distins binom profesori Victor Minea – Laurențiu Bădicioiu, cu aleasă considerație vă mulțumesc pentru bunăvoința și onoarea ce mi-ați oferit-o de a fi astăzi alături de Domniile Voastre. În încheierea preambulului, permiteți-mi ca, pe parcursul expunerii, să nu fiu prea concis de teama de a nu deveni confuz, pentru că altfel „dacă scriu patru cuvinte aș fi nevoit să radiez trei dintre ele” (Boileau). Fără intenția de a vă plictisi m-am decis așadar să nu șterg nimic, chiar dacă textul ar părea prea stufos. Și acum, să-mi dați voie, vă rog, să mă prezint: sunt unul dintre foștii absolvenți ai acestui prestigios liceu, promoția 1940, în prezent colonel în retragere, Lemnar Ștefan Eugen, veteran de război. Născut în anul 1921 în comuna Sălciile, Prahova, depărtată la aproximativ 20 km Sud de orașul Mizil, o așezare situată într-un mediu ambiant și rustic, de câmpie, unde creșteau odinioară prepelița, dropia mică, zisă spârcaci, dihorul, popândăul etc.

Emblematicul an 1921 conduce la concluzia surprinzătoare, prin comparație, analogie, de a fi considerat de aceeași vârstă – leat, cu rata nașterii acestui locaș de cultură generală, adică 94 de ani. „Vivat, crescat, floreat!”. Cu emoție m-aș putea considera „Rara avis in terris, in urbis Mizil!” (Juvenal). O pasăre rară pe pământ, în orașul Mizil.

Impresii, imagini păstrate cu sentiment de melancolie din perioada stagiului în cei opt ani de liceu. În acele vremuri, în licee, se impunea o atmosferă sobră, de austeritate, bazată pe o disciplină a elevului, liber consimțită. Seriozitate în însușirea temeinică a cunoștințelor de cultură generală, respectându-se decența față de profesor conform cerințelor bazate pe etică. Abaterile grave ale elevului nu se limitau doar la scăderea notei la purtare, ci cu excluderea din școală, stigmatizat fiind privit cu un sentiment de dispreț de către colegi. Odrasla își însușea desigur gravitatea greșelilor, conștientizând faptul pierderii investițiilor susținute de către părinți cu mare trudă: taxe, manuale, uniformă, gazdă etc. Cazurile de această natură erau însă rarissime. („Non scholae, sed vitae discimus!” Nu învățăm pentru școală, ci pentru viață! (Seneca) Pregătirea temeinică a elevului pentru bac... avea loc pe tot parcursul claselor superioare (5-8) iar succesul provoca un sentiment neasemuit de mulțumire, demnitate și încredere în forțele proprii. Schimbând subiectul, încerc să descriu posibilitățile de relaxare ale localnicilor într-un oraș patriarhal, tihnit, etc. Divertismentul se rezuma la unica sală de cinema situată pe minusculul bulevard unde foarte rar rulau filme cu Stan și Bran, Pat și Patașon sau cu Charles Chaplin. Rareori se rătăcea câte o interpretă de muzică ușoară, române, etc. interpretate cu succes de Ioana Radu, Mia Braia, Rodica Bujor etc., echilibristică pe un cablu suspendat sau spectacole de circ (*Zidul morții*). O atracție mai deosebită ne era oferită de către Batalionul 5 Jandarmi prin parăzi, concerte susținute de fanfară, a retragerilor cu torțe, acele fanfare ale căror imagini au fost atât de bine ilustrate în șlagărul „Trecea fanfara militară” a compozitorului Temistocle Popa. Amintiri. *Tempi passati*.

O scurtă monografie a orașului prezentată retrospectiv, a anilor 1930-1940. *Menzil* (tc) (stație-poștă pentru călători și corespondență între Țara Românească și Moldova) pare desprins ca dintr-o veche frescă prin evocarea simplității obiceiurilor și a traiului, a aspectului edilitar, fără canalizare, apă curentă, iluminatul electric asigurându-se de două generatoare ș.a.

Situat în zona de contact dintre Dealul Mare și Câmpia Română, orașul era plin de năvala și forfota țăranilor sosiți din împrejurimi în Sâmbăta declarată zi de târg, pentru schimburi comerciale constând din vânzarea de animale, cereale, versus unelte agricole, cherestea, vin, articole de manufactură, sau comenzi de cănuțe denumite *suian*, executate respectându-se o fiabilitate și execuție artistică, prin folosirea de motive florale colorate cât mai atractiv.

În acele zile de intensă febrilitate, în mediul înconjurător domnea o emanație plăcută olfactiv, îmbălsămată fiind de unda parfumurilor culinare emanate de sfârâitul gogoșilor înfuriate, de pastramă și cârnați, friptură, preparate de patiserie și altele. Principalele așezăminte, instituții constau din: liceul teoretic și clădirile internatului situate pe strada Mihai Bravu 106 (Moara Dorobanțu), Școala de Arte și Meserii, Spitalul, Judecătoria, Primăria, Poșta, Poliția și nu în ultimul rând Batalionul 5 Jandarmi. În piața poștei exista un lanț de măcelării și renumitul han rustic „COCORA”. Printre altele n-ar trebui omise depozitele de vinuri denumite „TOHANI”

După absolvirea studiilor liceale am optat pentru cariera armelor, din pasiune, vocație, absolvind Școala de Ofițeri Activi Infanterie București și fiind repartizat la R. 7 Infanterie. Participarea pe front a constat din apărarea orașului Ploiești, important obiectiv strategic, nod de comunicații rutiere și feroviare, înconjurat de o salbă de rafinării, prin blocarea căilor de acces împotriva trupelor germane aflate în retragere și derută în urma armistițiului din 23.08.44. Lipsa de carburanți atât de necesară formațiunilor mecanizate în scopul afluirii către Văile Prahovei și Teleajenului pentru a scoate trupele proprii dintr-o situație critică i-au determinat să încerce ocuparea orașului, a rafinăriilor, fără șansă de reușită încât cea mai puternică grupare de forțe inamice situată în Pd. Păulești să fie anihilată după șapte zile de hărțuire și confruntări.

Am luptat în campania din Vest Cehoslovacia, rănit în munții Tatra mică, Zwolen, la forțarea râului Hron. Pentru fapte de arme am fost decorat cu Ordinul Coroanei României.

Este foarte greu de descris atmosfera, starea de spirit provocată de acest fenomen apocaliptic, îngrozitor și sinistru, războiul, provocator de atâtea nenorociri catastrofale: oameni răpuși, sfârtecați ori schilodiți pe viață etc. în zgomotul asurzitor al armelor de foc combinat cu țipetele, urletele, provocate de durere și suferință. Mamăăă!

În concluzie, războiul poate fi definit ca un fenomen social istoric, complex, constând din lupta armată între clase sociale și state, pentru realizarea unor interese economice, politice, religioase, prin acapararea de teritorii. (Exemplificând pactul Molotov – Ribentrop la care s-au raliat, din păcate, perfide, și puterile aliate!) „Somnul rațiunii naște monștri!” (Goya) Apariția, folosirea mijloacelor de exterminare în masă a impus instituirea armelor cunoscute sub numele de Trupe Chimice Tactice, Tehnice, cu pregătiri și misiuni în domeniul protecției antinucleare, chimice, bacteriologice, aruncătoare flăcări, masacre cu ceață artificială, la care am aderat în urma unor reciclări corespunzătoare, ocupând funcția de Șef Serv. Chimic.

În încheiere, mi-am propus să relatez o concisă întâmplare autentică: o confuzie între gradul termometric și cel militar. Dialogul dintre Ofițerul de serviciu dintr-un comandament, sever locotenent și soldatul Gogoasă-de planton. Afară, ger cumplit la ora unei dimineți de iarnă.

Lt – Planton! Planton!

Pt – Să trăiți, tov. Locotent. Ordonăți!

Lt – Ia vezi mă câte grade sunt afară?

Pt – Am înțeles, să trăiți, făcând stânga-mprejur. După o scurtă pauză intră fâstăcit.

Pt – Să trăiți tovarășe locotent, afară nu este decât, decât... un singur grad, un tov. plotoner, care șade pe vine,... la adăpostul unui gard,... să trăiți.

Lt – Măi ostaș, tu n-ai auzit de termometru? Du-te și spune-i să vină la mine imediat!

Pt – Tovarășe locotent, termometrul a dispărut?!

O snoavă cazonă fără a avea vreun sens peiorativ.

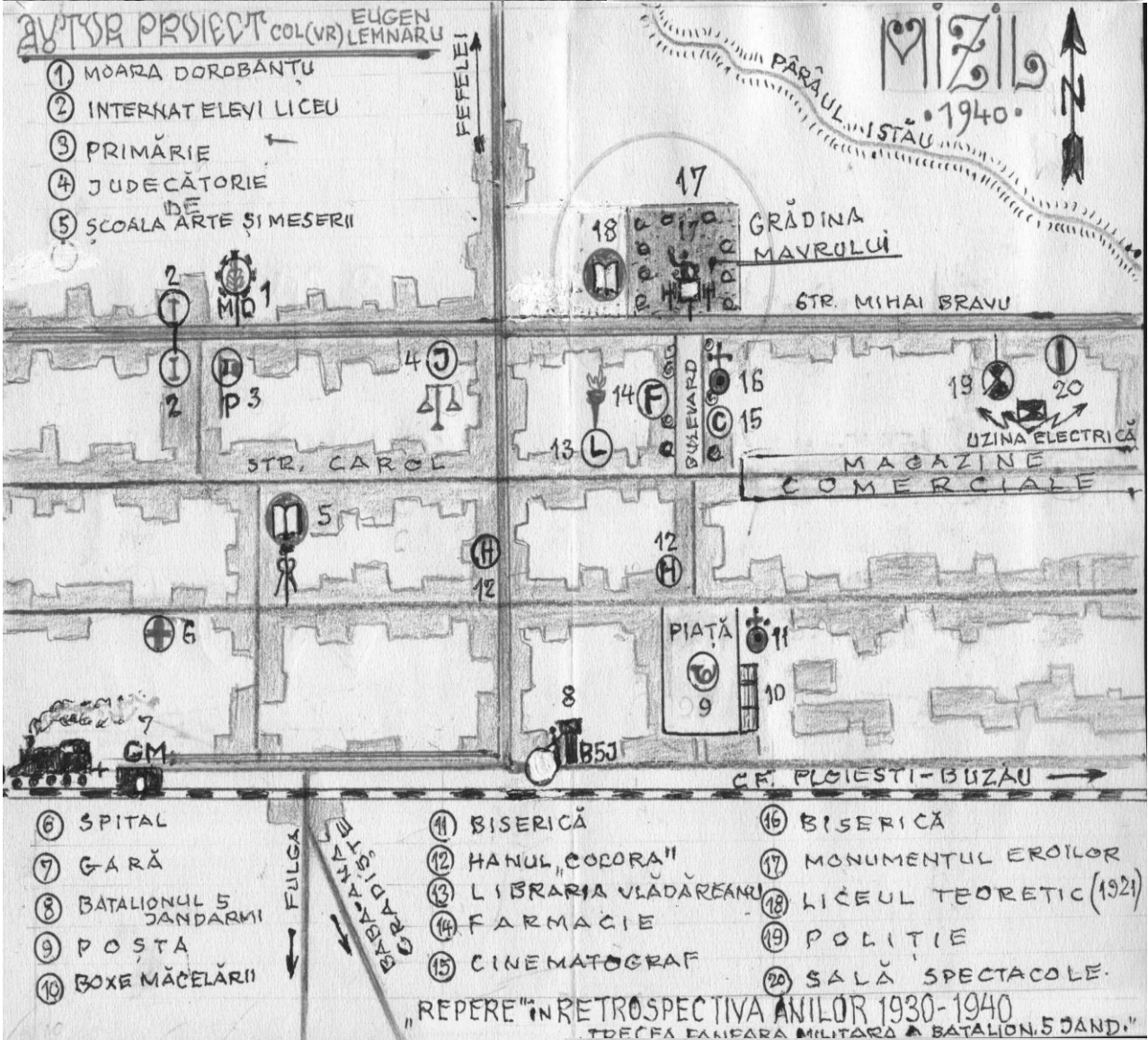
Vă mulțumesc pentru răbdarea parcurgerii textului, îmbrățișându-vă, cu afecțiune.

Col.rz.Eugen Lemnar

19.02.2016, Moreni

P.S. Domnul col.rz. Eugen Lemnar nu a putut participa la festivitatea de premiere, unde fusese invitat, drept cel mai longeviv absolvent al liceului nostru. Neputând veni, ne-a trimis textul de mai sus însoțit de „harta” Mizilului din 1940 (pagina următoare), făcută de Domnia Sa. Mulțumim, d-le colonel!

Avem onoarea!

Texte în afara festivalului

Pățania umoristului în tren... (Am scris iasta în caz că.../însî dacî nu...)

Gheorghe Gurău – Galați

Ianuarie, 2016

Plecat-am nouă din Vaslui
Cu-n trin di nota zeși
În trin sunt călători distui
Pi cari nimini nu-i întreși...

Niși trinu și aleargă-n goanî
Mâncând pamântu cum sî zîși
Că din chișioari o cucanî
Mai, mai în brați sî îmi chiși...

La Crasna unu dintri noi
A coborât, pintru puțin
N-a mai ajuns nișicum napoi
Și am rămas doar opt în trin..

Am vrut ca sî-l sunăm pe-aifon
Da și... ni răspundea nătângu?...
Poati n-avea pe-acolo ton
Deși am pornit la drum cu stângu...

Cucoana numărî sârmana
Și ea ca sî nu faci jocu
Aveți dreptate, eu sunt Ana
Lăsați cî o sâ-i țin eu locu...

Ne-am numărat încî odatî
Eram cu toții puși pi fapți
Atunși făcu-i eu ochii roați
Di fapt în grup eram doar șapți...

Pi la Bârlad oprești iarî
Întunecatu di pi șine
Au coborât la o țâgarî
Doi dintri noi, dar oari șini?!

Cî nu s-au mai întors niși ei
Vai doamni câtî ambuscadî
Amu cre că-am rămas doar trei
Pi întuneric sî să vadî?...

Ei, hai, hiți calmi nu v-agitați
S-aude vocea di răgușitî doamnă
Cî sunt maturi și... hai lăsați
Cî o s-aparî pân la toamnă...

Veni Tecuși, urmă Buzău
Ne-am strâns în beznî la grămadî
Și ni gândeam la și-i mai rău
Din numîr iar să nu mai scadî...

Nainti de-a opri în garî

Di la Buzău un tip cam tâmp
A vrut sî ia air de-afarî
Sărmanu, s-a pierdut pi câmp...

Cucoana jubileazî, cicî
Nu pot da tîmpu înapoi
Ş-apoi dî şî sî-mi hie fricî
Cî-o sî rămânim doar noi doi...

Pânî la urmî iaca s-a-ntâmplat
Cî am rămas în trin doar eu
În trinu răşi-întunecat
Da nu mi-a fost atât di greu...

Cî lângî mini, nu vă zic
Cucoana sî înfîpsi ghini
Mi-am zâs în gând cî nu-i nimic
Aşa a fost sî hie-n fini...

Am profitat cî s-o făcut licheala
Cu doamna, însî altu-i şpilu
Cî ne-am luat cu jiuşileala
Şî o trecut dimult Mizilu...
Vai doamni şî mă fac acum
Cucoana... coborî şî ea
Mă uit pi jeam, nămeţi pi drum
Evaluez.. problema-i grea...

Ies din cupeu şî nu mă miră
Ca sî constat cuprins di toanî
Câ toţi eram dar îşi găsiră
Şî-amicii mei câti-o cucoanî...

Culcuş în noaptea di tăşuni
Deşi di întins parti în parti
Şî slavî domnului, minuni
Ne-am strâns din nou pi mai diparti...

.....
Am coborât rapid la prima
Şî prin nămeţii ca un val
Ne-am prezentat, cu toată stima
Aici la voi la Festival!

De fapt doar eu, dar mai contează?
Vă văd că faceţi ochii mari
Eu, Gheorghe, om într-o fofează
Ceilalţi fiind... imaginari!

Alexandru Oltean, Bistriţa

„Încântat” ca niciodată
Că m-ai „învitat” la tine,
Am visat o noapte toată,
Că-ţi dau haina de pe mine!

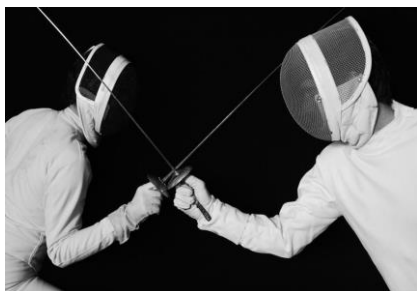
Dar tu zvelt și fără burtă,
Ți-ai dat seama că-i prea scurtă...
Și ți-ai spus în gândul tău:
„Asta e, îmi pare rău...”

Chiar de nu voi fi prezent,
Sigur nu voi fi...„absent”!
Ca epigramist umil,
Am și-un gând pentru Mizil:

Onorându-și toți prezența
Să încânte asistența!
Ridicați mai sus ștacheta,
Că v-o cere... Julieta!

Calitate-n primul rând
Cu... Romeo pe un gând!
Și-o urare de final:
Mult success la festival!

P.S. Nu sunt supărat și basta-
Ultima speranța moare,
E și-o dată viitoare!..
(Cum a fost și data asta!)

**Duel epigramistic pe tema
„Pe Dunăre de-ar curge vin”
Nae Bunduri (voce: Constantin Moldovan)
vs. Ioan Petru Gârda, Laurențiu Ghiță, Ioan Diviza
Moderatori: vorba d-lui prof. Ștefan Cazimir:
s-au moderat (da` de unde...) între ei. ☺**

Nae Bunduri (voce: Constantin Moldovan)

Evitând mereu năpasta
Pacifist sunt prin destin
Și doresc pe lumea asta
„Pace vouă, mie vin!”

**Petru Ioan Gârda
Voia să-l pună la izvoare**

Să-l pui acolo nu-i idee rea
Dar Nae e persoană cu pretenții
Și sunt convins că nu va accepta,
Că nu ratează ăsta afluenții

Nae Bunduri (voce: Constantin Moldovan)

Când Dunărea o voi seca
Și voi avea senzații grave
Să nu te sperii dumneata
Că mă voi drege pe Târnave

Laurențiu Ghiță

Să ne-adunăm încetul cu încetul
Și s-ajutăm colegii, că e bine.
Să ia Diviza Prutul și Siretul
Petrică Oltul, Mureșul la mine.

Petru Ioan Gârda

Mai vreau, că nu tot timpul plouă
Cum tot mă-mbii cu mărunțișuri
Și Someșurile-amândouă
Și, evident, tustrele Crișuri.

Nae Bunduri (voce: Constantin Moldovan)

Petric-al nost` e temerar
Și-n cramă ne cam dă fiori
Iar de-o să plouă cu Cotnar,
Ar vrea o rupere de nori.

Petru Ioan Gârda

De-ar fi să stau tihnit acasă
În pat cu Neli sau cu Cami
Și-ar fi pe mare Tămâioasă
Aș vrea să vină un tsunami.

Ioan Diviza

Cum tot vorbiți cam diferit
La setea lui de dac socot că
Bunduri-ar fi mai fericit
Pe Dunăre de-ar curge votcă.

Nae Bunduri (voce: Constantin Moldovan)

Mă rog pios la mine-n lotcă
Și Celui sfânt i-aduc ovații
Pe Dunăre de-o curge votcă
Dă, Doamne, niște inundații.

Petru Ioan Gârda

Când vizitez barajul, frate,
Și după votcă-ți crapă buza
Să stai căscat, întins pe spate
Când se va inunda ecluza.

Nae Bunduri (voce: Constantin Moldovan)

Pe Dunăre aș vrea, Ioane,
De-o curge votcă până-n zori,
Să pui o vorbă la Cazane
S-o fiarbă de mai multe ori.

Ioan Diviza

Tu știi ce mult te prețuiesc
Deci un cuvânt aș spune, tată,
Dar sunt prudent și nu-ndrăznesc
Mă tem că ai s-o arzi pe toată.

Nae Bunduri (voce: Constantin Moldovan)

Cum băutura mi-este dragă
Iar azi cu votcă a plouat
Am ars o Dunăre întreagă
Și sunt oleacă afumat.

Laurențiu Ghiță

Dar nu vă e rușine, oare,
Să fierbeți ditamai șuvoi
Avea-vom după distilare
Măcar să umplem de-un butoi?

Petru Ioan Gârda

Noi stingem fluvii, mări și chiar oceane
Ne facem praf, că nu mai știm de sine,
Ne comportăm ca niște lighioane
Și tu vorbești aicea de rușine?!

Nae Bunduri (voce: Constantin Moldovan)

Stimați și bunii mei confrăți,
Sunt generos, vă fac plăcere,
Iar Dunărea, de mi-o lăsați,
Vă dau cu drag, la toți, o bere.

Constantin Moldovan

La final, o constatare:

Nu că vreau să fac vreo fiță
Dar de când mă bat cu duri
Ei, Diviza, Gârda, Ghiță,
Sunt mai slabi ca N. Bunduri.

Romeo și Julieta la Mizil

ORIZONTAL :

- 1 Cuprins de fiorii dragostei
- 2 Aflată în stare de depresie
- 3 Înșelat privind propriile așteptări
Apelativ pentru cei apropiați sufletește
- 4 Gura leului
Sfântul lăcaș al bisericii
- 5 Unu de nimic !
Concediu plătit
- 6 Unu care ia viața de la capăt
Darul vorbirii
Bun găsit la casa dumneavoastră
- 7 la bătaie pentru fiecare căscat
A provoca o bună . . . reacție
- 8 Calificat ca tăietor de lemne
Luat după spusele altora
- 9 Tratate cu dulceață
Tras la față !
- 0 Se repetă . . . la vorbă
A merge la pește
- 1 Urcat . . . la balcon
Unul care a primit masca . . . ipocriziei

VERTICAL :

- 1 Abatere de la codul bunelor maniere
- 2 Nostimă dar lipsită . . . de respect !
Ajutor de nădejde la bine și la rău
- 3 Băiat frumos și alintat
Durerea mută a oamenilor care nu iartă
- 4 Protagonistul celei mai faimoase povești de iubire a tuturor timpurilor
Podoabă autentică a pomului de iarnă
- 5 Are o coroană de spini
Factori principali în răspândirea și conservarea materiei
- 6 Cunoscută figură din lumea filmului de comedie
Situție prezentată . . . pe scurt
O fată pe care oricum ai întoarce-o n-o poți schimba !
- 7 Variantă de piatră semiprețioasă
Om de bună știință care dă naștere la interpretări
- 8 Om cu o ținută . . . aleasă
Frumoasa din sfâșietoarea poveste de dragoste a lui Romeo
- 9 Poate ajunge cu încetul . . . un talent !
Unu care face multe sacrificii
Până în ceasul al doisprezecelea (abr)
- 0 Tip de om cu ieșire zgomotoasă
- 1 Combatant sacrificat luptând până la ultima suflare
Datul la câini

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1				R							
2				O							
3		■		M					■		
4				E		■		■			
5		■		O		S		J			■
6				■		I		U			
7			■					L			
8						■		I			
9								E	■		
10				■				T		■	
11					■			A			

Ion MAZILU Ploiești

Dictionar: SIT , ONICE

MULȚUMIM ELEVILOR VOLUNTARI DIN LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU”!

S-au implicat în activitățile dinaintea, din timpul și după finalizarea festivalului numeroși elevi-voluntari, după cum urmează: IXA-Simion Ana-Maria, Dobru Ana-Maria, Frusinoiu Alexandra, Glevășeanu Ștefan, Preda Diana, Cătălin Ștefan Andrei; IX C-Militaru Andreea, Năstase Irina, Ilioiu Iuliana, Ghidia Claudia, Vântu Denisa, Neagu Valentina, Florea Anca, Moise Alexandra, Paraschivescu Teodora, Tudor Ionela;

IX D-Tudorie Miruna, Dumitrescu Andra, Gociu Andreea, Iancu Ramona, Stan Roxana, Stoica Andreea, Enache Cristina, Andrei Ștefania; XIC-Ifrim Andreea, Tănase Roberta, Parepa Roxana, Smedoiu Andreea; XI D-Matache Mădălina, Stanciu Nora, Tudose Florian, Frusinoiu Cătălin, Popleacă Alexandra, Răducanu Haralambie, Enache Vlăduț;

XIIC-Matache Miruna, Piele Loreana, Popescu Emilia, Urlățeanu Doinița, Sora Steluța, Mareș Teodora, Drăgan Ionela și Bădicioiu Cristiana de la C.N. „I.L. Caragiale”, Ploiești. Președintele Consiliului Elevilor, Silviu Diaconescu, XC, s-a implicat în organizarea echipelor. D-na profesoară de muzică, Mihai Ioana, a coordonat elevii: Tăbărcă Doru, Diaconu Cătălina, Mihalcea George, Ion Andrea, Iancu Ramona, Popoace Andreea, Plăcintă Andreea, Vasile Bogdan, Mareș Mihaela, Teleru Elena, Cazacu Roxana, Militaru Daria, Ghidia Codruț, Ilinca Andrei, Stan Antonio, Burlacu Horațiu, Barbu Ramona, Șapcaliu Răzvan, Gheorghe Alexandru, Cristea Cristina, Ciucă Ioana. Principalul susținător și organizator al festivalului, Fundația Culturală „Romeo și Julieta la Mizil” a oferit tuturor elevilor menționați diplome de voluntariat.

PRIMA IMPRESIE CONTEAZĂ, DAR ȘI... A NOUA!

Alexandru Mironov-Un liceu european la Mizil:Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu.”(Ed. a II-a)

Daniel Cristea-Enache-Concursul de la Mizil e o fericită excepție. Mă refer la secțiunea poemelor de dragoste, de un foarte bun nivel în ansamblu, cu câteva individualități poetice deja conturate. Am citit cu reală surpriză și cu efectivă încântare texte publicabile în orice publicație culturală centrală. (III)

Ștefan Cazimir-Festivalul de la Mizil? Un zâmbet și o floare...(IV)

Mircea Dinescu-Toată simpatia pentru elevii ce vor zbura spre țări mai calde. (IV)

Corneliu Berbente-Am onoarea și mândria de a fi primul câștigător al Marelui Premiu „George Ranetti”-secțiunea *Epigrame, calambururi*, ed. I a concursului, ianuarie 2008. (V)

George Stanca-Un festival de dimensiuni naționale, cu premianți *proaspeți*”, dovedind că manifestarea capătă dimensiuni naționale. Un progres uriaș pentru dinamica literaturii! (V)

Corneliu Leu-O încărcată și plină de duh manifestare culturală mizileană, unde cei ce semnăm în mai multe publicații bucureștene, ne-am întâlnit și-am înflorit idei, și-am petrecut, și-am râs, și-am plâns împreună – cu confrății noștri care publică în frumoasă limbă română publicații din Chișinău și Cernăuți. (VI)

Sorin Preda-Într-o dimineață de iarnă, la Mizil, la cel mai tare concurs de umor din țară, fără farfastăcuri, ifose sau alte aere închipuite, Mizilul a strâns la un loc, pentru câteva ceasuri, oameni simpli și academicieni, smeriți autori de epigrame și scriitori consacrați. (VI)

Ecaterina Andronescu-Aici e o întâmplare pe care n-ai cum s-o uiți. E prima dată când vin și, dacă mă mai invitați sau nu, eu vă promit că o să „recidivez” fiindcă, realmente, ce se întâmplă aici, la Mizil, e aproape un miracol. (VI)

Miron Oprea-Mare festival la Mizil dedicat Poeziei, Epigramei. Sunt foarte fericit că am participat prima dată. (VIII)

Christian Crăciun- Mă încântă ceea ce se întâmplă la Mizil:salvarea prin cultură. Pare o utopie de intelectual palid, dar sunt convins că, pe termen lung, victoria va fi de partea mizilenilor ca entitate. Evenimentul are rezonanță națională (includ Chișinăul) și ar trebui luat ca studiu de caz (VIII)

Al. Zorica Popescu-Festivalul Dvs. este o întâlnire în contemporaneitate între atitudini de eroare și confuzie superficială, dar acceptată plauzibil în autenticitatea valorilor de adâncime. (VIII)

Doru Dumitrescu-A fost cea mai bună ediție, după umila mea părere. Totul a mers ca pe roate. Nu au existat sincope, nu au fost improvizatii. Totul a fost rotund, cum se spune. (IX)

Alexandru Țiclea-Scriitorii participanți la festival, de valoare incontestabilă, fac Mizilul faimos, acesta devenind, măcar pentru o zi, capitală culturală a județului Prahova, și de ce nu, a întregii țării. (IX)

Marian Avramescu-„Julieta și Romeo”(să mă ierte Mr. Shakespeare, cultura română așează pe soclu mai întâi femeia) made by Mizil, pentru mine este în primul rând o revelație, un success de proporții. (IX)

Ion Diviza- Deja al 9-lea an când, în preajma zilei marelui Caragiale, toate drumurile duc spre Mizil, oraș ce devine în aceste momente epicentrul poeziei și epigramei românești. Comparativ cu alte întruniri de gen, „Romeo și Julieta la Mizil” se evidențiază aproape la toate capitolele: promovare de excepție, de unde și numărul foarte mare de participanți la concursuri, organizare exemplară –avem multe de învățat de la colegii noștri Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu!–, program deosebit de bogat atât sub aspect creativ-cognitiv, distractiv, atmosferă sărbătorească și multă căldură sufletească... Într-un cuvânt, formidabil! (IX)

IMPRESII DE LA MIZIL

ALEXANDRU MIRONOV, revista *Știință și tehnică*

Într-un singur cuvânt (despărțit în silabe): **EX-CE-LENT!**
Chiar rog epigramiștii să-mi furnizeze „cimilituri științifice” pentru revista ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ. Felicitări!

Prof. Univ. Dr. ALEXANDRU ȘONEA,
președintele Senatului USAMV București

„MIZILUL” lui Ranetti, Bogza, Caragiale, dar și al lui Bădicioiu și Minea

În fiecare sâmbătă din luna ianuarie a fiecărui an calendaristic, Mizilul devine capitală culturală prin FESTIVALUL INTERNAȚIONAL de POEZIE și EPIGRAMĂ. Acest lucru este posibil numai prin efortul conjugat al Domnilor LAURENȚIU BĂDICIOIU și VICTOR MINEA, care au reușit să mențină an de an acest eveniment, ajuns la ediția a IX-a.

Pe 30.10.2016, participanții și-au amintit că toți suntem muritori.

S-a anunțat că Domnii AL. POPESCU ZORICA, EFIM TARLAPAN, CORNELIU LEU nu mai pot participa, fiindcă au plecat dintre noi, dar sigur veghează la acest minunat FESTIVAL.

În aceste zile, Mizilul, prin conducerea Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, reușește să îi adune pe toți cei care iubesc poezia și epigrama, dar să și răsplătească noile talente (viitorii poeți și epigramiști). De ce vine lumea la Mizil? Pentru că o zi pe an ai șansa să fii alături de elita celor care scriu poezie, epigramă și care demonstrează că sunt OAMENI care socializează, se cunosc, se împrietenesc, știu unii de alții.

Noi, absolvenții acestui Liceu, lăcaș de spiritualitate și cultură, mulțumim PROFESORILOR noștri care anual scoteau „pe piață” o serie în care reușeau să implanteze curaj, abnegație și, mai ales, mult suflet. Deși nu se face apel, am constatat că „Mizilul” atrage valorile vremurilor și că ar fi păcat să ratezi o întâlnire de așa MARE VALOARE, deoarece nimic nu este repetabil...

Felicitări organizatorilor și multă sănătate participanților!

Sincere felicitări pentru toate edițiile și succes pentru ediția a X-a, unde cred că o să facem o terapie prin UMOR (UMORUL este gratis). Să ne trecem în agendă data de **28.01.2017**, moment important al vieții și de întrevvedere la MIZIL. Să ne vedem cu bine!

Avocat, prof.univ.dr. ALEXANDRU ȚICLEA, epigramist,
rector al Universității Ecologice din București

„Omul sfințește locul” se potrivește de minune organizatorilor festivalului, prof. Minea Victor și prof. Bădicioiu Laurențiu. Un oraș de provincie mic care, uneori, a fost supus unor ironii, chiar din partea marelui Caragiale, a lui Ranetti sau Geo Bogza etc, dar care strălucește astăzi prin acest festival de înaltă ținută artistică și culturală. Scriitorii, poeții, umoriștii etc. de valoare incontestabilă, participanți la festival, fac Mizilul faimos, acesta devenind, măcar

IMPRESII DE LA MIZIL

pentru o zi, capitală culturală a județului Prahova și, de ce nu, a întregii țării...
Festivalul „Romeo și Julieta” la Mizil să devină nemuritor...

AUREL CEHAN, epigramist, Huși, jud. Vaslui

Impresiile scrise de Diana, de la Chișinău, Violetta și Ruse, de la Constanța, arată că totul a fost la superlativ. Felicitări, pentru voi... și pentru toți care v-au fost aproape! Nu am stat rău în clasament. Dacă cei din fața mea erau toți descalificați, sigur luam și eu un premiu. Recomand... să nu mai dați înapoi lucrurile uitate. Faceți o colecție de căciuli, serviete, fulare... femei, etc. Am câteva impresii în versuri, dar le păstrez. Cine știe!? Divulg doar una:

*La Mizil, uitai căciula,
Culmea-a fost că și servieta!
Vorbesc unii, s-a dus hula,
C-au rămas... la Julieta!*

Mii de mulțumiri! Toata dragostea și admirația!

Prof. AUREL GRAUR, inspector școlar la ISJPH

A fost 30 ianuarie 2016. Ziua în care am sărbătorit 164 de ani de Caragiale. Și a fost „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a IX-a! Lume multă, de bună calitate, multă emoție și nostalgie după cei ce nu mai sunt... Mult umor, mușcător, spumos, de bună calitate! Multe nume de referință ale culturii românești: domnul Ștefan Cazimir, ca de obicei, în măsură să ardă cu fierul roșu al ironiei sale eczelemele societății românești, domnul George Corbu, președintele Uniunii Epigramiștilor din România, domnul George Stanca, domnul Cornel Udrea, doamna

Elis Râpeanu, doamna Lucia Olaru Nenati, doamna Odilia Roșianu, domnul Corneliu Berbente, domnul Alexandru Mironov. Mulți scriitori mai tineri sau și mai tineri, de pe ambele maluri ale Prutului. Mult Laurențiu Bădicioiu și mult Victor Minea. Multe premii. Multă bucurie.

Multe felicitări! Pe scurt: un succes!

ADINA MANDALAC, jurnalist la publicația Azi la Mizil, Mizil

Festivalul internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil” a IX-a ediție, diferită de edițiile precedente, prin descătușarea de care au dat dovadă organizatorii și neconfiscarea evenimentului.

M-am simțit ca-ntr-o familie în care oamenii sunt frumoși, țin ochii deschiși, adânci ca și oglinda din suflet! M-a ispănit întotdeauna organizarea acestei activități, departe de răutăți, de tumult, în care se aude de fiecare dată cum cineva fredonează legănarea lui Brahms!

Oameni frumoși, deschiși, adunați laolaltă, căutători de sensuri bogate, îmbrățișând starea de bine! Începuturile acestui festival s-au transformat în continuități profunde, în înțelegere, speranțe, dăruire, dezmiardare, sub organizarea celor două suflete care nu cer decât roua florilor în Dragostea față de Dumnezeu și cuvânt! Între acestea, aleg visul de a mă bucura de fiecare dată de ceea ce simt înlăuntrul meu! Concentrând un gând profund pe o dorință, suntem mai siguri pe noi, aceasta e lecția predată la începutul acestui an de profesorii Minea Victor și Bădicioiu Laurențiu, cărora le mulțumesc pentru invitație. Viața noastră e ceea ce

IMPRESII DE LA MIZIL

gândim și ceea ce simțim și ne-am simțit aproape unul pe celălalt ! Prețuiesc munca unui colectiv și admir consecvența cu care vă depășiți punându-le clipelor aripi!

CĂTĂLINA ORȘIVSCHI, Vama, jud. Suceava
Mențiune la *Epigramă*

Ce s-ar putea întâmpla după scrierea unei parodii? Nu mare lucru; eventual, celor ce o citesc le-ar putea isca haz și voie bună. Însă pot exista și excepții: de exemplu de la o parodie, la Mizil a ieșit un festival! Nu cred că George Ranetti și-a închipuit vreodată că va aduce, datorită scrierii domniei sale, atâția oameni de marcă în orașul în care el s-a născut și în care a plasat idila dintre Romeo și Julieta, alias Mișu cu Veta.

Mizilul este, în mod cert, pentru o zi, la început de ianuarie, capitala culturală a țării și acest lucru se înfăptuiește de nouă ani încoace prin munca, abnegația, dăruirea a doi oameni neobosiți și inimoși: domnul profesor Victor Minea, director al Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu” și domnul profesor Laurențiu Bădicioiu. Și în acest an, ca de obicei, cei doi organizatori ne-au făcut un cadou impresionant: un festival deosebit la care din piepturile tuturor participanților a fost cântată o odă a bucuriei pentru cuvântul scris sau rostit cu simțire și trăire aparte. Cu sufletul încărcat de poezie, de melancolie sau de zâmbet și vioieșie am ascultat cu atenție fiecare intervenție, am savurat fiecare moment al festivalului și astfel, împreună, ne-am închinat pios memoriei celor ce au plecat să scrie poveștile lor, dincolo de orizontul timpului, printre stele, apoi tot împreună am apreciat inițiativa laudabilă propusă de a introduce noua unitate de măsură a timpului, *quintus-ul*.

Subscriu la doleanțele colegilor epigramiști care ar vrea ca pe Dunăre să curgă vin, cu un mic amendament: și pe Moldova, la mine acasă vreau să curgă vinul în valuri. Sunt întru totul de acord cu ipoteza avansată de domnul Alexandru Mironov, aceea că răsul este de natură extraterestră deoarece extratereștrii-epigramiști sunt printre noi. Am ascultat cu urechile ciulite după aceea dezbaterea despre starea actuală a umorului și am râs cu gura până la urechi de exemplele de umor involuntar invocate. I-am aplaudat împreună pe cei care au urcat pe podium pentru a-și ridica premiile la epigramă și poezie și le-am urat într-un glas să recidiveze... Sper totuși că nu ne-au luat toți în serios! La final am fredonat alături de frații noștri basarabeni, acompaniați de un acordeon cu clape vrăjite, cântece ce ne-au picurat în suflet armonie și însuflețire.

Mulțumim tuturor celor care au făcut ca povestea festivalului de la Mizil să fie atât de frumoasă!

CLAUDIU VALERIU-CONȚEVICI, Constanța
-locul al II-lea la ediția din 2010

Mizil-visul unui sfârșit de ianuarie

În doar câțiva ani, Festivalul-concurs „Romeo și Julieta la Mizil” a devenit un brand cultural, care scoate din anonimat un orașel confruntat din plin cu dificultățile prelungitei tranziții românești. Liceul „Grigore Tocilescu”, focarul manifestării, cu inimoșii profesori Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu, este, astăzi, ținta preferată a epigramiștilor și tinerilor poeți, o invitație în orașul lui Ranetti, Tocilescu și al Agathe Grigorescu-Bacovia echivalând cu o selecționare în lotul național al oamenilor de talent! Și, dacă tot am făcut o analogie cu sportul, îmi exprim convingerea totală ca Mizilul și festivalul

IMPRESII DE LA MIZIL

său înseamnă, pentru circuitul de concursuri din țara noastră, exact ce înseamnă, în tenis, turneul de la Wimbledon. Cine a fost o dată la Mizil, își dorește să revină. Chiar dacă nu va reuși, va păstra mereu în suflet amintirea unei întâmplări artistice-unicat, cu gazde de foarte mare calitate și companioni de aleasă ținută!

Prof. CONSTANTIN MOLDOVAN-
primarul comunei Mănăstirea Humorului – Bucovina,
partener tradițional al festivalului

Când am revenit pe holurile Liceului „Grigore Tocilescu” din Mizil, mai întâi am vărsat o lacrimă în memoria celor pe care nu aveam să-i mai revăd: prof. univ. dr. Al. Popescu Zorica, Corneliu Leu („Patriarhul” Festivalului”) și Efim Tarlapan (moderatorul de altădată al serilor de poezie și epigramă). Apoi m-am grăbit să-i întâlnesc pe ceilalți... Te bucuri ori de câte ori ai posibilitatea să relaționezi cu oameni de spirit, mai ales dacă unii îți sunt chiar prieteni dragi, reușind să adaugi, astfel, noi amintiri în desaga încărcată cu povești nemaipovestite. Festivalul internațional de poezie și epigramă „Romeo și Julieta la Mizil” este unul dintre evenimentele care crează condiții pentru asemenea momente frumoase, principalul inamic fiind, ca întotdeauna, timpul, care - vorba lui Paler - „are prostul obicei de a fi ireversibil.” Salutându-i pe toți participanții la Festival, felicitând câștigătorii și mulțumindu-le organizatorilor pentru primire și găzduire, închei rugându-i pe membri juriului, ca la anul, să țină cont de dorința mea:

*Nu vin aici ca să cerșesc azil -
Și nici s-o fac, desigur, pe vedeta -
Ci vin să fiu Romeo, la Mizil;
Să hotărască asta... Julieta!*

CORNEL UDREA, Cluj-Napoca, scriitor

Oscaruri literare la Mizil

A noua ediție a acestui festival de umor, care a resuscitat nu numai viața culturală într-un Mizil ațipit cu un zâmbet pe buze, ca și când ar fi visat că Ananie Gagniuc se plimbă pe ulița mare îmbrăcat în spielhozen, cu un vaporeș de hârtie în mână, căutând o baltă pentru navigație, s-a dovedit foarte inventiv atunci când a decernat premiile literare, momentul cel mai așteptat și care n-a dezamăgit pe nimeni, pentru că, în primul rând, au fost premiați cu acid sulfuric cei care au trimis la concurs nu numai creații literare publicate, dar și plagiate, culmea acestuia reprezentându-l o domnișorucă plină de vino-ncoa, ce și-a permis să trimită versuri de Nichita Stănescu! O bănuim pe respectiva persoană de sex feminin că este în căutare disperată de neuroni, pentru a putea să închege măcar o propoziție de la sine.

Juriul a fost intransigent, a lucrat spate la spate și rezultatele s-au văzut: lucrările care au fost premiate sunt valoroase, sunt umoristice și și-au meritat atât aprecierea celor prezenți, dar și plicul cu bănișori, sume cu care se poate începe o viață 9.

Felicit organizatorii, oameni de suflet, dedicați și voioși, care încearcă să scoată, prin smuciri repetate, orașul dintr-o inerție comodă, pentru că acolo, la Mizil, să nu uităm, oprește în fiecare an la festival trenul umoriștilor, un tren special pentru că nu are ultimul vagon.

Ne vedem la anul. Să fim sănătoși până atunci!

IMPRESII DE LA MIZIL

Prof.univ.dr.ing. CORNELIU BERBENTE – membru al juriului la secțiunea *Epigramă*, vicepreședinte al Clubului umoriștilor bucureșteni „Cincinat Pavelescu”

În 2016, Festivalul s-a ridicat la înălțimile sale cu care ne-a obișnuit, plus o mai mare diversitate de prezentări, dezbateri, evenimente. O mențione și pentru prezentatoare (cred că o chema Luiza, căreia îi recunosc meritele, deși nu mi-a pronunțat corect numele, la anunțarea juriului pentru secțiunea *Epigramă*).

Frumos a fost gestul organizatorilor care au pregătit un film dedicat unor personalități care au dispărut, printre care poetul Corneliu Leu și epigramistul Efim Tarlapan din Republica Moldova. Iată că Mizilul nu uită!

Am remarcat modul deschis, plin de vervă și humor al comentării și acordării premiilor, atât la poezie, cât și la epigramă. La poezie, s-a subliniat existența unor abateri de la regulamentul concursului. Din păcate, au trișat doar dintre participante. S-a subliniat o mai mică preocupare în poezia de acum, pentru dragoste, natură, în favoarea tematicii sociale. La epigramă, premiile și premianții au fost salutați cu epigrame la obiect, de bună calitate. Foarte reușit a fost duelul unor epigramiști consacrați, pe tema „Pe Dunăre de-ar curge vin”. Au participat, printre alții, Nae Bunduri, Laurențiu Ghiță, Ion Diviza (premiul I, George Ranetti) Foarte reușită a fost discuția purtată privind humorul. Cum nu știe nimeni cu adevărat ce este humorul, este de înțeles de ce succesul cel mai mare l-a avut expunerea profesorului Ștefan Cazimir, pe tema humorului involuntar. Am râs cu poftă de „perlele” citite de profesor, dar cred că cel mai mult m-am distrat privindu-l pe Laurențiu Bădicioiu cum se prăpădește de râs. Ne-au încântat cu vocile și cântecele lor elevele și elevii Liceului „Tocilescu”. S-a dovedit că în liceu există voci de excepție, îndeosebi o fată mai „plinuță”, cu o voce tot plină, de mezzo-soprană, și un băiat înalt, a cărui voce cobora însă jos, la tonalitatea de bas. Mulțumim organizatorilor, în special Dlui Director Victor Minea și profesorului Laurențiu Bădicioiu, pentru sufletul pe care l-au pus! Le urăm succese și la anul, când vom serba pe maestrul Mircea Ionescu-Quintus la 100 de ani. Câștigătorului primei ediții a Concursului de epigrame de la Mizil: *Ediții se succed, dar pot să spun,*

*Chiar de nivelul crește, tu rămâi,
De nu câștigătorul „cel mai bun”,
Dar, pentru totdeauna, „cel dintâi”!*

CRISTINA COSTOV, Chișinău-scriitoare

Ce ar putea fi mai frumos decât un cerc de oameni distinși cu interese comune? Oameni ce au fost adunați și apreciați la justa valoare. Personalități care citesc printre rânduri și savurează limbajul filosofic!? De aceea aș vrea să mulțumesc organizatorilor acestui festival căci ne-a deschis ușa în lumea frumosului, unde fiecare își are locul său. Pentru basarabeni, Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil” este o punte, o pârghie care ne aduce mai aproape de nucleul de care ne-am detașat fără vină. Astfel, unind nu numai oameni de cultură, dar și suflete gemene! Pentru mine, acest eveniment este de o importanță majoră, căci mi s-a deschis o lume nouă, pe care doresc să o cuceresc!!! Munca imensă care a fost depusă pentru a crea acest ”Battle” literar a adus roade bogate, descoperind noi talente, creând impresii frumoase, încărcându-ne cu energie pozitivă pentru tot restul anului! Aștept cu nerăbdare următoarea ediție a Festivalului Internațional „Romeo și Julieta la Mizil”. Felicitări și reverențe organizatorilor!

IMPRESII DE LA MIZIL

Prof. dr. CRISTINA MARIAN-IONESCU, inspector școlar pentru limba și literatura română, membru al juriului la secțiunea Poezie

După două ediții consecutive la premierea cărora motive obiective m-au împiedicat să particip, deși am avut onoarea să fiu membru al juriului, iată-mă la Mizil, pe 30 ianuarie, bucuroasă de dragi revederi, dar și nerăbdătoare. Sau, mai bine zis, curioasă să cunosc chipurile ce s-au ascuns după perdeaua versurilor pe care le-am citit și răscitit zile în șir, încercând să intuiesc talentul, să descopăr suflete dincolo de rânduri, să mă adaptez la limitele procustiene ale unui punctaj. Am citit poeme și distihuri, sonete și meditații, poezii ludice, texte cu șocante zvâcniri de inspirație, dar și scrieri mult prea stângace. Am regăsit teme eterne- iubirea, natura, viața, moartea, condiția umană; însă prea puțină fericire, prea puțină lumină, prea puțin optimism. Omul contemporan reflectat în versurile concurenților mi-a apărut deseori marcat de tristeți profunde, de angoasă deznădejde, trăind sub apăsarea macabrului. Nu o dată mi-am amintit, citind, de Eminescu: „E ușor a scrie versuri/ Când nimic nu ai a spune...”. Rezultatele finale au demonstrat apropierea în aprecieri a celor trei jurați și m-au convins că adevărata poezie trece prin filtrul simțirii și al gândirii, ajungând la inimă și la cuget, că valoarea există și se impune.

Întâlnirea de la Mizil nu a fost nici pe departe o simplă festivitate de premiere. Din contră, așa spune că evidențierea laureaților a fost doar un pretext. **Adevăratul scop al minunaților organizatori a fost să strângă laolaltă sensibili iubitori de cultură** (s.n.). Nimic nu a fost uitat: de la Imnul Național, la emoționantele evocări ale unor personalități apropiate Festivalului, la intervenții pertinente ale unor oameni situați de partea științei sau a literaturii, la fascinantul dialog al epigramaștilor și, nu în ultimul rând, la dezbaterile despre umor- un adevărat regal pe scena devenită, dintr-odată, atât de mare. Mă întreb cu ce ar mai putea colegii noștri organizatori să ne surprindă la ediția următoare? Mulțumindu-le sincer pentru ocazia de a trăi momente unice de efervescență culturală, le transmit de pe acum că aștept provocarea ediției 2017!

Prof. DAN CULICOVSCHI, Colegiul Național „Mihai Viteazul”, participant la Epigramă, redactor la Televiziunea Valea Prahovei, Ploiești

Pentru a fi prezent, sâmbătă 30 ianuarie, la Mizil, la a noua ediție a festivalului ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL, am renunțat la a merge în acea seară la București, la Operă, acolo unde mai mulți elevi cărora le sunt diriginți au avut bucuria întâlnirii cu TRAVIATA. A meritat însă, pentru că, anual, este o BUCURIE să te reîntâlnești, în urbea lui Ranetti, cu atâția poeți și epigramaști de anvergură. Am constatat însă că, deși anul trecut se anunțase și introducerea în festival a secțiunii FABULĂ, acest lucru nu s-a întâmplat ! Excelentă ideea organizatorilor de a-l ruga pe ilustrul caricaturist MARIAN AVRAMESCU de a-și dovedi din nou uluitorul talent făcând gratuit portetul fiecărui invitat ce a dorit acest lucru. La două zile după aceasta, am înrămat desenul, iar acum sunt mândru de el. De asemenea, mi-a făcut mare plăcere să conversez cu spumosul scriitor și jurnalist GEORGE STANCA, a cărui prezență a emoționat-o până la lacrimi (nu e nici o glumă !) pe cea mai

IMPRESII DE LA MIZIL

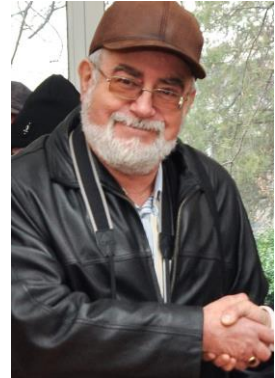
mare dintre domnișoarele Bădicioiu !Regret însă absența, anul acesta, a unor nume prestigioase precum acad. SOLOMON MARCUS , MIRCEA IONESCU QUINTUS sau acad. NICOLAE DABIJA. Ca de obicei, repriza a treia, de la ALEXANDRA CAFFE, a fost la superlativ! N-am fost și la FERMA DACILOR, ca să mă pot pronunța. Poate la anul, când așteptăm cu nerăbdare O EDIȚIE JUBILIARĂ, A ZECEA.

Având convingerea că, retușând micile imperfecțiuni (ca de exemplu notarea prea exigentă de la concursul epigramiștilor), festivalul va deveni DE NOTA ZECE !

DAN NOREA, scriitor, președintele Clubului Umoriștilor Constăneni-CUC

MI nunate ZILe am trăit la sfârșitul lui ianuarie! În perioada 29-31 ianuarie 2016 a avut loc a IX-a ediție a Festivalului „Romeo și Julieta la Mizil”, organizat de Fundația Culturală cu același nume, având ca parteneri Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” și încă alte 15 organizații, fundații, institute, societăți culturale... Dar nu fundațiile contează, ci oamenii. Domnii Laurențiu Bădicioiu și Victor Minea sunt atât de insistenți, eficienți, coerenti, potenți, competenți, perseverenți, polivalenți, consecvenți, încât festivalul reușește de la an la an să bată toate recordurile de existență, prezență, abundență, audiență, eminență...

Festivalul de la Mizil a fost și anul acesta unul de excepție. Festivalul propriu-zis a avut multe momente memorabile, dar pentru mine, surpriza deosebit de plăcută s-a numit Alexandru Mironov. Nu trebuie uitat FestiBalul de la **Ferma dacilor**, unde ne-am simțit ca acasă. Dar ce zic eu, acasă rareori ai parte nonstop de atâta antren și de o asemenea atmosferă plăcută. Felicitări, Laurențiu Bădicioiu, felicitări, Victor Minea!

DIANA CIUGUREANU-ZLATAN, Chișinău-scriitoare

Cu toată recunoștința și admirația pentru lumea frumoasă, participantă la Festivalul Internațional de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, încep să-mi adun gândurile luminoase pentru a beneficia de posibilitatea publicării unei mărturisiri de suflet.

Mă felicit pentru că am reușit să fiu împreună cu dragi colegi de la Uniunea Scriitorilor Europeni, Filiala Republicii Moldova, de care am fost mândră și la această feerică sărbătoare. Datorz această deschidere sufletului blând al Domnului Președinte al Festivalului, Profesor Bădicioiu Laurențiu și Distinsului Domn Victor Minea, Directorul Liceului „Grigore Tocilescu” din orașul ospitalier Mizil. În minutele dureros de puține, la despărțire, mi-am explicat gândind în glas, de unde atâta Binecuvântare de Sus, la organizarea mirificei atmosfere a tradiționalului și prestigiosului eveniment literar și spiritual în general. Era pe scări și ne petrecea cu ochi inocenți, apoi venise înduioșat și mai mult de recunoștința din partea noastră, și la microbuzul delegației Republicii Moldova. A recunoscut D-lui că, în calitate de responsabil, se purifică permanent prin rugăciune și iertare. A adăugat că a avut parte de multe oportunități întru a se înălța prin iertare, n.n., căci astfel, devenim mai luminoși. Mulțumesc pentru exemplul Dvs. de responsabilitate din toate perspectivele, dragi gazde! Voi insista și eu, la rându-mi, asupra cumsecădeniei mele, pentru a-mi menține echilibrul interior și implicit, pentru a-mi continua împăcată cu mine însămi și cu lumea, activitatea scumpă inimii mele. Vom da curs invitației generoase din partea Dvs, și la anul, și la mulți, mulți ani! Sunteți Oaspeți de Onoare la toate acțiunile noastre! Să fim sănătoși și Binecuvântați în toate! Amin!

IMPRESII DE LA MIZIL

Prof. dr. DORU DUMITRESCU, inspector în MENCȘ, București

A fost cea mai bună ediție, după umila mea părere. Totul a mers ca pe roate. Nu au existat sincope, nu au fost improvizații. Totul a fost rotund, cum se spune. Pata de culoare a fost dată, incontestabil, de către ampla delegație a Republicii Moldova. Iubitori ai poeziei și ai muzicii, ai umorului, dar și ai epigramei, mesagerii români de peste Prut au încântat și ne-au delectat cu tot ce este mai reprezentativ, în peisajul cultural românesc. Anul viitor, la ediția a X-a, poate că ar trebui să menținem rubrica dedicată celor care nu mai sunt printre noi și să amintim și să spunem și altora despre personalitatea distinșilor noștri dascăli, alături de unele momente din trecutul liceului nostru. Mă angajez, de pe acum, să sprijin echipa organizatoare, cum va considera ea că este necesar, pentru realizarea acestui moment.

Bene Valente

D. Dumitrescu, fost elev, promoția 1973

DUMITRU SÂRGHIE, Slatina-câștigătorul Marelui Premiu „George Ranetti” la Poezie, președintele Asociației „Ecologia Bunului-Simț” Slatina
Moto: „GENEZĂ
*Scria Vintilă Horia, cu mâhnire,
Că Dumnezeu născutu-s-a-n Exil,*

*Dar, Doamne, aflu astăzi, cu uimire,
Că locul Tău natal e la Mizil!*

Un Dumnezeu al sufletului a zămislit Festivalul Internațional de poezie și epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”. O picătură de apă limpede, într-o mocirlă națională, o picătură curată, menținută de nouă ani de zile de doi români inegalabili (profesorii Laurențiu Bădicioiu și Victor Minea) cei care, parafrazându-l pe Emil Cioran, au decretat: *cultura este o sursă de existență și de libertate!* La Mizil, singura dogmă pe care o împărtășesc atât organizatorii, cât și invitații este... OPTIMISMUL, iar „argintul viu” al acestui festival (poate cea mai prestigioasă manifestare de umor și poezie din patria lui Caragiale), profesorul Laurențiu Bădicioiu, ne arată – dumnezeiește – că evadarea din decepție își găsește rezolvarea în poezie. Iar evadarea din decepție înseamnă Speranță. Dacă în celelalte orașe ale țării poezia are culoarea amărăciunii (mov), la Mizil creația literară autentică ia nuanța speranței – albul imaculat – care nu este culoare, ci fior metafizic și stare de spirit. Într-o „țară plină de tristețe și de omor”, așa cum ar spune cei de la Academia Cațavencu, localitatea Mizil (o comună mai mare, aparent neînsemnată, care a dat universalității pe umoristul George Ranetti, pe Agatha Grigorescu Bacovia, precum și pe marele folclorist Grigore Tocilescu) reprezintă un punct de reper în geografia spiritu ală actuală a literaturii românești autentice, atâta câtă mai poate exista astăzi, sub ghilotina multiculturalismului „istoric și științific”, care planează asupra identității noastre culturale. Așadar, la cea de-a IX-a ediție a acestui festival nemuritor, într-o sală umplută până la refuz (sala de festivități a Liceului „Grigore Tocilescu”), umorul, poezia și românismul de bună calitate și-au spus cuvântul... Nume grele ale spiritualității românești, istorici, critici de artă, condeieri de toate calibrele, veniți din toate colțurile țării și ale lumii, nemaivorbind de corifeii epigramei și poeziei, au stat, ore în șir, în captivitatea poeziei și a epigramei, epigrama fiind, de fapt, forma cea mai distilată a poeziei... Forma care strivește realitatea, din ea să iasă mustul aceluia umor de calitate, capabil să ne sustragă, măcar pe moment, din disperarea cotidiană. Felicitări Laurențiu Bădicioiu, felicitări Victor Minea!

IMPRESII DE LA MIZIL

**ELENA VOROTNEAC, Chișinău-purtător de cuvânt
al Directorului general al DGETS, municipiul Chișinău**

Mizilul s-a dovedit - și în acest an - același oraș primitiv pentru oamenii înzestrați cu arta mânăuirii cuvântului, frumosul Festival de poezie și epigramă fiind găzduit, ca întotdeauna, de Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”. Am fost întâmpinați cu pâine (colacul împletit - simbol al vieții) și sare (simbol al binecuvântării), tradiție conformă cu spiritul ospitalității românești. Am revăzut, cu plăcere, importante personalități ale vieții cultural-științifice de pe ambele maluri ale Prutului și am constatat că numărul participanților la acest festival este tot mai mare.

Direcția generală educație, tineret și sport a Consiliului municipal Chișinău a promovat, pentru al treilea an consecutiv, acest concurs în rândul unităților de învățământ din Republica Moldova. În numele acestei instituții, felicit echipa organizatorică, câștigătorii, precum și pe toți participanții, dorindu-le multă sănătate, inspirație și succes.

**Col. FLORIN ROTARU, Buzău
Premiul „Agatha Bacovia” la Epigramă**

Din postura de participant la ultimele două ediții ale festivalului „Romeo și Julieta la Mizil”, precum și la alte festivaluri naționale de epigramă și/sau literatură umoristică, pot afirma că manifestația culturală de la Mizil este una de înaltă clasă. Sunt de apreciat eforturile organizatorilor care, iată, reușesc, de aproape un deceniu, să țină aprinsă făclia acestui eveniment la un nivel la care alte municipii și/sau organizații cu pretenții poate mai mari, nu reușesc decât să spere.

Felicitări participanților ambelor secțiuni, epigramă și poezie, felicitări maxime laureaților și mulțumiri gazdelor noastre!

GABRIEL DEGERATU, București - redactor la TVR

Tumult, policromie, frenezie, poezie, profesioniști, gazde primitoare, monograme, programe, epigrame, revistă, aplauze, muzică, promoții, emoții și comoții (de răs), semne de carte albe și roșii (prieteni știu de ce și pentru ce folosesc ele), caricaturi. Asta am găsit eu și colegul meu, cameramanul Ionuț Petrescu, pe 30 ianuarie 2016, la a noua întâlnire cu „Romeo și Julieta la Mizil” în urbea lui George Ranetti.

Știam de la intrarea în localitate că o să fie de bine, cineva ne-a ieșit cu plin, era un nene cu o găleată încărcată ochi cu... vin, dar se știe că la Mizil nu este la modă apa. **În concluzie... Ce să vă mai spun?/La Mizil totul e bun./Extra este epigrama./Poezia, dar și... zeama!**

Conf.univ.dr. GABRIEL MARDARE, Iași

Dragă Laurențiu,

La dorința ta de a-mi afla impresiile despre Festivalul „Romeo și Julieta din Mineapolis-Bădiceni”) nu pot răspunde singur și în nume personal, ci în numele celor doi, pe care i-am adus în bagaj și v-au observat fără a fi reperați nici măcar de Razvedka (un fel de Military Intelligence din Rasputinia). Le las lor cuvântul iar tu vei hotărî cu de la tine putere (auto, moto sau bike CRATimă) cine să fie cunoscut de ceilalți.

IMPRESII DE LA MIZIL

Dr A. Kulakov

Director al Clinicii de Traumatologie Umoristică din Schmenigorod

Festivalul reușește performanța de a pune în același cuibar ouăle lirice (cu label de calitate din partea unor specialiști) și ouăle de cuc umoristice, din care ies pui zglobii, agili din aripioare și gata să răstoarne din cuibar firavele ființe poetice. Prin contaminare, liricii s-au molipsit de epigramită (cu simptome versificante de actualitate) iar umoriștii au devenit patetici (dar, deocamdată, în forme ușoare de nostalgită și sindrom post-traumatic de rime contondente).

Folosirea echipei de reanimare adusă de la Basarabia, având în dotare un Hohner și o Diană a evitat supraaglomerarea bolniței locale cu cazuri de mineo-bădicită acută (maladie anuală prezentând riscuri mortale).

Pentru cea de-a zecea întâlnire vă recomand o politică de prevenție a schmeningitei versificante (care v-a dat ceva dureri infracraniene la alegerea Marelui Liric) și aducerea unei secții ambulante cu nămol ludic pentru cei care suferă de leziuni în urma înțepăturilor calamburgheze.

Master X

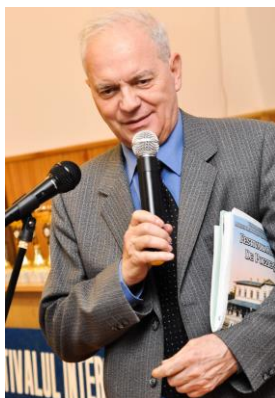
Prof. dr. inginer în Tehnologia Vorbelor

Director al Laboratorului de Ridendologie

Inventator al Ridertronului

Remarcat-am de la bun început că specialiștii în anticipație și umor (sau vice-versa) sunt oaspeții de seamă din Minea-Town (capitala Badich-Landului). Matematica umorului involuntar (canalizată de domnul Ka-Zi-Mir) și aspectele statistice ale dezvoltării perlelor (dezvoltate compendios de maestrul My-Ro-Now) au fost vârful aisbergului care a dus la scufundarea - pentru un vikend doar - a vasului de croazieră Moro-Kania, pe care navigăm de când ne știm. Cercetările subacvatice au reperat prezența, în corpul blocului de gheață, a unei mase de degustători ai umorului, pe care supra-încălzirea sălii de la Liceul Tocilescu i-a adus la punctul de fierbere.

Subliniez talentele manageriale ale cuplului motor Miny&Bady, adevărați ingineri în economia de viață a umorului din Mizilistan.

Astea fiind scrise, contra-semnez pentru autentificare,

Gabriel Mardare, tehnician ridotronic

GEORGE CORBU,

președintele Uniunii Epigramaștilor din România, membru al juriului

Și această ediție (premergătoare celei de a X-a, de la anul) a fost unică în felul ei, mai întâi prin respectarea datei de desfășurare-30 ianuarie-, coincizând, precum se știe îndeobște, cu ziua nașterii marelui clasic I.L. Caragiale. Reunind reprezentanți din 11 județe și tot atâtea centre epigramatice (Bistrița-Năsăud, București, Brașov, Buzău, Cluj, Constanța, Ialomița, Iași, Prahova, Suceava (Vama), Vaslui și

Republica Moldova-Chișinău, se poate spune că a întrunit, din nou, exigențele unui Festival național al umorului contemporan, constituind locul de întâlnire pentru personalități culturale reprezentative precum profesorul Alexandru Mironov, fost ministru, George Stanca, Cornel Udrea, dr. Corneliu Zeană, Ananie Gagniuc, Corneliu Berbente, Ion Diviza, Lucia Olaru Nenati, Victoria Milescu, Alexandru Cățcăuan-unele fiind membrii în juriul celor două secțiuni ale festivalului-cărora li s-a adăugat, ca în fiecare an, eminente personalități locale

IMPRESII DE LA MIZIL

din domeniul culturii și învățământului, remarcabilă fiind prezența unei pleiade de străluciți profesori și inspectori școlari. Să nu uităm că acest festival-încă una dintre caracteristicile sale-se desfășoară în incinta unui liceu teoretic purtând numele marelui savant Grigore Tocilescu, fapt ce atestă vocația cultural umanistă a instituțiilor noastre de învățământ. Asistența a regretat absența academicianului Solomon Marcus, un oaspete de marcă al festivalului, a cărui stare de sănătate nu i-a permis să facă deplasarea, ca și a domnului primar Emil Proșcan (acesta din motive necunoscute participanților).

Din păcate, Corneliu Leu, prof. Alexandru Popescu Zorica și Efim Tarlapan au fost prezenți sub forma unor emoționante evocări filmice, între timp ei refugiindu-se într-o lume mai bună și mai dreaptă, poate.

Alocuțiunile rostite de unii dintre cei de față au fost pilduitoare, prin manifestarea atașamentului față de actele de cultură, vorbitorii racordându-se la repere ale spiritualității acestor locuri, evidențiate astfel de nume mari de ieri și de azi, de referință fiind cele ale lui Caragiale și Geo Bogza, fără a-l omite pe George Ranetti însuși, patronul spiritual al manifestării anuale de la Mizil.

Față de alte ediții, în acest an programul a inclus un duel epigramatic „coordonat” de Laurențiu Ghiță, pe tema „Pe Dunăre de-ar curge vin”, participanții fiind Nae Bunduri (care a lansat și provocarea), Petru Ioan Gârda, Ion Diviza și Laurențiu Florentin Ghiță, duel a cărui publicare este de dorit în revista U.E.R., *Epigrama*, lungimea lui fiind din plin compensată de spiritul revărsat din belșug în catrenele schimbate de către combatanți. De altfel, publicul a însoțit cu aplauze, zâmbete și râsete de satisfacție aproape fiecare replică, una mai spirituală decât alta.

Într-o indiscutabilă reușită s-a transformat dezbaterea despre starea actuală a umorului, la care au adus contribuții substanțiale dr. Elis Râpeanu, Cornel Udrea, prof.univ.dr. Ștefan Cazimir și epigramistul Petru Ioan Gârda. Universitarii Gabriel Mardare și Alexandru Țiclea s-au alăturat acestui salutar și instructiv demers, ultimul prezentându-și cartea(ajunsă la ediția a II-a și lansată cu acest prilej), *Vorbirea și arta oratorică*, în care este pus în evidență rolul și locul umorului în retorica judiciară de la noi și de aiurea (exemplificările fac un loc extins epigramei, fiind reproduse peste 70 de catrene spirituale, pentru a aminti de vorbele de spirit citate la tot pasul).

Momentul artistic a constat într-un buchet de melodii tradiționale interpretate de doi artiști basarabeni, unul dintre ei având un nume ce se reține: Ioan Popa Pădure.

Organizatorii au anunțat că ediția a X-a, aniversară, va fi dedicată maestrului Mircea Ionescu-Quintus, care își va serba centenarul, prilej cu care se va institui o nouă unitate de măsură: *Quintusul*. Este un așteptat și binevenit omagiu adus, prin persoana ilustrului sărbătorit, umorului românesc.

Despre participarea la Secțiunea de Epigrame, care a întrunit 160 de concurenți, s-au pronunțat maestru Corneliu Berbente și semnatarul acestor rânduri, apreciind nivelul artistic ridicat al creațiilor supuse jurizării, din ele putând fi alcătuită oricând-și nu doar din producția acestui an-o culegere/antologie oricât de pretențioasă. Cei doi membrii ai juriului au menționat, de altfel, că întreprind un asemenea demers pe cont propriu, citând mostre din epigramele selectate.

Nu pot încheia aceste rânduri fără a mulțumi organizatorilor, dintre care se detașează directorul Victor Minea și profesorul Laurențiu Bădicioiu-care mi-au făcut cinstea în a mă coopta, la 5 din cele 9 ediții de până acum, în juriul Festivalului, străduindu-mă să fac față acestei însărcinări deosebit de onorante cât mai bine posibil.

IMPRESII DE LA MIZIL

CONF.UNIV.DR. GEORGE STANCA, București
jurnalist, scriitor, membru al juriului la *Poezie*

La Mizil

După o iarnă dezolantă pentru unul ca mine, fără niciun apropiu politic, deși politica ne bate rău la popou cu apropiu, iată o veste bună. Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil” se ține! A doua veste bună: fac iar parte din juriu. Înseamnă că în anii trecuți am fost înjurat bun... Mersi, neică! Este drept că îmi și place. E drept că sunt și măgulit. Fiindcă dintre toate propunerile de premiere toți cei confirmați au primit de la mine nota maximă. Concluziile mele, după ce „am citit în poezie” ca-n cafea, sunt optimiste. Viitorul poeziei românești este asigurat. Dar e în situația aceea a tipului care se întâlnește, la maxima crizei comuniste, cu Ceaușescu, căruia la orice întrebare i se punea, el zicea „e bine, o duc bine. Și, dacă strâng eu șurubul de tot, întreabă Cărmaciul. O voi duce nemaipomeni. Ce meserie ai? Gropar...”

Pe fondul crizei care nu se mai termină, Poezia va prospera. Numai că ea va fi din ce în ce mai încrâncenată. Neagră. Dezolantă. Chinuită. Poezie a morții și a deriziunii. Am citit asta în cele 1550 de poeme trimise la concurs. Am mai spus-o, căci am eu o teorie: poetul e un șobolan al societății. Când vine răul, la cutremur, la naufragii, șobolanul e primul neliniștit, iese din cavernă, apare anchietat pe punte, anunțând diluviul. Ei bine, cam asta „am citit...”. Sediționarii din „Colectiv” nu dorm, vor apărea. Au fost păcăliți cu așa zisul guvern tehnocrat. Tragedia „Colectiv” nu se va șterge ușor... dar fără politică... Mulți poeți buni și foarte buni are Țara...

COL.RZ. GHEORGHE BĂLĂCEANU, președintele Filialei Buzău a Cadrelor Militare în Rezervă și în Retrageră „Mareșal Alexandru Averescu”, Buzău

O zi de ianuarie la Mizil

În luna iunie a anului 2015, când culoarea roșie a cireșelor te îmbie cu aroma lor, am participat la revederea cu colegii la 45 de ani de la absolvirea Școlii Generale din localitatea Grădiștea, jud. Prahova. Cu această ocazie am fost onorat de întâlnirea cu un fiu al satului, profesor Minea Victor directorul Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil, însoțit de inimosul profesor Bădicioiu Laurențiu, un argint viu al lucrurilor făcute cât mai bine în viteza secolului nostru și un as al aparatului de fotografiat.

După această activitate, timpul și-a văzut de drumul său ireversibil, dar mi-a permis câteva întâlniri fulger cu cele două personalități. Mai târziu aveam să-i revăd în ziua de 30 ianuarie 2016 cu ocazia Festivalului internațional de poezie și epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a IX-a. Puțin emoționat, pentru că nu cunoșteam prea multe despre festival, am ajuns la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil, gazda festivalului unde am fost întâmpinat de glasarile și voioșia elevilor. Cu un salut cald, am fost îndrumat să pășesc în sala de festivități, acolo unde am făcut cunoștință cu mari personalități ale umorului.

Mărturisesc că, deși la tot pasul, veselie era la ea acasă, m-am întristat și am fost puțin supărat pe mine pentru că abia acum descopeream frumusețea acestui festival.

Dragă cititorule, deși sunt de la câțiva kilometri de Mizil, drumul împlinirii profesionale mi-a purtat pașii pe alte zone. Pentru mine orașul Mizil însemna târgul de „Sfinții Petru și Pavel” – *Bâlciul* - cum îi spuneam noi, însemna Uzina Mecanică sau Relaxa și gara de unde trenul mă purta către destinul meu. Iată că au trebuit să treacă atâția ani, dar mi-a oferit șansa ca prin

IMPRESII DE LA MIZIL

grija celor două personalități, profesorii Minea Victor și Bădicioiu Laurențiu să descopăr o altă latură a orașului Mizil, pe cât de sensibilă pe atât de frumoasă, aceea a romantismului, a poeziei și a umorului, care alături de dulcea noastră *Doină*, nu ne va da voie să dispărem ca neam. Cum să nu uiți de toate necazurile când vorbește Ștefan Cazimir sau mucalitul George Stanca, un înfocat rapidist într-o mare galbenă de petroliști? Cum să nu-ți placă Mizilul și să te gândești ca nu cumva să lipsești la cea de-a X-a ediție, care va avea ca unitate de măsură „quintusul”, așa cum au declarat organizatorii, drept omagiu adus marelui epigramist Mircea Ionescu Quintus la împlinirea vârstei de 100 ani.

Trecând prin orașul Mizil am descoperit un bust al poetului Adrian Păunescu și odată cu participarea la festivalul „Romeo și Julieta la Mizil” am aflat răspunsul la frământarea mea „de ce bustul poetului la Mizil”? Aici este pământ bun pentru cultivarea și rodirea poeziei, a epigramelor satirice a umorului, care de fiecare dată alungă umbrele noroase de pe fețele localnicilor și a celor care pășesc în urbea lor.

Domnilor profesori Minea Victor și Bădicioiu Laurențiu, vă mulțumesc pentru șansa pe care mi-ați oferit-o într-o zi de ianuarie. Ca un începător în ale scrisului, fiind fondatorul unei reviste cu tematică militară „Rezervistul Buzoian”, apreciez șansa de a petrece o zi frumoasă în prezența unor mari personalități ale condeii. Voi fi onorat să dedic în paginile revistei spațiu pentru poezie, satiră, epigramă—mai ales că am fost tare bucuros că un buzoian și coleg de breaslă, Rotaru Florin, s-a numărat printre laureații festivalului.

Cu speranța în suflet la o bună revedere la cea de-a X-a ediție a festivalului „Romeo și Julieta la Mizil”, vă asigur de înalta mea considerație, cu mii de mulțumiri, pentru că din ziua de 30 ianuarie 2016 ochii mei vor vedea altfel orașul Mizil, fiind și eu unul dintre cei mulți care vor duce și pe alte meleaguri povestea dumneavoastră, a celor care au făcut din Romeo și Julieta o poveste cu final fericit la Mizil.

GHEORGHE CĂPUȘAN, Cluj-Napoca

Pentru prima dată la Mizil, însuflețit de Festivalul Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil”, cu o primire de mare suflet, în ținută mândră Românească, de un grup de elevi la intrarea în clădirea Liceului „Gr.Tocilescu” Mizil, oferindu-ne pâine și sare și programul în detaliu al Festivalului, am rămas cu Sufletul și Ochii larg deschise toată perioada minunată în care am intrat cu drag! Cultura oferită, oamenii de excepție prezenți, organizare cu mult suflet.

Da! Felicitări din inimă!

Cluj, Poarta de sub Feleac, cu mult respect pentru tot ce faceți!

O zi faină din inima Ardealului!

Prof. IANCU TUDOR, inspector școlar la ISJPH

1. Sunt convins ca stabilirea laureaților s-a făcut conform regulamentului. Nu cred că oamenii din juriu puteau avea interese oculte. Valoarea morală a evaluatorilor este mai presus de orice bănuială.

2. Fiecare ediție a avut farmecul ei. Anul acesta a fost o inspirată împletire de emoționantă recunoștință față de acele personalități ale culturii naționale care au fost „până mai ieri, podoaba de preț a festivalului și care s-au mutat la Domnul cu identificarea autenticelor creații literare, pigmentate cu momente de umor și ironie de cea mai bună calitate. Cu respect și admirație!

IMPRESII DE LA MIZIL

IOAN PETRU GÂRDA – Cluj-Napoca,
membru al juriului la *Epigramă*

„Romeo și Julieta la Mizil” – un Festival cum nu sunt

Ce are deosebit festivalul de la Mizil față de alte festivaluri de gen este amploarea desfășurării de forțe locale și invitate.

Gazdele fac exces de ospitalitate, începând cu primirea cu pâine și sare la intrarea în Liceul ”Grigore Tocilescu” și sfârșind cu „alungarea” de duminică dimineață cu cafea și toate cele necesare întoarcerii acasă pe un drum mai lung sau mai scurt.

Mobilizarea, de la conducerea școlii și fundației „Romeo și Julieta la Mizil”, până la elevii liceului, îmbrăcați frumos, zâmbitori, punând umărul la ceea ce este necesar pentru ca totul să iasă ca la carte este nemaîntâlnită.

Cu totul deosebită este reclama care se face concursului și festivalului pe toate căile posibile și diseminarea în toate mediile, grație, în special, eforturilor neobositului profesor Laurențiu Bădicioiu. În ceea ce-i privește pe oaspeți, câștigători ai secțiunilor de poezie și epigramă, membri ai juriului, inspectori școlari, reprezentanți ai Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice, scriitori consacrați, de valoare recunoscută, s-au simțit, în general, bine împreună, contribuind armonios la reușita manifestărilor. Firește, există și diferențe de opinii, chiar antipatii, poate, între scriitori, între reprezentanți ai unor specii literare diferite, dar acestea nu au fost, în general, strigate în gura mare... Personal, în calitate de membru al juriului, câștigată în virtutea marelui premiu ”George Ranetti” din anul precedent, am fost deosebit de onorat de stat la masă într-un prezidiu alături de mari personalități ale literaturii umoristice (printre altele), cum sunt Elis Râpeanu, Ștefan Cazimir, Cornel Udrea. Sunt bucuros că nu am avut contestații la secțiunea epigramă, deși, așa cum subliniam la decernarea premiilor, nici măcar marele câștigător n-a fost mulțumit:

Obişnuit a fi, cu anii,

La cele mai înalte cote,

Diviza I. refuză banii,

Căci nu e mulțumit de note. ☺

Au fost cârcoteli, ironii, înțepături, dar e greu de dovedit faptul că un text bun e mai bun decât un altul la fel de bun... Ceea ce pot spune cu mâna pe inimă este că am încercat a fi absolut obiectiv și am reușit, în măsura în care mi-a permis inevitabila subiectivitate. ☺

Doresc să mulțumesc organizatorilor pentru că am avut două zile pline, în care m-am întâlnit cu vechi prieteni, am legat noi prietenii, am fost în preajma unor oameni de mare valoare, am învățat lucruri noi, am râs, am meditat, am cinstit memoria unor personalități trecute în veșnicie, am făcut schimb de opinii și de cărți, cu un cuvânt, m-am simțit bine.

Mulțumiri, d-le director Victor Minea! Mulțumiri, d-le profesor Laurențiu Bădicioiu!

Succes edițiilor viitoare!

IOAN RUSE, Mențiune la *Epigramă*, Săcele, jud. Constanța

Impresii și expresii

Am avut șansa de a participa, pentru prima oară, la decernarea premiilor la un Festival Internațional de Poezie și Epigramă, fix, la Mizil. Fiind printre menționați, deci, în zona albastră a clasamentului, cu nerăbdarea inerentă debutului la o asemenea manifestare, m-am prezentat printre primii la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, fiind condus la domnul director Victor Minea (foarte ocupat cu așezarea

IMPRESII DE LA MIZIL

diplomelor și cupelor în ordine, cu telefonul proptit în urechea dreaptă), care mi-a făcut un semn discret, să aștept. A fost foarte prompt (nu am așteptat mai mult de o jumătate de oră, frământându-mi în mâini căciula, ca un elev chemat la cancelarie). Cu un ton deloc de speriat m-a interogată scurt:

- Da? Emoționat i-am răspuns:

- Am fost înștiințat că, în urma examenului, am fost admis, regăsindu-mă în zona albastră (bine că n-a fost situația) a clasamentului, și am venit să mă înscriu la liceu! Cu un zâmbet larg (de om bun, intrând în joc) m-a întrebat:

- Numele?

- Ion M. Ruse, din Constanța!

- Admis! Mergeți la internat (hotel), camera 202! A delegat, apoi, un elev (din mulțime de liceeni special pregătiți) să mă conducă.

Din prima seară, am intrat în program, și sub îndrumarea excelentului profesor Laurențiu Bădicioiu, pe scurt, a fost cam așa:

Masa de vineri seară, la Restaurant „Alexandra Cafe”, întâlnirea cu toți invitații, mâncăruri, băuturi, poze, pupături;

Sâmbătă dimineața – Mic (mare) dejun, decernare premii, mini-recital, masă de prânz, băuturi, poze, pupături, odihnă la hotel.

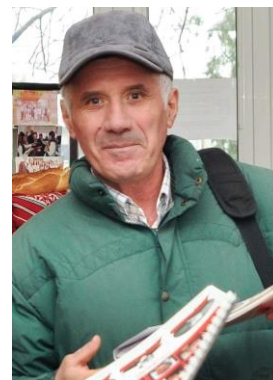
Seara–Deplasarea la Ferma Dacilor–aventură, friptură, tropăitură, udătură (la picioare, drumul fiind desfundat), poze, băutură... Grea munca la fermă!;

Duminică dimineața–Cu folos, mic dejun copios, murături, urături, pupături...

EXMATRICULAȚI! Dau și la anul examen la Mizil! Semnează, exmatriculatul epigramist, Ioan Ruse

ION TODERAȘCU, Costești, jud. Vaslui - Mențiune la *Epigramă*

Am revenit la Mizil cu foarte mare bucurie, stare „indusă” de trăirile precedentelor patru ediții, grație unor oameni de toată isprava, care nu „izbutesc” nicicum să se dezmință! Tandemul Minea-Bădicioiu a reușit să transforme acest festival într-un **adevărat brand al orașului** de la poalele Tohanilor, unde poezia și epigrama se prind în dansul versului, spiritului și veseliei, spre încântarea tuturor celor prezenți. O atmosferă plăcută, cu discursuri elevate, densitate de metafore, umor și dueluri spumoase, oferite de invitații de marcă și de premianții ediției de față. Calde felicitări și sincere mulțumiri pentru cele două zile minunate petrecute aici! Să ne trăiți, dragii noștri prieteni, Laurențiu Bădicioiu și Victor Minea! Să ne revedem cu bine la ediția a X-a!

ION DIVIZA, câștigător al Marelui premiu „George Ranetti” la *Epigramă*, Chișinău

Deja al nouălea an, în preajma zilei marelui Caragiale, toate drumurile duc spre Mizil. Și chiar dacă suntem în dricul iernii, o veche zicală ne reamintește că „plouă, ninge, drumul nu stă”. Mizilul devine în aceste momente (inclusiv, caragialești!) epicentrul poeziei și epigramei românești, iar noi, împătimiții de poezie și epigramă, ne grăbim din toate colțurile Țării, dar și de peste hotarele ei – unele, să sperăm, vremelnice–să luăm parte la marele festin lirico-epigramatic.

La această ediție a Festivalului Internațional „Romeo și Julieta la Mizil”, solii Basarabiei au format o echipă impunătoare ce a încăput numai bine într-un microbuz, inclusiv acordeonul și tamburina. Mulțumim din suflet generoaselor,

IMPRESII DE LA MIZIL

excepționalelor gazde Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu pentru gestul lor frumos de a ne invita și a ne omeni pe parcursul celor două zile de festival. Ne-am simțit ca acasă, poate chiar mai bine – dovadă sunt și sutele de poze realizate pe parcursul festivalului, cu fețele noastre radioase de atâta cântec, dans și voie bună.

Am trăit la Mizil clipe de autentică înălțare spirituală, atât în sala de festivități a Liceului „Grigore Tocilescu”, pe durata întregii Gale a Premiilor, cât și în alte spații de desfășurare a festivalului, în cadrul unor întâlniri, discuții, schimburi de păreri cu confrății de poezie și epigramă. Cele două zile de festival au fost ca un vis deosebit de frumos, pe care sperăm să-l avem și la anul pe vremea asta!

Comparativ cu alte întruniri de acest gen, Festivalul Internațional „Romeo și Julieta la Mizil” se evidențiază aproape la toate capitolele: o promovare de excepție, de unde și numărul foarte mare de participanți la concursuri, o organizare exemplară – avem multe de învățat de la colegii noștri Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu! –, un program deosebit de bogat atât sub aspect creativ-cognitiv, cât și distractiv, o atmosferă sărbătorească și multă căldură sufletească...

Într-un cuvânt, formidabil!

ION POPA-PĂDURE, scriitor, Măgurele

Reflecții asupra procesului finitoriu al festivalului de Poezie și Epigramă „Romeo și Julieta la Mizil” 2015-2016.

Spusele poetului confirmă încă odată marele adevăr marcat anterior, „că orice român se naște poet.” Noi, participanții la festivitatea de premiere, după cele văzute, trăite și retrăite în procesul de derulare a activității, dorim să

punctăm că orice român... se naște poet, dar și epigramist prin care verbal sau scriptic urmărește scopul de a promova poezia românească, dar și o latură a ei reversibilă din umbră: epigrama, cea dulce și amară, sărată și pipărată, haiosă, usturătoare, dar și consiliatoare, care într-un fel sau altul însănătoșește climatul scriptic universal românesc, cel de existență civică și de promovare a valorilor umane în societatea românească, dar și a imaginii Patriei noastre-România.

Cu un deosebit respect remarcăm atitudinea grijulie ce au promovat-o principalii organizatori, care au focalizat și cimentat rândurile celor ce o alcătuiesc și o promovează ducând-o prin întortocheatele labirinte ale frumosului exprimat și scos la lumină: d-nii președinte profesor Bădicioiu Laurențiu, vice-președinte, profesor Minea Victor și secretar-ec. Minea Claudiu.

Un deosebit interes la cei prezenți, însoțit de puternice hohote de râs, s-a impus compartimentul „Dezbateri despre starea actuală a umorului” ce i-a avut ca protagoniști-moderatori pe Ștefan Cazimir și Elis Râpeanu; mai apoi a urmat un program-concret de cântece sacre naționale însoțite de un instrument de la 1885 – acordeonul dominat de muzicianul Maximus. Și totuși, cel mai mult așteptat compartiment a fost „Premierea la poezie și epigramă”, unde marele premiu epigramist a fost a fost înmănat în aplauzele și ovațiile melodice ale poeziei „Mulți ani trăiască!” rafinatului jurnalist ce a ajuns la polul inteligenței prin epigrama sa care se îmbină cu un alt mai puțin cunoscut talent al Dumisale – vocea tenorică ce o posedă și mulțimea de cântece ce le fredonează- Ion Diviza. Festivalul de Poezie și Epigramă de la Mizil, ediția a IX-a, 2016 a fost organizat la un nivel înalt profesionist de către harnicile gazde-membri-fondatori ai acestei instituții de cultură-Haioasa Cucoană Epigramă – în frunte cu președintele –profesor Bădicioiu Laurențiu; vice-

IMPRESII DE LA MIZIL

președintele – director de liceu, profesor - Minea Victor și secretarul, economist Minea Claudiu-Remus. Festivalul a fost organizat impecabil!!! Din suflet dorim mulți ani cu roadă acestei manifestări de la Mizil. Un asemenea eveniment nu se organizează ușor. Felicităm fundația că a reușit să facă acest lucru cu brio! Unicul „neajuns”: a lipsit zăpada !

Mizilului

*Mizilule, oraș frumos,
Tu gazdă vei fi mâine,
Unor poeți abili, haiosi,
Ce-i va cunoaște-o lume.*

Membrii Ligii scriitorilor români și Asociației Epigramiștilor din Moldova, Gheorghe Maxian Deladolna și Ion Popa-Pădure

IONUȚ DANIEL ȚUCĂ, câștigător al Premiului „Grigore Tocilescu” la *Epigramă*, Medgidia

Am luat parte în 2016, pentru prima oară, la Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”. Invitat fiind și la actul final al recent încheiatei ediții, m-am putut convinge direct de amploarea, bogăția și atractivitatea manifestărilor care încununează o astfel de inițiativă laudabilă. Ceea ce deja se poate numi „fenomenul Mizil” ar merita, fără doar și poate, o analiză mai aprofundată, venită din partea unor oameni de cultură competenți. Nefăcând parte dintre aceștia, eu mă limitez la a constata ceea ce oricum e limpede pentru toată lumea: cu multă dăruire și cu risipă de energie, doi oameni „frumoși” (profesorii Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu) reușesc, de vreo 10 ani încoace, să coaguleze factorii locali (membrii unei fundații, elevii și cadrele didactice ale Liceului „Grigore Tocilescu”, sponsori etc.), să atragă spre Mizil personalități de marcă ale culturii și științei, să promoveze exemplar - în mass-media, pe canalele de socializare, prin editarea antologiei ș.a. - festivalul și, prin toate acestea, să transforme evenimentul de la finele lui ianuarie într-o adevărată sărbătoare a umorului și a poeziei de calitate, sărbătoare pe care cu toții o așteptăm nerăbdători. Felicitări organizatorilor și mulțumiri pentru tot!

Prof. IRINA POPESCU, director al Colegiului Național „I.L.Caragiale” Ploiești, partener tradițional al festivalului

De ce Mizil? Zona există și este locuită încă din neolitic. Pomenită mai apoi, în catastifele Brașovului (1529) ca punct de întâlnire pentru negustorime, devenind stație de poștă cu cai (menzil) și centru de legătură pe drumul de la Ploiești, pe sub deal, până la Buzău. Făuritori de tradiție.

Tradiția este acel principiu de continuitate care leagă trecutul, prezentul și viitorul oricărei societăți și îi conferă consistență peste timp. Este purtătoarea valorilor de organizare ce orientează evoluția cu care membrii ei se familiarizează încă din primele clipe și la care trebuie să se conformeze.

IMPRESII DE LA MIZIL

A 9-a ediție a Festivalului Internațional de poezie și epigramă „Romeo și Julieta la Mizil” confirmă cristalizarea tradiției. Cei care vin an de an găsesc continuitate și perseverență în organizare și scop. Devin o familie cu multe rude.

De ce Grigore Tocilescu? Tradiția se construiește prin cunoașterea trecutului și valorizarea acestuia, prin transmiterea mesajelor inscripționate pe suporturi materiale și impregnarea lor în conștiința viitorului.

De ce Romeo și Julieta? Un simbol mai atotcuprinzător al dragostei exprimată prin sacrificiul suprem, al iubirii absolute care este resortul vitalității umane, nu poate exista. Din iubire iau naștere toate: dorințe, cugetări, volițiuni, acte, muzici.

De ce Ion L.Caragiale? Un zâmbet peste timp, nedemodat, un lanț relațional care se manifestă pe căi subtile, aproape insesizabile. Simbol aproape invariabil, ce intră în alt set de conexiuni, toate neașteptate sau hilare.

De ce am fost acolo? Nu poți lipsi, este o cură bio de sănătate mentală administrată cu generozitate și căldură. M-am simțit desfătă : „Simt enorm și văd monstruos”.

LĂCRĂMIOARA BELDIMAN, Ploiești

Cu mare drag pentru Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil” întotdeauna! Este o activitate de suflet pe care o port cu mine. Viața lui presupune un laborios și îndelungat efort, pasiune, dragoste de poezie și de frumos, asumare de riscuri, atenție distributivă și echilibru. Toate aceste lucruri nu se pot realiza fără strânsă colaborare cu cei care într-adevăr îl înțeleg, iubesc și susțin. Felicitări vouă, organizatorilor și concurenților care îi mențin aripile pe care tot voi i le creați cu atâta dăruire și stăruință. „Romeo și Julieta la Mizil” are suflet!

Flacăra lui veghează în fiecare particulă din inimile celor ce-l îndrăgesc și care revin cu drag pentru a-i serba ziua. Festivalul renaște în fiecare prima lună din an, aducând fericire, zâmbete și iubire în sufletele părtașe existenței lui. Să ne re(vedem) cu bine în cadrul ediției viitoare!

Drd. LIVIU IANCU, editor la revista de cultură *Europunkt*, coordonator de programe *Asociația Eurocentrica*, Ploiești

Sunt încântat să constat că, ajuns la ediția a IX-a, Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”, reușește să reunească un număr record de concurenți, poeți și epigamiști, deopotrivă recunoscuți sau în curs de afirmare. Mai mult decât atât, sunt încântat să văd că în ultima sâmbătă din luna ianuarie, la poalele Tohanilor, se formează un nucleu extraordinar de spiritualitate românească, într-o atmosferă destinsă, familială.

Este cu adevărat important că acest nucleu reușește să iradieze apoi în toate zările locuite de români umorul veritabil și iubirea de frumos.

IMPRESII DE LA MIZIL

**Dr. LUCIA OLARU NENATI, scriitoare, jurnalistă,
prietenă a festivalului, Botoșani**

Impresii mizilene

Și prezenta ediție a Festivalului „Romeo și Julieta la Mizil” a confirmat cele deja constatate până acum despre această manifestare culturală, și anume că este un eveniment deosebit, remarcabil și uimitor pentru condițiile în care se desfășoară, adică în incinta unei unități de învățământ, lipsită de personalul unei instituții de cultură, dintr-un orașel în care multă vreme nu a oprit trenul - acesta fiind, de altfel, și elementul relevat în piesa cu acest titlu al lui George Ranetti. Cunosc piesa deoarece destinul a dorit ca eu s-o pun în scenă ca director pe atunci al Teatrului „Mihai Eminescu” din Botoșani, în 1986, ca debut regizoral al lui Mihai Mălaimare, fiind poate cea mai de succes montare a acestui text scris de dramaturgul mizilean, ceea ce îmi oferă și acum prilejul de-a participa cu plăcere la edițiile acestui remarcabil festival. Și de astă dată au participat mulți concurenți la competițiile de poezie și epigrame, manifestând un interes intens pentru demonstrarea performanțelor prin intermediul acestui concurs consacrant; și de astă dată au fost prezenți oameni de calitate și personalitate remarcabilă, dovedind prin participarea lor atașamentul și aprecierea față de acest eveniment ce capătă an de an experiență dar și statut de tradiție. Nu în ultimul rând, au atras atenția și chiar râsul în cascade duelurile între epigramiști ce s-au dovedit a fi, iar și iar, printre cei mai redutabili din cele două țări românești, ca și dizertațiile susținute de seniori ai domeniului care și ele au suscitât nu numai interes pentru expozeul teoretic, dar și amuzamentul asistenței pentru exemplele de umor și volutele de spirit de înaltă clasă. Ca întotdeauna, ospitalitatea și atmosfera amiabilă, aerul de familie spirituală care se reîntâlnește cu bucurie după o absență de un an, pomenirea avenită și ceremonioasă a celor plecați din marea familie de spirit a Mizilului, rezolvarea promptă și eficientă a incidentelor survenite inopinat, toate laolaltă au conturat statutul de reușită al acestei ediții ce marchează ajunul aniversării unui deceniu de performanță al acestui ambițios festival românesc internațional. Și pentru că a fost evocat cu căldură și epigramistul Efim Tarlapan din Chișinău - ca și remarcabilul om de cultură și presă Corneliu Leu și acad. Popescu-Zorica, voi încheia aceste rânduri cu amintirea unei spirituale, dar atât de reverberante epigrame recitate la întâlnirea de anul trecut de către regretatul senior basarabean și care încă îmi răsună profetic în memorie: „Chișinău și București/ Două state românești/ Ar fi foarte fericite/ De-ar fi statele unite.”

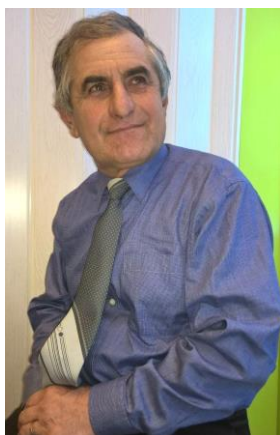
MARIAN AVRAMESCU, grafician, București

Caricaturiștii au marele talent de se poticni în cuvinte, de aceea hotărâsc să se exprime folosind alte mijloace, respectiv liniile, semnele, culorile, așa cum celebrul personaj al lui Kazantzakis, Zorba, alegea să-și transmită ideile prin dans.

„Julieta și Romeo” (să mă ierte Mr. Shakespeare, cultura română așează pe soclu mai întâi femeia), made by Mizil, pentru caricaturistul Marian Avramescu este în primul rând o revelație. Auzisem de existența lui, așa cum aud zilnic de evenimente culturale care nu-mi induc niciun fel de emoție. A trebuit să ajung în interiorul fenomenului, fiind invitatul Domnilor Minea și Bădicioiu, „ctitorii” și amfitrionii festivalului, pentru a mă simți îndreptățit să exprim o părere avizată. Da, Festivalul amintit este un succes de proporții. Un orașel de mărimea Mizilului, așa cum sunt foarte multe în țară, reușește prin

IMPRESII DE LA MIZIL

inițiativa și strădaniile a doi oameni care par alcătuiți în primul rând din inspirație și energie, să dea viață unui fenomen cultural pe care și l-ar dori nu doar marile orașe ci și capitalele culturale al lumii. I-aș preveni pe cei care sunt tentați să bănuiască, în spatele organizării, existența unor susțineri financiare din partea instituțiilor statului, „să umble ușor cu ideea pe scări”. Nimeni dintre cei care ar trebui să contribuie, să-și asume, să se mândrească nu dă un leu. Personalitățile de notorietate națională și internațională cu care ai prilejul să respiri același aer timp de două zile, oameni pe care-i vezi doar pe sticla emisiunilor culturale, coboară în stradă, vin pe scena, interacționează, te bucură cu mințile lor sclipitoare. Mizilul, prin Festivalul „Romeo și Julieta” legat ombilical de numele a doi oameni de excepție, Minea și Bădicioiu, este așezat cu certitudine pe harta evenimentelor culturale ale României și Europei. Felicitări !

PROF. CONSTANTIN MIHAI, Dârvari, Prahova

Rânduri din suflet...

De ceva vreme (de vreo șase... finaluri de ianuarie) când Gerar dă semne de...ducă, neliniștea îmi dă târcoale. Mă pregătesc de întâlnirea cu... „Romeo și Julieta la Mizil”.

Bătrân pensionar, mă pun la mintea bunului meu prieten, Victor Minea, și a „mâinii lui drepte”, Laurențiu Bădicioiu, și răspund... prezent! La început, crezut-am că-i... glumă. Dar cum gluma se îngroșa pe an ce trecea, am... ciulit urechile, văzând că treaba asta-i... lucru` dracului în casa... de la Mizil. Făcut-am ochii... roată și văzând ce... personalități ridicau... cifra octanică a manifestării, i-am

mulțumit Celui de Sus că am intrat... pe sub pielea celor doi mai sus menționați. Cum, Doamne, de am putut respira același aer cu... OAMENI care au însemnat și înseamnă CEVA pentru cultura de pe plaiurile Mioriței. Am putut... să gust dulcea și acida limbă moldovenească din epigramele lui E.Tarlapan, plecat să-i ducă Celui de Sus câteva catrene ce să-l facă a uita grijile... celeste. Ce știți voi, cei care nu ați fost la întâlnirea cu „Romeo și Julieta la Mizil” ce ați pierdut ?

Nu știu cu cine v-ați întâlnit la sfârșit de Gerar în ultimii nouă ani, dar ați pierdut ce nu veți recupera niciodată! Cei doi... îndrăgostiți mi-au prilejuit întâlniri cu M.I. Quintus, Solomon Marcus, Mircea Dinescu, Corneliu Leu, Ștefan Cazimir etc. (să mă ierte cei de la... etc.) dar sunt fericit și pentru clipele de fericire țin a le mulțumi. Când l-am auzit pe domnul Alexandru Mironov vorbind azi despre ce va fi... mâine, am simțit că cineva de acolo de „Sus” mi-a pus mâna-n... cap. Ce să vrei mai mult decât să o auzi pe doamna Elis Râpeanu cum face... haz de necaz și te duce pe tărâmul... epigramei spre a te scoate... din supărare !

Mi-a lipsit anul acesta domnul primar Emil Proșcan care cu silueta-i zveltă și vorba-i mereu la locul ei puncta... unde trebuia.

Când l-am văzut pe domnul Marian Avramescu că este... în priză, m-am bucurat. Știam de ce-i în stare! Îi urmăresc cu uimire pe cei doi-Laurențiu și Victor-și mă mir de unde atâta energie. Sunt mândru că mă număr printre cei pe care ei îi cunosc și-i... recunosc pe stradă.

Mă uit...în jur! Unde mai găsești atâția oameni de spirit pe... metru pătrat?

Unde mai găsești atâta poezie bună când în jur...prozaicul ne inundă!

Atâta căldură sufletească scaldată... într-o mare de satiră și umor găsești greu într-un miez de iarnă! Bravo, domnule Ranetti!

Trăitorii de azi ai Mizilului au făcut posibilă... oprirea trenului cu atâția oameni de cultură.

Buna poezie, satira și umorul dintre Dunăre și mare (și poate viitorul... lărgeste granițele!) sunt pe mâini bune! Bravo!...Țineți-o tot așa... Ba, chiar mai sus!...

IMPRESII DE LA MIZIL

Prof.dr.MIHAI MORAR, inspector școlar pentru limba și literatura română, membru al juriului la secțiunea *Epigramă*, Ploiești

Evenimentul în sine este unul de anvergură internațională, cu participanți din țară și de peste hotare, fără ca acest lucru să mai fie o surpriză pentru nimeni.

Secțiunea „Epigramă” a fost, și de această dată, punctul forte al festivalului, prin calitatea participanților și a creațiilor lor, prin dialogul epigramelor, care a susținut deliciul invitațiilor în momente foarte bine alese. Remarcabil este firescul desfășurării evenimentelor, simplitatea și naturalitatea prezentării, bucuria reîntâlnirii, dar și tristețea

despărțirii de cei trecuți în neființă peste an.

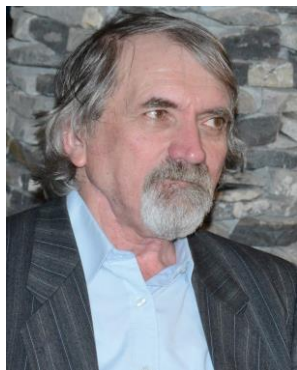
Am convingerea că ediția cu numărul 10 se va ridica cel puțin la nivelul acestora de până acum.

Felicităm organizatorii pentru excelența acestui moment de sărbătoare, asigurându-i de tot sprijinul nostru pentru ceea ce urmează.

Felicităm, de asemenea, toți participanții și închei cu o urare adresată epigramiștilor consecvenți, cu speranța că-i vom revedea la ediția următoare:

Consecvență

*La Mizil, de nouă ani,
Dai de premii, dai de bani.
Dac-o să mai faci naveta,
Chiar că dai de Julieta...*

NAE BUNDURI, epigramist, Brașov

Mersi, Mizil!

Nu mai știu cu precizie cine a afirmat, recent, că Mizilul se remarcă pe harta României prin festivalul „*Romeo și Julieta la Mizil*”, dar sunt convins că are multă dreptate. Am observat în acest orașel patriarhal, multe aspecte pe care nu le poți vedea în alte locuri. În primul rând nu am văzut uriașe cartiere de blocuri comuniste cu sutiene și izmene puse la uscat în balcoane cum încă poți vedea în marile cartiere muncitorești din marile orașe ale țării, nu am văzut tramvaie gălăgioase zguduind căsuțele de la șosea, nu am văzut taximetriști care te trag de mânecă să te fenteze la bani ocolind aiurea străzile, nu am văzut oameni încruntați și culmea, într-o țară atât de săracă, nu am văzut nici cerșetori. Nici nu-mi venea să cred că sunt într-o zonă a vechiului regat pestriț, cu toată gama de concetățeni de diferite culori. Ba mai mult, am văzut case cu „prăvălie la scară” datând din secolul XIX, cu obloane verzi și geamuri cu ochiuri mici de sticlă colorată, tip vitralii, străzi cu pavele pe care cu un secol în urmă tropăiau caii înhămați mândru la trăsuri elegante destinate protipendadei orașelului și unor îndrăgostiți ca Romeo și Julieta în trecere prin târgul în care se schimbau caii și multe alte fenomene care mă readuc în anii copilăriei.

Mizilul mi s-a părut orașelul în care a înghețat timpul. În fond, Mizilul e un orașel cenușiu, dar te miri cum din inima lui au ieșit și continuă să iasă personalități atât de remarcabile. Pot compara Mizilul cu un râu lîn dar cu ape adânci. Un orașel în care se vorbește puțin și se face mult. Una dintre dovezi fiind acest festival de poezie și epigramă trecut de ediția a noua și

IMPRESII DE LA MIZIL

îndreptat spre jubiliara ediție a zecea pentru care două mari personalități mizilene, Domnul Director Profesor Victor MINEA și inimosul Profesor Laurențiu BĂDICIOIU au depus eforturi mari spre a promova atât poezia cât și sora ei mai mică...EPIGRAMA, o SPECIE a genului liric, și nu GEN cum susțin chiar unele personalități din domeniu. Despre festivalul în sine pot spune doar lucruri frumoase, totul organizat „ca la școală” în timp și spațiu. Nu voi vorbi nimic despre jurizare, dar pot remarca faptul că s-a mers pe ORIGINALITATE. Pe vremuri se spunea „să promovăm noul” și nu era deloc rău. Descalificarea primilor trei clasați inițial, la *Poezie*, pentru lipsa de originalitate, cred că este un act demn de cartea recordurilor păstrând proporțiile. Întâlnirea cu vechii prieteni a fost cel mai mare motiv de bucurie. Gaudeamus igitur!

PROF. PETRE APOSTOL, Ploiești

Am participat la câteva ediții ale festivalului „Romeo și Julieta la Mizil” și am rămas plăcut impresionat atât de valoarea concurenților cât și de numărul mare de personalități care participă la festival: profesori universitari, academicieni, scriitori, politicieni, foști elevi și cadre didactice ale Liceului „Grigore Tocilescu”. Mă mândresc cu faptul că mă număr și eu printre absolvenții acestui liceu. Am rămas profund impresionat de capacitatea organizatorică a prof. Victor Minea, directorul liceului (care mi-a fost elev) și a prof. Laurențiu

Bădicioiu, care au reușit să strângă la un loc mari personalități, acest festival fiind o rampă de lansare pentru cei talentați și pasionați de epigramă și poezie. Felicitări organizatorilor și mulțumiri pentru eforturile depuse spre a ne oferi momente de delectare spirituală!

ALINA AMZA, producător la TVR, București

Astăzi, când comicul se transformă încet, dar sigur, într-un produs al penibilului și al degradării morale, doi maeștri bucătari de la Mizil, Laurențiu Bădicioiu și Victor Minea, profesori în timpul liber, au inventat o rețetă pentru activare cerebrală: se iau câteva zeci de miști ascuțiți, se presară cu răbdare, umor, nu uităm să adăugăm două măsuri de măiestrie a limbii, ironie și neapărat jumătate de plic de observație fină. Se savurează numai între prieteni!

Consumatorii recunoscători!

PETRU BRUMĂ, Constanța

Reacțiile unui participant de pe poziția 69

Câștigător la epigramă, Ion Diviza, a venit de la Chișinău cu cântări și vin din belșug, servind evenimentul în rol de Mare Paharnic.

Trinomul asortat de la Mizil

Podiumu-ar fi fost prea trist
Dacă lângă-un procuror
De moravuri și-un ceist

Nu era și-un ... turnător.

Epigramiștii neinvitați la microfon spun că festivalul n-a avut destul umor.

Justificare

(aproso de laureat)

O-ntrebare - dumnealor:

Cum să-ți ardă de umor

Când în capul tuturor

Juriu-a pus un ... turnător?

IMPRESII DE LA MIZIL

SILVIU CRISTACHE-mențiune la *Poezie*
Oltenița, Călărași

An de an, ediție de ediție, Mizilul e centrul umorului românesc de calitate. Respectul față de un Regulament dur la prima vedere, iubirea față de oamenii dragi sufletului lor, face din cei doi animatori ai Festivalului „Romeo și Julieta la Mizil” (prof. Victor Minea și prof. Bădicioiu Laurențiu) niște magneți, care reușesc să atragă de fiecare dată oameni de calitate, „monștri” ai epigramei și ai poeziei românești și nu numai.

„Vechea tabără”, mereu vigilentă la schepsisul epigramistic al noilor laureați, își pregătește din timp condeiul, ascuțindu-l cât mai fin, în vederea replicilor. Poezia, prezentă și ea, poate în proporție ceva mai mică, nu se lasă mai prejos. Parcă an de an, calitatea acestora cunoaște noi culmi, noi piste, încă neexplorate până atunci.

Nu în ultimul rând, surprizele pregătite de către organizatori s-au dovedit și de această dată a fi la înălțime, așa, ca pentru sufletul concurenților, al zecilor de oameni care, înainte de a fi rivali în obținerea unui premiu, sunt prieteni de suflet. Să ne vedem cu bine și la ediția jubiliară de anul viitor!

Dr. SORIN - CONSTANTIN COTLARCIUC, Vama, Suceava

Primăvară-n ianuarie la Mizil

Când ai un obicei, nativ sau dobândit, greu scapi de el, iar de multe ori nici nu vrei să scapi de-o obișnuință plăcută pentru atâta lume, cum e aceea de a organiza la Mizil, în luna ianuarie și nu întâmplător atunci, Festivalul și Concursul de Epigramă și Poezie: „Romeo și Julieta la Mizil”. Eu am participat de câțiva ani la epigramă și la poezie, mi-am apreciat valoarea față de cei aproximativ 600 de candidați în medie din fiecare an. Locul de

desfășurare a fost același, adică: Liceul „Grigore Tocilescu” din Mizil, inițiatorii, creierul și inima au fost și sunt remarcabilii profesori: Victor Minea-directorul Liceului și Laurențiu Bădicioiu, care au creat starea cea de voie bună pe toată perioada desfășurării manifestărilor.

Ediția a IX-a, 2016, desfășurată pe o vreme de primăvară, nu prin faptul că e cea mai recentă, dar s-a ridicat la o cotă aparte, din multe puncte de vedere: participare masivă, creații literare de valoare, în comparație cu anii precedenți, jurizare obiectivă și de o înaltă clasă, eliminând din concurs lucrările trimise și la alte manifestări, organizare impecabilă, cu momente poetice și muzicale, dueluri epigramatice, alocuțiuni deosebit de interesante și agapă prietenească, literară într-un local rustic, unde se menținea focul aprins pe vatră, concurând cu focul duelurilor umoristice dintre participanți. Pe cea de a noua ediție o poate egala sau întrece numai edițiile următoare, organizatorii au început deja numărătoarea inversă, începând cu numărul 365.

Felicitări organizatorilor, gazdelor, premianților și tuturor participanților care au ținut pasul cu maratonul literar din ianuarie 2016! La revedere în 2017, afirmând că:

*De la Iași pân` la Mizil
Drumul nu e dificil,
E mai grea, de bună seamă,
Calea către epigramă!*

IMPRESII DE LA MIZIL

VALI ORȚAN, Premiul „Grigore Tocilescu” la Poezie, București
Organizare de excepție, începând cu primirea cu fete frumoase purtătoare de pâine și sare! Invitații speciali, în mod deosebit domnul Ștefan Cazimir, au dat o prestanță deosebită evenimentului. Gazdele prietenoase, bonome, au făcut în așa fel încât toți oaspeții s-au simțit „de- ai casei”. Felicitări și mulțumiri!

VASILE LARCO-Mențiune la Epigramă, Iași
La un pas de zece

Se zice că un părinte ține mai mult la ultimul său născut, justificat fiind faptul că e cel mai mic și are nevoie de ocrotire. Iată că la Mizil, ultimul născut, ultima manifestare culturală, cea de a IX-a ediție a Festivalului de epigramă și poezie „Romeo și Julieta la Mizil” este iubită, apreciată, nu numai că e cea mai recentă, dar a fost și cea mai reușită din multe puncte de vedere. Am participat și la această memorabilă întâlnire, unde am venit cu zâmbetul pe buze, pe parcursul desfășurării manifestărilor, zâmbetul s-a transformat în hohot de râs, care s-a diminuat pe măsură ce mă apropiam de clipa despărțirii, de încheierea manifestărilor. Și această ediție, deschide ușa festivalurilor și concursurilor de creație literară satirico-umoristice din anul care abia a început, manifestări care nu sunt puține, ar fi riscant să spun câte, deoarece oricând poate apărea una nouă și să dispară alta, la fel ca populația globului, care nu se poate număra, stabili cu exactitate. Cea de a noua ediție a fost una specială, ținând cont de: calitatea creațiilor literare trimise la cele două concursuri, epigramă și poezie, jurizarea obiectivă de către persoane competente, vigilente, bine informate la tot ce „mișcă-n țara noastră” privind publicarea, înainte de a fi trimise în concurs, a creațiilor literare în cărți, reviste, ziare sau participarea lor la alte manifestări de gen, descoperind și astfel de cazuri. Au participat, în calitate de invitați, persoane marcante ale culturii noastre, care prin luările de cuvânt s-au bucurat de aplauze bine meritate. Știm că „omul sfințește locul și-l încălzește nu numai focul”, ce-i ce aprind și întrețin focul festivalului sunt cei doi remarcabili profesori: Victor Minea-director și Laurențiu Bădicioiu, care prin dăruire și pricepere au asigurat: condițiile de desfășurare a festivității de premiere, una impecabilă, programe artistice, condițiile de cazare și masă, și nu în ultimul rând, voia bună, afirmând că:

Două roți de angrenează/Vor transmite o mișcare,/Doi profesori, când bravează, Duc „umorul în spinare”!

Îndepărtându-mă de Mizil, plecând spre orașul „celor șapte coline”, din când în când priveam în urmă, spre a nu uita drumul spre cel de al zecelea Festival: „Romeo și Julieta la Mizil” din anul 2017, prilej să urez organizatorilor mult succes în pregătirea lui, spunând că:

Timpul ca furtuna trece./Iar urarea mea-i știută:/Tot mereu din zece-n zecePân-ajungeți la o sută!

Felicitări, încă o dată, organizatorilor! La mulți ani!

VICTORIA MILESCU, scriitoare, București

Ediția din acest an a deja tradiționalului festival „Romeo și Julieta la Mizil” s-a desfășurat sub auspicii meteorologice binevoitoare. Nu a nins, nu a fost ger, nu am rămas sinistrați eroic în Mizilul din ce în ce mai prietenos, fiindcă „cineva acolo, sus”, nu numai aici, pe pământ, îl iubește din ce în ce mai mult. A fost o ediție la care am râs cu un ochi, iar cu celălalt am plâns. Am plâns nevăzut pentru cei evocați, foști oaspeți ai festivalului, care ne-au încântat cu harul lor cărturăresc iar acum vorbesc îngerilor: Alexandru Zorica, Corneliu Leu, Efim Tarlapan. Am râs cu hohot sub șarjele epigramiștilor, adevărate focuri de artificii ale

IMPRESII DE LA MIZIL

intelenței și ale umorului nu de puține ori dulce-amar, răsplătit cu salve de aplauze. Ne-am umplut de bucurie și energie pentru mult timp reîntâlnindu-ne sau făcând cunoștință cu alți iubitori ai condeiului, unii veniți de departe, încărcăți de talent, de premii, de speranțe. Felicitări organizatorilor, în special dlui prof. Victor Minea, directorului liceului „Grigore Tocilescu“, și dlui prof. Laurențiu Bădicioiu, care prin eforturi văzute și nevăzute au reușit, și anul acesta, o frumoasă joncțiune între generații în numele poeziei, al prieteniei.

VIOLETTA PETRE, scriitoare, Constanța

Scriu cu sufletul plin de bucurie, aripile nu mi s-au desprins încă și probabil, le voi simți mult timp de acum încolo, apte de zbor. Și toată această euforie, doar într-o scurtă călătorie spre Mizil. Emoția revederii cu prieteni vechi și a întâlnirii cu prieteni pe care nu-i văzusem vreodată m-a urmărit tot drumul. Dar, mai ales bucuria de a fi în mijlocul unor oameni pe care-i îndrăgisem doar virtual, organizatorii Festivalului de umor și poezie, neobositul Laurențiu Bădicioiu, profesor la Liceul „Grigore Tocilescu” din Mizil și directorul liceului, profesorul Victor Minea, m-a făcut să simt că drumul până la Mizil era mult prea lung. Nu mai vorbesc de personalitățile invitate la Festival, pe care nu am visat vreodată că le voi strânge mâna și-i voi îmbrățișa. Întâlnirea a fost o explozie de fericire, materializată prin lacrimi, zâmbete și exclamații de bucurie. Seara de vineri, ziua de sâmbătă, ziua festivității de premiere a câștigătorilor și seara de sâmbătă de la *Ferma dacilor*, au fost momente de neuitat, în care gazdele ne-au oferit tot ce aveau mai frumos și mai bun: sufletele lor mari, bucuria de a primi oaspeți, zâmbetul nelipsit din ochii lor... Nu am întâlnit la niciun festival atmosfera de la Mizil, oameni frumoși cu suflete nobile. Festivalul de la Mizil își merită notorietatea, cu atât mai mult cu cât nu se întâmplă într-un oraș mare și asta datorită oamenilor care sfințesc acest loc cu dăruirea lor pentru frumos, cu dragostea lor pentru cultură. Este a noua ediție și sunt sigură că vor urma multe altele. Un simplu „mulțumesc” mi se pare banal și neîncăpător pentru tot ce aș vrea să spun. Și totuși trebuie să găsesc cuvintele prin care să-mi exprim, nu mulțumirea, ci fericirea de a fi cunoscut astfel de oameni speciali. Da, sunt fericită cum nu am mai fost de multă vreme și îmi doresc să revin pe meleagurile unde visele devin realitate. Mulțumesc, Oameni de poveste! Viață lungă dumneavoastră și Festivalului! Cu prețuire nemărginită, Violetta Petre!

ZINOVIA (ZINA) BIVOL, actriță, jurnalistă, Chișinău

Am făcut deja trei drumuri spre Mizil și în toate încercările mele de a descoperi lume bună și frumoasă am înțeles, la fel, trei lucruri: Unu-la orice ediție nouă găsești noi forme de prezentare sau de abordare a festivalului atât ca un concept regizoral, cât și măiestrie poetică. Doi-Cu o ediție mai mult, cu atât mai mulți invitați. Prieteni cuvântului se întâlnesc la Mizil. Trei- De la an la an gazda nu obosește să-și întâlnească oaspeții. Până și colacul de la intrare este mai cald și primitor. Iarna lui 2016 a avut parte de un festival-show unde s-au îmbinat perfect poezia, epigrama cu o muzică bună și dansuri pe măsură. Asta a dezghețat atmosfera și a lăsat soarele să intre prin fereastra Mizilului. „Cu îi este frig veniți la cald!” Nu pot trece peste mulțumirile și laudele pe care vreau să le aduc organizatorilor: domnului Victor Minea și Laurențiu Bădicioiu care muncesc un an pentru o zi... Cel mai important că dau roade. În special Centrul de Creație al Copiilor „Floarea Soarelui” unde activez, de altfel, tot de trei ani vă felicită și vă aduce gânduri bune. Multe flori ce știu a scrie... multă, multă poezie. Cifra trei să vă poarte noroc!

MIZILEANUL GEORGE RANETTI ȘI „FURNICA” BUCUREȘTEANĂ

Trenul de neplăcere București-Sinaia

ȘEFUL GĂREL. — Potiți în celelalte vagoane! Nu vedeți că ăsta-i vagon ministerial? — Și duminca acum, d-le șef, prea ești riguros!... De ce adică să ne înghesuim cu toți mitocanii în vagoanele alelalte, pe câtă vreme de luni de zile stau două

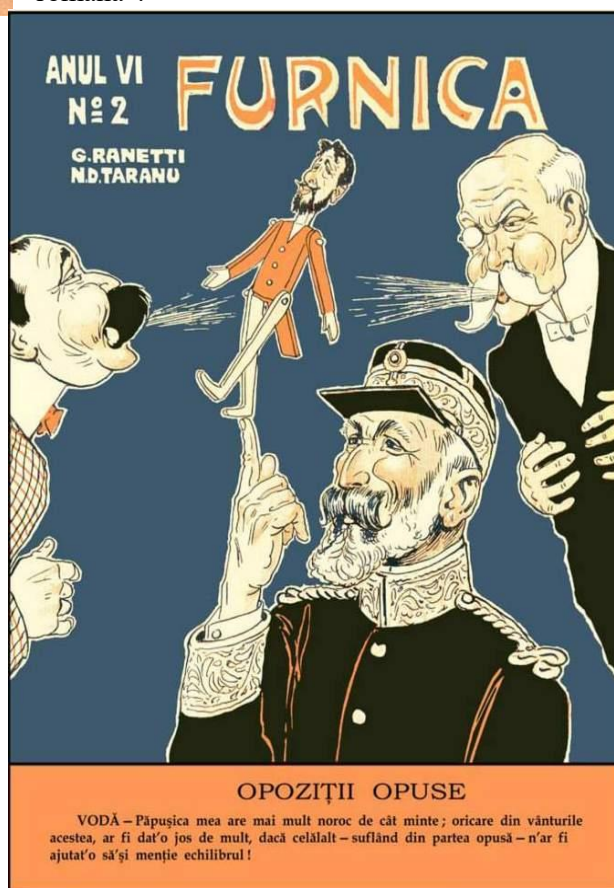
De unde provine, însă, numele revistei? Ranetti explică încă din primul număr, într-o manieră cât se poate de elegantă : „În lumea insectelor sunt mari seniori cari atrag privirile prin strălucirea podoabelor lor și ale căror aripi bogat colorate sau căror cuirase scânteietoare de aur și pietre scumpe desfid orice asemănare cu giuvaericele noastre meșteșugit cizelate. Mai umilă e harnica furnică; ea n-are rochie strălucită, rochii cu culori vii, cu reflecte de smarald ori de rubin; natura a îmbrăcat-o cu mohorâtul veștmânt al lucrătorului. (...) Să nu ne amăgim însă, dacă modestia sa e reală, slăbiciunea ei nu e de cât aparentă. (...)”

De asemenea, Ranetti stabilește câteva dintre punctele de reper după care avea să se ghideze în ceea ce privește stilul abordat în revistă și declară că „(...) Furnica nu va cruța nici o osteneală, nici o jertfă spre a-și asigura: numărul cititorilor, inteligența celor mai prețuite pene ale scriitorilor noștri, în sfârșit, unirea tuturor spre a înzestra publicistica română cu o revistă care să împace toate gusturile, toate nevoile și să nu lipsească din casa nimănui.” „Revista Furnica, în rubricile sale umoristice, nu va înțepa veninos niciodată. *Se va mărgini să ciupească.*”, declara Ranetti.

Gena umorului pare a fi înscrisă în ADN-ul românului. Ne mândrim că „facem haz de necaz”, iar glumele sau snoavele populare au făcut parte dintotdeauna din moștenirea noastră. Fie că provin din imaginarul colectiv sau sunt creații atribuite diversilor autori, astfel de scrieri și-au făcut adesea loc în paginile revistelor. Articolul de față prezintă una dintre cele mai populare publicații umoristice ale secolului XX: revista „Furnica”.

Înființată în 1904 de George Ranetti și N.D. Țăranu, revista „Furnica” aduna în paginile sale scrieri satirice, epigrame, glume, precum și caricaturi sau diverse alte ilustrații. Co-editor al revistei, Ranetti este, potrivit „Almanahului Dicționar al Presei din România”, un personaj ilustru, „foarte cunoscut și simpatizat în toate cercurile profesionale, grație spiritului său vioi, vesel și tare glumeț. Este cel mai spiritual calamburist al nostru și cel mai talentat umorist al presei contemporane”.

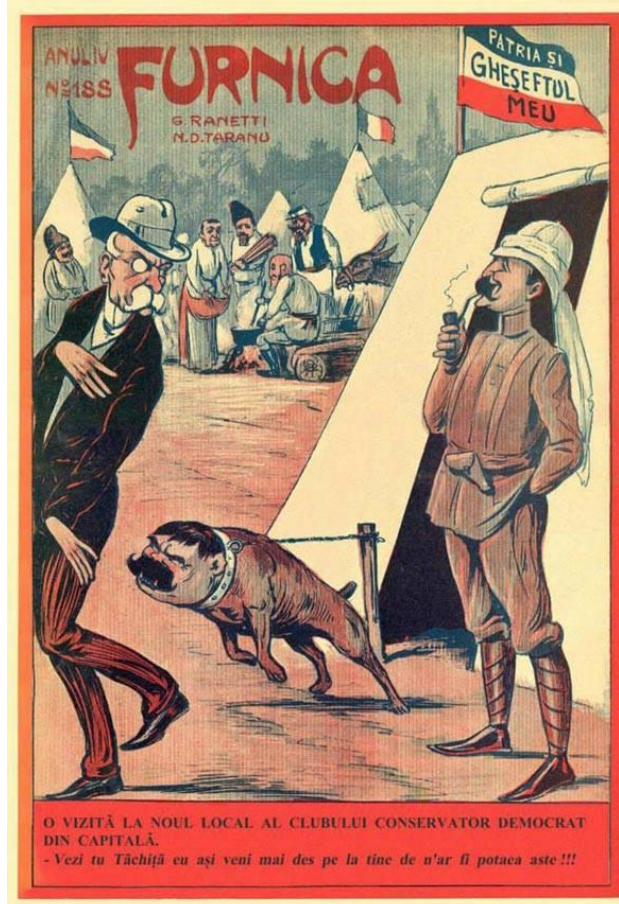
Un alt jurnalist român al secolului XX, Pamfil Șeicaru, scria despre revista „Furnica” și o caracteriza drept „cea mai spirituală și mai cunoscută publicație satirică română”.

Printre cei care au apărut în primele numere pe coperta revistei se numără și Smaranda Gheorghiu, poreclită „madam Smara” și care în acea perioadă scria pentru ziarul „Universul”, Bogdan Petriceicu Hasdeu, sau regele Carol.

Rubricile variază de la o săptămână la alta, cu mici excepții, iar autorii articolelor sunt, în mare parte, cei doi fondatori ai revistei : George Ranetti și N.D. Țăranu care își semnează uneori scrierile sub pseudonim, iar alții chiar cu numele real. Ambii editori aleg pseudonime memorabile, astfel încât George Ranetti apare adesea drept Tarascon, Kiriak Napadarjan, **Jorj Delamizil**, (s.n.) Caiafa, Coco, Ghiță Delagambrinus, sau Cyrano. De asemenea, N.D. Țăranu alege următoarele pseudonime: S., Nae, Lepaysan, Nicollo Mascalzoni, Box, Șmile. Majoritatea acestora erau jocuri de cuvinte, dintre care unele cu semnificație în limba franceză (Kiriak Napadarjan, Lepaysan).

Există o serie de rubrici care ironizează actualitatea timpului, prezintă scene și anecdote din vremea respectivă și care poartă nume diferite de-a lungul apariției

revistei: „Ecoul Săptămânei”, „Nostimadele săptămânei”, „Schițe de actualitate”, „Actualități hazlii”.

În primul număr al revistei, George Ranetti semnează o astfel de schiță de actualitate (sub pseudonimul „Caiafa”), regăsită în cadrul rubricii „Ecourile săptămânei”:

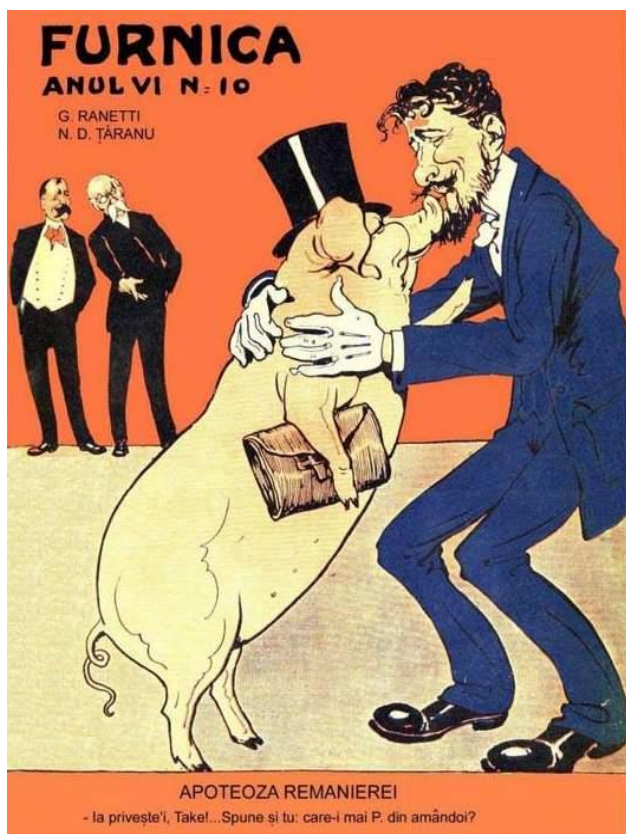
„Înainte de apariția *Furniceii*, într-una din nopțile petrecute la Berăria Gambrinus, Iancu Brezeanu, zis și candelambrul Teatrului Național, foarte îndârjit, ne combătea.

- Ranetti și cu Țăranu scot *Furnica*?
Am să scot eu altă revistă, *Mirmicofagul*, și am să-i mănânc!

...Ținem să declarăm că amenințarea ilustrului artist nu ne înspăimântă de loc. Nu, el nu ne poate mânca. Cel mult o să ne bea.”

De asemenea, ironiza aspecte din politica vremurilor, precum traseismul politic: „Vilegiatură, sau cum ar zice *L'Indépendance*: déplacement: D. Ionel Grădișteanu a părăsit partidul d-lui Carp și s-a stabilit în partidul d-lui Cantacuzino.”

Una dintre rubricile permanente ale revistei a fost *Ședințele Comitetului Furniceii*, în cadrul cărora autorii ironizau propria activitate.

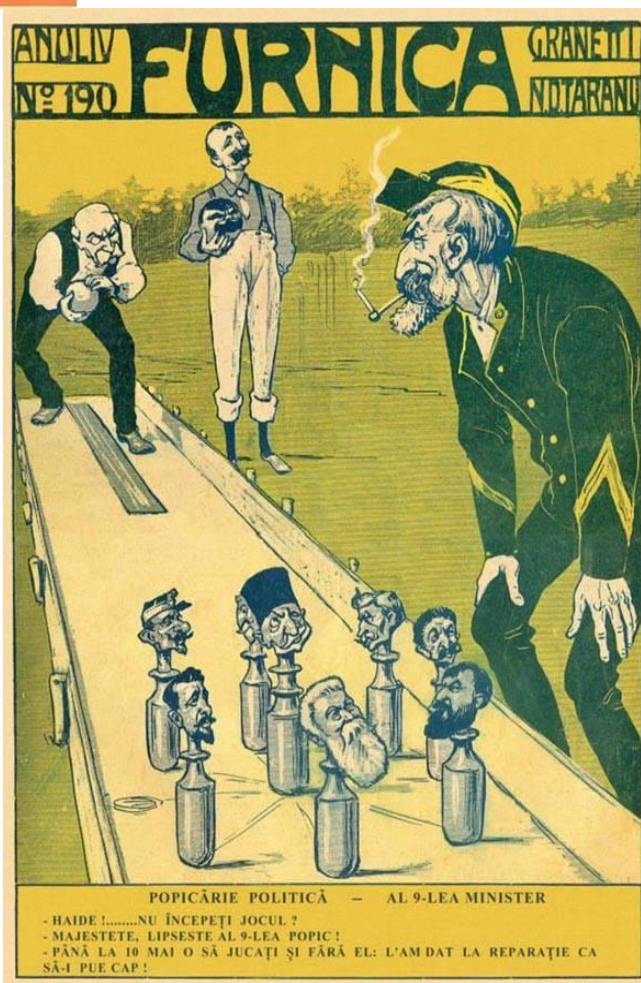

În cel de-al treilea număr al revistei, la rubrica „Mica Publicitate” autorii recurg la o formă comică de autopromovare: „în genul ziarelor *Universul, Adevărul și Țara: Vindecare miraculoasă a supărării, melancoliei, urâtului: citirea revistei săptămânale Furnica.*” Un alt astfel de text, din cadrul aceleiași rubrici, însă realizat într-un alt registru, anunța: „Tânăr, frumos, bogat dorește căsătorie d-ră chiar săracă, urâtă și bătrână, o singură calitate să aibă: să citească regulat revista umoristică Furnica.”

Ținta atacurilor celor doi editori ai revistei o reprezintă atât personalitățile din viața politică: Dimitrie Sturdza, Petre Carp etc., cât și colegile de breaslă cărora le este dedicată rubrica „Cronici feminine”. În numărul patruzeci al revistei, un articol care atacă activitatea unei jurnaliste începe astfel: „Sub rubrica cu titlul de mai sus și cu subtitlu: Pentru părinții fricoși, eminenta scribă Olimpia dă oare cari sfaturi părinților în vederea sezonului călduros.”

Tonul revistei este relaxat și în ce privește afișarea sexismului (una dintre rubricile revistei se intitula : „Din carnetul unui misogin”) , cât și a rasismului. Astfel, în numărul nouăsprezece al revistei din cel de-al doilea an de apariție, în cadrul rubricii „Studii politice și electorale”, autorul afirmă : „Ca orice români neaoși, nu putem suferi pe unguri. (...) în mod general îi detestăm pe unguri cel puțin tot atât de mult ca pe un pat cu ploșnițe or o întâlnire cu pneumaticul barometricei”.

Comentariile acide vizează lumea artistică și personalități ale timpului, acesta fiind și cazul ironizării pictorului Luchian, în numărul paisprezece al revistei, când, în dreptul imaginii sale de pe copertă, autorii comentează: „Pictorul Lukian, care a deschis în momentul de față o admirabilă expoziție la Ateneu, ceea ce dovedește că Frumosul poate fi foarte bine reprezentat printr-un urât.”

CÎRCIUMA „FURNICA“

GEORGE RANETTI

«Furnica» a fost cea mai năbădăioasă revistă de satiră și umor din câte au apărut la noi în trecut. A făcut, de-a lungul existenței sale de un sfert de secol (1904-1930), multe zile fripte — cum se spune — și multe nopți de nesomn celor mai simandicoase figuri politice ale vremii, în frunte cu regele. Bravii directori ai revistei — G. Ranetti și N.D. Țăranu — au dus-o numai în procese intentate de cei ce se socoteau calomniati; dar nu s-au lăsat intimidați. În primul an de apariție, pentru a se face cunoscută, revista organiza și diferite manifestări publice — și acestea tot umoristice. În iulie 1905, bunăoară, a deschis o circiumă în Cismigiu. Durata întreprinderii a fost de 12 ore, o zi întreagă, seara cei doi directori declarându-se în stare de faliment, deoarece toți invitații la inaugurare, în frunte cu actorul Ion Brezeanu, băuseră pe gratis. În fotografie: personalul redacției și principalii invitați, în fața circiumii «Furnica», înainte de faliment.

De asemenea, Titu Maiorescu este caricaturizat într-un alt număr din cel de-al doilea an de apariție al revistei:

„D. T. Maiorescu, junimist bătrân, a fost totdeauna în cartel cu logica și filosofia. Un alt personaj care apare adesea în paginile revistei este și Alexandru Macedonski, poreclit de către Ranetti, într-unul din articolele sale, semnat sub pseudonimul Caiafa, Macabronski.

Cu câteva zile înainte de Sfântul Gheorghe, o delegație a urbei Mizil se înfățișează ilustrului nostru colaborator Jorj Delamizil, autorul acestor rânduri, ca să-i prezinte omagiile celebrului său orașel natal.

— Intocmai ca tizul tău sfântul Gheorghe, tu balauri ai răpus, Maiestre! rosti solemn șeful delegației Mizilene. Dar în schimb cu ce te-ai ales? continuă el melancolic. Cu nimic!

— Pardon, stimați concetățeni, le-am răspuns eu, — vă înșelați. În lupta mea spinoasă cu balaurii prostiei, ai minciunei și necinstei, eu...

— Cu nimic nu te-ai ales! bombăni în cor onor. delegația Mizileană. Te-au dat gata balaurii!

— Ba, lauri am cules! zisei eu cu dignitate și modestie.

Jorj Delamizil

JULIETTEI

GEORGE RANETTI

(19.10. 1875, Mizil, Prahova-d. 25.05 1928, București)

Poet, publicist, părintele revistei *Furnica*, colaborator la *Moftul Român*, *Zeflemeaua*, *România*, *Epoca*, *Lupta*, *Pagini Literare*.

A semnat cu pseudonimele Romeo, Tarascon, Gh. Biciușcă, Jorj Delamizil, Chiriac-Napadarjan, Contele de Tekirghiol, Prințul Ghiță, Coco, Cyrano, Sandernagor sau Ghiță Delagambrius etc

Volume publicate

De inimă albastră (1899)

Strofe și apostrofe (1900)

Ahturi și ofuri (1901)

Eu rîd, tu rîzi, el rîde (1903)

Franțuzomania (1904)

Scrisori din Italia (1904)

Romeo și Julieta la Mizil, Săracu' Dumitrescu!... (1907)

Schițe vesele (1908)

Matache Pisălog (1914)

De atunci și de-acolo. Versuri ușurele scrise-n clipe grele (1921)

Poezii (1924)

Domnișoara Miau (1926)

De inimă albastră. Dom Paladu (1928)

Madam Strakinidy (1928)

Sursa: wikipedia

Mulțumim pentru unele imagini d-lui Nicolae Ioniță!

TOATĂ LUMEA AFARĂ! URMEAZĂ POZA DE GRUP!

Ed. I, 2007-2008

Colaj fotografic-editiile I-IX

Ed. a III-a, 2009-2010

Ed. a IV-a, 2010-2011

Ed. a V-a, 2011-2012

Ed. a VI-a, 2012-2013

Ed. a VII-a, 2013-2014

Ed. a VIII-a, 2014-2015

Ed. a IX-a, 2015-2016

CUPRINS

Organizatorii mulțumesc! – 2

Cu gândul la ediția jubiliară, a X-a, LAURENȚIU BĂDICIOIU – 4

Dezbateri despre starea umorului românesc contemporan – 6

- prof.dr. ELIS RÂPEANU
- prof.univ.dr.ȘTEFAN CAZIMIR
- CORNEL UDREA
- IOAN P. GÂRDA

Sub cer de toamnă brumăriu, prof.univ.dr. ȘTEFAN CAZIMIR – 13

Capitală culturală pentru o zi, drd. LIVIU IANCU – 14

In memoriam SOLOMON MARCUS – 15

- Prof. LAURENȚIU BĂDICIOIU și prof. VICTOR MINEA
- Prof.univ.dr. MIHAI ZAMFIR
- Conf.univ.dr DANIEL CRISTEA ENACHE
- Conf.univ.dr. GEORGE STANCA

In memoriam EFIM TARLAPAN – 20

- CORNEL UDREA
- ION DIVIZA
- Prof.univ.dr.ing. CORNELIU BERBENTE
- GHEORGHE BÂLICI

Secțiunea *Poezie* – 22

Lista cu participanții la *Poezie* – 238

Secțiunea *Epigramă* – 241

Lista cu participanții la *Epigramă* – 263

Interviuri... Interviuri... Interviuri, drd. LIVIU IANCU – 266

Prof.univ.dr. ȘTEFAN CAZIMIR

- Elevii SILVIU DIACONESCU și ANDRA VASILCOIU
- Profesorii LAURENȚIU BĂDICIOIU și VICTOR MINEA

Cartea de Onoare a liceului. Impresii scrise la cald în mijlocul iernii – 270

Mesaje pentru organizatori – 275

- Institutul „EUDOXIU HURMUZACHI” pentru românii de pretutindeni
- Col.rz. EUGEN LEMNARU

Texte în afara festivalului – 279

- GHEORGHE GURĂU-*Pățania umoristului în tren*
- ALEXANDRU OLTEAN-*Nu sunt supărat și basta!*

Duel epigramistic pe tema *Pe Dunăre de-ar curge vin...* – 281

- NAE BUNDURI
- LAURENȚIU GHIȚĂ
- CONSTANTIN MOLDOVAN
- ION DIVIZA

Rebus-„Romeo și Julieta la Mizil”, ION MAZILU, Ploiești – 284

Mulțumim elevilor voluntari din L.T.,„Gr.Tocilescu”! – 285

Prima impresie contează, dar... și a 9-a! Impresii de la Mizil – 286

Mizileanul GEORGE RANETTI și *Furnica* bucureșteană – 312

Toată lumea afară! Poza de grup! – 316

VENI, VIDI, RISI

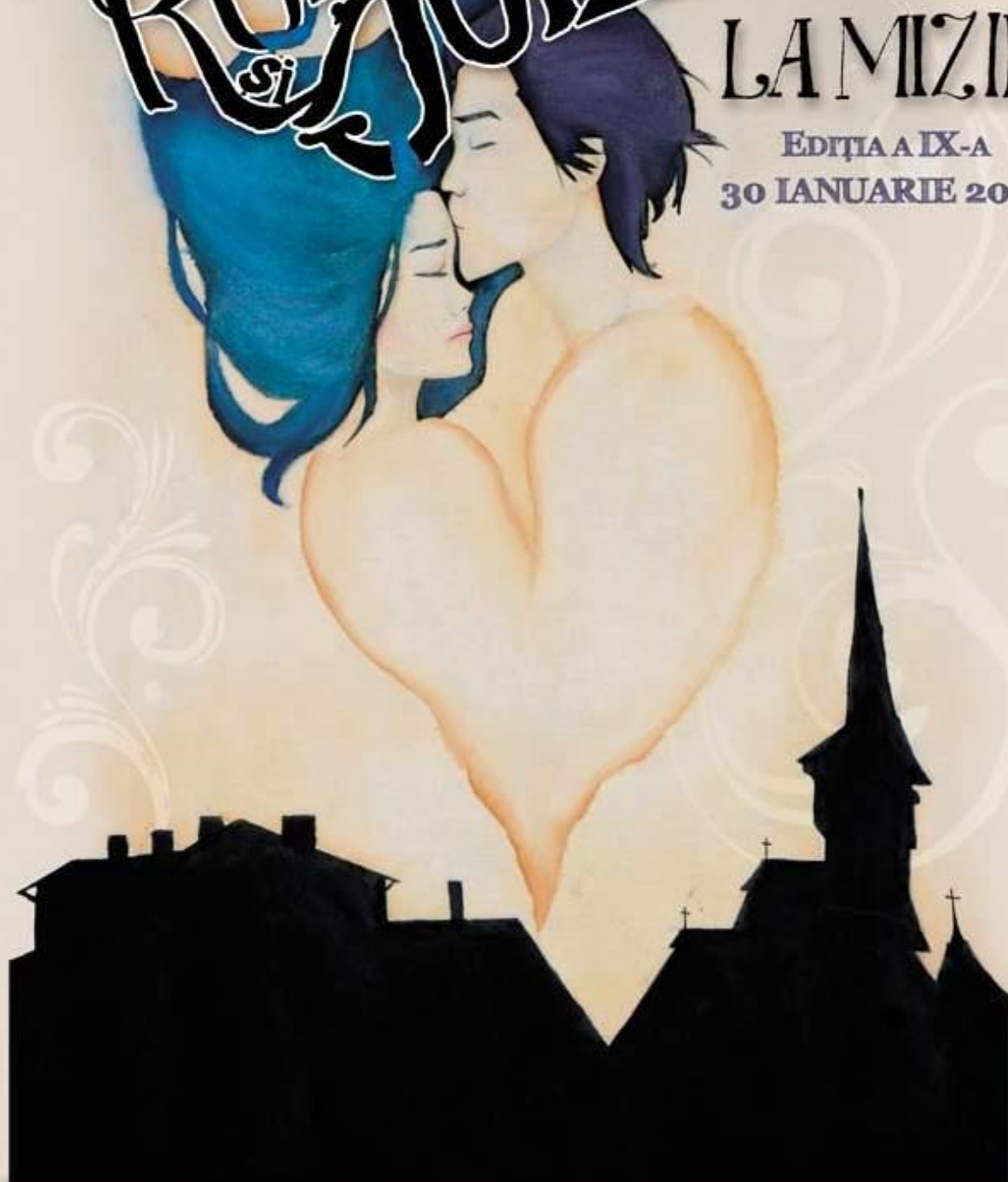

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ

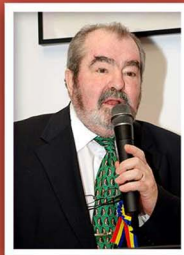
ROMEO și JULIETA

LA MIZIL

EDIȚIA A IX-A
30 IANUARIE 2016

Autor - Andreea Smedoiu, elevă a Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu” Mizil, clasa a XI-a C

I - IX

Mircea Ionescu Quintus - Festivalul de la Mizil devine unul tot mai cunoscut. Mizilul capătă notorietate culturală. Propun ca acest oraș să devină municipiu. (IV)

Solomon Marcus - Faptul că acest liceu a găzduit Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil” îl obligă să fie la înălțime. (V)

Sorin Roșca Stănescu - La „Tocilescu” s-a petrecut ceva magic. Ceva normal într-o lume care fierbe. (V)

Corneliu Leu - Liceul „Grigore Tocilescu” din Mizil, pe harta culturală a țării, definește fenomenul cultural din Mizil, ca stâlp și model pentru alte inițiative care ridică localul la valoare de național. (VI)

Nicolae Dabija - Mizilul a fost câteva zile capitala Poeziei românești. Nichita Stănescu spunea: În materie de poezie România este un mare imperiu. Mizilul e o urbe care face parte din acest imperiu. L-aș numi în context un oraș imperial. Datorită festivalului, Mizilul s-a transformat dintr-un oraș de provincie într-un centru cultural. (VI)

Lucia Olaru Nenati - Acest Festival de la Mizil este o adevărată sărbătoare culturală de nivel național. (VII)

Dumitru Sârghie - Un Dumnezeu al sufletului a zămislit Festivalul „Romeo și Julieta la Mizil”. O picătură de apă limpede într-o mocirlă națională, o picătură curată, menținută de nouă ani de zile. (IX)

Alexandru Mironov - Într-un singur cuvânt (despărțit în silabe) : ex-ce-lent! (IX)

Cornel Udrea - Felicit organizatorii, oameni dedicați și voioși, care încearcă să scoată, prin smuciri repetate, orașul dintr-o inerție comodă, pentru că, la Mizil, să nu uităm, oprește în fiecare an la festival trenul umoriștilor, un tren special pentru că nu are ultimul vagon. (IX)